

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜNEŞ

Catherine | FISHER

GÜNEŞ

Catherine | FISHER

Yağmur Kraliçesi ve General Argelin'in son savaşı...

"Her bir heykelini yerle bir edip yakacağım, ismini kitabelerden sileceğim, soluğunun değdiği papirüsleri bile yırtacağım! Yalnızca yok olmakla kalmayacak, hiç var olmamış olacaksın. İnsanlar suyun benim armağanım olduğunu öğrenecek, benim adamlarım tarafından kanallarla getirildiğini düşünecek, benim bentlerimle, savaklarımın kontrol edildiğini bilecek. Yağmur Kraliçesi diye bir şey yok."
"Burada Tanrı artık benim."

Çölden dönen Seth kendini İki Diyar'ı ele geçirmiş bir çığırnlığın ortasında bulur. Argelin tanrılara savaş ilan etmiştir ve Mirany saklanırken Dokuzlar dağılmıştır. Peki, Scarab sembolünün ardında saklanan yeni kötücül güç kimden kaynaklanmaktadır? Her şey kaosa sürüklenirken Mirany ve Archon, nihai ve dönüşü olmayan bir ruhani yolculuğa çıkmak zorunda kalacaktır. Dokuz Geçir'ten ölüme... ve geriye.

1. Kitap

2. Kitap

"Şoke edici bir başlangıçtan şaşırtıcı doruk noktasına kadar son derece etkileyici bir şekilde kurgulanmış."
Whitbread Jürisi - 2003

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-256-2

Pegasus Yayınları: 808
Gençlik: 121

Güneş

Catherine Fisher
Özgün Adı: The Scarab

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Serpil Tütüncü
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2014
ISBN: 978-605-343-256-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Catherine Fisher, 2005
Harita © Adrian Barclay, 2005

Bu eserin Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla Pollinger Limited Authors Agents'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GÜNEŞ

Catherine
FISHER

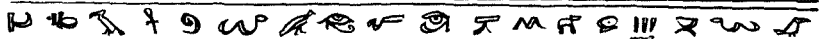
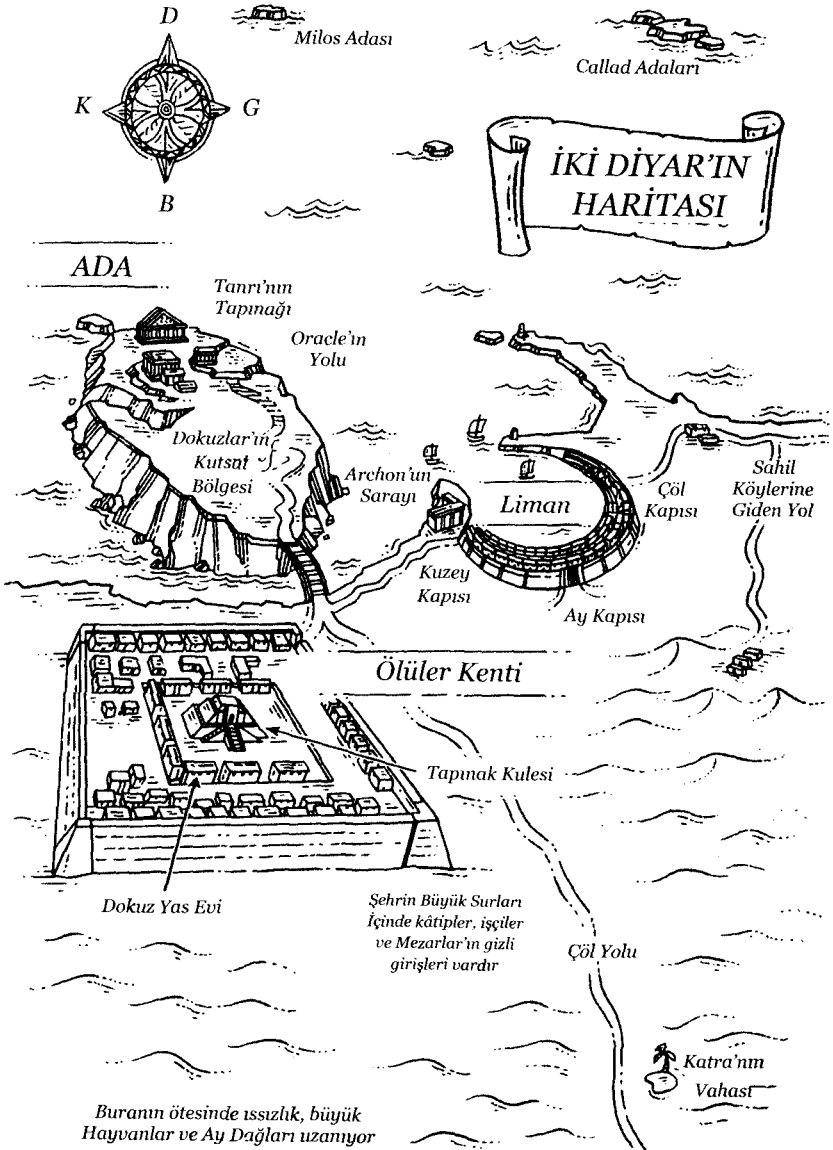
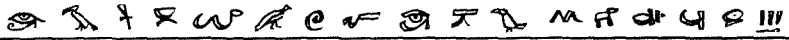
İngilizceden Çeviren:

Yelda Rasenfös

PEGASUS YAYINLARI

Catherine Fisher bu kez *Argelin, Sözcü'yü öldürüp Oracle'ı yok etti ama hangi ölümlü Tanrı'yı susturabilir?* diye yazıyor. En güçlü adamın içinde bile her zaman bir zayıflık bulunur ve bu da onun ya sonunu ya da kurtuluşunu getirir. Üstelik Mirany, artık çölün ve mezarların ötesinde ölümlerin beklediği “Yer Altı Dünyası” denilen bir dünyanın varlığından haberdar. Ama bu ölümlerden biri geri gelirse dünya kaosa sürüklenir. Ve o zaman bu kargaşadan tanrılar bile kurtulamayabilir.

Catherine'in ilk romanı *The Conjuror's Game*, Smarties Kitap Ödülleri'ne aday gösterilmiş ve *The Candle Man* Tir Na n'Og ödülünü kazanmıştır. Ünlü fantezi serisi *The Snow-Walker's Son* WH Smith Mind Boggling Kitap Ödülleri'nde finale kalmıştır. Eleştirmenlerin beğendiği *Kâhin*, *Darkhenge*, *Corbenic*, *Darkwater Hall* ve *The Lammas Field* kitaplarıyla birlikte Catherine'in son kitaplarından. Jan Mark şöyle yazmıştır: “Bu güçlü ve sürükleyici yazı dili, derin ve insanı sarsacak türden.”

İlk Geçit
Kuru Kafa Kapısı

Kum taneciklerinin arasında minik boşluklar vardır.

Bir böcek bana doğru sürünerek yaklaşırken o boşluklardan birine saklandım, büyük bir böcekti, kabuğu siyah ve parlak, kısıkaçları tüylüydü.

Beni yakalayıp yuvarladığını hissettim. Yuvarlandım, sersemledim ve diğer çöplere, toza, pisliğe, ölü karıncalara, yaprak kalıntılarına karıştım. Küçük şeylerden oluşan bir top olduk ve yaratık bizi sarsakça karanlıklara götürdü.

Bizi gömdü.

Ama biz güneştik, yer kabuğunu çatlattık ve yanarak gökyüzünü kavurduk.

Yağmur Kraliçesi'nin gökgürültüsünü duydu

Yan dönerse aradan geçmeyi başarabilirdi. Ama öyle yaptığına bile tahta tekerleğin dingiline takılıyordu, soluğunu tutup büzülerek sığmaya çalışırken bu kez de uçuşan siyah peçesi bir yere takıldı.

Arabanın arkasında biraz boşluk vardı.

Sonunda aradan sığmayı başaran Mirany uzanıp tahtalara tutundu, ayağını dingile koyup kendini dikkatle yukarı çekti ve tepeden etrafı inceledi.

Araba tıka basa portakal doluydu. Keskin kokuları ağız sulandırıyor ve tatlı, sulu görüntüleri açlığını artırırken kuruyan dudaklarını yakıyordu. Haftalardır bütün bir portakal yememişti. İçlerinden gizlice bir tanesini alabilirdi ama Argelin'in muhafızlarından üç tanesi meydanda yere oturmuş kumar oynuyordu ve yakalanma olasılığı çok yüksekti.

Sallanan zarların sesi duyuldu.

Mirany başparmağının tırnağını kemirdi, sonra yaptığını fark edip bıraktı. Bu aslında küçüklüğünde kalan bir alışkanlıktı ama son zamanlarda yeniden başlamıştı. Hâlâ Rhetia'dan bir iz yoktu. Buluşmayı kararlaştırdıkları saatin üzerinden bir saat geçmiş olmalıydı, Kent'te öğleden sonra olduğunu işaret eden çan çalmıştı. Liman için günün en sıcak saatleri gelmişken etraf sessizdi. Çarşı kapalıydı ve herkes içeri kaçmıştı. Kaynayan sokaklarda yalnızca kestiren sokak köpekleri vardı.

“Yine neler karıştırıyor? Sence yakalanmış mıdır?”

Alışkanlıktan sormuştu ama yanıt yoktu. Belki de bir daha hiç yanıt alamayacaktı.

“Peki ya sen neredesin, Parlak Efendimiz?” diye düşündü öfkeyle. “Sana ihtiyacım olduğu zamanlarda neredesin!?”

Çırpıcılar Bölgesi'nde taraçalar yüksekti. Rhetia burayı beş değişik çıkışı olduğu için seçmişti; sokaklar, kapılar, önleri asılı çamaşırlarla kapanmış dar sokaklar ve geçitlerle dolu bir labirent gibiydi. Bu saatte ıssız olacağını tahmin etmişti.

Ama değildi.

İleride, kepenkleri kapatılmış bir şarap dükkânının önünde daha da çok asker vardı. Korku içinde Argelin'in soluk benizli, alışılmadık giysiler giymiş paralı askerlerinden oluşan koca bir birliğin yabancı ve gırtlaktan gelen kaba bir dil konuşarak ilerlediğini gördü. Bronz gövde ve baldır zırhlarıyla mızrakları güneşin altında parlıyordu.

Bir şeyler oluyordu.

Çömelmekten dizleri ağrıyan Mirany, askerlerin meydanın ortasında Yağmur Kraliçesi'nin heykelinin altında duruşunu izledi.

Subay bağırarak kısa bir emir verince bütün kıta bir anda dağıldı, yüzlerindeki teri silip katırları getirerek malzemeleri

indirmeye başladılar. Binalarla çevrili meydana sesleri yankılanıyordu. Çevrelerindeki beyaz binalar kızgın güneşin etkisini artırıyordu.

Mirany kupkuru dudağını emdi. Şu açıklığın ardındaki gölge kısma geri dönebilse oradan en yakın dar yola girebilir, böylece fazla dikkat çekmeden kaçmayı başarabilirdi.

Ama ya yakalanırsa...

Peki ya Rhetia gelirse?

Bir kargaşa başını çevirmesine neden oldu. Ufak tefek yaşlı bir adam binaların birinden koşarak çıkmıştı. Panik içinde bağırıyor, ellerini başının üstüne kaldırarak askerlere doğru koşuyordu.

En yakınında bulunan asker hemen mızrağını kaparak savurdu; yaşlı adam mızrağın üzerinden atlayıp can acıtacak şiddette bir taklayla yere yuvarlandı.

Paralı askerler güldü. Bir tanesi bir yorum yaptı.

Adam onlara yalvarıyordu; dizlerinin üstüne çökmüştü, Mirany onun nefes nefese sıraladığı zor anlaşılır cümleleri duyabiliyordu. “Bunu yapmamalısınız. Efendiler, lütfen! Yaptığınız şey çok korkunç. Kutsallığa saygısızlık.”

Büyük olasılıkla onun söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorlardı. İçlerinden biri hiç acımadan göğsüne bir tekme atınca adamın soluğu kesildi; sonra hiçbir şey olmamış gibi dönüp işlerine devam ettiler.

Ani bir dehşetle Mirany onların ne yapmayı planladığını anladı.

Katırlardan ip ve makaralar indiriyorlardı. Sarışın adamlar kementleri savurmaya başlamıştı; ipler Yağmur Kraliçesi'nin etrafını sarıp omuzlarından, boynundan ve iki yana açık kollarından sarmaya başladı.

“Hayır!” dedi Mirany dehşetle.

Heykel büyüktü, evlerden daha yüksekti. Tek bir parça deniz yeşili taştan, damarlı akikten oyulmuştu. Hatırlanamayacak kadar eski çağlardan beri Yağmur Kraliçesi’nin sakın yüzü, lacivert suları yarım daire şeklinde çevreleyen beyaz evlerle dolu Liman’a bakardı. Binlerce kattan oluşan, kristallerle bezeli giysisi, heykeltıraş tarafından ince ince işlenmişti, lacivert taşı gerdanlığından altın akrepler ve mercan ile kehribardan yapılmış kutsal adı *scarab* olan bok böcekleri sarkıyordu. Bir elini uzatmıştı ve parmaklarında güneşte yanan bronz bir kâse tutuyordu. Bir zamanlar oradan bir çağlayan çıkar, elmas gibi parlayarak ayaklarının dibindeki beyaz mermer bir deniz kabuğuna dökülürdü. Ama kuraklık döneminde çeşme kurumuş ve nehir kısa süre önce yeniden akmaya başlamışsa da düzelmemişti. Deniz kabuğunun güneşte kızmış kıvrımları kertenkelelerle, kırık bir sepetin parçaları ve diğer çerçöple dolmuştu.

İpler gıcırdadı.

Mirany ellerini yumruk yaptı. “Bir şeyler yap!” diye talepte bulundu.

Ama Tanrı yanıt vermedi. İki aydır yanıt vermiyordu. Ve bu süre içinde bütün dünyası darmadağın olmuştu.

Aniden kumar oynayan askerler ayağa kalkıp miğferlerini takmaya ve mızraklarını almaya başladı. Onlar henüz sıralarına geçmemişken ilk muhafız alayı meydana girdi.

Mirany iyice çömeldi ve Oblek’in küfürlerinin en kötülerinden birini seçerek kısık sesle söyledi.

Silahlı adamların arasında bir tahtirevan vardı. Mirany küçümseyerek baktı. Artık tahtirevanların Liman’a girmesi yasaktı, bunun dışında. Diğerleri gibi uyduruk perdeleri yoktu.

Onun yerine papirüsten yapılmış sağlam ve güçlendirilmiş güneşlikleri vardı, ani bir bıçaklı saldırıya karşı içindekini koruması için papirüs katlarının arasına metal parçalar konduğunu duymuştu. Pencerelelerin yerine karanlık küçük yırtmaçlar açılmıştı ve onların arkasında etrafına dikkatle bakan bir çift göz vardı. Ve Mirany, bu gözlerin kime ait olduğunu çok iyi biliyordu.

Oracle imha edildiğinden beri Argelin nadiren ortaya çıkıyordu. Genellikle tamamen kapalı bir şekilde, silahlı binicilerin korumasında yolculuk ediyordu. Öyle de olması gerekiyordu. Liman'daki Tanrı ve Yağmur Kraliçesi heykellerinin tümünü sistematik olarak adamlarına yıktırıyor, bütün heykel ve resimlere el koydurup parçalıyordu. Onların yerine duvarları ve meydanları Argelin'in resimleri süslüyor, yeni ve büyük heykelleri hızla inşa ediliyordu. Bütün gün her yerde onları görüp durmuştu, oturan Argelin, elleri dizlerinde Argelin, bacaklarını açıp durmuş, elinde mızrak bulunan Argelin, Argelin savaş arabasında, düşmanlarını yeniyor... Yaptıkları parlak ve gösterişli hiyeroglifler dikilitaşların üzerine oyulmuştu.

Bütün bunlar halk arasında huzursuzluğa neden olmuştu. Daha sonra Argelin'in yeni ordusunu taşıyan kadırgalar gelmiş ve halka terör estirmeye başlamıştı. Geçen ay Liman'daki kaotik isyanın ardından halktan elli kişinin çevresi sarılmış, kelleleri uçurulmuş, karıları köle tüccarlarına satılmış ve bütün bunlar nedeniyle General dehşet ve nefret kaynağı biri haline gelmişti.

Ya onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenseydi...

Güçlü bir yasemin kokusu alarak endişeyle etrafına bakındı. Arkasındaki duvarda küçük bir kapı vardı, şimdi hafifçe aralık duruyor ve karanlık açıklıktan biri tek gözüyle onu gözetliyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “İçeri girmeme izin ver.”

Bir duraksama oldu. Sonra kapı açıldı.

Hemen içeri süzüldü. Kapı arkasından kapandı. Adım attığı karanlık, kedi ve tütsü kokusuyla doluydu; geçitte bir kadının varlığını hissetti. Bir el, elini yakaladı ve onu dönen bir merdivenden yukarı çıkardı. Örümcek ağları yüzüne değiyor, ayaklarının altında kumlar çıtırdıyordu. Mirany buranın bir çeşit depo olduğunu tahmin etti, artık depolanacak bir şey olmadığı için pek kullanılmıyor olmalıydı. Peçesini aceleyle yüzüne ve omuzlarına örttü, artık yalnızca gözleri görünüyordu. Bu insanların onun kim olduğunu öğrenmemeleri gerekiyordu.

Bir perde yana çekilerek açıldı.

Gün ışığının aydınlattığı bir odaya çıkmıştı, eski püskü duvarlar kafesli güneşliklerden sızan güneş ışınlarının gölgesiyle çizgi çizgi görünüyordu. Oda kadınlarla doluydu. Dönüp bir an ona baktılar, sonra dışarıda olan hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi yeniden pencerelere üşüştiler.

Onu içeri alan kız Mirany'den biraz daha büyük görünüyordu, yüzünde sürme ve ruj vardı, koyu renk saçları dağınıktı. Eteğine küçük bir çocuk yapışmıştı.

“Dışarıda olmamalıydın,” dedi sessizce.

Mirany başını salladı. “Neler oluyor?”

“Heykeli yıkacaklar, başka ne olabilir?”

Mirany etrafına bakındı. Oda koltuklarla doluydu ve her taraftan narin süsler sarkıyordu. Güneşin altında uyuyan üç kedi vardı. Bir köşede Yağmur Kraliçesi'nin bir resmi vardı, önünde sandal ağacından minik tütsü çubukları yanıyordu. Kız başını salladı. “Aklını kaçırmış,” diye fısıldadı.

Mirany pencereye doğru ilerlerken kadınlar geri çekildi. Genç, gösterişli giyinmiş ve cafcıflı görünüyorlardı. Bütün bunlara bakarak, bu evin nasıl bir ev olduğunu anladığında peçesinin altında kızardı.

Sonra Argelin'i gördü.

Tahtirevanından inip başını kaldırmış, heykele bakıyordu. Hermia'nın ölümünden beri onu görmemişti ve ondaki değişikliklere inanamadı. Sakalı hâlâ özenle tıraş edilmiş durumdaydı, göğüs zırhının bronz ışıltıyordu ama Yağmur Kraliçesi'ne bakan gözleri çökük ve donuktu, yüzü vahşi görünüyordu, ifadesi nefret doluydu.

Bir adım geri atıp kısa bir emir verdi.

Adamlar iplere asıldı. Mirany'nin çevresindekiler ellerini dudaklarına götürdü, bazıları sessizce dua okudu. Yağmur Kraliçesi sallandı. Eli belli belirsiz gökyüzüne uzandı, sakın yüzü güneşe döndü. Omuzlarından ve bazı diğer çıkıntılardan tozlar havalandı, ipin tuttuğu yerden bir parmağı kırıldı ve insan eli büyüklüğünde bir mermer parçası koparak yere düşerken gürültüyle parçalandı.

Meydanda artık başka insanlar da vardı. Evlerinden çıkıp gölge alanlarda toplanmışlardı. Sessiz ve huzursuz görünüyorlardı; Argelin bir şeyler söyledi ve askerler işleri kontrol altına almak için çalıştıkları bölgenin etrafında bir daire oluşturup yüzleri halka dönük durarak mızraklarını çattılar. Yaşlı adam toz içinde oturuyordu; olanlara inanamıyormuş gibiydi. Mirany onun büyük olasılıkla bu heykeli ve çeşmeyi doğduğundan beri gördüğünü tahmin etti.

İçinden öfkeyle söylendi: "Tanrılar yerde olanları görmek zorundadır. Bunu görebiliyor olman lazım. *Bir şeyler yap.*"

Sanki ona bir yanıtmış gibi bir gonk çaldı. Bütün kadınlar sağ tarafa baktılar.

"Bu kim?" diye sordu biri heyecanla.

Liman'daki kemerli yoldan gelen bir kafil e meydana giryordu. Mirany de öne çıktı. "Devlet memurları."

“İmparator’un mu?”

“Ölüler Kenti’nin.”

Onları hemen tanımuştı. Beyazlar içindeki Baş Mumyalayıcı, Mezar Müfettişi, en önemli beş kâtip, Archon’un Kâhyası ve Kutsal Kediler’in Sahibesini...

“Onlar onu durdurur.” Yaşlı kadınlardan biri kollarını kavuşturdu. “Durdurmak zorundalar. Öyle her şeyi yıkamaz.”

“Canının istediği her şeyi yapabilir,” dedi sessizce Mirany’nin yanında duran kız. “Sözcü’yü öldürdü. Tanrı onu da, onunla birlikte hepimizi de lanetledi.”

Mirany güneşliği hafifçe kenarından kaldırdı. Ruhani liderler öne çıktı. Argelin yüzünü onlara döndü. Hepsini başlarıyla onu selamladı, Mumyalayıcı’nın beyaz giysileri yerleri süpürüyordu, kel kafalı kâtipler terliyordu.

“Bu da ne böyle?” Argelin endişelenmişinden çok eğlenmişe benziyordu.

Baş Mumyalayıcı kuru dudaklarını yaladı. Tombul bir adamdı, kalın parmakları yüzüklerle ağırlaşmıştı.

“Lord, General...” dedi çekinerek.

Argelin buz gibi gülümsedi. “Lord Kral.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra adam, “Nasıl isterseniz efendim,” dedi.

Argelin bir adım öne çıktı. “İstemekten daha fazlası. Öyle emir verdim. Taç merasimimde bulunmuşsun, Parmenio.”

Mirany bundan söz edildiğini duymuştu. Kreon mezarlara, Argelin’in kendisini Tapınak’taki Tanrı heykelinin başındaki taçla taçlandığı haberini getirmişti. Rhetia’nın bunu duyunca nasıl dehşete kapıldığını anımsıyordu. Ve ne kadar öfkелendiğini de.

Mumyalayıcı'nın, elinde tüylü yelpaze tutan bir yelleycisi vardı. Argelin elini sallayarak onu yanlarından uzaklaştırdı. Yelpazeci sanki kendi ustası emretmiş gibi aceleyle çekildi. "Lord Kral. Evet. Kesinlikle. Ama ben... biz... yani Ölülerin Hizmetkârları... söylemek istediğimiz bir şey var."

Cesaretliymiş, diye düşündü Mirany. Adam tombul elini uzattı, bir köle, elinde bir mücevher sandığıyla yaklaştı. Mumyalayıcı onu açtı.

Kadınlar aynı anda şaşkınlıkla bağırdı.

Bulundukları yerden bile içindikilerin parıltısı görünüyordu. Elmaslarla doluydu, evet, kesinlikle elması. Parlaklıkları Argelin'in yüzünde minik gökkuşakları oluşturmuştu. Adamın gözleri kısıldı ama şaşkın görünmedi. Mumyalayıcı küçük bir el yazması çıkardı ve mücevherli parmaklarıyla sıkı sıkı tuttu. "Lord Kral." Sesi gerginlikle yükselmişti. "Hareketleriniz sizi ilgilendirir. Ama buna seyirci kalamayız ve size yalvarıyoruz... sizden rica ediyoruz... merhamet göstermeniz ve bundan vazgeçmeniz için." Kısaca başını sallayınca görevliler ayaklarına dolaşan giysileriyle yere çömeldi. Kedilerin Sahibesi kedi bıyıklı maskesi ve kâtipler safran rengi ile kırmızı maskeliydiler. Alınlarını yere koyarak selam verdiler.

Kalabalık mırıldandı.

Argelin kıpırdamadan bakıyordu.

"Bir ölümlü için tanrılara savaş açmak felaketi davet etmektir," diye devam etti Mumyalayıcı. "Tanrı'nın gazabını ve Yağmur Kraliçesi'nin öfkesini üzerimize çekeceksiniz, insanların, kölelerin ve çocukların üzerine. Biz, Aşağı Topraklar'ın Memurları size bu son heykeli yerinde bırakmanız için yalvarıyoruz. Yeterince felaket yaşandı. Siz çok cömertsiniz, bizi reddetmeyecek kadar bilgesiniz, bunları halkınızın size olan minnettarlığının bir göstergesi olarak kabul edin."

Dehşet içindeki köle mücevher kutusunu Argelin'in ayaklarının dibine bıraktı. General başını indirip baktı. Başını kaldırdığında Mirany onun buz gibi gözlerini gördü.

"Peki ya benim öfkem, yaşlı adam? Benim gazabım ne olacak?" Saldırıya geçen bir yılan gibi; Argelin uzanıp Mumyalayıcı'yı giysisinin yakasından yakalayarak yaşlı adamın şişman yüzünü kendininkine yaklaştırdı. "Sizin Yağmur Kraliçeniz, Hermia'nın bedenini kollarımdan çekip aldı, gözlerimi kör edip cinayet işlemeye zorladı. Ben de ona ait her şeyi yıkmaya yemin ettim ve öyle de yapacağım. Size meydan okuyorum, size ve o kokuşmuş ölülerinize... ve Tanrı'nın kendisine... istiyorlarsa beni durdursunlar!"

Gaddarca tekmeleyerek mücevher kutusunu devirdi. Elmaslar hışırdayarak yere döküldü. Botunun topuğuyla onları kuma gömdü.

"Lordum," dedi Mumyalayıcı soluk soluğa, "bir kez daha düşünün. Archon döndüğünde..."

"*Archon benim*. Oracle benim, Dokuzlar da ve Tanrı da benim. Bunu kafana sok Parmenio ve Kent'in de bunu anlamasını sağla. Çünkü Liman'la isim bittiğinde sıra sana gelecek ve eğer mezarların zenginliklerini istersem onları da alırım, hem de kendi ellerimle."

Korkunç bir sessizlik oldu.

Sonra bir yaygara koptu. O kadar yüksek bir sestir ve o kadar beklenmedik bir anda duyulmuştu ki Argelin bile o tarafa döndü, askerler silahlarına sarıldı.

Meydana bakan evlerin çatılarında şehrin babunları oturmuş onları izliyordu. Sanrı bu gürültü onları öğle uykularından uyandırmış gibi çöl rüzgârı tüylerini uçuştururken maymunlar aşağı bakıyordu. Anneler bebeklerini tutuyor, erkekler endi-

şeyle bakıyordu. Hayvanlardan biri bağırdı, sonra bir diğeri ve bir anda bütün meydan panik dolu bir kakofoniyle doldu; hayvanlar ayağa kalkmış, göğüslerini yumrukluyor, aşağı taşlar fırlatıyor, öfkeli sesler çıkarırken bembeyaz korkunç dişlerini gösteriyordu.

Denizin ötesinden bir gökgürültüsü duyuldu.

Argelin, Baş Mumyalayıcı'yı bıraktı. Adam sendeledi ancak kendini toparlayınca konuşabildi. "Lord Kral, üzerimize salgınlar gönderir..."

"Yeter!" Argelin başka söz söylemeden topuklarının üzerinde döndü. Bir şey bağırdı, paralı askerler iplere yapıştı. Babunların yarattığı tantana onlar için yabancı ve korkutucu olmasına rağmen aldırmadılar, elleri kalın halatları kavradı.

"Duy beni, Yağmur Kadın!" diye haykırdı Argelin. "Bu senin için!"

Geriledi.

Askerler iplere asıldı.

Şimşek gibi bir çatırtıyla heykel koptu. Temelinde siyah çatlaklar oluştu, deniz yeşili giysisi parçalandı. Parmakları, saçının kıvrımları ve bir kulağı koparak aşağı düştü. Askerler yeniden asıldığında Yağmur Kraliçesi yerinden tamamen kurtuldu. İleri doğru devrilirken sakın yüzü parçalanmıştı ve bir an için Mirany, Tanrıça'nın başını çevirip canlanacağını, kristal parmağının ucuyla Argelin'i kurutup yok edeceğini sandı. Ama onun yerine yeri hatta tüm dünyayı sarsacak kadar büyük bir sarsıntıyla yere düştü, bir akik kütlesi halinde parçalandı ve yerde minicik cam parçalarından bir yığın oluşturacak şekilde bin parçaya bölündü.

Büyük bir toz bulutu kalktı, dalgalar halinde pencerelere yükseldi. Kızlar öksürerek yüzlerini kapattı. Raflardan eşyalar düştü. Bir bebek uyanıp çığlık attı.

Yavaşça toparlanan maymunlar sessizleşti.

Memurlar şaşkınlık içinde bakakalmıştı.

Bir an sonra botları yerleri çiğneyen Argelin, heykelin kırık yüzüne doğru eğildi. Yan tarafına doğru yatmıştı, bir gözü ve burnunun yarısı hâlâ duruyordu. Herkes ona bakarken yere çömelip elini neredeyse şefkatle kırık başının üzerinde gezdirdi.

“Pekâlâ Leydi,” diye fısıldadı, “şimdi beni yok et, edebiliyorsan. Elinden geleni yap. Çünkü sen ve ben, biz düşmanız.”

Heykelin her tarafında elmaslar parlıyordu. Gözlerinin pmarlarında bile.

Argelin hemen elini çekti. Avcunu yukarı kaldırdı ve pencerenin kafesinin ardında duran Mirany soluğunu tuttu çünkü bütün o sığa rağmen adamın derisi sırlıklamdı.

Ve kulağında soluk soluğa konuşan sesi duydu. *Şuna bak, Mirany. O gerçekten de kendisinin ben olduğumu mu düşünüyor?*

Böcek uçuşa başlıyor

Şaşkınlık içindeki Mirany, daha yanıt veremeden bir el onu çenesinden yakalayıp başını çevirdi.

“Hey! Keyif Sarayı’nda davetsiz bir misafır.”

Kadın etli butluydu, siyah gözleri vardı. Koyu renk ketenden bol bir elbise giymişti ve kulaklarından sarkan yuvarlak altın küpeleri şingirdiyordu. Gri saçları çok kısa kesilmişti. Arkasında iri yarı bir köle bekliyordu.

Mirany yutkundu. “Çok üzgünüm. Dışarıdaydım. Meydanda. Düşündüm ki...”

“Düşünmen ne kadar zekice olmuş, tatlım.” Tombul bir parmak saçını okşadı. “Peki içeri nasıl girdin?”

Mirany şaşırarak etrafına bakındı. Kızların neredeyse hepsi gitmişti. “Birisi kapıyı açtı. Kim olduğunu bilmiyorum ama ona minnettarım.”

Kadın onu dikkatle inceledi. “Zaten olmalısın da.” Altın yüzüklerle dolu parmağını uzatıp Mirany’nin yüzünden peçesini çekti. Sıcaktı, Mirany de ona baktı.

Kurnaz gözler onu tepeden tırnağa süzüyordu.

Giysileri yeterince parça parça olmuştu; Kreon onları Kent'teki bir kadından almıştı. Mezarın karanlıklarında iki ay geçirince de kir artık derisine işlemişti, saçları darmadağın ve şekilsizdi. Daha zayıftı ama yeteri kadar değil, aşıktan ölecekmiş gibi görünmüyordu ve ellerinin pürüzsüzlüğünü de gizleyemiyordu. Ne yarası, ne romatizmalı kemikleri ne de irinli hastalık belirtileri vardı.

Zaten kadın da bunları gördü.

"Tam bir leydi." Uzun kırmızı tırnaklarıyla giysisine hafifçe dokundu. "Gizleniyor."

Mirany giysisini çekti. Oradan derhal çıkmalıydı. Kapıya doğru bir adım attı ama kadın başını geriye atınca kölesi yolunu kesmek için önüne çıktı. Mirany'ye sırttı.

"Bu da çok ilginç." Kadın pencereye gidip güneşliği kapatarak kafeslerden dışarı baktı. "Bütün Kent'te okuma yazma bilenler için ilanlar asılı, benim gibi fakir bir işkadını için *çok cazip* olabilecek ödüller vadetmişler, Dokuzlar'dan kalanları bulanlar için. Hayatta kalanlarını yani..."

Mirany hızla düşündü. O ve Rhetia ölmüş kabul ediliyordu; Draxis'in taşkınlından sonra sular çekildiğinde mağaralar iyice aranacak ama Argelin bedenlerinin denize sürüklendiğini düşünecekti. Ancak diğer rahibeler, Chryse, Gaia, Tethys, Persis, Ixaca, Callia, onlar neredeydi? Kaçabilmişler miydi? Argelin onları bulmuş muydu?

"Aradığın ben değilim." Sesinin kararlı çıkmasına çalışmıştı.

Kadın ona bakıp gülümsedi. "O zaman bundan emin olmak için General'in adamlarından birini buraya çağdırmama aldırılmazsın, değil mi?"

Sanırım bunda ciddi, Mirany, dedi bir ses üzüntüyle kulağına.

“Neredesin? Seth nerede? Liman’a döndünüz mü?”

Ah, çölde öyle maceralar yaşadık ki Mirany. Ne hayvanlar gördük, ne dağlara tırmandık! Ve Oblek de şarkılarına yeniden kavuştu!

“İyi. Siz bunları yaparken biz de burada cehennem azabı yaşıyoruz.”

Kadın kızın çatılmış kaşlarını üzerine alınmıştı. “Elbette pazarlığa açığım. General kadar cömert olamayacağından emin olsam da.”

Mirany kafesin arkasından tahtirevanın taşınıp götürüldüğünü görebiliyordu, sıralanmış muhafızlar peşinden yürüyordu. Meydanda çekiçlerle taş parçalama işlerine başlanmıştı. Mirany, “Kimsin sen?” diye sordu.

Kadın gülümsedi. Kollarını tiyatro oyunundaymış gibi iki yana açtı, giysilerinin yanardöner kumaşı kanat gibi açıldı. “Ben gecenin kraliçesiyim. Adım Manto.”

“Bu ev senin mi?”

Manto onu inceledi. “Yanıtlarını duymak istediğin soruları sormuyorsun. Evet, bir zamanlar ben de pahalı bir metrestim ya da insanların fahişe dedikleri o kadınlardan biri. Artık parasını ödeyebilenlere kız temin ediyorum.” Dışarıdaki taş kırma sahnesine göz attı. “İşler iyi. Liman’da pek çok yeni adam var.”

Mirany yutkundu. Terliyordu ve çaresizce oradan çıkmak istiyordu. Birkaç dakika önce ona bir barınak gibi gelen bu oda sanki şimdi üzerine kapanıyordu. Üstelik sokağa çıkma yasağı başlamadan mezarlara geri dönmesi gerekiyordu.

“Bana yardım et,” dedi zihninden Tanrı’ya. Ama o geldiği gibi hızla gitmişti.

Manto yavaşça döndü ve bir sehpaye oturdu. Üzerinde tuhaf objeler vardı, bir sandal ağacı kutu seti, bir ayna, burulmuş camdan yansıyan mumyalanmış bir kedi patisi. Bir tutam ot alıp kuru yapraklarını parmaklarının arasında ezmeye başladı; pelin otunun güçlü kokusu odayı doldurdu.

“Bir sihir işçisi olarak da belli bir ünüm vardır. Ruhları çağırabilmek için bazı tılsım ve iksirler yapabilirim.” Başını kaldırp baktı. “Bedeni ve ruhu dinlendiren ilaçlar yapabilirim.”

Mirany buz gibi oldu. Sonra birden sanki Tanrı’dan bir fısıltıymış gibi aklına bir fikir geldi. Kollarını kavuşturdu.

“Eğer beni tehdit ediyorsan,” dedi sakince, “belki benim de biriyle yakın olduğumu bilsen iyi olur... bir çöl leşçisiyle.”

Kadın keyifle gözlerini ona dikti. “Bir akbabadan mı söz ediyoruz?”

“Çakal’dan söz ediyoruz.”

Şok. Kadının yüzünde gördüğü tam olarak buydu. Ve büyük bir merak. Ama hemen toparlandı, uzun uzun giysisinin eteklerini düzeltirken Mirany’nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Dehşete kapılmıştı, acaba bunu söylemekle büyük bir hata mı yapmıştı?

Manto döndü, etrafına yeşil gözlü bir yılan sarılmış, yuvarlak gümüş bir ayna alarak düşünceli düşünceli derinliklerine baktı.

“İşte bu çok ilginç. Ben de seni Ada’dan başka hiçbir şeyden haberi olmayan küçük, kıymetli bir rahibe sanmıştım. Ama sözünü ettiğin kişi Hırsızlar Prensi’nin ta kendisi ama o aslında bir efsane, yoksa öyle değil mi? Yarı insan yarı karanlık bir yaratık. Issız yerlerin ve mezarların müdavimidir. Kızların çocuklarına uyumadan önce onunla ilgili masallar anlatır. O gerçekten var olsa bile...”

“O var,” diye atıldı Mirany.

Aynada Manto'nun bilmiş gülümsemesini gördü. "Evet, tatlım. Onun var olduğunu biliyorum. Ama Liman'ın geçitlerinde ve afyonlu haydut yataklarında kaybolduğuna dair söylentiler duymuştum."

"Belki de dönmüştür." Mirany köleye baktı.

Manto aynayı indirip ona baktı. Sesi kalınlaşmıştı, oyuncu tınısı kaybolmuştu.

"O zaman ona çok dikkatli olması gerektiğini söyleyen iyi olur. Argelin'in yeni yönetiminde hırsızlara hiç yargılamadan işkence ediliyor. Eğer geri döndüyse buna memnun olurum." Kan kırmızı tırnaklarını ağzına götürerek havaya bir öpücük yolladı. "Ona benden bunu götür," dedi usulca. "Ona borcunu yakında tahsil edeceğimi söyle."

Mirany baktı. Kadının ağzından ya da elinden bir şey çıkıp uçmuştu; parlak mavi ve altın rengi bir böcek. Kabuğu kalkıktı, kanatlarını çırpıyordu. Çırpınarak tuniğine düştü, eliyle itip atmak istediğindeyse kayıp yere düştü.

Yavaşça eğilip onu yerden aldı.

Bir bok böceğiydi, geniş kanatlı, mavi ve kırmızı minedendi. Başının üzerinde altın bir daire vardı, güneş gökten geçerken taşıdığı gübre topunu temsil ediyordu.

Ona bakarak konuştu: "Çakal'ı tanıyor musun?"

"Evet. Ona bunu verirken Manto de." Gülümseyerek kırmızı tırnaklı ellerini birleştirip üstünden Mirany'ye baktı. "Hatırlayacaktır."

Mirany arkasından kölenin kapıyı açtığını duydu. Sarsılmış görünmemeye çalışarak peçesini düzeltilti ve merdivenlere doğru hızla çıkarken Rhetia'nın yapacağı gibi başını dik tutmaya çalıştı. İlk adımında alaycı ses onu durdurdu.

"Ne ziyan! Eğer bir işe ihtiyacın olursa beni ara tatlım."

Mirany titremesine engel olamadı. Sonra koşmaya başladı.

Köle onu farklı bir kapıdan sokağa çıkardı. Öğle uykusu zamanı çoktan geçmişti. Bir maymun grubu yanından geçerken çok bitkindi, hayvanların kokusu rahatsız ediciydi. Onların geçmesine izin verdikten sonra peşlerine takıldı ve Kuzey Kapısı'na doğru hızla arkalarından gitti.

Sokağa çıkma yasağı başlamadan önce oraya ulaşması gerekiyordu. Kendini kral ilan ettiğinden beri Argelin Liman'ı sıkıyönetim altına almıştı. Kapılar güneş batmadan bir saat önce kapatılıyordu ve karanlıktan sonra sokakta kalanlar tutuklanıyordu. Herkesin üzerinde ayrıntılı tarifleri ve isimleri olan kimlik kâğıtları vardı ve muhafızların neredeyse hiçbiri okuma yazma bilmediği için onlara yardımcı olacak kâtipler görevlendirilmişti. Cebinde duran kare şeklindeki pis parşömene dokundu. Onu kendisi için Kreon hazırlamıştı, kâtiplerin çalışma odalarından çaldığı mürekkepler ve papirüsle yapmıştı. Ama hiyeroglifler karmaşıktı ve Mirany hata olup olmadığını anlayabilecek kadar iyi okuyamıyordu.

Seth olsa anlardı.

Gülümsedi. *Döndüklerine o kadar sevinmişti ki.* Artık her şey çok daha iyi olacaktı. Taşlı yol sıcağı yansıtıyordu. Beyaz bir kemerin altına girdi, oradan küçük bir tiyatroya ulaştı, sonra köşeyi dönüp sokaklardan oluşan labirente dalarak kendisini duvarın ardına götürecek olan yola girdi.

Kararmaya başlayan havada yunuslu bir çeşmenin başında ellerinde testileriyle köleler ve kadınlar her zamanki gibi kuyruk olmuştu, susamış bir köpek kuma sıçrayan suyu yaladı. Su ve yiyecek çok sınırlıydı, kuyular ve çeşmeler Argelin'in paralı askerlerinin kontrolündeydi. Hızla bir bahçenin kalıntılarından geçti, etrafta mersin kokusu vardı, ağaçlardaki her bir incir ve limon çoktan tek tek toplanmış olsa da meyve bahçeleri ve

ağaçlıklar ona Ada'yı anımsattığı için içini çekti. Artık kimse Ada'ya gitmiyordu. Köprüye barikatlar kurulmuş, muhafızlar dikilmişti, bölgenin bahçeleri artık kuruyup yok olmuş, havuz boşalmış, Üst Ev akreplerle örümceklerin istilasına uğramış olmalıydı. Orada yalnızca İmparator'un filleri tutuluyordu, hayvanlar yarı açtı, Argelin onları rehin olarak tutuyordu çünkü onlar kutsaldı, çıkardıkları sesler geceleri suyun diğer tarafına kadar ulaşıyor olmalıydı.

Herhalde tahıl ambarları çoktan boşalmıştı. En kötüsü de Tapınak'taki Tanrı heykelinin bakımsız kalmasıydı. Oracle'ı düşünmek bile istemiyordu. Onu korkutuyor, ateşli bir öfkeyle dolmasına neden oluyordu.

Kuzey Kapısı'nda daha da uzun bir kuyruk vardı. Mirany endişeyle insanları inceledi ama Rhetia'yı hiçbir yerde göremedi. Bir grup göçebe keçilerini geçirmeye çalışıyor, Kent işçileri, kâtipler, temizlikçiler ve sanatkârlar sabırla duvarın korumasında bekliyordu.

Argelin'in adamları her taraftaydı.

"Lütfen," dedi yalvarırcasına. "Rhetia gelsin." Bu onun Liman'a girmeye ikinci cesaret edişiydi ve daha önce hiç Rhetia olmadan geçmemişti. Uzun boylu kız insanları kandırma konusunda çok başarılıydı. Sesini değiştirebiliyor ve askerleri güldürecek şeyler söylemeyi başarıyordu ya da onlarla flört ediyor, onların kaba yorumlarına katlanabiliyordu. Mirany bunların hiçbirini yapamazdı. Korku içinde, tam da hissettiği gibi görüldüğünü biliyordu, küçülmüş, dehşet içinde ve suçlu.

Üzerine gölgeler düştü. Yukarı bakınca kazıkların ucuna takılı çürümeyi bekleyen kafaları gördü. Bunlar, Liman'da bir şeylere itiraz edenlere aitti, bazılarını kuşlar didikleyerek neredeyse temizlemişti, diğerleri gözsüz kafataslarından sarkan

parça parça etlerle tanınmaz haldeydi. Koku mide bulandırıcıydı. Üzerlerine bulutlar halinde sinekler konuyordu.

Mirany peçesiyle burnunu ve ağzını kapattı.

Kuyruk biraz ilerledi.

Kemerli yol geç kalanlarla giderek kalabalıklaşıyordu, madenlerden gelen bir vagon dolusu tuz ve bir alay paralı asker vardı. Evrakları olmayanlar çöle geri gönderiliyordu, diğerleri çamur taşından sütunlara asılmış listelerdeki isimlerle karşılaştırılıyordu.

Göçebeler geçti, keçilerinin pislikleri yola saçılmıştı. Kâtip Mirany'ye yaklaşmasını işaret etti. "Sıradaki!"

Yüzünü kapalı tutarak ona parşömeni uzattı.

Dikkatle okuduktan sonra Mirany'yi inceledi. "Neden çıkıyorsun?"

"Babam mezarlarda sanatkâr. Orada yaşıyorum."

"Neden Liman'a girmiştin?"

"Teyzemi ziyaret etmek için. Bir de alışveriş." Giysisinin altındaki küçük bohçayı gösterince adam onu elinden çekip alarak açtı, keten torbanın içindeki kuru incirlerle tuza ve birkaç bakır kuruşa baktı. Sonra bok böceğini çıkardı. "Bu nedir?"

Onu unutmuştu. Kuru dudaklarını yaladı. "Bana onu teyzem verdi. Hediye olarak."

Adamın elindeyken ucuz ve zevksiz görünüyordu, pazarda satılan şeylere benziyordu. Belki de daha önce altın olduğunu düşünmekle yanılmıştı, bakırdı ve minesinin kalitesi de çok kötüydü.

Kâtip dönüp askerle konuştu. Süsü evirip çevirdi, birlikte alçalan güneşin son ışıklarında onun renklerini incelediler.

Acaba üzerinde bir çeşit gizli sembol mü taşıyordu? Aniden Mirany metres kadının kendisine ihanet etmiş olabileceğini düşündü.

“Senin teyzen kim?” Kâtibin sesinde bir değişiklik vardı. Çok belirgin değildi ama Mirany fark etmişti. Muhafızla birlikte yanma yaklaştılar.

“Sappho. Çömlekçiler Bölgesi'nde yaşıyor.”

“Öyle mi?” Listeyi çabucak kontrol edip başını kaldırdı. “Bana yalan söylediğini düşünüyorum, tatlım.” Bok böceğini yeniden kıza uzatırken yılışık yılışık güldü. “Bence benimle muhafız karakoluna gelsen iyi olacak.”

Şaşkınlık içindeki Mirany ona bakakaldı. “Ama... babam...”

Adam onun bileğini yakaladı. “Bekleyebilir. Benimle gel.”

“Hayır!” Kolunu çekip kurtardı, dehşet içindeydi. Aynı anda bir boru öttü, ses duvarlarda yankılandı, Kapı'nın kapatılacağını haber veriyordu. Arkasında bekleyen insanlar itişti, biri öfkeyle bağırdı ve kapı görevlilerinin kulübesinde yankılandı.

Muhafız onu yeniden yakalamayı başaramadan Mirany içeri dalmayı başarmıştı.

Çölden gelen bir adam sendeleyerek içeri girdi. Sıcak rüzgârlardan korunmak için sıkıca örtünmüştü, üzerinde göçebelerin sarındığı soluk çizgili kumaşlardan yapılmış bol giysilerden vardı. Elinde bir sopa tutuyordu ve sırtında da yıpranmış bir çanta vardı.

Yalnızca gözleri görünüyordu. Koyu renkti, etrafındaki deri güneşten iyice yanmış, alnındaki çizgilere kum tanecikleri dolmuştu. Kâtibin yanına gidip onu kendine döndürdü.

“Sen,” dedi.

Muhafızın mızrağını kaldırmasına hiç aldırmadı. “Buranın yetkilisi sen misin? Neden kapılarda kâtipler var?”

“Argelin’in emirleri.” Kâtip somurttu. Sinirlenmiş gibi yanıt verirken öfkeyle söyleniyordu, “Senin kâğıtların nerede?”

“Benim hiç kâğıdım yok.”

Bu basit açıklama herkesin susmasına neden oldu. İnsanlar Mirany’yi geçmek için itişiyordu, karanlıkta kalarak adım atma riskine girdi.

“Ama yeni kanunlara göre...”

“Başlatma yeni kanunlara.” Adamın sesi uzun süre susuz kalmaktan boğuk ve kısık çıkıyordu. “Bu ayaktakımıyla ilgilenmeyi bırak da beni hemen Argelin’e götür. *Hemen*. Ona verilecek haberlerim var ve eminim duymak isteyecektir. Ama önce bana içecek bir şey ver.”

Gergin bir an boyunca kâtip hiç kıpırdamadı. Sonra muhafıza başıyla işaret edince adam mızrağını indirdi ve bir sürahi suyla bir kupa kaptı. Mirany bir adım daha atmayı denedi. Yolcunun gözleri onunkilerle buluştu, sonra kapıyı işaret etti. Suyu yavaşça kupaya boşalttı.

Mirany’nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Bir an için adamın kendisini tanıdığını düşünmüştü, sanki aralarında bir iletişim olmuştu.

Kemerli yol gölgelerden kararmıştı. Kapılardan biri çoktan gürültüyle kapanmış, diğerini üç paralı asker kapatmak için çekiyordu. Ağır ve geniş bronz perçinli kapı, bütün gücüyle abanan askerler tarafından çekilirken gıcırıyordu.

Yolcu konuşmayı sürdürdü: “Argelin beni doğruca ona götürecek olan kişiyi ödüllendirecektir. Aylardır benden haber almayı bekliyor.” Yüzündeki kumaşı gevşetti, indirdi ve suyunu içmeye başladı.

Mirany ona bakakaldı.

Çünkü o Seth’ti.

Bronzlaşmış, yanmış, gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü tıraşsız ve aılıktan çökmüştü ama Seth'di. Kapıda doğru yeniden hızlı bir işaret yapınca Mirany bu kez anladı, gözlerini ondan ayırmayı başaramadan sessizce ve şaşkınlıkla içeri adım attı.

Neden, hangi olası nedenden ötürü Argelin'i görmek isteyebilirdi?

Ve Archon neredeydi?

Zaman yoktu. Mirany dönüp kapanmakta olan kapının azıcık aralık kalan kısmından içeri daldı, askerin uzanan elinden güç bela kurtuldu. Kâtibin arkasından bağırmasına aldırmadan koşmaya başladı, Ölümler Kenti'nin karanlığına giden çöl yolunda elinden geldiği kadar hızlı koşuyordu. Peçesi açılmıştı, uçup gitmeden yakalayıp eline aldı. Çanta kalçasına çarpıp duruyordu ama yavaşlamadı, yan tarafına bir ağırlı saplanıp onu soluksuz bırakmasına rağmen hiç yavaşlamadı. Kent'te oturan Archonlar'ın yan yana dizildiği kısımdaki o uğursuz gölgeye girdiğinde ancak arkasına bakmaya cesaret edebildi, yan tarafını tutuyor, soluk almak için çabalıyordu.

Kimse onu takip etmemişti.

Kapı kapalı, yol boştu. Yere çömelerek peçesini toparlayıp uğursuz şeyi çantasının içine tıktı. Sonra sessizce çalılara doğru yöneldi.

Yol onu çalılık ve dikenli bitkilerin arasından Kent'in duvarlarının altından geçen keçi yoluna götürüyordu. İleride taştan yapılmış Archonlar sonsuz nöbetlerine devam ediyor, mücevherden gözleri ilk yıldızları gösterecek kadar loşlaşmış havada doğudaki ufuk yönünde çöle doğru bakıyorlardı.

Mirany önce arkasına, sonra yukarı baktı. Hızlı adımlarla duvar burçlarının birinin altından diğer tarafa geçti, tam olarak beşincisinin. Çalılar bu girişi örtüyordu, onları dikkatle kenara

çekti. Duvar çok büyüktü, her bir taş blok bir ev kadar genişti, birbirlerine sıkıca birleştirilmişlerdi ama bir köşesinde küçük bir açıklık vardı. Gizli çatlağın içindeki gizli mekânizmaya ulaşmak için uzandı.

Taş büyük bir gıcırtyla yerinden kaydı.

Yere çömelen Mirany deliğin içine emekledi. İçerisi karanlıktı, taşı kaydırarak kapatınca her yanını zifirî karanlık sardı. Soluk sesleri artmıştı ve lamba ile kava uzanırken çıkan küçük sesler de etrafındaki görünmeyen alanda yankılandı.

Kibritin alevinde en çok korktuğu şeyi gördü. Diğer lamba, yani Rhetia'nınki hâlâ oradaydı. Demek ki hâlâ geri dönmemişti.

Mirany titreyen elleriyle kendi lambasını yaktıktan sonra doğruldu. Işık sarı bir parlıtı halini aldığıında mumyalar labirentini gözler önüne serdi.

Burası her zaman onun sinirlerini bozuyordu. Kreon ona mezarların pek çok sırrını öğretmişti, Kent'in dışıyla bağlantılı pek çok girişi vardı ve burası en kolayı olsa da en az sevdiği idi.

Mumyalar insan mumyası değil, kedi mumyasıydı.

Binlerceydi, mezarlardaki kedi nüfusu tahmin edilemeyecek kadar çoktu. Artık eşya yığınlarının arasından yolunu bulmaya çalışıyordu. Mumyaların bazıları büyük kutular içinde, bazıları gevşekçe sarılıydı, fareler tarafından kemirilmiş, talaşlarla kaplanmış, bazısının çapraz dikişleri hâlâ üstündeydi. Minik oyuncak bebekler gibi kafaları mumya veya kille kaplanmış, yeşil cam gözler takılmış, burunları ve bıyıkları boyanmıştı. Kurumuş bedenler boyalı çatıya doğru yükselirken sandal ağacı tekne, sepet ve kutuları doldurmuşlardı. Tapınak kedilerinin sarıldıkları şeylerin üzerine tılsımlar ve bok böcekleri iliştilmişti ve iki tarafına Yağmur Kraliçesi'nin gemisinin resmi kazınmış altın kutulara rastgele yerleştirilmişlerdi.

Lambasını yüksekte tutan Mirany koridorlardan geçti, eski ölülerin kasaları arasında yürüdü, ayaklarının altında gölgeler sinsice uzuyordu, yaşayan hayvanlar ölülerin yanında yuvalanmıştı. Kedi yavruları ciyaklıyordu, Mirany altın küpeli güzel bir tekirin yanından geçerken lambanın ışığında parlayan gözlerini gördü.

Uzak tarafta merdivenler vardı, aşağı inip dikkatle kapıyı açtı. Kilitli olmamasına rağmen anahtar yine de duvarda asılıydı. Onu orada bırakarak alt katlara inen havasız ve basık ortamda aceleyle ilerledi.

Artık karanlık onu korkutmuyordu. Kreon'un Gölge Krallığı'nda güneşi görmemeye ve günün hangi saatinde olduklarını hafif yer altı esintilerinden ve kumların hareketlerinden anlamaya alışmıştı. Ama merdivenlerden üçüncü seviyeye, sonra da dördüncü seviyeye inerken eski şüpheleri onu sarmaya başladı. Aklına Tanrı ve Seth geldi. Neden Argelin'e gidiyordu? Ona ne olmuştu? Ay Dağları'nda onlara ne olmuştu?

İki aydan, yani nehrin yatağına geri döndüğü ve Hermia'nın öldüğü o korkunç günden beri Tanrı'nın konuştuğunu duymamıştı. Bugüne kadar yalnızca sessizlik ve yankılar vardı. Ama belki de o sözcükleri kendisi hayal etmiş, duymak istediğini duymuştu. Çünkü Seth onun kız kardeşini ve babasını kölelikten kurtardığından emin olamazdı. Belki de umudunu kesmişti. Belki de Argelin'in vadettiği şeyler çok büyüktü.

Belki de Alexos'u öldürmüştü.

Olduğu yerde dondu, başını salladı. Buna inanmak istemiyordu.

Bunu yapamazdı.

Kreon'un kopyalar odasının kapısında yüzünü silerek temizledi ve gizli parolayla kapıyı tıklattı. Bir süre kapıyı açmak

için kimse gelmedi, sonra küçük bir topallama sesiyle birlikte Telia'nın minik ayak seslerini kapının ardından duydu.

“Mirany geldi,” diye fısıldadı küçük kız.

Kapı açıldı. Albinonun renksiz gözleri kısıldı, sonra elini lamba ışığının önüne koydu.

“Mirany!” Arkasında duran Telia mutlulukla dans ediyordu.
“Asla tahmin edemezsin...”

“Rhetia nerede?” Kreon'un sesi endişeliydi.

“Bilmiyorum.” Mirany onu iterek geçti.

Ve Oblek'i gördü. Ayaklarını yüksek bir yere kaldırmış, kana kana su içiyordu. Mirany heyecanla ona bakarken adam çirkin bir ses çıkararak kahkaha attı. Arkasından bir ses bozulmuş gibi söylendi: “Sana geri döneceğimizi söylemiştim, Mirany. Neden her şey için kendini bu kadar üzdüğünü anlayamıyorum.”

Mirany ona döndü.

Alexos yere karın üstü uzanmış, ayaklarını havaya kaldırmış, önünde duran Telia'nın oyuncak küpleriyle oynuyordu.

Ve onun arkasında da sahte maundan kızıl kahve bir koltuğa yayılmış, tuhaf gözleriyle kendisini süzen Çakal oturuyordu.

Yaralı yaratığın inine girmeye cesaret ediyor

Seth iki askerin arasında Liman'a, doğru yürümeye başladı. Ona eşlik mi ediyorlardı yoksa tutukluyorlar mıydı emin değildi ama başını dik tutarak kendinden emin bir ifadeyle yürüdü. Rolü burada başlamalıydı, Çakal öyle söylemişti. Artık geri dönüşü yoktu.

Ama Mirany'yi görmek onu neredeyse bitirmişti. Onu kolundan yakalayıp birlikte kaçma, yarı aralık kapıdan koşarak çıkma dürtüsüne karşı koymak onu çok zorlamış, sırtından aşağı ter boşanmıştı.

O kadar korkuyordu ki.

O sabah bir demirhindi ağacının altına uzanmış, Liman'a bakarken sakindi ve kendine güveniyordu. Bütün dönüş yolu boyunca geliştirdikleri plan onun becerilerine uygun gibiydi, yalan söylemeyi ve soğukkanlı olmayı gerektiriyordu. Oblek ve Çakal'a bu konuda böbürlenmiş ve buna kendisi de inanmıştı. Ama artık yanında etkileyeceği birileri olmayınca aslında ken-

dini kandırmış olduğunu biliyordu. Yalnızdı. Ve başarılı olsa, Argelin ona inansa bile bundan sonra neler olacağını bilmenin bir yolu yoktu.

Sokaklar karanlıklaşıyordu. Kadınların çocuklarını kapıp içerilere kaçtığını görebiliyordu. Yanan ateşlerin kokusu havayı sarmıştı, buna limon ve çürük sebze kokularıyla hayatı boyunca duyduğu için alışık olduğu balık ve tarçın kokusu karışıyordu.

Saksılarda küçük kırmızı sardunyalar çiçek açmıştı. Giysisinin kolu bir tanesine değince etrafa koku yayıldı, sonra o anın büyüğü kayboldu ve karanlık evlerin arasından döne döne inen dik merdivenlerin başına geldiler.

Çatıların arasındaki açıklıktan denizi görebiliyordu.

Karanlıktaki görkemli görüntüsü soluğunu tutmasına neden oldu, tuzlu esinti ve martıların çığlıkları gözlerini yaşartmıştı. Çölde geçirdiği kızgın günlerde rüyalarından denizi görerek uyanmış, onun mavi sularının yükselip alçalmasını, balıkları ve yunusları hayal etmişti. Liman'a inen sokaklarda hızla ilerlerken yosun kokusu yükselerek onu etkisi altına aldı. Kantarların arasından, birinin kuruması için gerdiği ağın yanından geçtiler.

Muhafız ona bakınca hemen dikleşti.

Argelin'in karargâhı değişmişti. Her tarafında yeni savunma levazımatı vardı, aceleyle inşa edilmiş taş kaleler, bir kontrol kulübesi, üç tane mancınık ve platformlara monte edilmiş başka bir taş fırlatma silahı denize bakıyordu. Liman'ın kendisi büyük bir zincir gibiydi, gördüğü her türlü metal işinden daha büyüktü... hayır... sekiz tane üç sıra kürekli kadırganın büyük-lüğünün gölgesinde kalmıştı. İşçiler hâlâ fenerlerin ışığında çekiç vuruyorlardı. Pruvasında ejderha olan bir sıra yabancı gemi demir atmıştı.

Ve her tarafta paralı askerler vardı.

Paralı askerler İmparatorluk'un ötesindeki soğuk topraklardan gelen uzun boylu yabancıları. Gözleri maviydi ve saçları da kamış rengiydi. İlgiyle kılıçlarına, bacak korumalarına, kıvrılmış yılan sembolü armalarına baktı. Üzerindeki yazıları okumayı isterdi, onları hiyeroglif ve halk dilinde düşünüyor, korkusunu bu şekilde bastırmaya çalışıyordu.

Argelin'e ulaşması için yarım saat süren tartışmalar oldu. Bir kere tehdit etmek, iki kere rüşvet teklif etmek zorunda kaldı, Çakal'ın ona verdiği kozları kullandı. Bazı şeyler hiç değişmemişti. İki kez üstü arandı, sonra küçük bir hücreye götürülüp kilitletti. Yanında deli bir kadın ve hiçbir şey söylemeden başını ellerinin arasına alarak inleyen bir adam vardı.

Seth oturmadı. Hücrede volta atıyor, söyleyeceklerini planlıyordu. Aklında tasarladığı şeyler sürekli değişiyordu, muhafız büyük bir telaşla geri gelip onu çıkarana dek kafası o kadar karışmıştı ki bu işi başaramayacağından emindi.

Argelin onun yalanlarının kokusunu güneşin altındaki gübre gibi alacaktı.

Onu Seth'in anımsadığı bir görevlinin yanına götürdüler, yorgun görünen, gri saçlı adamın bronz göğüs zırhına eklenen süsler ve ortasındaki yılan saçlı kadın figürü onun artık daha önemli bir konuma geldiğini gösteriyordu.

"Sen!" dedi subay ona bakarak. "Öldüğünü sanıyordum!"

"Henüz değil." Seth kuru dudaklarını yaladı. "General burada olduğumu biliyor mu?"

"Kutsal Kral-Archon, Parlak Efendimiz, Akrep'in Oğlu, kendisi haberdar edildi."

"Kutsal mı?" Seth dehşetle soluk almasına engel olamadı.

Subay aldırmadan omuzlarını silkti. "Çok uzun zamandır buralarda yoksun, kâtip. Dünya altüst oldu."

Ve sanki onun sözlerine yankı yapar gibi Argelin'in odasından bir öfke kükremesi duyuldu. Bir şey parçalara ayrıldı. Subay yüzünü buruşturarak söylendi: "Kendi iyiliğin için, umarım iyi haberlerin vardır."

"Hem de en iyisi." Derisi sertleşmiş çenesini ovuşturdu, cildindeki kum tanelerini hissedebiliyordu.

Kapı açıldı.

Kuzeyli adamlardan ikisi bir köleyi sürükleyerek çıkardı. Ayakları yerde sürünüyordu, yüzü kanla kaphıydı. Yanlarından geçerken Seth onun anlaşılmaz hıçkırıklı cümlelerle mırıldandığını duydu.

"Burada bekle." Subay içeri girdi. Sessiz ve karanlık geçitte duvara açılan yuvalara yerleştirilmiş meşalelerin ışıkları titriyordu. Seth'in, onların yanında durduğunu anımsadığı Yağmur Kraliçesi heykeli artık yoktu.

Kaçabilirdi. Hemen şimdi. Arkasını dönüp gidebilirdi. Korku ağzına kusmuk tadı gibi geldi ama bir adım atmaya başardı. Sonra subay dışarı çıktı.

"Sıra sende."

Sesi ifadesizdi ve Seth yüzüne baktığında bir tepki göremedi, özellikle öyle görünmeye çalışıyor gibiydi. Seth dönüp sırtını dikleştirerek kapıdan içeri girdi.

Oda aşağı yukarı anımsadığı gibiydi. Gösterişli koltuklar, üzerinde içi limon dolu çini bir kâse bulunan yuvarlak bir sehpa, zengin süsler, büyük kırmızı vazolar. Lambalar tavandan sarkıyor, odanın karanlık köşelerine bronz ve altın rengi alevler yansıtıyordu. Ama dağınıktı. Papirüs ruloları geniş yığınlar halinde duruyor, karmakarışık görünüyordu. Dikilitaşlar, çivi yazısı harfler kazınmış sandıklardan taşıyordu. Bir kaplan derisi halı, lekeli ve ezilmiş olarak yere serilmişti, bir tarafta

paslı zırhlar yığılıydı, haritalar her tarafa saçılmış, duvarlara iğnelenmişti, heykellerin kollarından sarkıyorlardı, ortalıkta yenilmiş yemeklerin küflenmiş kalıntıları göze çarpıyordu.

Argelin haritalardan birine eğilmiş, parmağıyla bir çizginin üzerinden geçiyordu. Başını çevirince Seth'i gördü ve gözleri bir an ateşle parladı.

"Kemiklerinin kuru bir dere yatağına saçıldığını düşünmeye başlamıştım." Doğrulup sırtım masaya dayadı. Kirli kırmızı bir tuniğin üzerine deri bir zırh giymişti, kolları çıplaktı, yara içindeki cildinden kasları görünüyordu.

"Uzun bir yolculuktu," dedi Seth

"Belli oluyor." General soğuk soğuk güldü. "Üzerinde iz bırakmış."

Ya sen, diye düşündü Seth. Adamın gözlerindeki bir şey kanımı donduruyordu. Alexos, Hermia'nın nasıl öldüğünü anlatmıştı, şimdiyse o anda Argelin'in başka neler öldürdüğünü düşünüyordu.

"Şu küçük deli Archon'un öldüğünü varsayıyorum, doğru değil mi? Başarısız olsaydın buraya gelmezdin herhalde."

"Öldü." Kolayca yalan söylemişti. Kendi sakın sesinden etkilendi.

"Altın?"

"Bulamadık."

"Ünlü sihirli kuyusu?"

Seth omzunu silkti. "Dağlar'a ulaştık. Oğlan onlara tırmanmayı kafasına takmıştı. En yüksekinin tepesinde, içinde su dolu bir gölet bulunan bir mağara vardı, bize oradan su içirdi. Soğuktı ve metal tadı vardı." Duraksadı, sonra çizgili günlük koltuklardan birine doğru ilerleyerek oturup bacaklarını gerdi. Argelin bir şey söylemeden ona bakıyordu.

“O gece bir fırtına koptu. Şimşekler, büyük yağmur bulutları. Oğlan dans edip şarkı söyledi. Bunun olmasını kendisinin sağladığını sanıyordu. Dereler akmaya başladı, Draxis yatağından taşı. Bunu zaten biliyorsun.”

O anda tuhaf bir şey oldu. Argelin bir an sanki titreyip ürperdi. Seth aceleyle devam etti.

“Ertesi gün, iple inerken ben en arkadaydım. Oğlan dik bir yamaçtan aşağı iniyordu. Düştü diyelim.”

“İpi mi kestin?”

Seth acı acı gülümsedi. “Haklıydın. Düşündüğümden kolay oldu.”

“Kesinlikle. Şüphelerini fazla zorlanmadan yenmişe benziyorsun.”

Yüzündeki gülümsemeyi korumak kolay olmuyordu. O yüzden solup gitmesine izin verdi. “Başka seçeneğim yoktu.”

Argelin onu süzüyordu. Sonra başını salladı. “Ya diğerleri?”

“Çocuğun yolda bulduğu iki adam vardı. Bir ayyaş ve bir de hırsız. Onları Katra’nın Vahası’nda bıraktım.”

“O zaman fazla şey biliyorlar demektir.”

“Eğer ağızlarını açarlarsa sana hesap vermek zorunda kalacaklarını biliyorlar.” Yeniden omzunu silkti. “Bir cinayet bana yetti.” Gizli acısını sözcüklere katmaya çalışıyordu, pişmanlık baskısı dehşete karışmıştı.

Belki de başarmıştı. Argelin onu bir süre süzdü, sonra gümüş bir maşrapaya giderek içinden iki kupaya şarap koydu. Birini Seth’e uzattı.

“Tanrı’nın ölümüne.”

Seth aldı. İçinden rahatsızlık duysa da küçük bir duraksamanın ardından kaldırdı. “Tanrı’nın ölümüne.”

Şarap ekşiydi ve genzini yaktı ama buna minnettardı. Artık en kötü kısmının bittiği düşüncesini engellemeliydi. Çünkü asıl zor kısım şimdi geliyordu.

“Elbette,” dedi Argelin yığılı papirüslerin arasında bir şeyler ararken, “*her zaman* bir seçenek vardır. Herhalde baban ile kız kardeşinin benim... himayemden kaçtığını öğrenmişsindir. Nerede olduklarını biliyor musun?”

O anda kendine ihanet etmemek çok zordu. Ağzının kenarındaki kaslar gerildi. “Artık biliyorum. O zaman bilmiyordum.”

“Bana nerede olduklarını söyle.”

“Dostlarının yanında.”

Argelin gülümsedi. “Dostlar. Ne kadar da yararlıdır. Ödülünü istiyorsun herhalde.” Bir yazma çıkarıp etiketine baktı, sonra onu açarak masaya serdi. Oturduğu yerden bile Seth belgenin çivi yazılarıyla dolu mavi-altın renklerde daire şeklindeki Tanrı ve Yağmur Kraliçesi mührü taşıdığını görebiliyordu.

“Sanırım bir tahsildarlıktan söz etmiştik.” Argelin masadan bir kalem alıp mürekkebe batırdı. Gözleri yazıda dolaştı, hırsla orada yazan isimlerin üzerine karaladı ve etrafa mürekkep saçarak kendininkini yazdı. “Ben sözümü tutarım. Seni öldürtebilirdim ama yeniden işime yarayabilirsin ve para da sessizliği sağlamanın çok iyi bir yoludur. Seni ilk gördüğüm anda satın alınabileceğini anlamıştım.” Küçümsemesini saklamaya çalışmamıştı bile.

Seth ayağa kalkıp gümüş kupayı elinden bıraktı. Masanın lekeli yüzeyine değerken çınladı.

“*Tahsildarlık istemiyorum,*” dedi sessizce.

Kalem harfin yarısında yazmayı bırakıp durdu. Argelin başını çevirdi, bir adım gerilemiş ve Seth bir sözcük daha söylemeden uzun bıçağını eline almıştı bile.

“Hayır... hayır... bunu demek istemedim.”

General ona yaklaştı. Bıçağını Seth’in yüzüne kaldırmıştı, bronz çelik alevlerin ışığında parlıyordu. Ucu Seth’in sağ gözünün birkaç santim ötesindeydi.

“Kör bir kâtip değersiz bir kâtiptir,” dedi. Sesi zor çıkmış, eklemleri sıkılmaktan bembeyaz kesilmişti.

Seth’in bir an başı döndü, sanki yer ayaklarının altından kayıyor, dünya deli gibi dönüyordu. Argelin’in deliliğini kulaklarında uğultu gibi duyuyor, dudaklarında tuz olarak tadabiliyordu. Karanlık havada tıkanmış gibiydi.

Sonra tavandan bir damla su süzüldü. General’in bileğine damladı, adam öfkeyle elini çekip suyu vahşice bileğinden sildi, sonra tavana bakarak hışımla konuştu. “Sen! Yine mi sen?”

Seth kendini geri attı. Argelin bunu fark etmiş görünmüyordu, elindeki bıçağı kendini savunmak istermiş gibi tutmuş, dönerek etrafına bakınıyordu. “Neredesin?” diye haykırdı. “Sızıyorsun, damlıyorsun, akıyorsun ama seni bulacağım. İntikamımın başladığını sanma sakın aşağılık cadı! Her bir heykelini yerle bir edip yakacağım, ismini kitabelerden sileceğim, senin soluğunun değdiği papirüsleri bile yırtacağım! Yalnızca yok olmakla kalmayacaksın, hiç var olmamış olacaksın. İnsanlar suyun benim armağanım olduğunu öğrenecek, benim adamlarım tarafından kanallarla getirildiğini düşünecek, benim bentlerimle, savaklarımla kontrol edildiğini bilecek. Yağmur Kraliçesi diye bir şey yok.” Bıçağını indirdi, sesi bir tıslamaya dönmüştü. “*Buradaki tek Tanrı artık benim.*”

Oda sessizdi. Liman’dan gelen gemi işçilerinin çekiç sesleri giderek daha az duyuluyordu.

Argelin terlemişti, yüzü griydi.

Subay ve üç adam kapıdan içeri paldır küldür daldı. Silahlarını çekmişlerdi. Odaya girince etrafa bakındılar.

Seth sırtını yasladığı duvardan uzaklaştı.

“Ne istiyorsunuz?” dedi Argelin kaba bir tonda.

Subay terliyordu. “Birisi bağırdı, Lordum. Sandım ki...”

Argelin güldü, boş, uğursuz bir sestti. Elinde bir bıçak tuttuğunu fark etti ve onu gürültüyle masaya bıraktı. “Çıkın. Dışarı!”

Subay bir an Seth’e baktı. Sonra bir şeyler mırıldandı ve adamlar kapıdan çıktı.

Argelin elini sakalında gezdirdi. Mükemmel tıraşı onu sakınleştiriyor gibiydi, gidip kendine biraz daha şarap aldı ve konuştuğunda sesi sanki hiçbir şey olmamışçasına buz gibiydi. “Eğer tahsildarlık değilse ne istiyorsun peki?”

Seth’in kalbi hâlâ tokmak gibi atıyordu. Boğazına bir yumru takılmıştı, onu yutup konuşmayı başardı: “Para değil. Güç istiyorum.”

“Bana şantaj yapamazsın, kâtip.”

“Hayır... ben yalnızca...” Omzunu silkip bir adım geriledi. “Ben Alexos’a güçlü olacağını ve beni bir yere getirebileceğini düşündüğüm için yardım etmiştim. Ama o yalnızca aptal ve kaprisli bir çocuk çıktı. Babam bana her zaman senin güçlerine katılmamı söylerdi çünkü bir gün sen İki Diyar’ın gerçek iktidarını ele geçirecektin. Haklı çıktın. Orada, çöldeyken onun haklı olduğunu anladım.”

Sırtından ter akıyordu. Elini yumruk yapıp açtı. “Senin için çalışmak istiyorum. Şahsen. Senin işlerini yürütmek istiyorum... birine ihtiyacın var, şuraya bir bak, bütün evraklar darmadağın. Hayatımı mezarlara gömülerek veya yaşlı kadınları birkaç kuruş için sıkıştırarak geçirmek istemiyorum. İşlerin kalbinde olmak istiyorum.”

Sessizlik.

Fazla mı konuşmuştu?

Argelin bir parmağını kâsenin en üstündeki limona vurdu. Seth onun küften yeşerdiğini fark etti.

“İşlerin kalbinde demek. Ne kadar ilginç.”

“Becerikli birine ihtiyacın var.” Cüretkâr olması gerektiğini anlamıştı. “İnsanlar isyana meyilli, İmparator’la anlaşmalar çok karmaşık olmalı. Nehirden kâr etmek istiyorsak kontrol altına alınmalı, yapılacak planlar, çizilmesi gereken krokiler, gerekli sulama planlamaları var. Gemilere erzak yüklenmeli, müret-tebat temin edilmeli. Yeni paralı askerlerine maaş ödenmeli.”

“Binlerce kâtibim var.”

“Ve onlar sana rapor veriyor. Küçük yorucu işlerle vaktini alıyorlar. Senin donanmayla, savunmayla ilgilenmen lazım, senin işin savaşmak. İzin ver işlerini senin için ben yürüteyim.”

General gülümsedi. “Cazip bir teklifte bulundun,” dedi usulca. “Ama birkaç yıl boyunca rüşvet alıp etkilenince benim için tehlikeli hale geleceğini tahmin edemeyecek kadar aptal değilim. Sürekli omzumun üzerinden bakmam gerekecek.”

“Sadık olacağım.”

“Gerçekten de sadık olacaksın. Bunun olmasını sağla-yacağım.” Dönüp odada yürümeye başladı. Seth bekliyordu. Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Bir söz daha, bir hareket daha fazla kaçardı. Boğazı kurumuştı, bacakları güçsüzdü. Oturması gerekiyordu. Ama bekledi.

Sonunda Argelin döndü.

“Kabul ediyorum. Benim özel sekreterim olacaksın. Bu-rada bir odan olacak, benden başka kimsenin yetkisi altına girmeyeceksin. Seni gece veya gündüz her saatte yanımda iste-yebilirim. Yılda bin metal maaşın olacak. Buna karşılık baban

ve kız kardeşin bana teslim edilecek ve benim belirleyeceğim bir evde yaşayacak. Liman'ı terk etme izinleri olmayacak. Beni hayal kırıklığına uğrattırsan öldürülecekler.”

Seth'in yanına geldiğinde gözleri çelik gibi soğuktu. “Çünkü seni gözetlemem gerekeceğini biliyorum, Seth. Şişman müzisyen öldü, kız öldü, Archon da öyle görünüyor ki öldü ama sen kaldın.”

Seth omzunu silkti. “Ben kendimden başka kimsenin tarafında değilim,” dedi aksi aksi.

Argelin tek kaşını kaldırdı. “Öyle olduğunu umalım.”

Dışarıda az daha düşüp bayılacaktı, sanki etrafta hava kalmamıştı. Onu alması için gönderilen subay ona bakıyordu, bu yüzden dar koridorlardan yürüyüp tozlu basamaklardan çıkmak, depo, oda ve barakalardan oluşan bölüme gitmek için kendini zorladı.

“Beni hücreye mi attıracak?” diye mırıldandı.

“Zindanlar iki kat aşağıda.” Subay durup köhne sedir bir kapıyı itti ve içeri baktı. “Burası.”

Minik. Havasız. Karanlık. Sert bir yatak, bir battaniye ve bir masanın üzerinde yamuk bir kâse. Seth etrafına bakındı. “Tamam,” dedi. “Yerlerin süpürülmesini, iki halı, bir iskemle, temiz pamuk çarşaf, yazma malzemesi ve bulabildiğin bütün lambaları istiyorum. Gümüş bir çanak, kupalar, iki tane raf. Her sabah burayı temizlemesi için birini ayarla. Yiyecek ve su da olsun. Bu koku da ne böyle?”

“Silhat esansı.”

“Ne?”

“Bir çeşit güzel kokulu yağ. Prens Jamil neredeyse her gün köle kızlara bununla sırtını ovduruyor.”

Seth usulca konuştu: “O zaman hücresi buraya yakın, öyle mi?”

“Hücre!” Subay neredeyse tükürecekti, durdu. “Süit desek daha doğru olacak. İmparator’un değerli yeğeni ve o iğrenç filleri Argelin’in elindeki en büyük koz. O yaratıkların kutsal sayıldığını biliyor muydun? Jamil elinde rehin olmasa İmparator Liman’ı haftalar önce kül etmiş olurdu.”

Seth başını salladı. Daha fazla dayanamayarak yatağa oturdu.

“Evimdeki bütün eşyalarımın buraya getirilmesini sağla,” diye söylendi. “Hemen.”

Subay dışarı çıktı. “Emirler yağdıracak ukala bir kâtip daha.” Ve bu kez tükürdü.

Seth bitkince çantasını yere fırlatıp yan dönerek hareketsizce yattı. Gözlerini kapattı ve karanlıkta kaldı.

İçerideydi.

Başarmıştı.

Oblek bunun yapılamayacağını söylemişti, Çakal onda bunu başaracak cesaretin olduğundan şüpheliydi. Ama işte başarmıştı.

İşlerin kalbinde.

Gözlerini açtı ve bir böceğin duvarda yürüyüp minik bir deliğe girdiğini gördü. Kapıyı görmüştü, ona bakan siyah peçeli kızı da görmüştü; şaşkın, mutlu, temkinli.

Kapıdan içeri nasıl süzüldüğünü, arkasına bakmadan gittiğini görmüştü.

“Ah, Mirany,” diye fısıldadı sessizliğe doğru. “Ben ne yaptım?”

İkinci Geçit Kül Kapısı

Yağmur Kraliçesi'nin bahçesine giden dokuz kapı vardır. İnsanlar bu kadarını bilir. Her bir kapı bir sınav, bir engel, bir tehlike ve bir zevktir.

Yalnızca ölüler ve Tanrı bu yolda yürüyebilir. Bu yol hem ıslaktır hem de bir nehir yatağı gibi döne döne gider.

Her yıl Scarab Günü'nde benim ve Kraliçe'nin heykeli sokaklardan geçirilir. İnsanların açtığı yollardan taşınırken, kalabalıklar böcek ve balık sürüleri gibi çevremi sararak ellerini bana doğru uzatır.

Onlarla konuşamam çünkü dudaklarım mermerdendir ama gülümserim çünkü onlar bana çok küçük ve zayıf görünür, beni çok arzularlar.

Hissettiğim şey korku olabilir.

Eğer bir Tanrı korkabiliyorsa.

Mirany yer altı güneşini görüyor

“*Bunu yapmasına nasıl izin verirsiniz?*” Mirany Çakal’ın etrafında hışımla yürüyordu. Rahatlama ile inanamama karışımı duygular içindeydi.

“Bu onun kendi fikriydi, Rahibe.”

“Onun aptalca fikirleri hiç bitmiyor!” Şaşkınlıkla Kreon’un açık kanatlı kartal şeklindeki tahtlarından birine çöktü.

“Sen onun ne yaptığını sanmıştın,” diye sordu Çakal muzipçe, “yani onu orada gördüğünde?”

“Bilmiyorum!”

Bilmiyordu. Bunu düşünmek istemiyordu ama mezar hırsızı onu hayvanımsı gözleriyle süzerek güldü.

“Bize ihanet edebileceğini düşündün. Sanırım genç dostunun hayranları arasında ona karşı yoğun ama pek sözü edilmeyen bir güvensizlik duygusu hâkim.”

Sesi alaycıydı, Mirany bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Archon! Sen onu durdurabilirdin!”

Alexos küplerini şaşırtıcı bir yüksekliğe getirmişti. Şimdiyse kaşlarını konsantrasyonla çatmış, en tepeye bir küp daha koyuyordu. “Tanrılar insanların yapmak istedikleri şeylere engel olmaz, Mirany. Üstelik artık içeride bir adamımız oldu.”

Çaresiz kalan ve gözlerinin yaşardığını hisseden Mirany Oblek’e baktı. Koca adam öne eğildi. Sesindeki şefkat kızı oldukça şaşırttı. “Söyleyemedikleri şeyi sana ben söyleyeceğim, kızım. Seth bu riski Küre’yle olanlar yüzünden almak istedi.”

“Küre mi?” Mirany çok şaşırmıştı.

“Onu ona ilk kez verdiği anda olanlar yüzünden. Çöldeki geziden geri dönerken yıldızlı bir gecede, yalnızca o ve ben uyanırken bana olanları anlattı. Küre’yi çok istediğini söyledi, açgözlülüğünü, onu senin elinden kapışını ve senin bunu gördüğünü. Daha sonra bundan çok utanmış. Onun hakkında iyi şeyler düşünmeni istiyor, Mirany.”

Donakalmıştı. Kreon ellerine ılık süt dolu fincanı tutuşturunca tadını bile almadan içti. Soğuk bir şey onu âdeta tamamen çevrelemiş gibiydi, cam kırığı gibi kesen yoğun bir endişe duygusu. Sonunda fısıldamayı başardı: “Onu öldürecekler. Argelin onu susturacaktır.”

“Belki de öyle olmaz.” Çakal bacaklarını tembelce koltuğa uzattı, bu hareketi küp kulenin devrilmesine neden oldu. Alexos ona onaylamayan bir bakışla bakarken tavanda ve duvarlarda hafif bir sarsıntı oldu.

Oblek endişeyle etrafına bakındı. “Bunu sen mi yaptın, eski dostum?”

Alexos kaşlarını çatarak küp yığına baktı. “Üzgünüm Oblek, bir daha yapmam.”

O küpleri yeniden dizerken Çakal ve koca adam bakıştılar. Sonra Çakal dikkatlice ayaklarını geri çekti. “Demek istediğim,

Argelin çok kurnazdır. Seth'i kendi çıkarları için kullanmak isteyebilir. Özellikle de ondan şüphelenirse. İnce bir çizgi ama kâtip bu konuda oldukça iyi. Seth kendini koruma konusunda usta."

Kreon'un şarabından şüpheyle bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. "Artık anlatsana, burada neler oluyor? Şu sokağa çıkma yasağı ne zamandan beri uygulanıyor?"

"İki aydan beri." Mirany parmaklarını eğimli fincanın etrafına sıkıca sardı. "Hermia'nın ölümünden beri Argelin ülkeyi etrafa dehşet salarak yönetiyor. Tanrı ve Yağmur Kraliçesi'ne ait ne varsa yok ediyor ve onların yerine kendininkileri koyuyor. Kendini kral ilan etti, tapmakları, tiyatroları kapattı, itiraz eden herkesi tutukladı. Vergiler yükseldi, tüccarlar buradan uzak duruyor. Halk öfkeli ama ağzını açmaya korkuyor çünkü şu paralı askerler, yani Kuzeyliler çok kibirli ve vahşi. Pek çok idam oldu, halk önünde sakat bırakmalar, mallara el koymalar. Bütün bu haberleri Kreon'un tanıdıkları yani temizlikçiler, kâtipler ve köleler aracılığıyla aldık çünkü Rhetia ve ben ancak Kent'e karanlık çökünce gitmeye cesaret edebiliyoruz. Liman çok tehlikeli. Oraya yalnızca iki kez gidebildim."

"Peki ya savaş?" diye mırıldandı Oblek.

Mirany omzunu silkti. "Ateşkes varmış gibi. Söylentilere göre İmparator'un donanması Callades, Milos ve diğer bütün adaları işgal etmiş." Bir an babasını düşündü ve fincanı bıraktı. "Liman abluka altında, hiçbir şey giriş ya da çıkış yapamıyor. Yakında kıtlık baş gösterecek."

"Ticaret yok ama maaş verilmesi gereken binlerce paralı asker var demek!" Çakal düşünceli bir tavırla şarabını yudumladı. "Argelin neredeyse iflas etmiş olmalı." Kreon'a baktı. "Gölge karanlıklarda beklerken..."

“Her zaman beklediği gibi.” Albino yere oturarak ince ve cılız bacaklarını altına topladı. “Çünkü Gölge mezarların, yani uyku yerlerinin bekçisidir. Ve evet, Argelin yakında buraya gelecek.”

Oblek kadehinin üzerinden kaşlarını çattı. Mirany onun yalnızca su içtiğini şaşkınlıkla fark etmişti. “Ölüleri soymaya kalkacak kadar deli değildir herhalde?”

Çakal ona anlamlı anlamlı baktı.

Kreon çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Altımızda sayısız zenginlikler yatıyor. O tanrıları terk etti ve intikam hırsıyla yanıyor. Archonlar’ın gazabı onu niyetinden vazgeçiremez.” Alexos’u tepeden tırnağa süzdü. “Ama artık kardeşim döndüğüne göre Argelin, Tanrı’nın öfkesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenecek.”

“Planların var,” dedi Çakal usulca.

Kreon omzunu silkti. “Bazı... önlemler alınması gerekti. Tuzaklar, gözle görünmeyen bazı önlemler, gizli tüneller, bazı küçük ek inşaatlar. Argelin’in adamları buraya geldiğinde bazı anahtar haritaların eksik olduğunu ya da onları yanlış yerlere götürdüğünü fark edecekler. Ellerindeki haritaları ve planları kullanarak mezarlara giren kim olursa olsun kaybolacak. Şimdiden Tanrı’nın Gölgesi’nin avlanmaya başladığına ve etrafta ölüm saçarak dolaştığına dair söylentiler çıktı bile.”

“Peki ya nehir?” diye sordu Alexos aniden. Koyu renk saçları gözlerinin içine giriyordu, doğrularak oturdu. “Benim nehrim! Onu geri getireceğimi söylemiştim ve getirdim de!”

Kreon Mirany’ye baktı. “Her tarafta Argelin’in devriyeleri var. Bazı izin verilen yerlerde insanlar su için para ödemek zorunda. Bir çeşit sulama planı yapıldı ama planı biz bilmiyoruz,” diye konuştu kız.

Alexos somurttu. “Bunu yapamaz. *Ya benim bütün heykellerim, Mirany. Onlar o kadar eski ve o kadar iyi bir işçilikle yapılmış ki.*”

Sesi Kreon’un odasının karanlık köşelerinde yankılandı. Ufak bir toz kalktı, bir şey kayarak gürültüyle düştü.

“Eski dostum,” dedi Oblek samimi bir tavırla, “bunu ona ödeteceğiz.”

“Nasıl?” Mirany ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. “Hiçbirimiz onun ordusuna karşı bir şey yapamayız ki! Burada güvendeyiz ama hayatta olduğumuzu bir öğrense! Bir de Rhetia var! Nerede *bu* kız?”

“Konuşur mu?” diye sordu Çakal sakince.

“Elbette hayır.”

“Kendi yaptığı bir planla ona gitmiş olamaz, değil mi?”

Bu Mirany’nin duraksamasına neden oldu. Rhetia’nın ne planladığını kimse bilemezdi. İki aydır mezarlara tıklıp kalmış olmak onu neredeyse çıldırtmıştı. İki kez Kent’e tek başına gitmiş, nerede olduğunu söylemeyi reddetmişti. Ve bugün de Liman’a gitmek için çok hevesli görünüyordu.

“Belki,” dedi gönülsüzce. “Ama bize ihanet etmez.”

“Bu durumda,” Çakal yavaşça yattığı yerden kalktı, “bu örümcek ağı krallığında gereğinden fazla kaldım sayılır. Çakal’ın inine geri dönme ve Lord Osarkon’un köhne sarayına kavuşma zamanı. Siz hepiniz ölüp mezarlarınıza girmiş olabilirsiniz ama ben henüz ölmedim.” Öne eğilip açık renk saçlarını sarkıttı, badem şeklindeki gözleri sırayla her birinin üzerinde durdu. “Ama ilk olarak size planımı anlatacağım.”

“İşleri senin yönettiğin fikrine nereden kapıldın?” diye homurdandı Oblek.

“Sessiz ol, Oblek.” Alexos bacak bacak üstüne attı. “Duy-mak istiyorum.”

“Duyacaksın da, küçük Tanrı. Amacımız Oracle’ı, Archon’u ve Dokuzlar’ı eski haline getirmek. Ve Argelin’den sonsuza dek kurtulmak. Anlaştık mı?”

Sessizce başlarını salladılar.

“Önce Dokuzlar’ın kalanını bulmalıyız. Adamlarım onların nerede olduğunu bulabilir.”

“Ölmüş olabilirler,” diye mırıldandı Oblek.

Çakal ona kulak asmadı. “İkinci olarak Prens Jamil kurtarılmalı. Bu Seth’in görevi, o da bunu biliyor zaten. Ama dikkatli olmalıyız... Jamil kurtarılacak ama serbest bırakılmayacak. Biz de Argelin gibi İmparator’a karşı onu rehine olarak kullanmalıyız. Bu arada, bütün Liman’da hırsızlar, yankesiciler, dolandırıcılar ve sahtekârlar çalışıyor olacak. Silahlar çalınacak, cephane toplanacak, mızraklar istiflenecek. Argelin nasıl soyulduğunu bile anlamayacak.” İnşaat küplerinden birini alarak Alexos’a uzattı, sonra boş elinde bir anda kaybetti. “Sihirle yapılmış gibi.”

Alexos sırtıttı ama Mirany konuştu: “Sonra ne olacak?”

Çakal öne eğilip sivri suratını onunkine yaklaştırdı. “Ada’yı yeniden ele geçirip bunu ona karşı kullanacağız. Başkaldıracağız, Rahibe.”

Mirany bakışlarını ayırmadı. “Mümkün olduğunca az kan döküleceğine söz vermediğin sürece, Sözcü olarak asla buna onay veremem.”

Oblek homurtuya benzer bir ses çıkardı. Çakal hiç tereddüt etmedi. “Benden mucize istiyorsun. Ama denerim.”

Mirany başını salladı. Bunun Argelin’in güçleri karşısında neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Ama bütün söylediği, “Neden?” oldu.

“Neden mi?”

“Evet. Neden bunu yapıyorsun?” Mirany hepsine bakarken aklı karışmıştı. “Oblek neden sarhoş değil? Neden Argelin’in silahlarını satma planları yapmıyorsun, neden yiyecek kıtlığından faydalanmıyorsun, neden bir yerlerde su kaçakçılığına başlamıyorsun? Sana neler oldu?”

Kimse konuşmadı. Çakal omzunu silkti. Oblek kaşlarını çatı.

“Onlar Şarkı Kuyusu’ndan içti, Mirany,” dedi Alexos, küpleri dizerken.

Bu bir yanıtsa da ona hiçbir şey ifade etmemişti. Ama Kreon gülümsedi ve sıcak karanlıklarda Mirany zihninin içinde Tanrı’nın hareket ettiğini ve fısıldadığını hissetti. *Sana bir gün anlatırım.*

“Bu büyük planda benim rolüm ne olacak?” diye sordu Oblek.

“Archon ve Sözcü’yü korumak ve ben seni çağırana kadar yer altında kalmak. Yukarı çıkma.” Çakal, Mirany’nin tepesinde dikilerek ona baktı. Sonra konuştu: “Aslında Rahibe, bunu başarmaya niyetliyim. Gerçek Lord Osarkon olmayı planlıyorum, topraklarımı ve ailemin onurunu geri almaya niyetliyim.” Yüzü bir an karanlıkta kaldı, sonra gerileyince meşalenin ışığının yüzünde titrediğini gördü. Çakal arkasını hızla onlara döndü ve odanın karanlık kısmına ilerledi. “Kim var orada?”

“Ben.” Sahte mobilya tepeciklerinin arasından küçük bir kızın elini tutan biri çıktı. Zayıftı ve saçları ağarmıştı, her tarafı tozla kaplıydı, kolları bileklerine kadar kir içindeydi. Bir yığın alet ve edevatı yere bırakırken Telia, Mirany’ye doğru koşup kollarını onun beline doladı.

“Geri döndüğünüzü bana söylemişti.” Baba zorlukla eğildiği yerden kalktı. Önce Oblek’e, sonra Alexos’a baktı. “Sen Archon olmalısın.”

“Doğru,” dedi Alexos ciddi bir tavırla.

Baba bir homurtu çıkardı. Sonra Çakal’a, Kreon’a, çevresine ve gölgelere baktı. “Peki Seth nerede? Benim hiçbir işe yaramaz oğlum nerede?”

Daha sonra, Mirany her hareketinde altında çıtırdayan parşömen yatakta yatarken, Kreon olanları anlatınca adamın yüzünde beliren ifadeyi anımsadı. O kadar sakın görüntüyordu ki bu duruşunu hiçbir şey bozamamış gibiydi.

Telia da hemen atılmıştı: “Ama Seth bana bir armağan getireceğine söz vermişti.” Bu sözler sessizliği bir bıçak gibi aniden kesivermişti.

Baba dönüp koyu renk mobilyalı odada yürümüşü. Oblek onun uzaklaşmasını izleyip kıza mırıldanmıştı: “Getirecek ufaklık, surat asma.”

Mirany gözleri fal taşı gibi açık, bir türlü uyuyamadan yatıyordu. Aşağısı soğuk değildi, Ölüler Krallığı’nda havanın sabit bir ısısı vardı ve tamamen sessizlik hâkimdi.

Sırtüstü dönerek kaya tavana baktı. Seth bunu onun için yapıyordu. Oblek öyle demişti ve evet, gözlerinde o açgözlülüğü okumuş, Seth de bunu fark etmişti. Ama sırf bunun için böyle bir risk almak! Acaba başarabilmiş miydi? Yoksa çoktan ölmüş müydü? Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki yatakta oturmasına neden oldu, elleri sert keteni sıkı sıkı kavramıştı.

“Yani? Öldü mü?” diye sordu Tanrı’ya.

Sözcükleri karanlık aldı, onları sararak yumuşattı. Çatlakların ve deliklerin arasında yankılandı. Oblek’in uzaktan gelen

horultuları bir an ara verip yeniden başladı, sanki uykusunda onu duymuştu.

“O değil.”

Başta kendisine yanıt verenin Tanrı olduğunu zannetti ama sonra babayı gördü.

Kreon’un biraz mahremiyet sağlayabilmesi için odaya girdiği eski ve buruşuk mor perdenin diğer tarafında duruyordu.

“Gelebilirsin,” diye fısıldadı.

Adam perdenin altından eğilerek geçerken toz kalktı, yatağa oturduğundaysa yatak gıcırdadı. Mirany ayaklarını altına toplayıp adamın ellerini tuttu. Bir süre toza bulanmış bir şekilde öylece oturdular, baba ve Kreon uzun saatler boyunca hünelerini gösterip çeşitli tamiratlar yapıyorlardı. “Bunu duymamalıydın,” diye fısıldadı Mirany.

“Bu yalnızca kendi fikrimdi.” Adamın sesi karamsar geliyordu. “Alexos’a sordum. O bana Seth’in olmak istediği yerde olduğunu söyledi, *işlerin kalbinde*.” Başını kaldırdı. “Çocuk Archon, yani...”

“Evet,” diye onayladı Mirany. “Biliyor olmalı.”

Babanın yüzü solgundu, sanki güneşsiz geçen aylar onun yaşam enerjisini emip tüketmişti. Gri saçları kırpık kırpıktı, derisi kuru, neredeyse kösele gibiydi. “Müzisyen, Seth’in bunu senin için yaptığını söyledi Mirany ama bu yalnızca işin bir kısmı.” Omzunu silkti. “Oğlum ve ben hiç yakın olmadık. Annesi öldükten sonra ilgilenilmesi gereken Telia vardı. Minicik, cılız, hasta bir bebektir. Zor zamanlardı. Ben eskiden duvar ustasıydım, Rahibe, hem de çok iyi bir usta ama yapı iskelesinden düşünce işsiz kaldım. Seth bize bakmak zorundaydı.” Yeniden omzunu silkti. “Onun için büyük hırslarım vardı. Argelin’in yanında bir iş bulmasını söylemiştim. En tepeye çıkmasını. Ama bunu

yapmak yerine Kent'e gittiğinde onu çok aşağıladım. Kâtipler ve yazıcılarla dolu bir karınca yuvasında dördüncü yardımcı arşivcilik. Bu onun ne işine yarardı! Ne zaman eve gelse tartışırdık. Bu yüzden son zamanlarda artık hiç eve gelmiyordu.”

Mirany çarşafının kenarıyla oynadı. “O aynı senin gibi,” dedi.

Baba başını kaldırdı. “Öyle mi düşünüyorsun?” Şaşırmış görünüyordu.

“Evet, öyle. İnatçı. Her şeyi herkesten iyi bildiğini düşünür.”

Mirany onu neşelendirmeye çalışıyordu ama sesi tam tersi gibi çıkmıştı. Boğazını temizledi. “Babam da aynı öyledir. Beni Ada'ya göndermek için yıllarca plan yapıp herkese rüşvet verdi. Endişelenmekten aklını yitirmiş olmalı.” Bu onun düşünmemeye çalıştığı bir şeydi, yani Milos Limam'ın tepesindeki püfür püfür esen kocaman evde yaşlı hizmetkârlar ve el yazmalarıyla dolu çalışma odasına kapanmış olan babası. “Keşke ona bir mesaj ulaştırabilseydim. Yalnızca hayatta olduğumu haber verebilseydim.”

“Bu ablukayla hiç şansın yok.” Baba kirli elini yüzünde gezdirdi, karanlıkta bir hışırtı çıktı. “Neyse, bunu söylemeye gelmiştim. Oğlum kibirlidir ve hep de öyle olmuştur.”

“Ama onu seviyorsun,” dedi usulca. Bu neredeyse bir soru gibiydi.

Baba derin bir soluk aldı. “Ortada yokken seviyorum,” diye mırıldandı. “Burada olsaydı ona lanet olası aptal derdim.”

Bu Mirany'yi gülümsetti.

Baba aniden bir karar vermiş gibi döndü. “Rahibe, sana bir şey göstermek istiyorum. Hemen şimdi, diğerleri uyurken. Ben dün buldum, Altıncı Hanedan mezarlarında yalnız dolaşırken. Gelir misin?”

Şaşıran Mirany başını salladı. Nasıl olsa uyuyamıyordu.

Baba onun giyinmesini bekledi, sonra birlikte parmak uçlarında sahte mobilyaların arasından geçerek Kreon'un krallığının kapısından çıktılar. Kreon dışarıda bir yerlerde yiyecek toplama gezilerinden birindeydi, Oblek ateşin yanında gürültüyle uyuyor, Alexos yatağında küçük bir yığın oluşturunuyordu. Telia, babanın onun için tabut kapaklarından yaptığı diğer odada olmalıydı.

Baba lambayı kıstı ve merdivenler ile geçitlerden oluşan labirentte yola koyuldular.

Mirany bir eli duvarda onu izliyordu.

Birkaç merdivenden alt katlara indiler, sonra yediye ayrılan bir koridor boyunca yürüdüler. Adam Mirany'nin daha önce hiç girmediği bir giriş seçti. Lambanın ışığında koridorun bir zamanlar beyaza boyalı olduğunu görebiliyordu. Aralıklı olarak geçitlere açılıyordu, mermer ve taştan yapılmıştı, tavana kadar karanlıklar içinde yükseliyor gibiydi. Onların altında yürüdükçe üzerinde ağırlıklarını hissedebiliyor, heykellerin parıltısını görebiliyordu. Kedi gözleri ya canlıydı ya da kristaldendi, kayıp tarihlerin hikâyelerini anlatan hiyeroglifler vardı. Koridor onları dik bir açıyla bir inişe getirdi, bazı yerlerde duvarda tırabzan kalıntıları vardı ve birkaç yerde yollarım yüzlerce yıl önce yıkılıp yolu kapatmış kaya parçaları kesti.

Üçüncü ve dördüncü geçidin arasında Mirany duraksayıp arkasına baktı. Karanlık arkasında yeniden kapanmıştı, sanki somut gibiydi. Karanlığın içinden ürpertici bir fısıltı geliyordu.

“Bu da ne?”

Baba arkasına baktı. “Kim bilir? İşçiler ona Gölge diyor. Kreon onun ölümlerin nefesi olduğunu söylüyor ama ben ona ölümlerin nasıl soluk alabildiğini sorunca omzunu silkti. Bu ses sık sık duyuluyor. Buraya ilk indiğimde ödümü patlatmıştı, önceleri durup onu dinlerdim ama her şeye alışırırsun sanırım. Artık duymuyorum bile.”

Dokuz geçit vardı, her biri farklı, her biri diğerinden daha etkileyici. İçlerine mermerden yaldızlı ağaçlar oyulmuştu, dallarında babunlar vardı. Mirany ve baba kemerlerin altından geçerken eğilmek zorunda kalıyordu. Baba onun yerdeki bir yarıktan geçmesine yardım etti. Mirany bin yıl önce kurumuş çiçek yapraklarının ayaklarının altında ezildiğini duyabiliyordu, orada hiç dokunulmadan oldukları gibi kalmışlardı.

Baba başını eğdi. “Giriş alçak. Başına dikkat et.”

Önce koridorun bir çıkmazla sona erdiğini düşündü. Sonra beline kadar ancak gelen ufak bir açıklık gördü. Baba dizlerinin üstüne inip delikten içeri emekledi, ışık da onunla birlikte kayboldu, bu nedenle Mirany bir süre zifirî karanlıkta tek başına kaldı. Karanlığın onu sardığını, boğazına yapıştığını hissetti ve dehşet içinde bir tabuta kapatılıp kapağının mühürlendiğini düşünerek ter içinde kaldı.

Çabucak çömeldi ve babanın arkasından emeklemeye başladı.

Tünel beklediğinden uzundu. O geniş koridorun böyle dar bir yere dönüşmesi şaşırtıcıydı, emeklerken ellerinin ve dizlerinin taşlara sürtüp berelendiğini hissedebiliyordu. Baba güçlkle başını çevirip mırıldandı: “İyi misin?”

“Uzak mı?”

“Geldik sayılır.” Lambayı arkaya doğru salladı. “Neyin üstünde emeklediğini görebiliyor musun?”

Yerdekilere kum taneleri değildi. Değerli taşlardı.

Tünel onlarla doluydu, oniks, opal ve yeşim, turkuvaz parçaları, alaca akik kırıkları. Duvarların bunlarla nasıl tika basa dolu olduğunu, tek bir milim boş yer kalmadığını, binlerce elmasın gökkuşağı pırıltıları saçtığını görünce ağzı açık kaldı.

Bir hazinenin içindeydi, değerli taşlar sırtına sürtünüyor, başını kaldırdığında saçları ametist parçalarına takılıyordu, tırnaklarının altlarına cam gibi kesen yakut kırıntıları dolmuştu.

“Bu inanılmaz!”

“Sonunda ne olduğunu görene kadar bekle.” Dönüp ilerlemeye devam etti, sesi değişik ve nefes nefese geliyordu, lambanın ışığı titreyip parlıyordu. “Onu nasıl buraya getirdikleri konusu beni aşılıyor... bence bunu yapmaları imkânsız. Bütün bu mezar bence onun etrafına inşa edilmiş olmalı.”

Aniden gözden kayboldu.

Tünel önünde birden altın rengi bir ışıkla aydınlandı. Kare şeklindeki girişi gördü ve arkasında parlamakta olan şey gözlerini kamaştırdı, sanki güneş orada, o yer altı odasında doğmuştu. Altın ışınlar ellerini ve yüzünü ısıttı, mücevherli tüneli akan ve hareket eden kristal bir nehir gibi aydınlattı.

Mirany kendini güçlkle kaldırıp odaya soktu.

Çiçek yapraklarıyla kaplı zemine adım attı ve bakakaldı.

Kocamandı. Dövülmüş altın gibi geniş bir küreydi. El sü-rülmemişe benziyordu, bir yer altı güneşiydi. Tavandan sarkı-yordu, babanın lambasından çıkan zayıf ışığı bastırmıştı, soluk kesici bir ısı yayıyordu, havayı bir gonk sesi gibi dolduruyordu.

Baba ona fısıldadı: “Bak ne kadar narin, Mirany.” Sözcükler sanki küre tarafından çekilmiş, emilerek heceler halinde eriyip gitmişti. Şaşkınlık içinde etrafında yürüdü. Yumurta kabuğu kadar inceydi, metal incecik kalana kadar dövülmüştü. Nasıl olmuşsa yapanlar onu sonradan pürüzsüzleştirmeyi başarmıştı, üzerinde ne bir iz, ne de bir pütür vardı. Kusursuzdu. Ve baba da haklıydı, bu şey buraya bırakın o dar geçidi, geniş koridordan bile geçirilerek getirilmiş olamazdı. Bu şey buraya nasıl gelebilmişti?

O burada yükseldi, Mirany. Tıpkı güneşin doğduğu gibi.

Tanrı'nın sesi yakından geliyordu ve o kadar netti ki iç-güdüsel olarak hemen babaya baktı ama o yalnızca durmuş, bütün yüzü altın rengi, küreye bakıyordu.

“Ama bu açıklama...”

Gerçek güneş çok daha büyüktür. Çölden daha büyük, denizden daha büyük... Bütün dünya güneşin içine sığabilir Mirany ama yine de ben onu gökyüzünde tek parmağım ile yuvarlayabilirim. Ve insanların içinde de güneş vardır. Karanlığın derinliklerinde, tıpkı bunun gibi. Parlak ve altın rengi.

Ona Seth'i sormak istedi ama baba konuşuyordu: “Argelin bunu bir bilse! Burada hayal bile edilemeyecek mucizeler var, Mirany, onlara asla elini sürmemeli. Kreon bana mezarlarda sonsuz labirentler olduğunu söyledi, onları keşfetmeye ömürler yetmezmiş. O albinonun kaç yaşında olduğunu insan merak ediyor. Kimbilir ne kadar zamandır burada, yerin altında yaşıyor.”

Lambasını kaldırdı. “Bunu senin görmeni istedim çünkü Seth senin Tanrı'yı duyabildiğini söylüyor. Ve ben de senden ona, oğlumun artık onun hizmetinde yaşadığını söylemeni istiyorum, Mirany, benim için ona göz kulak olmalı. Bunu ondan isteyebilir misin, Mirany?”

“O seni duyabiliyor,” dedi Mirany usulca.

“Evet ama ne diyor acaba?” Mirany'ye döndü ve o zaman Mirany onun kürenin altın ışığının altında nasıl dehşet içinde, korkuyla dopdolu olduğunu görebildi. “Artık Sözcü sensin. Bana onun ne dediğini söylemelisin.”

Tanrılar söz vermez. Ses rahatsız olmuş gibiydi. Dünyadaki olayların onun endişelerine göre şekillendiğini mi sanıyor? Siz insanlar ne kadar da bencilsiniz, Mirany.

Mirany dudağım ısırdı. Sonra konuştu: “Tanrı isteğini duydu.”

“Ve?”

“Seth’i gözeteceğini söylüyor.”

Baba minnetle başını salladı.

Tanrı’nın kulağında güldüğünü duydu. *Hermia için durumun nasıl olduğunu anlamaya başlıyorsun. Söylesene, hiç farkı var mı Mirany, yalanla diplomatik davranmanın?*

Canı sıkılan Mirany arkasını döndü. Sonra birden çığlık atarak sıçradı.

Odanın duvarları böcek istilasına uğramıştı. Milyonlarca ama milyonlarca böcek, bok böcekleri, kulağakaçanlar, boru böcekleri ve zırlı ağaç kurtları. Sürünüyor, parıldıyor, sürüler halinde duvarlardan doluşuyor, tavandan düşüyor, tekrar tırmamıyor, zümrüt ve siyah kabukları kürenin altın rengi ışığında parlıyordu.

Mirany iki elini de ağzına kapatarak titredi.

“Işık onları buraya çekiyor olmalı,” diye belirtti baba.

Mirany karşılık vermedi. Çünkü bir an için Manto’nun ona verdiği broşu tamamen unuttuğunu anımsayarak pişmanlık hissetmişti.

Tamamen aklından çıkmıştı!

Çakal’a söylemeyi unutmuştu.

Boyalı prensin istedikleri

Sabah güneşi mavi gökyüzünde parlıyordu.

Sokakta yürüyen Seth bir sundurmanın gölgesinde durup yüzündeki teri elinin tersiyle sildi. Burası denizden gelen hafif bir esintiyle daha serin olmasına rağmen üzerindeki pahalı tunik terden sıırıslam olmuştı. Kolunun altındaki yazmaları diğer tarafına geçirirken mavi ufukta gemi direklerini aradı.

Hiçbir şey. Abluka yapan gemiler bugün görünmeyecek kadar uzaktaydı.

Bu hem iyi hem de kötüydü. Ticaretin olmaması Liman'ı açlığa mahkûm etmişti ama İmparator saldırmamıştı ve Argelin onun değerli yeğenini elinde tutmayı sürdürdüğü sürece de saldırmayacak gibiydi. Söylentilere göre deve tüccarı kılığındaki bir adam Prens Jamil'in takası konusunda pazarlık etmek için gelmişti ama eğer bu doğruysa bile Seth ondan hiçbir iz görmemişti.

Kemeraltının kemerlerine tırmanan pembe çiçekli bir sarmaşık vardı, kokulu tomurcuklarına arılar üşüşmüştü. Seth

bunlara ne dendiğini hiç bilmiyordu, Mirany olsa bilirdi. Uzun çöceklerden birine dokundu. Kitap ve yazmalarla çok fazla zaman geçiriyordu. Çok uzun yıllar mezarlara gömülmüştü.

İleride spor için ayrılmış açık alanda erkekler, genç çocuklar ve hatta birkaç kız egzersiz yapıyordu. Serin kemeraltında yürüyerek yağlanmış bedenlerinin güreşirken parlamasını izledi, hepsinin sıkı kasları vardı. Bağınış ve küfürleri sıcak havada asılı kalıyor, soluk alışları ve kahkahaları yankılanıyordu. Hamam odalarının yakınında daha uzun boylu adamlar savaş eğitimi yapıyor ve çalışıyordu, bronz kılıçları parlıyordu, onların Kuzeylilere has genizden gelen dilleriyle konuşmalarını duydu.

Seth açıklığa çıkıp çalışma alanını geçerken, sıcak çıplak kollarını dağlıyordu.

“Hey,” dedi.

Tahta bankta oturan paralı asker ona baktı. Toprak bir testiden su içiyor, çenesinden dökülen su kuru toprağa akıyordu.

“Dilimizi konuşabiliyor musun?” diye seslendi Seth.

Adam omzunu silkti. Ayağa kalktığında Seth bir adım geriledi. Kuzeyli kashydı ve inanılmaz uzun boyluydu.

Seth kurumuş dudaklarını yaladı ve sesinin titrememesine çalıştı. “Gene... Kutsal Kralımız’dan liderinize emirler getirdim...” Elindeki yazmaya baktı. “İngeld’e. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Sarışın adam kollarını kavuşturdu. Konuştuğunda aksanı o kadar tuhaftı ki Seth onu güçlkle anlayabildi. “İngeld benim.”

Bir an için Seth ona inanıp inanmamaya karar veremedi. Ama adamın mavi bakışları çok açıktı.

“Tamam. Peki... sanırım bu bize zaman kazandıracak.” Seth yazmaları karıştırmaya başladı. “Lord Argelin bunu

yolladı. Draxis'ten güney bölgesindeki tarlalara giden sulama kanallarının şeması. İşe zaten başlandı ama..."

Paralı asker yazmayı aldı. Sonra onu yere fırlattı. "Ben savaşçıları buraya toprak kazsın diye getirmediğim," dedi sakince. Eleştirir gibi Seth'e baktı. "Seni duymuştum. İnsanlar senden söz ediyor. Güç için her şeyi yapabilecek biriymişsin."

Seth derin bir soluk aldı. "Demek öyle söylüyorlar." Başını indirip yazmaya baktı, sonra onu sıcak taşların üzerinden aldı. "Kazmanız emredilmiyor. Kazma işini yapacak köleler var. Size işi kontrol etmeniz emrediliyor. Liman'da suyu çalmak isteyen muhalifler var."

Kuzeyli boğuk bir kahkaha atıp oturdu. "Yaşlı kadınlar. Elinde kova taşıyan çocuklar." Güneşin altında kan ter içinde boğuşup inleyen savaşçıları işaret etti. "Bunlar onurlu adamlardır. Argelin bize altın ve ganimet vadetti. Ama hiçbirini göremedik. Onun yerine oturup zeytin, incir ve tarçın şerbetleriyle şişmanlıyoruz. Heykel yıkıyoruz. Duvarlarda dikilip etrafa bakınıyor ve yalnızca çöl ile denizi görüyoruz. Denizde gemi yok. Çölde ordu yok."

"Ordular yakında gelir," dedi Seth alayla.

"Gelirler mi?" Ingeld mavi gözlerini ona dikti. "Argelin yabancı Prens'i elinde tutarken mi? Bu arada Generaliniz kendi tanrılarıyla da savaşıyor. Bu bizim hoşumuza giden bir şey değil." Uzanıp yazmayı Seth'in elinden kaptı, ters tutuyordu. "Parşömen üzerinde güzel işaretler. Siz bu şeyde oldukça iyisiniz." Mavi bir kabartma şekli kalın parmağıyla gösterdi. "Şu. Burada ne diyor?"

"Akrep'in oğlu."

Ingeld başını salladı. "Ah, evet." Bir an düşünür gibi durdu, sonra Seth'i inceledi. Seth başını çevirdi ve dayanamadan sordu: "Jamil nerede?"

"Hamam bölümünde. Ekselansları pek güreşçi biri değil."

"Onu koruyor olmalıydınız."

"Koruyoruz." Gözlerini kıstı. "Dünyadaki Tanrı'yı senin öldürdüğünü söylüyorlar. Archon'u."

Seth yanıt vermedi.

"On yaşında bir çocuk. Bundan hayranlıkla söz ediliyor ama bana kalırsa korkakça bir davranış."

Bu bir meydan okumaydı, şakayla karışık ama ölümcül. Seth hareket etmedi. Adam onun kilosunun iki katıydı ve formunun zirvesindeydi. Onun yerine sakince yanıt verdi. "Hepimiz Lord Kral'ın emirlerini yerine getiriyoruz. Maaşlarımızı o ödüyor. Ve çocuk da Tanrı'ydı."

Ingeld'in gölgesi engebeli arazide uzadı. Yüzünden aşağı-lama okunuyordu.

"Aynı zamanda çılgınca bir davranış," dedi. Seth'in ayak-larının dibine tükürdü, dönüp adamlarına bağırarak bir emir verdi ve sütunların arasında kayboldu.

Seth soluğunu bıraktı. Ter yüzünde ve boynunda âdeta donmuştu, eliyle terini sildi. Sonra çabucak hamam bölümüne yürüdü. Ondan ne kadar çok nefret edilirse o kadar iyiydi. Argelin'in sekreteri olarak bu işinin bir parçasıydı. Nasıl bir iş ama!

Mermer kapıdan girerken ilk haftasını zihninden geçirdi. İki tam gün dağlar gibi yığılmış yazmalar ve taşlarla çalışmıştı. Emirler, faturalar, listeler. Tutuklama ve infaz kararları. Casus raporları... onları aslında görmemesi gerekiyordu. Ama ortalık o kadar karışıktı ki sepetler dolusu casus raporu yanlışlıkla

odasına getirilmişti. Haftalık maaşlar, yevmiyeler. Argelin Kuzeylilere altınla ödenecek servet vadetmişti ama bunu karşılayacak kadar parası yoktu. Bir gece geç saatte özel mektupların arasında yaptığı bir araştırma, General'in Ay Dağları'na altın çıkartmak için bir keşif grubu gönderdiğini ortaya çıkarmıştı. Onlardan bir daha haber alınamamıştı. Seth titreyen ışığın altında başını sallamıştı. O yolu, buna şaşırmayacak kadar iyi biliyordu. Onları Hayvanlar mı yemişti yoksa kuş insanların tanrısı mı? Yoksa çöl mü görevini yerine getirmişti?

Bir de Dokuzlar vardı. Ya da kalan yedisi. İki tanesi, yani Tethys ve Persis denilen kızlar iki hafta önce bir tuz kervanına katılmaya çalışırken yakalanıp tutuklanmıştı. Karargâh binasının içinde bir yerlerde tutuluyorlardı. Seth hafifçe gülümsedi. Belki diğerleri... Chryse, Ixaca, Callia, Gaia ve yeni olan da oradaydı.

Kapıdaki köleye aldırmadan sıcak odalara, masaj bölmelerine girip terleyerek yarı çıplak kumar oynayan adamların olduğu yere girdi. Ana hamamın girişine gelince durdu, dikkatle etrafına bakındı.

İlk defa tek başına dışarı çıkmayı başarmıştı. Argelin yanma muhafız almasını söylemişti ama sokağa çıkınca kendini gözden kaybettirmeyi başarmıştı. O artık Archon'un katili olarak tanınıyordu ve bütün muhalifler için bir hedefti.

Oda genişti ve sesler yankılanıyordu. Uzak köşede Yağmur Kraliçesi'nin kollarını yüzücülere doğru uzattığı yosunlanmış, giysileri su bitkileriyle kaplanmış soluk bir heykeli vardı. Yüzü yeni temizlenmiş gibi görünüyordu. Tırnaklarından buhar damlıyor, dışarıdaki sıcaktan kaçan kertenkeleler yanındaki duvarda açılmış deliklerde geziniyordu.

Havuz mermerdendi, su ılık ve berraktı. Nehir akmaya başlar başlamaz Argelin hiç uğramasa da buraya su hattı çek-tirmişti. Seth bundan emindi, General'i yalnızca birkaç gündür

incelemeye başlamış olsa da buranın temas kurmak için en uygun yer olduğundan artık emin olmuştu.

Argelin suya dokunmuyordu.

Bu kulağa çılınca geliyordu ama doğrudu. Köleler arasında dolaşan söylentileri memurlar da doğrulamıştı. Hermia'nın ölümünden beri Argelin suyla yıkanmamıştı, hatta içmemişti bile. Yalnızca şarap ve süt içiyordu, sıkılmış sarı ve yeşil limon suyuyla yıkanıyordu. Odasına bir damla suyun girmesi bile yasaktı. Yağmur Kraliçesi'ne savaş açmıştı ve bunda kararlıydı.

Seth ıslak zeminde yürüdü. Yüzücüler su sıçratıp bağırıyor, yan odalardan kahkaha sesleri geliyor, kadın çığlıkları yankılanıyordu. Beyaz sütunların altında bina boyunca bir grup adam kart ve taşlarla oyun oynuyor, hizmetkârları arkalarında bekliyordu. Onların arkasındaysa beyaz elbiseli iki cariyeye yüzücüler izliyordu.

Seth kaşlarını çattı. Jamil neredeydi?

Büyük bir su dalgası havuzun kenarından taşıp ayaklarını ıslattı. Somurtarak geri çekildi ve dizilmiş sfenkslerin yanından sütunlar boyunca yürüdü. Acaba hepsinin yüzünün Argelin'inki gibi olması ne kadar sürecekti? Ayaklarının altında ayrıntılı mozaikler çölün büyük hayvanlarını temsil ediyordu; Aslan, Böcek, Maymun. Seth onlara baktı, içinde gizli bir gurur vardı. O bunların gerçeklerini görmüştü. Şarkı Kuyusu'ndan su içmişti. O Seth'ti. Dayanmalıydı.

Kumar masasındaki adamlar ona bakınca o da bakışlarını o tarafa çevirdi. Sonra durdu.

İyi beslenmiş, yağla parlayan, pahalı giysiler içinde altı kişiydiler. Arkadakinin açık renk uzun saçları vardı.

Bunlar zengin, şımarık insanlardı. Bir zamanlar her şeyi onlar yönetirdi. Artık Argelin'e yandaş olmuşlar, onun

davranışlarını alkışlıyorlardı. Seth onlara hem gıpta hem de aşağılamayla baktı. Sonra kollarını kavuşturdu.

“Prens Jamil’i arıyorum, Lordlar. Hâlâ burada mı?”

En yakınında olan, kat kat yağlı göbeği bornozundan taşan bir adam elindeki kâğıtları inceleyip mücevherli elini salladı. “Gül Odası’na bak, kâtip.”

Seth kıpırdamadan durdu. Sonra konuştu: “Benim unvanım, Kral Archon’un Kişisel Sekreteri.”

Bu onları şaşırtmış gibiydi. Hatta bir tanesi havlusunu tutarak ayağa fırladı. Güzel bir kız şeffaf peçesini kaldırıp arasından Seth’e baktı.

Şişman adamın yüzü soldu. “Affını dilerim. Bilmiyordum...”

“Bir daha karşılaştığımızda bilirsin, Lord...”

“Malchus.” Bu sözcük, ağzından bir nem damlası gibi düşüp odada yankılandı.

“Şu Gül Odası nerede?” Bu soruyu yeşil entarili, açık renk saçlı, uzun boylu adama sormuştu. Adamın gözlerinin etrafı sürmeyle zarıfçe boyanmıştı, tuhaf, ne düşündüğünü belli etmeyen gözleri Seth için çok tanıdıktı.

“Sanırım,” dedi Lord Osarkon hevessizce, “şu tarafta olmalı.”

“Göster bana.”

Belirgin bir duraksamadan sonra uzun boylu adam ayağa kalktı. İlerleyip eliyle onu çağırır gibi bir işaret yaptı, Seth yanında yürümeye başladı.

“Terfin için tebrikler, Sekreter. İşini ilgi çekici buluyor musun bari?”

“Oldukça.”

Yakınlarında kimse yoktu. Suya dalan birinin çıkardığı gürültü arasında Çakal hırsıyla söylendi: “Benimle konuşmamalıydın.”

“Korku içinde bir hafta geçirdim. Biriyle yalnızca konuşmak bile rahatlatıcı. Korunuyor mu?”

“Her zaman. Ama yalnızca iki adamla.”

“Mirany?”

“İyi. Senin için endişeleniyor.” Çakal koridorda döndü. “Argelin seni izletmiş olabilir. Daha fazla risk alma. Jamil’le temas kur. Sonra kızıl saçlı, şarap satan adamı bekle; o mesaj getirip götürür. Benimle bir daha konuşma ve Liman’a yanında muhafızlar olmadan gelme.”

“Dokuzlar’dan ikisi onda. Tethys ve Persis. Belki diğerleri de,” dedi Seth

“Nerede?”

“Henüz öğrenemedim.”

“O zaman öğrenmeye çalış.”

“Yanında muhafızları olmadan hiçbir yere gitmiyor. Yalnızca gece iki kez tek başına gitti. Nereye olduğunu bilmiyorum.”

“Öğrenmeliyiz,” dedi Çakal.

“Bir şey daha.” Dudağını ısırdı. “Tanrı heykelini yok edecek. Tapınak’takini. Mirany’yi uyar.”

Çakal ona baktı. Ama bütün söyleyebildiği, “Teşekkürler, Sekreter. İşte burası Gül Odası,” oldu. Kapıyı ardına kadar açtı ve selam vererek zarifçe dışarı çıktı. Seth tek bir sözcük bile mırıldanmayı başaramadan gitmişti.

Kapıya mızraklar çatıldı.

Seth sabırla, yeni unvanına göre düzenlenmiş evrakları çıkarıp gösterdi. Argelin’in mavi kabartması çok belirgindi. Muhafızlardan biri genizden gelen bir şeyler söyledi. Üzerinde silah aradılar, sonra mızraklar açıldı.

Seth'in önünde harika bir oda vardı. Hanımeliilere sarılmış, tatlı kokulu güllerle doluydu. Sarmaşıklar üç duvara tırmanmış tavana kadar uzamıştı, çiçekleri kırmızı, kokuları yoğundu, havada asılı kalmış kadifemsi bir tatları vardı. Odanın dördüncü tarafı küçük bir bahçeye açılıyordu. Gün ışığı gül yapraklarıyla dolu sığ bir havuzu aydınlatıyor, tahta bir masaya yüzüstü yatmış kaba ve hantal görünümlü bir adama ufak tefek ama kararlı bir masör tarafından masaj yapılıyordu.

Seth ona doğru yürüdü. "Lord Jamil?"

Şaşırان Jamil başını çevirdi. "Evet?"

Temkinli bir tavırla Seth'in arkasındaki Kuzeyli muhafızlara baktı. Seth sesini sabit tutmaya çalıştı. "Kutsal Kişi, Kral Archon tarafından gönderildim. Belki, yalnız konuşabilir miyiz?"

İnci Prensi onu süzdü. Sonra ufak tefek adama döndü. "Teşekkürler, Malek. Hepsi bu kadar."

Adam oturduğunda Seth onun şişman ama kaslı olduğunu gördü. Yine de hızlı hareket edebilecek birine benzemiyordu. Masör, adamın omzuna altın rengi bir entari koyduktan sonra eğilerek selam verip odadan çıktı. Jamil masadan aldığı sürahiden iki bardağa portakal suyu koydu. Üzerine tarçın ve şerbet ekledi, sonra eliyle Seth'i çağırdı.

Havuzun kenarında bir bank vardı. Mavi kareler yerde bir desen oluşturuyordu. Seth oturup minnetle içeceği aldı. Mide bulandıracak kadar tatlıydı ama çok susamıştı.

"Teşekkür ederim."

"Sen Sekreter'sin." Jamil arkasına yaslandı, dirseklerini mermere dayamıştı. "Seni hatırlıyorum."

Seth bardağı parmaklarıyla sıkıca kavradı. "Beni dinle, Prens Jamil, lütfen. Serbest kalmak istiyor musun?"

İnci Prensi bir süre konuşmadı. “Bu yanıtı ihtiyacı olmayan bir soru.”

“Kesinlikle.” Seth gergince etrafına bakındı. Oda boştu, bahçe sakindi. Muhafızlar dillerini bilmiyordu. Sesini alçalttı. “Bunun bir yolu bulunabilir.”

Jamil bir şey söylemedi.

“Bizimle olmanıza ihtiyacımız var.”

“Bizimle mi?”

“Argelin karşıtları olarak.”

“Sen Argelin için çalışıyorsun.”

“Ben onun karargâhına sızdım.” Aniden bunu söylemenin akılcıca olup olmadığını merak etti. Jamil ona ihanet eder miydi? Yabancı Prens etkilenmemiş görünüyordu, sürahinin dibinde kalanı bardağına döküp daha fazlasını istemek için seslendi. Sanki bunu beklermiş gibi uzun boylu hizmetkâr bir kız elinde yenisiyle içeri girdi, çabucak değiştirip bahçeye çıktı.

Jamil bardakları doldurdu. Sonunda konuştu: “Bir hapisten diğerine geçmek özgürlük sayılmaz.”

“Argelin devrilince gitmekte özgür kalacaksın.”

“Bunun olacağından çok emin gibisin.”

“Eminiz.”

“Nasıl? Gücü elinde tutuyor. Oracle’ı yok etti. Archon öldü.”

Seth dudağını ısırды. Sonra usulca konuştu: “*Archon ölmedi.*”

Arkalarındaki kapı çarparak açıldı.

Seth hemen ayağa fırladı. Jamil daha yavaş kalktı ama Ingeld kapıyı doldurmuştu bile, adamları da arkasındaydı. Bronz miğferler giymiş, tuhaf yanak korumaları takmışlardı ve Ingeld’in gözleri buz gibiydi.

“Gitme zamanı, Prens.”

Jamil asil bir tavırla giysisini topladı. Seth'e döndü. "Bu konuyu değerlendireceğim. Yeniden konuşuruz." Askerlerin eşliğinde dışarı çıkarken arkasına bakmadı ama Ingeld dönüp sert bir bakış yöneltti.

Boş odada kalan Seth banka yığılarak soluğunu bıraktı. Kuzeyli onları duymuş muydu? Elleri titriyordu, bardağı alıp tatlı sıvının kalanını içti. Kendine biraz daha alırken notu gördü.

Jamil için yazılmış olmalıydı, küçücük buruşuk bir parşömen parçası sürahiye bal gibi görünen bir şeyle yapıştırılmıştı. Onu çekip çıkardı, açtı ve boş bahçeyi inceledi. Hamam duvarlarından su sıçratan yüzücülerin sesleri kendi soluk seslerine karşıyordu. Notta şöyle yazıyordu: KÂTİBE DİKKAT ET. O BİZE İHANET ETTİ. ONA HİÇBİR ŞEY SÖYLEME.

Ve altında imza olarak RHETIA yazıyordu.

Tanrı'nın ağızı durdu

“Ne kadar tehlikeli olduğu umurumda bile değıl!” diye bağırdı Oblek kudurmuş gibi. “İsterse bin tane paralı asker ellerinde balta ve palalarla kapımın önünde dizilmiş olsun. Bu uğursuz cehennem çukurunda bir gün daha kalacak değılim!”

Kollarım kavuşturan Kreon ona baktı. “Bir zamanlar bunun için minnettardın, şişman adam.”

“Hâlâ öyleyim. Ama *bir şeyler* yapmam lazım! Ne olursa!”

Mirany bunun olacağını tahmin etmişti. Oblek bir haftadır tünelleri adımlıyor, giderek daha huzursuz ve karamsar görünüyor, Kent’e çıkmaktan daha sık söz ediyordu. Seth’in notu her şeyi hızlandırmıştı.

Oyulmuş bir köle figürünün üstüne bacak bacak üstüne atarak oturmuş, notu yeniden okuyordu.

HEYKELİ YARIN YOK EDECEK. DOKUZLAR’IN ALTISI BURADA. RHETIA JAMIL’LE TEMAS HALİNDE. BABAM VE TELIA GELMELİ. ONLARI İSTİYOR.

O kadar kısaydı ki. Rhetia için ne demek istemişti? Onu görmüş müydü? Mirany daha fazlasını bilmek istiyordu, neler hissettiği hakkında da bir şeyler öğrenmek istiyordu ama bu aptalca olurdu. Notun altına Çakal da bir şeyler karalamıştı: *Harekete geçmeye hazır değiliz. Korkarım heykel feda edilmek zorunda. Babasını yukarı gönderip aşağıda kalm.*

“Bunu nasıl aldın?” diye sordu Mirany.

“Biri elime tutuşturdu,” dedi Kreon. “Boyacıların artıklarını temizlerken yanımdan kalabalık bir köle grubu geçti. İçlerinden herhangi biri olabilir.” Çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. “Mezar hırsızları gerçekten de yer altının lorduymuş. Seth’in el yazısı olduğundan emin misin?”

“Eminim.” Mirany dalgınca kâğıdı katladı. Persis, Tethys ve diğerlerinin tutsak olduğu haberi kötüydü. Argelin’in Tapmak’ın kutsallığını bozmaya kalkacağı haberi ise çok daha beter.

“Yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor.”

“Saçma.”

“Ama o diyor ki...”

“Onun dediğini unut!” Oblek masanın üstünde duran Telia’nın oyuncaklarını yere savurup üstüne oturdu. Kırılacakmış gibi çıtırdayınca hemen kalktı. “Bu gece gidiyoruz. Ben, sen Gölge Adam ve sen Mirany. Gizli kapılardan birinden çıkıp doğruca Köprü’ye ve...”

“Köprü’de muhafızlar var,” dedi Kreon.

“O zaman yüzeriz. Ada’ya kadar. Heykeli alır, güvenli bir yere taşırız.”

Kreon uzun adımlar atmaya başladı. Sonunda konuştu. “Çakal haklı. Yine de risk almamız konusunda sana katılıyorum. Siz ikiniz gidin. Ben mezarlardan ayrılamam. Burası benim

krallığım ve onu korumalıyım. Üstelik düşünmem gereken bir de kardeşim var.”

“Hayır, yok.”

Alexos’un sesi zambaklarla süslü gösterişli bir perdenin ardından boğuk gelmişti.

Oblek küfretti.

“Evet, Oblek, buradayım. Hep buradaydım. Bütün bu şeyleri ben olmadan nasıl yapabileceğini sandığına hayret ediyorum, oğlum.”

Eğilerek perdenin altından geçti ve gelip masaya oturarak ayaklarını aşağı sarkıttı, koca adama acıyarak bakıyordu. “Ben de geliyorum.”

“Kesinlikle ve kesinlikle HAYIR!” diye kükredi Oblek.

Alexos içini çekti. Güzel yüzü Mirany’ye döndü. “İnsanlar düşünmüyor, değil mi? Sen Sözcü’sün. Ona açıkla Mirany.”

Sözcü.

Hermia’nın soğuk parmaklarının ona maskeyi takışım anımsadı, o sert, hınç dolu bakışlarını. Hermia ondan nefret etmişti. Ve şimdi Hermia ölülerin ve güçlülerin arasındaydı. Bu onun içini ürpertti. Gelip Alexos’un yanına oturdu. “Otur, Oblek.”

Oturmayacaktı. Yalnızca bakmakla yetindi. Mirany konuştu: “Bu doğru. Archon da gelmeli. Sen hem heykeli alıp güvenli bir yere götürmemiz lazım diyorsun hem de bunun ne kadar zor bir iş olacağını düşünmüyorsun. O mermerden yapılmış ve gerçek boyutlarında. Onu nasıl taşıyacağımız hakkında bir fikrin var mı?”

Bu sözler adamın kabadayılığını söküp almıştı. Bir şeyler gevelerken Kreon sırtıttı. Albino onun ayaklarının dibine bir sandalye çekince adam üstüne çöktü. “Devam et.”

“Güvenli bir yer dedin. Ne yazık ki güvenli bir yer yok. Heykeli Ada’dan çıkaramayız, üstelik orası ne durumda bilmiyoruz. Üst Ev’de olası birkaç yer olabilir ya da kayalıklarda ama bunun için bize Tanrı’nın gücünün yardımı gerekli.”

“Alexos’un ölü kalması gerekiyor,” dedi Oblek inatla. “Eğer ortalarda görünürse hemen Argelin’e rapor ederler ve General, Seth’in yalan söylediğini anlar. Seth’e bildiklerini söyletmek için işkence yapar ve öldürür. Bunu sen de biliyorsun, Mirany.”

Biliyordu. Aklının bir tarafına kazılıydı, o bilgiye dokunursa yanardı. Bu düşüncenin etrafından özenle dolaşıyordu.

“Ama görünmeyecek!” dedi Alexos sabırsızlıkla. Dizlerini yukarı çekip onlara sarıldı. “Yukarı çıkmalıyım, Oblek. Buna mecburum. Tanrı’nın yerin altında olması doğru değil. Benim yerim göklerde, masmavi gökyüzünde, güneş gibi... Şimdiden dünyada işler ters gidiyor. Çölde böcekler bir araya toplanıyor. Hayvanlar endişeli, kuşlar daireler çiziyor. Okyanusun derinliklerinde balıklar, balinalar ve denizadamları kötü akıntıları sezebiliyor. *Güneş yerin altına gömülemez, Oblek. Yükselmeli ve karanlıkları aydınlatmalı.*”

Bir yerlerden ışık geliyordu.

Belli belirsiz altın bir ışıltı ama etrafı karanlıkla kaplıydı.

Mirany mezarların derinliklerindeki geniş altın küreyi anımsadı ve onun şimdi karanlıkta bile nasıl parlayabileceğini düşündü. Sonra Oblek kaşınarak kaşlarını çattı. “Tamam. Tamam! Sen Tanrı’sın eski dostum, doğrusunu biliyor olmalısın. Ne zaman gidiyoruz?”

“Bu gece.” Mirany ayağa kalkınca köle oyması devrildi. Notu elinde tutuyordu. Çekinerek konuştu: “Babayla konuştuktan sonra.”

Alexos mutsuz görünüyordu. Oblek su matarasını kafasına dikip son damlasına kadar içti. Kreon usulca konuştu: “Ona söyleyebilirim, eğer...”

“Hayır.” Elbisesindeki tozları ve örümcek ağlarını silkeledi. “Hayır, ben söylerim.”

Baba Telia’yla onun o perdeli odasında yemek yiyordu.

Mirany asılı şeylerin altından eğilerek geçti. “Gelebilir miyim?”

“Evet, elbette! Yanıma otur, Mirany.” Telia’nın saçları yer altına geldiğinden beri uzamıştı. Artık oldukça uzun sayılırdı, koyu renk, dümdüz kâkülü neredeyse gözlerine kadar inmişti. Seth’in saçlarından çok daha koyuydu.

Kreon’un parşömen icatlarından biri olan bir sandık vardı, tavus kuşu tüyleriyle yeşil ve maviye boyanmıştı, cansız lamba ışığında hafifçe parlıyordu. Mirany onun üzerine oturdu, ellerini dizlerinin arasına koymuştu. Usulca konuştu: “Seth’ten haber aldık.”

Baba bıçağını bıraktı.

Onun bu sessizliği Mirany’yi germişti. “Çakal aracılığıyla. Dokuzlar’ın bulunduğu dair. Ve...” Dizlerinin üzerindeki kalın keten kumaşı çekiştiriyordu, sonunda başını kaldırdı. “Yanına gitmeniz gerektiğini söylüyor. Senin ve Telia’nın. Argelin nerede olduğunuzu bilmek istiyormuş.”

Baba gözünü bile kırpmadı.

“Ah, bu iyi,” dedi Telia neşeyle. “Kreon’u seviyorum ama karanlıktan bıktım.”

Mirany babaya baktı, baba da Mirany’ye.

“Başka çocuklar da olacak mı?” Telia ağzındaki pilavı yuttu. “Ve bir de bir sürü penceresi olan kocaman bir ev?”

“Çok konforlu olacağından eminim,” dedi Mirany. “Seth herhalde çok para kazanıyordur.” Keşke baba da bir şeyler söylese ya da bir tepki verseydi. Herhangi bir şey. Küfretmek, ayağa kalkmak, bir şeyleri devirmek gibi. Ama yapmadı. Yalnızca sessizce içini çekti, sonra güldü.

Kuru, acı bir gülümseme.

“Demek böyle,” diye mırıldandı.

Kızıl saçlı adam konuştu: “Hepsi bu kadar mı patron?”

Koridorda paralı askerlerle burun buruna gelmemek için kenara çekilen Seth hesabı inceledi. “Hepsi bu. Gelecek sefer o mide bulandırıcı Chian’dan gönderme. Daha çok kırmızı gönder.”

Şarap satıcısı başını salladı, iki ağır amforayı¹ geniş omuzlarına yükledi ve yan yan dışarı çıktı. Kapıda durdurulup üzeri arandı, Seth adamın kocaman testileri yere bırakmasını, kollarını kaldırıp kendi etrafında dönmesini ve sabırsızca aranmayı beklemesini izledi. Sonra odasına geri dönüp yatağına oturdu.

Notlar içeri daha küçük boylarda amforalarla taşınıyor, bal mumuyla dibindeki çökeltiye yapıştırılıyordu. Şifreli yazmaya başlamıştı, böylesi daha güvenliydi, nasıl olsa Çakal onları çözebilirdi. Arkasına yaslanıp Argelin’in odasında bulunduğu yarısı yanmış notta yazanları düşündü; iri yarı kölenin getirdiği ve General’in derin düşüncelere dalmasına neden olan notu.

Sana vadettiğim şeyi unutma. Böceğin güneşi yuvarladığı yere giden Dokuz Kapı’yı.

Bunun üzerinde düşünmüştü. Ama ne anlama geldiği hakkında ya da kimden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

1 İki kulplu, dibi sivri, dar boyunlu, karnı geniş testi. (ed.n.)

Kreon gece olduğunu haber verince üçü çıktı.

Bu kez çok eskiden yaşamış ve neredeyse unutulmuş bir Archon olan Assekar'ın mezarının altındaki tuzaklı bir kapıdan çıkmışlardı. Mezar bir zamanlar Kent kapılarının tepesinde duran dev bir heykelden kalan tek parçaydı. Artık bir saraydan biraz daha büyük olan tozlu Kuzey Sütunu'nun arkasında, gözden uzak duruyordu.

Oblek eğilip Alexos'u çıkardı, sonra Mirany'nin elini yakaladı. Baba onlara içi alet dolu bir çanta uzatınca Oblek çantanın hafifliğine şaşırarak kaşlarını çattı. Sonra koca adam, "İyi şanslar," dedi.

Baba omzunu silkti. "Hayatta kalacağım."

"Eğer bir şeyler ters giderse," dedi Mirany telaşla, "Çakal'ı bul."

Baba acı acı gülümsedi. "Eğer bir şeyler ters giderse buna zamanım olacağını sanmıyorum."

Kreon aşağıda, karanlıkta bir gölge, soluk bir saçın yansıması gibiydi. Tanrılara tuhaf hecelerle bir şeyler söyledi, Alexos da çöldeki ıssız boşluklara kadar yayılan bir fısıltıyla yanıt verdi.

Sonra tuzak kapısı gürültüyle çarparak kapandı.

Oblek Alexos'u tuğla duvara yasladı. Tepelerinde dizili Archonlar'ın arasında nöbetçiler dolaşıyordu.

"Dikkatli olun. Gölgede kalın."

Kreon ve babanın Kayıt Odaları'ndan çaldığı siyah mürekkeple boyadıkları siyah giysiler giymişlerdi. Mirany karanlığı giysileriyle birlikte yukarı taşımış gibi hissetti ama hafif esinti ılıktı ve çöl bitkilerinin kokusunu taşıyordu, kokuyu zevkle içine çekti. Batıda, uzaklarda, Ay Tepeleri'nin doruklarının ardından kaybolan güneşin ardında bıraktığı kızılık solarak alacakaranlığa dönüşüyordu.

Yıldızlar parlayıp göz kırıyor, büyük takımyıldızlar, Avcı ve Akrep, Kaçan Kız, Lir ve Kıvrılan Kedi İki Diyar'ı havadan birleştiriyordu. Gri çölün üzerinde parlıyor, Archon'un sarayının beyaz kütesini, kapıları ve Liman duvarlarını aydınlatıyordu. Işıklar yollarını bir ışık yolu haline getiriyor, milyonlarca minik kıvılcımdan oluşan belirgin bir yol haritası çiziyordu.

Başını kaldıran Mirany usulca sordu: "Bu ses de ne?"

Oblek yanıtladı: "Çöl."

Başta yalnızca bir mırıltı gibiydi. Sonra onlar dinledikçe fısıltılar gıcırtilara dönüştü. Sanki etraflarında dünya rahatlıyor, günün ısısının azalmasıyla yayılıyor, içinden minik yaratıklar çıkıyor, minicik eklemleri toprağı oyuyor gibiydi. Böcekler kayar, sürünür ve zikzaklar çizerken tohumlar çatlıyor, kabuklar çıtırdıyor, çiçekler açıyordu. Sanki toprak soluk almaya başlayarak uyanıyordu.

Alexos başını kaldırdı.

Karanlıktaki karanlık şeyler, diye fısıldadı.

Bir köle Seth'i sarsarak uyandırdı. Uykü sersemi mırıldandı: "Ne? Ne var?"

"Gün battı, Sekreter. Kral sizi istiyor."

Seth kuru yüzünü ovuşturdu. Ne zaman fırsat bulursa uymaya çalışıyordu ve uykusuzluk artık onu tüketmişti. Argelin sanki hiç uyumuyordu, sanki öç duygusu onu teslim almıştı. Seth sandaletlerini giydi, yüzüne su çarptı ve aceleyle koridora çıktı. Yanından tutsaklar geçiriliyordu, köleler ve kâtipler, genç bir delikanlıyla beraber aceleyle bir yerlere koşturuyordu.

Bir şeyler oluyordu.

Argelin'in odalarına giden kapıyı açtı ve kalakaldı.

Ingeld, General'in yanında duruyordu. Tamamen silahlanmış ve üzerinde mineyle işlenmiş vahşi ejderhamsı yaratıklar olan bir göğüs zırhı takmıştı. Belinden bir kılıç sarkıyordu ve oval, büyük bir kalkan kapının yanına dayanmıştı.

Seth dehşetle soluk aldı. Ve Argelin ona döndü.

"Zamanı gelmişti! Bekleyemeyiz. Hemen harekete geçmeliyiz."

"Harekete mi?" Endişeden ve uykusuzluktan aptallaşmıştı.

Argelin buz gibi gülümsedi. "Görünüşe göre heykeli yok edeceğime dair söylentiler çıkmış. Sabahı beklersek aptalca bir isyan girişimiyle karşılaşabiliriz." Bir adım yaklaştı. "Bunun nasıl olduğuyla ilgili bir fikrin var mı, kâtip?"

Duyduklarının şaşkınlığıyla bir anda uyanan Seth omzunu silkmeyi başarabildi. "Halk hep konuşur. Bu sizi neden rahatsız ediyor, Lord Kral?"

Argelin'in gözleri onu delemek gibi bakıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, normalde zeytin rengi ve pürüzsüz olan teni sertleşmiş, sakalı hafifçe uzamıştı. "Etmiyor. Haydi."

Geçerken Seth'i itince Seth ona döndü. "Beni neden iste..."

"Sekreterim benimle gelecek." Kapının ağzında durdu. "Liman'ı Yağmur Kadın'dan temizledim ve şimdi de oğlan-tanrı kendi tapınağında parçalarına ayrılacak. Burada benden başka tanrı olmayacak. Bu iş bitince de Gölge'ye yönelik saldırı planım devreye girecek." Koyu kırmızı pelerinini omzuna atıp dışarı çıktı.

Seth Ingeld'e baktı.

Kuzeyli somurttu. "Onu duydun," dedi.

Köprü'de muhafız vardı ama zaten bunu bekliyorlardı.

Argelin'in adamlarından ikisi çölde kendilerine bir barınak yapmıştı, biri uyurken diğeri uyanık kalmak için yürüyerek oyalanıyordu.

"Onu bana bırakın," dedi Oblek ani bir hevesle.

"Hayır, Oblek." Alexos kaşlarını çatmıştı. "Burada olduğumuzu bilmelerini istemiyoruz. Sabırlı ol. Yakında uyuyakalacak."

Beklediler.

Nöbetçi oturdu, içti, tırnaklarını temizledi, başını salladı, oturdu, yeniden içti. Çömeldiği yerde sabırsızlanmaya başlayan Oblek söylendi: "Ona sihirle bir şeyler yapamaz mısın, eski dostum?"

Alexos saçındaki kumları temizledi. "Bu adil olmaz, Oblek. Bir tanrı adil olmalıdır. Ve dünyada ancak yeteri kadar uyku var. Eğer ona uyku veririmsem başka birininkini almış olurum."

Oblek onun bu söylediklerini düşünürken Mirany konuştu: "Sanırım artık gidebiliriz."

Sönmekte olan ateşin yanındaki muhafız horlamaya başlamıştı. Gürültü yapmadan yanından geçtiler, etrafları tatarcık ve sivrisineklerle doluydu. Mirany'nin sandaletleri kum çıkartıyor ve kayıyordu. Köprü'nün üzerinde, açıklıkta gölge gibi yürürken Oblek'in korkunç ağırlığının altında tahtalar çatırdadı.

"Bu taraftan." Mirany yola koştu. İleride yol daralıyordu, çalılıklara vuran yıldızların ışığına kadar koşarak ilerledi. Sandal ve dikenli mersin ağaçlarını görünce birkaç ayda ne kadar uzadıklarına hayret etti. Ayaklarının altında kertenkeleler kaçışıyordu, bir akrep Alexos'un çıplak ayaklarının dibinden geçip bir deliğe daldı.

Mirany, Oracle'm kapısında duraksadı.

"Ben burada beklerim," diye homurdandı Oblek.

“Senin de bizimle gelmeni istiyorum, Oblek.” Ama Mirany kıpırdamadı. Büyük taşın altında güveler toplanmıştı. Havada hafif bir yanık tahta kokusu vardı, bunu hayal etmediğinden emindi. Kıpırdamak istemiyordu. Yıkımı görmek istemiyordu.

Küçük bir el elini tuttu.

“Gel, Mirany,” dedi Alexos nazıkçe. “Bilirsek daha iyi hissederiz.”

Yokuş yolda ona yol gösterdi. Kaygan taşlar aynıydı, bir an için korkusunun kaybolduğunu hissetti ama taş platforma çıkınca çılgınlığını tutamadı, durup bir elini ağzına götürdü.

Hayal ettiğinden çok daha kötüydü.

Kül ve yanmış tahta yığınları çakallar ve gece yaratıkları tarafından dağıtılmıştı. Bu yoğun ısı yüzünden alttaki taşlar çatlamış ve parçalanmıştı. Yüzlerce yıldır orada duran dev anıt taşı üç parçaya bölünmüş, en büyüğü bayır aşağı yuvarlanmıştı. Köze dönmüş büyük parçalar bir zamanlar Oracle olan çukurun içine yuvarlanmıştı. Mirany dikkatle bu felaketin üzerinde yürürken mermer ayaklarının altında çıtırdıyor, gölgesi açıklığa düşüyor, içinin dolduğunu ve kırık kenarlarını görebiliyordu. Tanrı artık buradan konuşamazdı. Oracle kapatılmıştı.

Peki, o zaman denizlerin diğer tarafından ona fısıldamayı nasıl başarabilmişti?

Mirany. Çölün gözleri var ve bize bakıyor!

Oblek küfretti, Mirany çabucak döndü.

Liman’dan bu tarafa gelen bütün yol boyunca insanlar yürüyordu. Elllerinde yanan meşaleler vardı.

Seth hızlı düşündü. Heykeli kurtarmanın bir yolu yoktu. Şimdiden Köprü’ye yaklaşmışlardı bile. Karşısında Argelin, sanki uyuyormuş gibi kapalı gözleriyle tahtirevanda oturuyordu ama

yüzündeki bütün kaslar gerilimle sertleşmişti ve yoldaki her sarsıntıda perdenin arkasından yola bakıyordu.

Seth kalemlerinden birinin ucunu açtı. Bu ellerini oyalıyordu.

“Bir envanter çıkarmanı istiyorum,” dedi Argelin aniden. “Tapınak’ta bırakılan her şey için. Altın ve tahlıl gitti ama kâğıtlar ve yazmalar olmalı. Yağmur Kraliçesi’yle ilgili olan her şeyi ama her şeyi istiyorum. Bahçesi, Dokuz Kapı ve Rehberlik Yolu’yla ilgili bütün yazıların bütün kopyalarını. Bundan kişisel olarak sen sorumlu olacaksın. Hepsinin çıkartılıp kutulanmasını ve Liman’a taşınmasını istiyorum. Anladın mı?”

Seth kafası karışarak başını salladı. Sonra konuştu: “Heykel satılabilir.”

“Hayır.” General siyah eldivenlerini giydi; Seth’in bakışlarına en sert bakışlarıyla karşılık verdi. “Bundan bir daha söz etme.”

Tapmak kapıları açıldı, Mirany içeri koşarken tütsünün tanıdık kokusunu aldı ve bunu da hayal etmiyordu. Birisi buraya gelmişti. Oblek yanından hışımla geçerken heykelin ayağında yerde kalmış kuru çiçekleri, bir tutam gül yaprağını, tatlı iris, hanımeli kalıntılarını şaşkınlıkla fark etti.

Yukarı baktı.

Tanrı’nın beyaz mermer suratı ona hüznle gülümsedi. Saçındaki çiçekli taç kirlenip solmuştu ama yeni bakım yapılmış gibi yumuşak kol ve bacakları ile elleri temizdi. Beyaz keten bir tunik giyiyordu ve o da temizdi, ayaklarının dibinde ona sunulmuş olan yiyecekler ile bir çanak şarap vardı. Şaşırان Mirany o tarafa yürüdü. Yumuşak ekmek yoktu ama birkaç kuru incir vardı.

“Bunları kim bırakmış?” diye fısıldadı.

“Bunu asla başaramayız,” dedi Oblek çaresizce bakarak. “Makara, yük vinci ve en az altı adam lazım. Büyük değil ama ağır.” Yüzünü döndü. “Üzgünüm Mirany, bizim için çok ani oldu. Heykeli kaybettik.” Şimdiden yaklaşan silahlı adamlar görülebiliyordu. Oblek Mirany’nin kolunu yakaladı. “Onlar bizi yakalamadan önce buradan gitmeliyiz. Alexos!” Etraflarında tapmak karanlık ve boştu. Uzun sütunlar çatıya kadar yükseliyordu ve açık kapıdan giren esintiyle çölden taşınan kumlar havalanıyordu.

“Archon?”

Etrafta hiçbir şey hareket etmedi.

“Hangi cehennemde?” diye tısladı Oblek.

Alexos’un sesi yakından ve çok net geliyordu. “Burada, yukarıdayım, Oblek.”

Kaidenin üstündeydi. Bir kolunu heykelin dizlerine sarmıştı ve sıkıyordu. Mermer hareket ediyor gibiydi.

“Alexos!” diye seslendi Oblek acı çeker gibi. “Aşağı in!”

Odaklanan ve ayakta sallanan Archon ayağa kalktı. Kendi ellerini tuttu. Kendi yüzüne baktı.

“Ne kadar güzelim,” dedi.

Seth daha önce hiç Ada’ya gelmemişti.

Bu yasaktı, tahtirevan kutsal yola girince etraflarını gizemli bir öfke sardı. Kokuların, lanetlerin, alın yazılarının ve sırların ılık bir buluşması gibiydi. Burası Tanrı’nın yeri, Kutsal Dokuz’un alanıydı. Kutsal sözlerin, antik törenlerin yeri idi ve burada bulunmakla bunlara ihanet ediyorlardı.

Argelin bunu fark ettiyse bile belli etmedi. Kısa süre sonra tahtirevan durdu ve içinden atladı, arkasından çıkan Seth de

Tapınak'ın cephesini gördü, yıldızların ışığında parlayan büyük beyaz bir binaydı. Büyük bronz kapıları zorla açılmıştı, bir tanesi neredeyse menteşelerinden sökülmüştü. Önlerinde bir sıra sütun dikiliyordu ve bitki yığınları altında kalmış basamaklar vardı.

Gece sessizdi.

Deniz bile neredeyse soluk almıyor gibiydi. Sonra bulundukları yerin yakınında bir fil borazan sesi gibi bağırdı, tuhaf bir sestti. Ingeld'in adamları durdu, miğferlerinin altındaki gözleri rahatsız görünüyordu.

Tuhaf tılsımlarına dokunup yabancı tanrılara yabancı sözcükler mırıldandılar.

Argelin döndü. "Bu heykelin şafaktan önce yıkılmış olmasını istiyorum."

Ingeld konuştu: "Bu Tanrı. Gücü bitti mi?"

"Onun gücünü ben aldım." Argelin Seth'e, "Beni izle," diye bağırdı ve basamakları tırmanmaya başladı. Seth kalemini içi yazmalarla dolu sepete atarak sepeti omzuna aldı. Tarhun kokusu çok ağırdı, neredeyse tiksindiriciydi. Midesi bulandı. "Bir şeyler yap," diye yalvardı içinden. "Bir şeyler yap!"

Bir an için karanlık iç kısımlara doğru yürürlerken derinlerden Tanrı'nın kendisine gülümseyerek baktığını görür gibi oldu, incinmiş bir gülümseme. Durdu.

Ingeld'in gırtlaktan gelen sesi karanlıkta çınladı. "Ters bir şeyler var."

Argelin döndü. "Korktun mu, Kuzeyli?"

İşte tam o anda bina şarsıldı. Hareket binanın içinden geçti, derin bir ses taş ve levhaların arasında dolaştı. Sarsıntı oldu ve Seth yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti, derinlerden geliyordu. Dengesini sağlamak için kollarını iki

yana açtı. Bir yerlerde, karanlıkta bir şey devrildi, korkunç bir gümbürtü koptu.

Yankılar yavaşça sona erdi. Dünya sarsılmış  gibiydi, hava yoğ un tozla kaplanmış tı. Ingeld dengesini sağ layıp konuş maya baş ladığında sesi tuhaf bir ifadesizlikteydi, sanki binanın akustiğ i sesini bozuyordu.

“Dünya sarsılınca bu  l ms zlerden mesaj demektir. Biz burayı terk ediyoruz, Lord Kral.”

Argelin  fkeden bembeyaz olmuş tu. “Burada sık sık yer sarsıntısı olur ve hiçbir anlamı yoktur! Ben ne diyorsam onu yapacaksın. O oğ lanın, aptal gibi sırttan suratını paramparça edeceksin!”

Döndü ve durdu, kalakaldı. Onun bu ani hareketsizliğ inin ardında Seth’in de ağ zı açık kalakaldı.

Çünkü heykelin durduğ u kaide boş tu.

Üçüncü Geçit
Tüketen Açlık Kapısı

Ölüme giden kapılar miniktir ve aniden açılır.

Bir yılanın dışında, bir akrebin kuyruğunda, zehirli kurtboğan otunda, bir mızrağın uçuşunda gizlenebilir. O kapılardan herkes geçebilir, her zaman.

Ölüm basittir ama onu insanlar karmaşıklaştırır. Onun için yollar tasarlar, kendilerini malzemelerle donatırlar. Krallar, büyücüler ve bebeklerle ilgili mitler uydururlar.

Çölün her tarafında yaratıklar ölür. Sessizce ölürlər, milyonlarcası, her saat, her saniye, şamata yapmadan. Ama insanlar bunları hiç düşünmez.

Ben bir böcek oldum, kedi de oldum, babun da. Dün gece bir şahin tarafından kapılan bir fare oldum. Daha ciyaklayamadan mideye indirilmiştim bile ve gittiğim yer hem karanlık hem de kırmızıydı.

Bana sorsalar onlara anlatabilirdim.

Bahçe'den dönüş olmadığımı onlara söyleyebilirdim.

Yani, ashnda bir tane var.

Yeryüzü ayaklarının altında sarsılıyor

Argelin'in öfkeden kudurmuş kükremesi Aşağı Ev'den bile duyuluyordu.

Mirany bir kapıyı hızla açtı ve Oblek'i içeri sürükledi. "Buradan aşağıya! Mutfaklara!"

Adam birkaç saniye içinde o tarafa geçmişti bile, Alexos'un kollarından sarkan gevşek bedeni bembeyazdı. Kemirilmiş kemiklerle dolu bir bank vardı, Mirany üzerindeki yere süpürdü ve oğlanı yatırdılar, başı bir yana düştü.

"Ne yapacağız?" diye homurdandı Oblek.

Hiçbir fikri yoktu. Onun kaideye çıktığını görmüşlerdi, heykeli kucaklamış ve onunla bir olmuştu. Taş yumuşayarak etine dönüşmüş, heykelin sakın gülümsemesi ona geçmişti, sanki yer değiştirmişlerdi, o kadar sakın donmuştu ki.

Ve sonra yer sarsılmış, çocuk da düşmüştü, Oblek çaresiz kollarıyla onu yakalamıştı.

Mirany oğlanın dudaklarına ve alına dokundu. Soluk alıyordu ve ılıktı. "Alexos!"

Oblek döndü. "Etrafı arıyorlar."

"Tapınağı altüst edeceklerdir. Yüzlerce depo var."

"O zaman nereye?"

Mirany derin bir soluk aldı. "Üst Ev'e. Çabuk."

Ama Alexos kıpırdamaya başlamıştı. Karanlıkta öksürdü, mırıldandı, gözlerini açtı. Bir an için mavi gözleri bulutlandı, sanki mermerin hatırası onları dondurmuş gibiydi. Sonra yorgun bir halde gülümsedi. "Beni taşı, Oblek. O kadar yorgunum ki."

Koca adam rahatlamış görünerek onu kucakladı. Mirany'nin zihnindeki ses konuşmayı sürdürüyordu.

Taş, Mirany. O kadar yoğun, o kadar karanlık ki. Onun derinlikleri çok soğuk. Ölüm böyle bir şey olsa gerek.

Dışarıda bir kapı kırılarak açıldı. Mirany Oblek'i yakaladı. "Bu taraftan."

Boş mutfaklardan, kilerlerden geçerek avluya çıktılar, çoraklaşmış bahçelerden solgun ay ışığının aydınlattığı beyaz cepheli Dokuzlar Evi'ne geldiler. Mirany üst sundurmaya çıkan basamakları ikiye ikiye tırmanırken Oblek de arkasında güçlkle soluk almaya çalışıyordu. Koridorda ok gibi koştu, ölü sözcülerin durgun güzelliğinin yanından geçerek en dipteki odaya ulaştı. Kapıda bir Akrep sembolü ve TAŞIYICI sözcüğü vardı. Kendi eski odası.

Kapıyı hızla iterek açtı.

Oda aynıydı, küçük bir yatak, bir tabure, ay ışığıyla aydınlanan iki pencere, giysilerinden bazıları hâlâ katlanmış olarak sandıkta duruyor olmalıydı. Ama onun durup şaşkınlıkla bakakalmasına neden olan bu değildi.

Yatakta dehşet içinde oturan bir kız vardı, iki eliyle kör bir ekmek bıçağı tutuyordu.

Aynı anda Oblek de kapıya omuz atarak içeri daldı. “Burada ne arıyor bu?”

Kız titreyen bıçağı kendi gırtlığına götürdü. Ay ışığı bıçağın çeliğinde yansıdı. “Yaklaşmayın!” diye bağırdı. “Yoksa kendimi öldürürüm!”

Mirany’nin kalbi şaşkınlıktan duracak gibi olmuştu. “Chryse?” diye fısıldayabildi.

Seth hiç hareket etmedi.

Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir öfkeye tanık olmamıştı. Argelin kudurmuştu ve Tapınak’ta çılgınlar gibi dolaşüyor, duvarlar da dâhil gördüğü her şeye saldırıyordu. Yeminler ve tehditler savuruyor, daireler çiziyor, geniş ve boş odada haykırıyordu.

Şimdiyse öfke nöbeti başladığı gibi ani olarak sona ermişti. General soluk soluğa, kollarını kendi bedenine dolamış, Tanrı’nın boş kaidesinin önünde dikiliyordu.

Seth, Ingeld’e göz attı. Paralı askerin suratı ifadesizdi.

Argelin dönerek, “Dışarı çık!” diye söylendi boğuk bir sesle. “Dışarı çık ve onu bul.”

Kuzeyli gitti. Argelin Seth’e soğuk, sürünge bakışıyla baktı. “Öğrenmiş olmalılar. Onu buradan taşımak zaman alır. Malzeme de gerekir. Bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorum.”

“Biliyor musun?” Seth sesindeki dehşet ifadesini saklamakta zorlanıyordu.

“Bir adam var. Adı dedikodularda geçiyor, muhbirlerin bütün palavralarında yer alıyor. Bir mezar soyguncusu, aşağılıkların da en aşağılığı. En adilerin en sefil dilencilerin bile korktuğu biri, Liman’da ve Kent’te onun yarı insan yarı hayvan

olarak dolaştığım söylüyorlar. Ona Çakal diyorlar.” Bir lamba alıp yaktı, sesi her an başka bir ruh halini yansıtıyordu.

“Raporları gördün. Liman’da suç oranı yükseldi. Milonos’tan gelen silah sevkiyatı dün çalındı, hem de muhafızlarımın burunun dibinden. Fatura evrakları sahte çıktı. Esrar kahvehanelerine ve genelevlere yerleştirdiğim bütün casuslar arka sokaklarda ölesiye dövülmüş bulundu, konuşmayacak kadar korkutulmuşlar. Bu Çakal her kimse o gerçek ve çok organize, üstelik giderek daha da cüretkârlaşıyor.”

İleri geri yürümeye başlayarak sakalının düzensiz çıkmış tarafını kaşdı. “Sen bir şey biliyor musun?”

“Yalnızca okuduğum kadarını.” Seth kurumuş dudaklarını yaladı.

“Ve bunları bana haber vermedin.”

“Raporum sizin için hazırlanmıştı, Lord Kral. Masanızda duruyor.” Aslında özellikle Seth tarafından odadaki en yüksek evrak yığınının altına gizlenmişti. Şüpheleri üzerinden atmak için konuyu değiştirdi: “Bu hırsız heykeli neden almak istesin?”

“Senin de söylediğin gibi satılabilir. Ama bence bu bir komplo. Beni indirmek istiyorlar.” Döndüğünde yüzü Seth’in daha önce hiç görmediği kadar sakın ve neşeliydi. Geniş kapıdan çıkıp kapalı bölgedeki gürültülü ve sistematik aramayı izledi.

“Git de şu Kuzeylileri organize et. Hemen evrakları al, değerli ne varsa alıp doğruca karargâhıma git. Sonra Scarpia’yı silahlı yeni bir birlik ve birkaç tahtirevanla buraya gönder.” Ölümler Kenti’ni çevreleyerek karanlık zeytin ağacı hattıyla çölden ayıran çizgiye baktı.

“Tanrı da olsa hırsız da, benim için fark etmez. Hepsinden öcümü alacağım.”

“Kendimi öldürürüm! Yemin ederim yaparım!”

Kir içindeydi. Bir zamanlar sarı olan saçları koyulaşmış, dikkatsizce toplandığı mavi kurdelenin altında düğüm düğüm olmuştu. Yalnızca giysileri hâlâ eskisi gibi canlı renklerdeydi ama limon sarısı elbise ona çok büyüktü ve Mirany onun aslında Persis’e ait olduğunu anımsadı.

“Chryse! Chryse, dinle. Benim. Mirany.” Dikkatlice, bir kuşu ürkütmekten kaçınır gibi siyah peçesini kaldırıp yüzünü göstermek için çıkardı.

Rahatlamasını beklemişti ama Chryse o kadar acı bir çığlık attı ki Oblek öfkeyle küfretti.

“Bu nasıl sen olabilirsin, Mirany! Sen öldün! O oğlan da öldü!”

“Ben ölmedim.” Bir adım ilerledi ve dikkatle bıçağa uzandı. “Benim öldüğümü düşünmeye her zaman çok hevesliydin, Chryse. Tanrı aşkına, sen burada ne yapıyorsun?”

“Bunun için zamanımız yok,” diye patladı Oblek. “Tepeden aşağı inmeliyiz.” Pencereye gidip çakılmış tahtaları sökmeye başladı. Alexos gelip Chryse’in yanına oturdu. “Yeniden merhaba,” dedi uykulu bir sesle.

Kız ona baktı. Sonra sessizce ve çaresizce ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar fışkırıyor, yüzüne kapadığı elinin parmaklarının arasından süzülüyordu. Mirany usulca bıçağı parmaklarının arasından çekip alarak Alexos’a uzattı. Sonra o da yanlarına oturup kollarını kıza doladı ve Chryse onun omzunda ağladı.

“Ah, bunca zamandır nerelerdeydin Mirany? Bekledim, bekledim ama kimse gelmedi! Yalnızca kuru meyve ve tahıl kalana kadar buradaki bütün yiyecekleri yedim ve hepsi pisenene kadar herkesin giysilerini giydim...”

“Burada mı saklanıyordun? Tek başına mı?”

“Hermia’yı öldürdüğü o korkunç günden beri. Koştum Mirany. Kaçtım, hepimiz öyle yaptık. Nereye gideceğimi bilmiyordum çünkü yalnızca bir teyzem var ve o da o kadar kibirlidir ki o değerli zeytin bahçesini ve yeşim kolyelerini korumak için beni doğruca Argelin’e teslim ederdi! O yüzden buraya geldim çünkü Argelin’in adamları buradan hoşlanmıyor, artık burada yalnızca fil bakıcıları var. Onlar gelince de saklanıyordum, burada saklanacak çok yer var. Onlar zaten ürkek ve korkaklar. Gürültü yaparak onları kaçıırıyordum. Ama çok korktum, Mirany! Her gece, burada tek başıma!”

Mirany geri çekildi. Kızın soluk tenine ve sürmeli gözlerine baktı. “Öyle mi?” dedi usulca.

Chryse imasını anlamıştı. Kendini geri çekerken mavi gözlerini kocaman açtı. “Bana inanmıyorsun!”

“Hayır, ondan değil...”

“Evet, ondan, Mirany! Söylediğim tek sözcüğe bile inanmadın! Benim burada tek başıma kalabileceğime inanmadın, o aptal ve şımarık Chryse’m. Sen benim Argelin’e gittiğimi sanıyorsun, onun bana buraya gelip seni beklememi söylediğini düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun!” Ayağa kalktığı anda yüzü öfkeyle yanıyordu, Mirany onu daha önce hiç böyle görmemişti.

“Bütün bunlar senin suçun, Mirany, bunu anlamıyor musun? Hepimiz mutluyduk, Hermia, Rhetia, hepimiz, burada yaşamaktan, Dokuzlar olmaktan... Argelin’in bir diktatör olduğunu biliyorduk ama bu bizi etkilemiyordu! Sonra sen ortalığı karıştırmaya başladın. O oğlanı ve kâtibi, bir de şuradaki şişman adamı buldun. Hermia’nın yalan söylediğini söyleyip işleri karıştırdın. Bir savaş başlattın, Mirany, gerçek bir savaş! Artık Hermia ölü, Oracle mahvoldu ve hiçbirimiz güvende değiliz,

bütün bunları da sen yaptın! Neler yaptığına inanamıyorum!
Ve hepsi bir hiç için.”

Karanlık odanın sıcaklığında denizden gelen esintiyle yalnızca yatak örtüleri hareket ediyordu.

Oblek bile bir an tamamen hareketsiz kaldı. Sonra homurdandı: “Mirany. Gel.”

Hareket edemiyordu. Bu sözler sanki onu elleri ve ayaklarından yere çivilemişti. Çünkü bunların doğru olduğunu fark etmişti, evet, bütün bunları o yapmıştı, dünyada bir yarık açmış, ona seslenen sesin Tanrı’ya ait olduğunu hayal etmişti.

Sonra Oblek onu kolundan yakalayıp pencereye sürükledi. “Sen aptal değilsin, kızım. Bunu hiçbirimiz başlatmadık. Sınirlerine hâkim ol. Dışarı çık, çabuk!”

Bir gümbürtü durmasına neden oldu.

Aşağıda, Aşağı Ev’de kapılar vurularak açılıyordu.

Seth’in tahmin ettiğinden çok daha fazla malzeme deposu vardı ve hepsi de doluydu. Ada evrakla tıka basa dolmuştu, binlerce yıldır kâhinlerin ağzından çıkan her şey eksiksiz olarak kayıtlara geçirilmişti. Seth ellerini saçından geçirerek çabucak emirler yağdırmaya başladı. Yanında beş kâtip vardı ve daha fazlası gelecekti.

“Sarvo, dip odalara. Sen ve sen hazine odalarından başlayın.” Onları işleriyle baş başa bırakarak aceleyle taş basamakları çıktı.

Tahtirevan dışarıda öylece duruyordu, demek Argelin hâlâ buralarda bir yerdeydi.

Seth dönüp hızla Tapınak’a yürüdü. Gece koyulaşmıştı, bina artık daha da karanlık görünüyordu, yalnızca Argelin’in bıraktığı küçük gaz lambası vardı. Onu alan Seth kaideye doğru ilerledi.

Merakla yere diz çöküp temelinin etrafındaki tozları inceledi, çekme, sürüklemeye ya da vinç izi aradı ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca herhangi birine ait olabilecek birkaç ayak izi vardı. Çakal buraya zamanında yetişmeyi nasıl başarmıştı?

Sonra yazıyı gördü. Minik ve kargacık burgacıktı, üstelik eskiydi ama üzerindeki kumu üfleyince lambayı yaklaştırtarak okumayı başardı.

Aşağıda, böceğin güneşi yuvarladığı yere doğru Dokuz Geçit.

Etrafına bakınıp dinledi, binadaki gölgeleri inceledi. Sonra döndü ve başparmağını Tanrı'nın ayağının gizlediği küçük deliğe soktu.

Parmak içine battı. Kumlarla tıkanmış minik bir delik ortaya çıktı. İçine bakınca kutuyu gördü.

Basit bir kutuydu, kötü boyanmış, zamanla aşınmıştı. Dikkatle kolunu içeri sokup almaya çalıştı, ağırdı. İçinde bir şey kaydı. Soluk soluğa kalan Seth onu kaldırıp kaidenin yanına çıkardı.

Çenesinde bir esinti hissetti.

Hızlıca başını kaldırıp lambayı söndürdü.

Tapmak kapkaranlıktı. Sütunların arasından çok hafif bir ay ışığı süzülüyordu. Havada hâlâ tozlar uçuşuyordu ve soluk alırken boğazının arkasında onları hissedebiliyordu. Toz ve korku.

Ve bir fısıltı duydu. “Seth.”

Bir an için dehşetle bu sesin Tanrı'ya ait olduğunu sandı. Sonra onu gördü. En uzaktaki sütunun arkasındaydı ve siyah bir pelerine sarınmıştı.

“Mirany!”

Çabucak arkasına baktıktan sonra yanına koştu. “Burada ne arıyorsun? Argelin burada!”

“Biliyorum. Oblek de benimle birlikte. Alexos da.”

Dehşet dolu bakışları Mirany’yi bile korkuttu. “Alexos!”

“Heykeli kurtarmak zorundaydık. Mesajını aldık.” Solgun görünüyordu. Sanki bir şeyler onu şaşırtmış, iyice sarsmıştı. Belki de yer sarsıntısından. Kolunu yakalayıp gölgelere çekti. “Nasıl yaptınız?”

“Açıklayamam. Ada’dan ayrılmalıyız, Seth ama her yerde muhafızlar var. Onlar...”

“... burayı boşaltıyor. Argelin’in emirleri.”

Mirany’nin gözlerine yaşlar dolmuştu. Fısıldadıklarını duyunca Seth şaşırdı: “Hepsi benim suçum mu, Seth? Oracle’m yok edilmesi ve her şeyi kaybetmemiz? Chryse diyor ki...”

“O küçük kedi! Onu buldunuz mu?”

“Burada saklanıyormuş.”

“Bu tamamen saçmalık, Mirany!” Kızın ellerini tutarken aslında onu ne kadar az tanıdığını düşündü, hâlâ birbirlerine çok uzaklardı. “Bunu Argelin yaptı, biz değil. Sen gerçek Sözcü’sün, Mirany. Tanrı’yı duyuyorsun! Onun bizden istediklerini yapıyoruz.”

Mirany ona biraz mesafeye bakıyordu, sanki gerilemiş gibiydi. Ama hâlâ elini tutuyordu, bırakması gerektiğini hatırladığı o tuhaf ana kadar.

Bir süre birbirlerine baktılar. Mirany konuştu: “Kapıda seninle konuşmak istedim. Ne yaptığın hakkında... bu çok tehlikeli, Seth.”

Bir an yanıt veremedi. Sonra yeniden kızın elini tutup onu heykele doğru çekti.

“Bunu yanına al.” Kutuyu kollarının arasına tutuşturarak çukuru kapattı. “Diğerlerini arkadaki avluya götür. Arabaların durduğu yere.”

Kız başını salladı. “Benim yüzümden... değil mi?”

Seth omzunu silkti, o her zamanki ukala omuz silkmesiydi. “Tabii ki değil. Neden sen olasın?”

Mirany yanıt vermedi. Zaten Seth de yanıt vermeyeceğini biliyordu, o yüzden hemen devam etti. “Gizlenin ve işaretimi bekleyin. Alexos’un görünmesine izin vermeyin.”

Mirany kutuya bakıyordu. Yeniden başını kaldırdığında, “Seni bu işe soktuğum için üzgünüm,” dedi

“Ben değilim.”

“Bunu öylesine söylüyorsun. Hava atmak için.”

“Doğru.”

Mirany gülümsemeyi başardı. “Baba ve Telia Liman’a doğru yola çıktı.”

Soğuk bir ürperti Seth’in bel kemiğı boyunca yayıldı. Ama buna aldırmadı. “Ben Tanrı’ya inanıyorum, Mirany.”

Mirany boş kaideye baktı. “İnanıyor musun, Seth? Ben bir zamanlar onun var olduğuna inanmıyordum. O zaman her şey çok kolaydı. Ama şimdi onu tanıyorum, o bir insan ve diğer tüm insanlar gibi o da... önceden tahmin edilemeyen biri. Canı ne isterse onu yapıyor.”

“Ama bizim tarafımızda, değil mi? Asla bizi yüzüstü bırakmadı.”

İşte Mirany o zaman güldü, sanki Seth bir çocukmuş gibi masumca bir şey söylemişti. Seth, korkutucu bir an onun bu söylediğine itiraz etmesini bekledi ama konuştuğunda kızın sesi düşünceliydi.

“Kuyu’dan içmek muhteşem bir şey olmalı.”

“Öyleydi.”

Koyu renk pelerinine sıkıca sarındı. Dışarıda gece solmaya başlamıştı. “Hoşça kal, Seth,” dedi.

Ve gitti.

Seth dönüp neden öfkeli olduğunu, korkusunun nereden geldiğini bilmeden şafağa doğru yürüdü. İsteddiği her şeyin yerine getirilmesi için on dakika boyunca avaz avaz emirler yağdırması gerekti, kafası karışan ve korkan kâtiplerle başları eğik, belleri bükük köleler eşyaları yükledi. Arabanın yarısı dolmuşken Argelin’in Üst Ev’den geldiğini, terasta durup denize baktığını gördü. General’in yüzü kasvetli ve sertti.

Ufukta, kırmızı bir sis peçesinin ardında güneş doğuyordu.

İlk araba hazırlanmıştı. Mirany, saklandığı sandal ağacı çalılık-larının ardından Seth’in dışarı çıkıp bir emir verdiğini duydu. Bir köle, sırtında Jamil’in tüccarlarının aylar önce getirip Hermia’nın ayaklarının dibine bir adak gibi bıraktıklarından daha büyük bir kumaş balyasıyla onu izliyordu. Köle onu yarı dolu arabaya yükledi.

“Bu kadar yeter. Bir örtü bulun.”

“Daha fazlasını da taşıyabilirim, Lordum,” dedi köle.

“*Bu kadar yeter*, dedim!”

“Onu dinlesene,” diye fısıldadı Oblek kulağına. “Emir vermek ona yakışıyor.”

“Bu adil değil, Oblek,” dedi Alexos.

Koca adam homurdandı. “Bir insan buna kolayca alışabilir, Archon. Hepsi bu.”

Mirany yanıt vermedi.

Neden sen olasın? demişti. Kendisini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu. Ama yine de her tehdit edildiğinde böyle kibirli davrandığından emin olmuştu.

Köle sert bir örtü getirmişti, yükün etrafına bağladı.

“Şimdi de gidip sfenksi getir.” Seth listesini kontrol ediyor, kalemiyle küçük işaretler koyuyordu. “Oniks olanı. Çabuk ol.” Köle terini silip Tapınak’a koştu.

Seth etrafına bakındı. “Mirany!”

Hemen harekete geçip şafak pusuna çıktılar. Oblek Archon’u kaldırdı, Chryse örtünün altına o kadar çabuk girdi ki Seth, “O kıza dikkat edin,” diyecek zamanı zor buldu.

“Ederiz,” dedi Oblek önce kutuyu alıp sonra Mirany’yi çekerken. “Çabuk ol, kızım.”

Katranlı muşamba örtünün altı dayanılmaz sıcaktı ve tarçın kokuyordu. Oblek de kendini kaldırıncı bütün araba salladı ve dingillerden tehlikeli bir çığırta geldi. Müzisyen küfretti ama Seth’in yüzü hemen açıklıkta belirdi. “Kes sesini. Sessiz olun. Eğer bulunursanız dövüşmemiz gerekecek. Orada...”

Hemen geri çekilip ipleri bağlamaya başladı.

Zor soluk alınıyordu. Mirany kölenin sesini duydu: “Bunu unutmayın.”

“Onu ben taşıyım. Sen çık da arabayı kullan.”

Gürültüler. Bir öküzün boğuk homurtusu. Sarsıntı.

Sonra hareket.

Mirany yüzünü bir metal yığınının dayamıştı ve Chryse’in sıcak bedeni sırtına değiyordu. Ayaklarının dibine Alexos kıvrılmıştı. Çok sıkıştı ve soluk almak zordu.

Araba sallandı, yokuş aşağı inerlerken Mirany Köprü’ye giden tören yoluna geldiklerini anladı. Tekerlekler tahtada gi-

dene kadar sanki asırlar geçti, yattığı yerden bir kulağı tahtaya dayalı olduğu için ağır gıcırtı dayanılmayacak kadar yüksek geliyordu. Küçük bir aralıktan yolu görebiliyordu, yükselen güneş gölgelerin uzamasına neden oluyordu.

Durdular. Sesler. Seth bir yanıt verdi ve araba gitmeye devam etti, artık yolu kaplayan kum tabakasının üzerinde gidiyorlardı.

Köprü'den geçiyorlardı. Onları Liman'a nasıl sokacaktı? Oblek'e sormak istedi ama hareket etmek bile tehlikeliydi. Çatırdayan tahta seslerinin arasından fısıldamayı başardı.

"Aşağı atlayabilir miyiz?"

"Hiç şansımız yok." Oblek'in boğazdan gelen sesi sol tarafındaydı. "Köleyi öldürmezsek tabii."

Gölge.

Örtünün altından bile hissettiler. Bağırın sesler vardı. Araba şiddetle fren yapıp gıcırdayarak durdu. Mirany soluk almaya çalıştı ama korkudan tıkanmıştı. Liman kapısına ulaşamamışlardı. Henüz değil.

Sonra korkunç bir yırtılma sesi Chryse'in ciyaklamasına neden oldu, bir bıçağın sivri ucu kumaştan geçerek Mirany'nin birkaç santim yanında bir delik açtı. Delikten bir el girerek yırtığı büyüttü.

Aralıktan gün ışığı görünüyordu.

Delikten bakan buz gibi bakışlı bir göz onunkine kenetlendi.

Yer altı piramidi

Hırsız dönüp birilerine bağırdı. “Bağlayın şunları! Hemen!”

Beş adamdan ikisi köle ile Seth’i palalarıyla tehdit ediyordu, bir kangal ip çıkarttılar. Seth’i yere yatırdılar, düşerken yerden kum kalktı.

“Bu yaptığınız affedilmeyecek,” diye kükredi. “Lord Argelin...”

“Başlatma Argelin’e.” Pis bir bez ağzını tıkadı. Kolları arkasında birleştirilmişti, tekmeler savurarak debeleniyordu. Yerlerde yuvarlanırken üstünde yattığı dikenli bodur çalılar her tarafına batıyordu. Sonra uzun bir gölge üstlerine düştü. Tilki’nin tek gözü yüzündeki sargıların arasından onlara bakıyordu.

“Rahat mısın?” dedi sakince.

Seth öfkeyle debelendi.

“İşte böyle, kâtip. Patırtı çıkarmaya devam et. Ne kadar da ilginç yolcuların varmış. Köle de mi bu işin içinde?”

Seth başını salladı. Gözleriyle işaret edince Tilki ona baktı, sonra eğilip ağzındaki tıkacı gevşetti.

Seth tükürdü. “Onları Çakal’a götür,” diye fısıldadı. “Mirany’nin Tanrı heykelini ne yaptığını bilmiyorum. Ona kutunun Dokuz Geçit’le ilgisi olduğunu söyle.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum ama Argelin biliyordur. Daha fazlasını öğreneceğim. Beni bu dikenlerin üstünde bırakma yeter.”

Tilki sırttı. “Üzgünüm. Gerçekçi görünmesi lazım, mürekkepçi.”

Seth bağırarak tıkaç dişlerinin arasına yerleşmişti bile, homurdandı ama Tilki’nin tüm yaptığı onu botuyla tekmeleyerek çalılıkların daha da ortasına doğru itmek oldu.

Kollarına, bacaklarına ve göğsüne dikenler batan Seth tıslar gibi sesler çıkardı.

Kumdan başka hiçbir şey göremiyordu. Ama arabanın üzerindeki örtünün açılma sesini duydu, boğuşma sesleri, fısıltılar ve eşya boşaltma gürültüleri oldu. Adamlar sessiz ve becerikliydiler. Bir ara nal sesleri duyuldu, sonra Mirany’ye ait olabilecek bir mırıltı. Sonra yalnızca sessizlik. Çöldeki böceklerin sesleri, üzerinde bulutlar halinde uçarlarken çıkardıkları vızıldamalar. Isırıklardan kaçmak için çırpındı ve dikenler daha çok yerine battı.

Uzun uzun, en ağza alınmayacak küfürlerle Tilki’ye lanetler yağdırdı.

Uzun süre yürüdüler. Gözleri bağlanmıştı ve Chryse ona tutunurken eteğini rahatsız edecek şekilde çekiştiriyordu ama Mirany bir çeşit tünelde olduklarını anlamıştı. Eski değildi, mezarlardaki gibi değildi, yeni kazılmışa benziyordu, hırsızların kaçmak için kullandıkları tünellerden olmalıydı, sarımsak ve gübre kokuyordu. Bir ara Liman duvarının altından geçmiş

olmalıydılar çünkü Tilki onu dirseğinden yakalayıp, “Emekleyin Rahibe, ellerinizin ve dizlerinizin üzerinde,” diye fısıldamıştı ve elini onun başına koyup aşağı bastırmıştı, tavan tam tepesinde olmalıydı.

Arkada Oblek, hırıldayarak geniş gövdesini sığdırmaya çalışıyordu.

“Sanırım hırsızların arasında pek fazla şişko yok, Oblek,” diye mırıldanmıştı Alexos teselli etmek ister gibi.

Koca adam homurdandı. “Teşekkürler, Archon.”

Tilki sırttı. “Oğlan haklı. Hırsızlar sıırım gibi, zayıf ve atletik olur. Öyle olmak zorundalar. Senden çok iyi hırsız olurdu, Kutsal Kişi.”

Alexos sevinçten çıldırmıştı. “Öyle mi? Gerçekten mi? Bunu duydun mu, Mirany?”

Kız başıyla onayladı ama o, dayanılmaz sıcaklıkta elleri ayakları bağlı, yerde yatan Seth’i düşünüyordu. Tilki bunu anlamış olmalıydı çünkü sert yüzünü onunkine yaklaştırıp kulağına fısıldadı: “Kâtip için endişelenme, Leydi. Argelin onu bağlarından kurtaracaktır ve hiçbir şeyden şüphelenmeyecek. Argelin’i Liman’da günlerdir soyup soğana çeviriyoruz.”

Elini uzatıp kalkmasına yardım etti. Arkasından Chryse’in çığlık attığını duydu: “Aman Tanrım, tüylü bir şey bana değdi!”

“Kedidir.” Tilki’nin sesi eğleniyormuş gibi çıkmıştı. “Bu taraftan, Çakal’ın şerefli misafirleri.”

Onları taş bir zemine çıkardı ve bir kapıdan geçerek avluya girdiler. Mirany güneşin sıcaklığını kısa bir an hissetti, sonra onun yerini hafif bir esinti ve temizlik malzemesi kokusu aldı.

“Şu şeyleri gözlerimizden çıkartabilir misiniz artık?” dedi Chryse huysuzca. “Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz olmadığından eminim ve kimseye de söylemeyeceğiz.”

“Bölge kuralları,” diye söylendi Tilki dişlerinin arasından. “Üstelik, özellikle de sana, güzel Leydi, güvenebileceğimizden hiç emin değilim.” Sesinde hain bir hava vardı. “Buna gözlerinin oyulmasının yerine katlandığını düşünmeye çalış.”

Chryse sustu.

Basamaklar. Başka koridorlar, taş bir geçit. Sonuncusunda bir kapı vuruldu ve alçak sesle bir şeyler söylendi. Sonra Mirany, Tilki'nin kolunu tutup kendisini bir köşeyi döndürüp alçak bir kemerden geçirdiğini hissetti. Gürültü vardı, pek çok kişinin aynı anda konuşması, çekiç sesleri, yankılar, yemek kokusu, afyon tatlılığı.

“Geldik, Rahibe.”

Göz bağı çözülmüştü. Çıkartılırken gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı, bulanık görüyordu.

Bir ışık piramidiydi.

Bu onun ilk düşüncesiydi, hava ve güneş ışığından oluşan geniş bir piramit vardı ve oda onun içindeydi. Tepe noktası o kadar yüksekteydi ki çatısını göremiyordu ve aşağıdaki büyük alansa içindeki insanları minicik gösteriyordu.

Yüzlerce kişi vardı. Yanında duran Oblek şaşkınlıkla küfretti ve Chryse da söylendi: “Bütün bu insanlar kim?” Ama Mirany onların hepsinin Liman'daki dilenci ve yankesiciler olduğunu anlamıştı. Şarlatan ilaç satıcıları, hokkabazlar, cariyeler, çamaşırcı kadınlar, sarhoş ve bağımlılar, ip cambazları, sihirbazlar ve sokak köşelerinde gösteri yapanlar. Bu yankı yapan geniş alanda içiyor, konuşuyor, uyuyor, birbirlerine komik hikâyeler anlatıyor ve birbirlerinden numaralar öğreniyorlardı. Yakın zamanda pazarda yüzlerce defa gördüğü, bacakları olmayan ve bozuk paraları topladığı eski teneke bir kutu taşıyan adam burada iki ayağıyla bir masada oturmuş şarap içiyordu. Kâtipler

de vardı, bir grup kadın birbirlerine kınayla desenler çiziyor, kirli bir çocuk çetesi etrafta geziniyor, vahşi kuş terbiyecileri şahin ve başları kapatılmış baykuşlarla otururken Alexos'un sevinç çığlıkları atmasına neden oluyordu.

Pişen etin kokusunun yayıldığı kazanların tüten dumanları çatıya kadar çıkarken Mirany gözleriyle dumanı izleyince orada binalar olduğunu fark etti. Zikzak çizerek yukarı çıkan merdivenlerden sarkan ağlar ve ipler yolları belirliyordu, her tarafta üzerlerinde hâlâ renkli kazıma yazıların belli olduğu tanrılardan ve Archonlar'dan çalındığı anlaşılan mallar vardı.

"Beni izleyin," dedi Tilki gürültünün arasında.

Onları birkaç basamak aşağı indirdi, sonra banklardan geçtiler, yağlanmış gibi görünecek kadar terlemiş adamların çekiçle demir dövdüğü bir yerden yürüdüler. Oblek yere eğilip bir avuç para aldı ve ıslık çaldı.

"Demek kendi paranızı kendiniz yapıyorsunuz."

"Hem de üstlerinde sevgili Argelin'in yüzü olanlardan. En son tasarımı, kafasındaki taç." Tilki tabaklanmış derilerin altından geçmek için eğildi ve Alexos da onun yanına atladı. "Kedilere bak!" dedi mutlulukla.

Chryse ürperdi. "Kedilerden nefret ederim."

Kediler her yerdeydi, masaların üstüne kıvrılmış uyuyan kürk parçaları şeklinde, iskemlelerin altlarında, yüksek duvarların çıkıntılarında. Üzerlerinden atlamak ya da yanlarından dolaşmak gerekiyordu ve her defasında minik gözlerini açarak keskin kulaklarını dikiyorlardı.

"Hırsızların sorunu çok fazla batıl inançlarının olması." Tilki elini salladı. "Kediler şanslı. En azından bize göre şanslı. Şef buna katlanıyor, yine de bazen kokularının onu rahatsız ettiğini hissedebiliyorum. Birazdan burada olur."

Küçük kare bir kapı gördüler, etraftaki pek çok duvar sanki her tarafta bulunan oda ve hücrelere açılıyordu. “Nasıl olur da bütün bunlar dışarıdan görünmez?” diye sordu Oblek.

“Liman sokaklarının çok altındayız ve buranın yalnızca tepesi görünüyor. Dışarıdan görünüşü çok daha değişik. Siz onu görmüşsünüzdür. Burası aslında...” Sonra durdu. “Aman, neyse ne, boş verin.”

Oblek somurttu, Mirany de eğilip kapıdan geçti.

Bronz bir odadaydılar.

Kılıçlar, palalar, orak şeklinde kılıçlar, mızraklar. Her şekilde çelik bıçak duvarlardan sarkıyor, yerde yığınlar oluşturunuyordu. Göğüs zırhlarıyla bronz baldır zırhlarının çoğu eski ve paslıydı ama bazıları yeni ve süslüydü ve yabancı görünüyordu. Temizleniyorlardı, yirmi kişilik bir grup onları parlatıp bileyliyor, yağlayıp keskinleştiriyordu.

Arkalarında bir kapı daha vardı ve Tilki üzerindeki perdeyi yana çekerek açtı. “Sana bir sürprizim var,” diye söylenerek perdeyi açık tuttu.

Mirany içeri girdi.

Çakal kollarını kavuşturarak bir masaya dayanmıştı, karşısında duran sarıp sarmalanmış tutsağa benzeyen birine bakıyordu. “Şimdi olmaz, Tilki!” diye bağırdı. Sonra kimlerin geldiğini gördü. Tuhaf gözlerinde bir şaşkınlık ışığı yanar gibi oldu.

Ama aslında herkes onun arkasındaki kıza bakıyordu. Düğüm düğüm, yağlı fare kuyruğu gibi olmuş saçları ile elleri iple bağlı duruyordu. Buna rağmen belirgin bir biçimde kibirliydi.

Ve kesinlikle Rhetia’ydı.

Seth’in gevelediği açıklamadan sonra Argelin bir şey söylemedi.

Sessizliği sinir bozucuydu. Seth yerdeki kaplan postuna baktı, hayvanın cam gözleri de ona bakıyordu.

Sonunda General konuştu: “Kâğıtları inceleyecek zamanın olmuş muydu?”

“Çok kısaca. Tapınak harçları, eski kehanetler, Oracle kayıtları, hırsızların ilgisini çekecek bir şey yoktu.”

“Bundan emin görünüyorsun.”

“Hırsızlar ganimet peşindeydi.”

“Ve aldılar da.” Argelin’in sesi buz gibiydi. Ayağa kalkıp gümüş bir ibrikten limon suyu döküp düşünceli düşünceli içti. “Sana yanına adam almanı söylemiştim.” Ama sesi başka bir şeyle meşgul gibiydi ve Seth omuzlarını silkmekle yetindi. Sonra Argelin devam etti: “Bahçe hakkında hiçbir şey bulamadın mı?”

Seth sırtında bir ürperti hissetti. “Bahçe mi?”

“Yol... yani... Tapmak’ta bazı kâğıtlar olduğu söyleniyordu, eski parşömenler, yolu tarif ediyormuş... oraya giden...” Durup gözlerini Seth’e dikti. Bardağını vurarak masaya bıraktı.

“Bu Çakal olayını halletmeliyiz. Benimle gel.”

Koridora fırlayınca Seth de peşinden koştu, rahatlamıştı, susamıştı ve sivrisinek ısırıkları onu hâlâ rahatsız ediyordu. Argelin başını yardımcının odasından içeri uzattı.

“İki adam. Silahları belli olmasın. Şimdi.”

“Hemen.” Yardımcı, Seth’e bakıp aceleyle dışarı çıktı.

“Tahtirevanı almayacak mısın?” diye sordu Seth çekinerek.

“Hayır. Bir pelerin kap.”

Seth hızla dediğini yaptı. Kalbi heyecandan hızla çarpıyordu. Argelin’in gizemli yolculuklarının nereye yapıldığını öğrenmek üzereydi.

Adamlar hazır olunca Argelin koyu kırmızı bir pelerini bedenine ve yüzüne sardı, onları karargâh binasının yan tarafındaki küçük kapıdan dışarı çıkarttı. Neredeyse öğlen olmuştu,

tepedeki güneş dayanılmayacak kadar sıcaktı ve limandaki balık kokusu her zamankinden daha keskindi. Koya vardıklarında kadırgalar üzerindeki çalışmanın durmaksızın sürdüğünü gördü, yorgunluktan tükenmiş köleler ve işçiler boru sesiyle vardiya değiştiriyordu.

General hızlı yürüyordu. Onları sokaklardan geçirirken sessizliği ve aceleci tavrı önündekilerin yoldan çekilmesine neden oluyordu. Birkaç kişi onlara baktı. Kimse konuşmadı.

İpek Dokumacıları Bölgesi'nin ortasına geldiklerinde arkasına bakmadan konuştu: "Babanla kız kardeşin bu sabah geldi."

Seth kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen sendelemedi bile. "Neredeler?"

"Onları bir eve götürttüm."

Eğilerek çamaşırların altından geçti. "Onları görebilir miyim?"

"Tutsak değiller." Argelin ona yan yan bakmıştı.

Beyaz sokakların en tepesine kadar çıktıktan sonra sakın bir meydana ulaştılar. Evler üç tarafını çevreliyordu, dördüncü tarafında, çamur tuğladan yapılmış duvarın üzerinden zeytin ağaçlarının tepesi görünüyordu.

General bağırdı: "Siz, adamlar, burada kalın. Sizi çağırmadıkça gelmeyin."

Arkasını dönerken Seth muhafızlardan birini diğerine göz kırparken yakaladı. Bu önce onu şaşırttıysa da Argelin duvardaki kapıyı tıklattığında kapıyı açanı görünce merakı geçti.

Kız bir cariyeye olmalıydı. Yüzü boyalı bir kızdı. Giysileri o kadar şeffaftı ki Seth utanarak gözlerini kaçırdı. General'in gizli sırrı bu muydu?

Argelin hiçbir şey söylemeden hemen içeri geçti, Seth de onu izledi, kırmızı ipek kumaşların asılı olduğu ucuz kokan bir

giriş odasına geldiler. Kız arkalarından kapıyı kapadı. Hiçbir şey söylememiştii, sanki onu tanıyor gibiydi ve Argelin'in de yolunu bildiği çok belliydi. Köşedeki merdivenden çıkıp bir odanın kapısını vurmada açtı.

Seth omzunun üzerinden baktı.

Kapıda devasa bir adam vardı, elinde bir hançer tutuyordu. Arkasında bir aynanın önünde duran ve görüntüsü yansımasında bozuk görünen bir kadın bekliyordu. Sırlı metalde gözleri küçük ve siyahtı, sakın bakıyordu. Sanki geleceklerini önceden biliyor gibiydi.

Argelin odaya daldı. "Gorilini dışarı gönder, Manto," dedi pencerenin yanındaki oymalı bir sandalyeye otururken. "Konuşmamız lazım."

"Senin hiçbir *fikrin* var mı?" diye sordu Mirany kudurmuş gibi. "Senin için ne kadar endişelendiğimizi düşünebiliyor musun?"

"Onu tanıyor musun?" dedi Çakal.

"Tabii ki onu tanıyorum! Rhetia bu! Hani o..."

"... savaşı başlatan!" Çakal uzun bacaklarını gerdi. "Demek o bu. Sonunda tanışabildiğimiz için çok memnun oldum, Rahibe."

Rhetia ona baktı. "Ellerimi çöz! *Hemen*."

Adam hiç kıpırdamadı, Mirany ona döndü. "Bütün bu süre boyunca burada mıydı?"

"Adamlarım onu bu sabah getirdi. Spor alanının orada casusluk yapıyormuş."

Rhetia dimdik duruyordu. "Mirany, bu serserilerin kim olduğunu bilmiyorum ama hemen ellerimi çözmezlerse..."

"Ah, kes sesini, Rhetia." Mirany aniden cesaretlenmiş gibiydi. Bütün enerjisi boşalmış gibi oturdu.

Çakal ona yakından baktı, sonra dönüp Tilki'ye seslendi. "Yemek. Hemen!"

Alexos başını Oblek'in kucağına dayayarak bir banka kıvrılmış ve hemen uykuya dalmıştı. Piramitteki hayvanat bahçesinden getirdiği marmoset maymunu saçlarıyla oynuyordu.

Mirany ellerini birleştirip düşünmeye çalıştı. Oblek ona bir şey uzattı. Alınca onun bir meyve olduğunu gördü ama yutmakta bile zorlanıyordu.

"Neden mezarlardan çıktınız?" dedi Çakal sertçe. Oblek ona heykelden söz ederken Mirany Rhetia'ya baktı, Rhetia da ona bakıyordu. Bu şaşkın sessizlikte adamlar uyuyan çocuğa bakarken usulca konuştu: "Senin Prens Jamil'le iletişim halinde olduğunu biliyoruz."

Rhetia omzunu silkti. "*Bir şeyler* yapmak zorundaydım. Neden şu deli çocuk ile kâtibi bekleyecektim ki? Zaman kaybı. Ben de kendi planlarımı yapmaya karar verdim."

Sessizlik oldu.

"Nasıl?" Oblek meyve çekirdeğini metal bir sürahiye tükürünce ses çıktı.

"Beni çöz yoksa tek bir sözcük bile söylemem."

"Rahibe, kuralları anlamış gibi görünmüyorsun," dedi Çakal.

Kız onu kibirle süzdü. "Tanrı anlar. Sen değil."

Adamın gülüşü çok soğuktu. Ama başını arkaya attı ve Tilki bir bıçak çıkarıp ipleri kesti. Rhetia bileklerini ovuşturdu. Sonra anlatmaya başladı: "Önce spor alanında kendime bir iş buldum."

"Sen mi?" Mirany bunu hayal bile edemiyordu.

"Neden olmasın?" Rhetia omzunu silkti. "Ben de gerekirse dizlerimin üzerine çöküp yerleri fırçalayabilirim."

Kapının eşiğinde duran Chryse kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. Uzun boylu kız şaşırarak ona baktı.

“Demek küçük pasaklı geri dönmüş. Keşke buna memnun olduğumu söyleyebilseydim.” Chryse’in somurtmasına aldırmadan yeniden Mirany’ye döndü. “Jamil çoğu zaman hamamda. Onu yalnız yakalama şansı olan tek yer orası. Argelin oraya hiç gitmiyor. Sudan nefret ediyor, onun artık su bile içmediğini söylüyorlar ve susuzluk onu delirtiyormuş.”

Mirany konuşacak oldu. “Ama...”

“Bitirmeme izin ver, Mirany. İnci Prensi’yle konuştum. Bana güveniyor. Benim adaların ötesinde onu bekleyen amcasına götürmek için bir gemi ayarladığımı sanıyor.” Tatmin olmuş gibi güldü. “Tekrar ne zaman geleceğini haber vermeleri için birilerini ayarladım. O zaman ona ulaşacağım.”

Mirany mezar hırsızına baktı. Ama homurdanan Oblek oldu: “Hepsini tek başına mı yaptın?”

Rhetia omuzlarını silkti. “Bir işbirlikçim var. Güçlü biri.”

“Kim?”

“Bunu şişko bir sarhoş ile bir hırsız çetesine söylemeye hiç niyetim yok.” Bir parça et aldı, şüpheyle koklayarak yerine bıraktı. “Ama planlarım yolunda gidiyor.”

Mirany ona öfkeyle baktı. Rhetia’nın ortadan kaybolması zaten sorun olmuştu ama şimdi burada böyle ortaya çıkması her şeyi karıştırmıştı. Yavaşça konuştu: “Seth bizim için çalışıyor. Bunu anlayamadım mı?”

Parmakları bir şeftalinin üzerinde olan Rhetia bir an durdu. Sonra konuştu: “Öyle mi? hiç bilmiyordum.” Sesi ifadesizdi ama Çakal onu yakından inceledi.

“Planın onu tehlikeye atacak.”

“Bunu hiç sanmıyorum.” Şeftaliyi iştahla ısırды.

“Mirany ondan hoşlanıyor,” dedi Chryse muzip bir sesle.

“Ondan hoşlanmıyorum!”

Sessizlik. Oblek homurdandı, Çakal hepsini süzdü.

Mirany sanki ihanete uğramış gibi aniden utanmıştı. Ya da kendine ihanet etmiş gibi.

“Yalnızca başına bir şey gelmesini istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Çakal ayağa kalktı. Rhetia’nın yanma gidip onu sakince süzdü. “İşte bu yüzden Jamil için bir girişimde bulunulmayacak. Sen de bunu yapmadığından emin olmamız için burada kalacaksın, Leydi Rhetia. Konuğum olarak.”

“Beni zorla tutamazsın.” Neredeyse onun kadar uzun olan kız ona dik dik bakıyordu. “Hem sen de kim oluyorsun?”

Adam gülümsedi. “Ben Çakal’ım. Sözcü’nün direniş ordusunun lideri.”

“Hırsız ayaktakımı!”

“Aynen dediğin gibi. Hırsız ayaktakımı. Argelin’in burnunun dibinden İnci Prensi’ni kaçırarak ve onun karanlık sulara dalıp gözden yiten bir yunus gibi ortadan kaybolmasını sağlayacak kişi. Sana da, Leydi, amatör kahramanlıklarınla bunu mahvetmen için izin veremem.”

Öfkeden kuduran kız buz gibi bakışlarını Mirany’ye dikti. “Sen bu serseriye inandığın için aklım kaçırmış olmalısın.”

Mirany de ona baktı. “Onlar benim arkadaşlarım.” Ve zihninde Tanrı’nın soluğunu hissetti. *Onun arkadaşlıktan anladığını hiç sanmıyorum, Mirany.*

“Bir de diğer rahibelerle ilgili sorun var.” Çakal, Tilki’nin elinde Tapmak’tan alınmış kutuyla yaklaşmasını izledi, onu

masaya bıraktığında çatlaklarından minik toz bulutları çıktı, “Onları yalnızca Seth çıkartabilir.”

Tilki Mirany’ye baktı. “Mesajı neydi, Rahibe?”

“Ne mesajı?” diye söylendi Oblek.

Mirany ayağa kalktı, kutuya gitti. Boyalı kapağına bakarken Seth’in mırıldandığı sözcükleri tekrarladı ve ilk kez kendini Sözcü gibi hissetti, dilinden gerçek çıkıyordu.

“Dokuz Geçit. Böceğin güneşi yuvarladığı yer.”

Alexos uykusunda bağırdı. Gözleri birden açıldı, dehşetle bir soluk verdi. Oblek onu tuttu.

“Archon! Her şey yolunda.”

“Hayır, Oblek, değil.” Debelenerek boğuştu, gözleri yaşlarla doldu, sonra yanaklarından akmaya başladı. “Yağmur Kraliçesi intikamını gönderiyor. Geliyor!”

Yukarıda, piramidin tepe noktası gibi görünen yerde minik pıtırtilar giderek güçleniyordu. Oblek güçlü ellerini oğlanın omuzlarına koydu.

“Yalnızca bir sağanak. Yağmur iyidir, eski dostum, öyle değil mi?”

Alexos fısıldadı. *“Sağanak olabilir ama yağmur suyu değil, Oblek.”*

Dışarıda bir çığlık koptu. Çakal duvardaki kapıya gitti, hızla açtığında girişten içeri bir ışık fışkırdı. Bakır rengi ve uğursuz bir görünüşü vardı, sonra soldu ve gecenin karanlığı yüzüne düştü.

Afallamış görünüyordu.

Tanrı, Mirany’nin kulağına sessizce fısıldadı. *Lütfen beni suçlama, Mirany. Argelin onun heykellerini kırdı. Başka ne bekliyordun ki?*

Mutluluktan kırık kalbe

Köle odadan çıkınca Manto onlara döndü.

Seth, onun koyu renk bir elbise giymiş, mavi bok böcekleri sarkan paha biçilmez bir kolye takmış olduğunu gördü. Kırpık saçları onu şaşırtmıştı, kadınların çoğu saçını uzatırdı, beyazlarını da boyayabilirdi.

Kadın onu dikkatle inceledi. “Demek mezarlardan gelen genç sekreter buymuş.”

“Ona aldırma.” Argelin öne eğildi. “Bir isyanla mı karşı karşıyayım?”

Büyücü gülümsedi. Aynasını aldı ve yanındaki ateşe bir tutam toz attı, sandal ağacı ve reçine kokusu cızırtıyla birlikte odayı sardı. Seth çabucak raftaki eşyalara baktı ve tüyleri ürperdi. Mumyalanmış hayvan parçaları, pençeler, bir maymun kafası. Yeşil taşlar ve kurumuş bir el. Kristalden oyulmuş bir kafatası. Sonra kadının aynadan kendisini incelediğini fark etti, hemen gerileyerek sırtını duvara yasladı, kollarını kavuşturup kibirli görünmeye çalıştı.

“Bunu bilmelisin, Lord Kral, izlediğin politikalar düşman yaratıyor.” Kadın dikkatle bronz küresine baktı. “Liman’da karışıklık görüyorum, huzursuzluk hâkim. Birisi karınca yuvasına çomak sokmuş.”

“Birisi. Çakal’dır.”

Seth hiç kıpırdamıyordu. Manto gülümsedi. “Ah evet. Dediğin gibi, bu Çakal.”

“Kim o?”

“Kimse bilmiyor ya da söylememeyi tercih ediyorlar.”

Argelin kaşlarını çattı. “Öğrenebilir misin?”

Kadın döndü. Bir an durdu, tırnaklarını aynaya vurdu. “Senin için onun kim olduğunu öğreneceğim. O zekidir, adamları çok organize. Ama sana adını öğreneceğim. Çünkü Lord Kral, ben inanıyorum ki o senin tanıdığın biri. İki hayat süren bir yaratık, biri aydınlık, biri karanlık.” Gözleri Seth’e bakarken parladı, sonra sakince güldü.

“Ve karşılığında...”

“Benim ücretimi biliyorsun. Sözcü olmalıyım.” Kafesli pencereye gitti. Kızgın güneş ışınları üzerine düştü, odanın boğucu kokusu Seth’in boğazında yakıcı bir hal almıştı, gergince boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“Bağlılığımın kanıtı olarak da sana bir bilgi vereceğim. *Dokuzlar’dan birini gördüm.*”

Argelin ona şaşkınlıkla baktı. “İmkânsız. Hepsi bendeydi. Nerede gördün?”

“Bu odada.” Kadının siyah gözleri ona dikilmişti. “Ufak tefek bir kız, kumral. Ürkek ama istekli ve kararlı. Sanki yalnızca benim sesimi değil onun ötesindeki sesi de duyabiliyor gibiydi.”

Seth keskin bir soluk aldı ama Argelin fark etmedi. Manto'ya dik dik bakıyordu. "Bana Mirany'nin hayatta olduğunu mu söylüyorsun?"

Kadın omzunu silkti. "Adını bilmiyorum. Ama korkusu, işte onu biliyorum."

"Ve sen de onun gitmesine izin verdin!"

"Bana Çakal'ı tanıdığını söyledi, ben de onu izlettim. Çöl Kapısı'na gitti ve neredeyse yakalanacaktı ama aradan kaçmayı başardı. Mezarlarda saklanıyor. Şüphesiz onunla birlikte."

İkisi de onun sessiz öfkesini izledi, elleri birbirine kenetlenmişti. Sonra adam başını salladı.

"Yarın adamlarım oraya inecek, Sthretheb'e kadar bütün mezarları didik didik edecek. Ölüler ne istiyorsa yapsınlar bakalım."

Binanın bir yerlerinde bir bebek ağladı. Dışarıda tuhaf bir sessizlik vardı. Seth martıların doğal gürültüsünün bile kesilmiş olduğunu fark etti.

Argelin masaya doğru eğildi. "Şu... diğer işte... ne kadar ilerleme kaydettin?"

"Eski yazmalara baktım, çağırdığım şeytanlarla iletişim kurdum ve onun yapılabileceğine karar verdim." Kadın adamı yakından inceliyordu ve Seth de aynı şeyi fark etti, General'in gözlerinde bir kıvılcım çakıp söner gibi olmuştu. Bir umut ışığı.

Manto tombul parmaklarıyla giysisini düzeltti. "Bu yapılabilir ama kolay olmayacak. Kan dökülmesi lazım, hem hayvan hem insan kanı..."

Argelin omzunu silkti. "Kan ucuz. Başka?"

"Bazı pahalı malzemeler... altın tozu, elmas, akamber, nadir bulunan baharatlar. Hayvan organları. Dördüncü Geçit

için akrep zehri, Beşinci Geçit için yunus derisi, Altıncı Geçit için doğmamış yaban tavşanı cenini.”

Argelin sabırsızca ayağa kalktı. “Ayrıntıları bilmek istemiyorum. Sana altın ve elmas veririm. Ama bunun yapılabileceğinden *emin misin*, kadın?”

Sesindeki çaresizlik Seth’i dondurdu. Manto yanma gitti. “Lord Kral, Kutsal Kişi, sana ettiğim yemini duy. Onu geri getireceğim. Tanrı’nın ve Yağmur Kraliçesi’nin öfkesine rağmen onun Dokuz Geçit’ten geri dönmesini sağlayacağım. Gizli ve yasak olsa da Bahçe’den ayrılmanın, ölümden dönmenin yolları var. Bana istediklerimi ver, bunu senin için yapayım.”

Seth terliyor, elleri titriyordu. Dehşetinin yüzünden belli olmadığını umdu. *Kadın söylediği şeyi mi kastetmişti?*

Argelin yorgun görünüyordu. Bir an için tamamen tükenmiş göründü, sanki unutamadığı bir şey ona işkence ediyormuş ve artık dayanamıyormuş gibiydi.

“Uykumda bana geliyor. Gölgeler içinde. Onu göremiyorum. Ona dokunamıyorum. Beni azarlayıp bana bağırıyor...” Sesi bir an devam edemeyecek kadar boğuklaştı. “O yüzden uyumamak daha kolay.”

“Sana onu gösterebilirim,” dedi Manto kurnazca, arkasına yaslanarak.

Bir şeyler ışığın kısılmasına neden olmuş gibiydi ya da havadaki tütsünün yoğunluğundandı, belki de odadaki her yerden sarkan kırmızı perdelerin etkisiydi. Argelin gerildi, etrafına baktığında bakışları değişmişti, yepyeni bir şaşkınlık hissiyle doluydu.

“Şimdi mi?” diye fısıldadı boğukça.

Manto, “Neden olmasın?” diye yanıtlayıp Seth’e baktı. “Kapıyı kilitle.”

Seth kapiya yürüyüp kilidi yerine taktı, sonra sırtını kapiya dayayarak durdu. Ilık tahta sağlam ve güven vericiydi. Korku göğsünde yoğunlaşmıştı, soluk almak, içine hava doldurmak zor geliyordu.

“Sence bu doğru olur mu?” diye mırıldandı.

Argelin onu duymadı bile. Manto ellerini tutmuş aynanın önüne çekmişti, dikkatlice onu belli bir yere koydu, adam tamamen teslim olmuş gibi hareketsizdi. Seth gözlerini cilalanmış bronzla dikmiş, endişeyle bakınıyordu.

“Sabırlı ol.” Manto güneşlikleri kapadı. Loş ışıktaki onun zarıfçe hareket ettiğini duyabiliyorlardı, bir alev, bir metal pırıltısı. Boynundaki bok böcekleri farklı bir pırıltıyla ışıladı. Siyah bir elbise giydi, tepesinde bir hilal olan küçük bir değnek aldı ve geri geldi.

“Şimdi. Hiç hareket etme, konuşma. Soluk bile alma. Ona dokunamazsın ve konuşamazsın. Sana yalnızca bir yansımasını verebilirim daha fazlasını değil.”

“Bir yansıması bile hak ettiğimden fazlası olacaktır.” Argelin’in sesi acıyla boğuklaşmıştı. Manto onu yan tarafından inceledi, Seth kadının hafifçe gülümsediğini fark etti. Eğleniyormuş gibiydi. Hatta alay edermiş gibi.

“Hiç hareket etme. Başlıyoruz.”

Hiçbir şey olmadı. Seth o kadar gergindi ki kasları ağrımaya başlamıştı, omuzlarını gevşetmeye çalıştı ama birden yeniden dondu.

Havada bir esinti vardı. Etrafına ağır bir karanlık çöktü, somutlaştı, çığırdayan bir şeydi, dehşete kapıldı. Gerilemek istiyor ama hareket edemiyordu.

Çünkü aynada hayal meyal bir şekil oluşmaya başlıyordu. Sanki suyun altındaymış gibi belirsizce bir araya geldi, sanki

suyun derinliklerinden toplanıyordu, karanlıkların arasından çıkarak onlara ulaşmaya çalışıyordu. Eğilip büküldü, değişti, büyüdü, somutlaştı. Bir kadın halini aldı, gösterişle yapılmış koyu renk saçları, beyaz bol pliseli elbisesi ve çıplak kolları vardı.

Seth haykırışını yuttu. Onu tanıyordu. Uzun boyu, güvenli yürüyüşü, köşeli yüzü.

Argelin'in fısıltısı ızdırıp doluydu. "*Hermia.*"

Kadının gözleri ona döndü. Hava akımları arasında sisler içindeki elini onun yüzüne doğru uzattı ve dudaklarını açtı.

"Bul beni," diye fısıldadı sesi. "Bul beni!"

Adam çaresizce ona uzanmaya çalıştı, parmakları metale çarptı ve sanki buna o neden olmuş gibi ayna kanla doldu, yüzeyinden beyaz elbiseye, kadının ve adamın ellerine kırmızı damlalar akmaya başladı.

"Hayır!" diye haykırdı ulurcasına yeniden ileri atılırken. Ama Seth'i sanki bir bıçak gibi kesen bir çığlıkla görüntü kayboldu.

"Hermia!"

Ayna yapışkan ve boştu. Argelin dehşet dolu bir kükremeden sonra yere yığıldı. Bir kedi gibi kıvrıldı. "Kendini göster! Beni affettiğini söyle, Hermia! *Söyle bana!*"

Seth buz gibi olmuştu. Manto sessiz bir gölge gibi bakıyordu. "O gitti, Lord Kral. Söylediğim gibi yalnızca bir yansımaydı."

Argelin kontrolünü kazanmak ister gibi bir süre durdu. Büyücü onun yanına gitti, Seth'in şaşkınlık dolu bakışları arasında adamın ellerini arkasından yakaladı ve başını yan çevirip onun sırtına dayadı. "Acımı hissediyorum, Kutsal Kişi. Seni çok derinden etkilemiş. Bana güven. Onu geri getireceğim. Bütün istediğim Sözcü olmak. Yeni, karanlık bir Oracle."

Sessizlikte güneşliğe bir şey çarptı. Argelin hemen dönüp kadını itti. Sesi sertti. “Bu bir numaraysa seni kendi ellerimle parçalara ayırıyorum.”

“Ve ben de seni suçlamam. Ama bu bir numara değil. Onu sen de gördün.”

“Çakal’ın kim olduğunu bul. Ve büyü için hazırlan. İhtiyacın olan her şeyi göndereceğim.”

Dönüp kapıya doğru ilerlerken aynı anda pencerenin kafesinden içeri bir şey düştü. Yere tuhaf bir çatırtıyla kondu, Seth eğilip ona baktı. Büyük bir böcekti, eklemli arka bacakları vardı, alt çenesi kıpırdayıp duruyordu. Tam iğrenerek üzerine basacaktı ki daha hareket edemedi General onu kolundan yakaladı. “Bekle.”

Argelin yavaşça çömelip yerdeki şeye baktı. Sonra güneşliklere doğru döndü.

Çıtırdıyorlardı. Dışarıdan sesler geliyordu.

“Aç şunları.”

Manto harekete geçtiyse de Seth ondan daha hızlıydı. Yürüyüp pencereyi havaya ve ışığa duyduğu açlıkla hızla açtı ama karşısında ikisini de bulamadı. Korku içinde başını geri çekti, boynuna ve saçlarına üşüşen böcekler her yerini sarmıştı, dev çekirgeler tükürür gibi içeri dalıp duvarları sarmış, tavana tutunmuş, masalara düşmemeye çalışır gibi konmuştu.

Argelin ayağa kalktı.

Dışarıda gökyüzü ölümcül bir sağanakla kapkara olmuştu.

Panik.

Seth sokaklarda deli gibi koşarken paniğin etrafta çığlık, küfür ve hıçkırıklarla yükseldiğini duyabiliyordu. Çocuklar evlere

çekilmiş, insanlar içeri alınmak için kapıları yumruklamaya başlamıştı. Binalar arasındaki dar yerlerden bile geçen büyük sürü canlı bir organizma gibiydi; gökyüzünü karartarak, tıslamalarıyla havayı emerek etrafı sarıyorlardı. Bir böcek yağmuru üzerine boşaldı, duvarlardan sekiyor, yetişen her şeyin üzerine çöküyorlardı. Ev bitkileri bir anda yapraklarından arınmış, zeytin ağaçları saniyeler içinde canlı canlı yenmişti. Köpekler uluyarak iplerine asılıyor, üzerlerine gelen bu sürüden dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Şimdiden delik deşik olmuş bir kumaşın altına saklanmaya çalışan Seth böcek yağmurunu üzerinde hissediyordu, yüzünde uçuyorlar, botlarının altında eziliyorlardı. Manto'dan aldığı pelerine sarındığı için bir tek gözleri açıktaydı ve soluk soluğa merdivenlerden ikişer ikişer inen, yerdeki ölü çekirge yığınlarının üzerinden çevikçe atlayan Argelin'in arkasından duvarları kaplayan çekirgelerin arasında koşuyordu.

Çekirgeler etraftaki bütün yaprak ve meyveleri yemişti. Pencere önlerindeki kutuları ve kumaşları tüketmişti. Seth pazar yerine geldiklerinde sürü narlarına ve üzümlerine saldırdığı için çılgına dönmüş, küfreden ve lanetler yağdıran satıcıların arasından yolunu bulmaya çalıştı. İnsanlar tezgâh kalıntılarının altına sığınmaya, kumaşları yırtarak sarınmaya çalışıyor, böceklere tükürüyor, saklanacak yer aramak için kaçışan kedilerin üstünden atlıyordu.

Kendini bir kemerin altına zor atan Seth, paralı asker birliğiyle karşılaştı. Onlar da şaşkınlık içinde bu yıkımı izliyordu.

Argelin bir tanesini yakaladı. "Hemen sulama kanallarına gidin. Şu şeyleri ekinlerden uzak tutun!"

"Lord Kral..."

"Dediğimi yap! Hemen!"

Koşarak uzaklaştılar. Argelin Seth'e döndü ama daha konuşmadan bir kadın onun üzerine atlayarak panikle haykırdı. "Bunu sen yaptın! Bizi lanetledin! Tanrıların düşmanı!"

Adam onu yere savurdu ve Seth'e haykırarak köşeyi gösterdi. "Gemiler!" diye bağırdı.

Batıcı sağanağın altında Seth onu duymakta güçlük çekiyordu. Ama birkaç basamak daha inince General'in donakalmış halinin nedenini anlamasına yetecek kadar Liman'ı görebileceği bir yere gelmişti.

Suyun üzerinde hava, bir volkandan fışkıran lavlar gibi kaynıyordu. Gökyüzü yoktu, deniz yoktu, hiçbir şey yoktu, yalnızca çıldırmış martılar ve iskele ile dalgaların üzerinde toplanmış tonlarca yeşil canlı vardı. Bir zamanlar gemilerin olduğu yerde artık kudurmuş böceklerin delik deşik ettiği kereste yığınları vardı. Hiç durmadan öğüten milyonlarca çene sürekli çiğneyip kemiriyordu. Seth iplerin kopup direklerin devrildiğini, ses bile çıkartmadan üzeri tamamen böceklerle kaplanmış denize düştüğünü görebiliyordu. Yelkenler üzerlerinde saniyeler içinde geniş delikler açılıp paçavraya dönüşüyordu. Adamlar suya dalıyor, dehşetle haykırıyor, yeşil köpüklerde debelenip boğuluyordu.

Argelin sessizce izledi.

Yarısı inşa edilmiş güvertelerin sonuncusu da yok olana kadar izledi.

Sonra dönüp fırtına gibi binaya daldı.

Çekirge istilası üç gün sürdü.

Kimse çaresizce suya ihtiyaç duymadığı sürece dışarı çıkmadı. Liman'daki sokaklar ölü böcek yığınlarıyla kaplanmıştı ve yalnızca Argelin'in adamları yüzlerini sıkıca kapatarak devriye

görevlerini sürdürüyordu. Ama hırsızlar dünyasında kaybedecek zaman yoktu. Çakal oluşturduğu özel kuvvet grubunu Daron Kulesi'ndeki silah deposuna yönlendirmiş ve ağır silahlı bir grup da Çömlekçiler Bölgesi'ne, Argelin'in silahları için yedek kereste ve ipleri sakladığı depoya gitmişti.

Tilki üç rahibeye de kendilerine ait birer oda ayarlamıştı. Mirany uyuyup ykanabilme şansı bulduğu için çok mutluydu. Saçını tarayıp ayna görevi gören cam parçasında yüzüne bakarken Chryse kapıdan başını uzattı.

"Ah, işte buradasın!" İçeri girip kirli odada dönerek hü-zünle etrafı inceledi. "Aynı benimki gibi. Güzel hiçbir şey yok. Bir yerlerden biraz mücevher ya da parfüm çalmış olmalılar. Gidip kesinlikle bakacağım." Sonra Mirany'nin onu durdurma fırsatı olmadan kutudan bok böceği broşunu aldı.

"Ah, bu güzelmiş."

Mirany onu hemen kızıdan geri aldı. "Benim değil."

"Bu insanlar güvenilir mi, Mirany?"

"Sanırım."

"Ama Argelin'den kurtulabileceklerini sanıyorlar." Chryse parmağını alt dudağında gezdirdi. "Sence gizlice çıkıp ona gitsek daha iyi olmaz mı? Ona nerede olduklarını söyleriz, Rhetia'yı da. Belki de o..."

"Bunu hiç söylememişsin gibi yapacağım." Mirany sert konuşmuştu. "Gel şimdi."

Haydut barınağına doğru inip Çakal'ın odasına yürüdüler. Ne orada ne de o bölümde muhafız vardı bu yüzden Mirany kapıyı tıklatıp açtı.

Çakal kutu üzerinde çalışıyordu. Onu çevirmiş, elindeki metal bir aletle her tarafını deniyordu. Çeşitli küçük aletler ve

tamir eşyaları yerlere saçılmıştı. Onları görünce bıkkınlıkla elindeki aleti yere fırlattı.

“Mirany, Archonlar’a ait pek çok şeytani aygıt gördüm ama bu hepsini yener! Saatlerdir bununla uğraşıyorum. Ne kilit var, ne gizli bölme, sağlam tek bir parçadan başka hiçbir şey yok. Ama yine de içinde bir şeyler hareket ediyor.” Bitkince bir tabureye çöküp kollarını kavuşturdu.

Chryse merakla kutuya dokundu. “Sihirli olabilir.”

Çakal homurdandı.

“Chryse, gidip Oblek’i getirir misin?” dedi Mirany.

“O ayyaş mı? Of Mirany, adam çok kötü kokuyor!”

“Artık içki içmiyor. Ve müzisyenler tanrıların dokunduklarıdır.” Yeniden ona döndü. “Haydi.”

Chryse kapının yanına gidip orada biraz oyalandı. Rahatsız görünüyordu. “Bu korkunç, kirli insanlar...”

“... Senin o boş kafadaki saçının bir teline bile dokunmazlar.” Çakal kibarca ayağa kalkıp onu dışarı itip arkasından kapıyı kapadı. “Yoksa gerçekten de o kadar boş değil mi? Ona hâlâ güveniyorsun, değil mi Mirany?”

Sesindeki sertlik kızı şaşırtmıştı. “Bütün bu süre içinde Ada’dan hiç ayrılmadığını söylüyor. Neye inanacağımı bilmiyorum.”

“Söylediklerinin doğru olduğunu umuyorsun.”

Kız buna yanıt vermek yerine bok böceği broşunu çıkarıp adamın avcunun içine koydu. Çakal broşa bakarken yüzü karardı.

“Onu sana gelir gelmez vermeliydim,” dedi Mirany. “Bunu bana...”

“Kimden geldiğini biliyorum.” Sesi sert ve soğuktu. Kıza baktı. “Seni nasıl yakaladı?”

“Yakalamadı. Tesadüfen oldu.” Çabucak ona heykelin yıkılışını, kendini nasıl Zevk Ev’inde bulduğunu anlattı. Çakal küçümseyerek dilini şaklattı ama o bitirene kadar bir şey söylemedi. Sonra bok böceği broşunu tahta sıraya bırakıp ona zalimce baktı.

Sessizliği kızı korkutmuştu.

“Bu kadın o kadar mı kötü?”

Adam soğuk da olsa gülümsemeyi başardı. “Daha da beter. Mesajı neymiş?”

“Dedi ki çok yakında senin borcunu tahsil edecekmış.”

Çakal aletleri toplayıp deri kılıflarına yerleştirmeye başladı. İnce parmakları hızlı hareket ediyordu. “Korktuğum da buydu.” Sonra aniden elindeki aletleri bırakıp kıza baktı.

“Senin gibi ben de Manto’yla tesadüfen karşılaşmıştım, bundan birkaç sene önceydi. Yanımdaki iki kişiyle Beşinci Hanedan mezarlarından birine girmeye kalkma hatasını yapmıştım ama kazarken yakalandık ve Argelin’in adamları bizi Liman’a kadar kovaladı. Birbirimizden ayrıldıysak da askerlerden üçü beni takip etti. Bir sokağa daldım ve oranın çıkmaz sokak olduğunu fark ettim.” Omzunu silkti. “Kılıcımı çektim, dövüşmeye hazırdım hatta ölmeye bile ama asla canlı olarak ele geçmeyecektim.” Bir süre sustu. Sonra masaya oturup ayaklarını tabureye uzattı. Kızı süzdü. “Ben zamanında adam öldürdüm, Mirany. Ölümü çok iyi bilirim ama hiç işkence yapmadım ve hiç zalimlik etmedim. Manto’nun köleleri gölgelerin arasından yırtıcı hayvanlar gibi çıktı, muhafızların ellerindeki silahları alıp onları dövdüler. Sonra o geldi. Siyahlar giymişti ve elinde, üzerinde hilal olan bir değnek vardı. Bana dedi ki, ‘Seni sihirli aynamdan gördüm, sen Hırsızlar Lordu’sun. Artık yaşamın bana ait.’”

Başını salladı, açık renk saçları ışıldadı. “Ben korkmaya alışık biri değilim, Rahibe ama o zaman o duyguyu hissettim. Gözlerimin önünde adamların hepsini yavaş yavaş öldürdü, seni nasıl can çekiştiklerini anlatarak korkutmayacağım. Onun sihri için kan ve acı gerekiyor. Sanırım ruhu için de.”

Mirany kaskatı kesilmişti. “Hiçbir şey söylemedin mi?”

Adam ona baktı. “Yani o kadar korkak mıydım diyorsun. Ashında durması için ısrar ettim ama bana duvara konmuş bir sinekten daha fazla önem vermedi. Beni sıkıca yakalamışlardı ve silahsızdım. İş bitince yanıma geldi ve yüzüm kapalı olduğu için örtüleri yırtarak açtı, yüzümdeki nefret ve iğrenmeyi gördü. Gülümsedi ve sonra, ‘Bana bir borcun oldu. Ödeyeceksin,’” dedi.

Bok böceğine bir fiske vurup döndürdü. “Bu benim cebimdeydi. Onu mezarın girişindeki kumların çok derinine gömülmüş olarak bulmuştum, üzerimde bundan başka hiçbir şey yoktu. Bu yüzden bunu ona verdim.” Başını salladı. “Bu yeterli olmadı. Beni sıkıca tuttular, kanımdan üç damla, birkaç saç teli ve tırnaklarımdan birkaç parça aldı. Bütün bu yıllar boyunca onlarla ne yapacağımı düşünüp endişelendim. Sanırım artık öğrenmemin zamanı geldi.”

Mirany ona baktı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Böceği yerine koyan adam devam etti. “Seni izlettirmiş olmalı.”

“Ne!” Panikleyerek düşünmeye çalıştı. “Bunu yapmış olamaz! Kapıdan geçtim. Benden başka kimse geçemedi.”

“Bu iyi.” Oblek’in kalın sesi koridorda duyulurken Çakal ayağa kalktı. “Başkalarına bir şey söyleme. Bu benim sorunum.”

Kapı kırılırcasına açıldı. Oblek sırtında Archon, Alexos’un sırtında da neşeyle konuşmakta olduğu piramitten aldıkları

marmosetle içeri girdi. Oblek bir koltuğa yığılınca Alexos sırtından indi.

“Pekâlâ, kutunun içinde ne varmış?” diye sordu koca adam.

“Sen bana söyle,” diye homurdandı Çakal.

Oblek ona baktı, sesindeki acı alayı hissetmişti ama Alexos gelip minik ellerini boyalı tahtaya dokundurdu.

“Bunu hatırlıyorum! Hastris’ken bana aitti. Ne kadar olmuştur, Oblek?”

“Hiçbir fikrim yok, eski dostum. Yüzlerce yıl herhalde.”

Alexos gülümsedi. Sonra ellerini kutudan çekip kalçalarına koydu. “*Açıl, kutu. Tanrı emrediyor.*”

Ve bir klik sesiyle kutunun kapağı attı.

Çakal ağzından çıkan homurtuya engel olamadı.

Dördüncü Geçit
Pala Kapısı

Derler ki Yağmur Kraliçesi bir zamanlar bir adamı sevmiş.

Adı bilinmiyor. Ben bile anımsamıyorum.

Ona deli gibi âşıkmuş, ona bilgelik dersleri vermiş, onu cennetinin yeşil meyve bahçelerine, kristal çeşmelerine götürmüş.

Sanırım adam orada kendini yalnız hissetmiş. Çünkü geri dönmenin bir yolunu bulmuş.

Kraliçe sevgilisi için fırtınalar çıkartmış. Ama sonra onu bir şimşekle öldürmüş çünkü adam çok fazla şey görmüş.

O hiç kimseyi affetmez. Fırtına ve seller kime acır ki?

Kimi boğacaklarını nereden bilsinler?

Güneşin kızgınlığına giriyor

Ev büyüktü. Birinin el konmuş eviydi. Seth tahtirevanından bileğine kadar yükselen çekirge ölülerinin üzerine inerken evin duvarına dayanmış, onu izleyen bir muhafız vardı. Sokakların şimdiye dek süpürülerek temizlenmiş olması gerekiyordu ama işçiler henüz bu kadar yukarılara çıkamamış olmalıydı. Seth bunu kendisi emretmek zorunda kalacaktı, Argelin günlerdir odasından çıkmamıştı.

Seth adamı inceledi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, Lordum.”

Daha fazla şey söyleyebilmeyi isterdi. Onun yerine tahtirevandan ve kölelerden bir adım gerileyerek uzaklaştı, cebinden bir para kesesi çıkardı ve aldırılmaz bir tavırla paraları avcunun içine dökmeye başladı. Altın paralar şıngırdadı, muhafızın gözleri onlara sabitlenmiş, donmuş gibi bakıyordu. Seth kölelere göz attı, içlerinden en azından bir tanesi bunu Argelin’e rapor ederdi, bu yüzden onların yapacağı şeyi görmesini istemedi. Muhafıza aldırılmaz bir bakışla baktı.

“Bana biraz su ver.”

Adamın azıcık suyu vardı. Yine de kısa bir tereddütten sonra bir bardağı suya daldırıp uzattı. Seth içti. Güneşle ısınmış ve acımsı bir tadı vardı, bayat olmalıydı. Çaktırmadan paralardan beş tanesini bir tek muhafızın görebileceği şekilde bardağın içine koydu. Bardağı uzatırken sertçe konuştu. “Babam ve kardeşim kesinlikle kimse tarafından rahatsız edilmeyecek. Eğer bir şikâyetleri olursa bunu haber alırım ve kellenle ödersin. Anladın mı?”

“Evet, Lordum.”

“Eğer korunmaları gerekirse onları koruyacaksın. Tamam mı?”

“Seni anladım, Lordum.” Yüzü hava şartlarıyla sertleşmiş, duygularını belli etmeyen, iri yarı bir adamdı. Seth içini çekti, sonra eliyle yana çekilmesini işaret ederek içeri girdi. Bu yaptıkları muhtemelen boşunaydı. Ama en azından bu kadarını yapabilmmişti.

Ev havadardı. Beyaz badanalı duvarlar ve açık pencereler esintinin içeri girmesini sağlıyordu ve renkli mermer döşeli terastan bütün Liman’ı, kalabalık sokaklarını, çatıların üstünden de körfezi görebiliyordu. Kadırgaların onarılmasına başlanmıştı bile ama hasar çok büyüktü. Çok az kereste kalmıştı, daha fazla malzeme elde etmek için iskeleleri kesmek zorunda kalmışlardı. Bunu General’le yaptığı ateşli bir görüşmenin ardından Ingeld emretmişti. Artık Argelin’in bütün düşünebildiği Hermia’ydı. Bu takıntısı onu canlı canlı yiyip bitiriyor gibiydi.

“Demek sonunda gelebildin.” Baba uzayarak duvara tırmanmış bir asmanın altında duruyordu. Seth dönüp onunla yüz yüze geldi. Babasını anımsadığından daha uzun bularak şaşırdı, kırışıkları ve saçlarındaki beyazlar artmıştı, yüzü de güneşsizlikten solgundu.

“Baba, iyi görünüyorsun.”

“Yalancısın. Ama ne de olsa sen *Lord Seth*’sin.”

Bunu biliyordu. Saçları yağanmış ve kıvrıkcıktı, üzerinde kırmızı bir tunik vardı, kenarları altın iplikle işlenmişti. Çölde çektiği açlık artık bitmişti ve iştahı çok iyiydi. İnce altın zincirler boynundan sarkıyordu.

Omzunu silkti, mermer tırabzana sırtını dayamıştı. “Telia nerede?”

“Uyuyor.” Bir an için birbirlerine konuşmadan meydan okurcasına baktılar, sonra babasının hatları yumuşar gibi oldu, mermer banka bitkince çöktü ve ilk konuşan da o oldu. “Umarım ne yaptığını biliyordundur, evlat.”

Seth onun yanına oturdu. “Bizi dinleyen var mıdır?”

“Hayır. Evi gizli geçit ve saklanma deliklerini bulmak için gelir gelmez aradım. Argelin köle bir kız göndermişti ama onu geri yolladım, herhalde onun için casusluk yapacaktı. Şimdiye dek başka gelen de olmadı. Bizi şu kapıya diktiği muhafız dışında rahat bıraktı. Bu arada paranı ziyan ettiğini söyleyebilirim. Devriyeler her hafta değişiyor. Herhalde onların Telia’ya bağlanmasını istemiyor, ne de olsa bir gün boğazım kesmeleri gerekebilir.”

Bu Seth’in buz kesmesine neden oldu. Baba başını salladı. “Sokaktaki kirli önlüklü sosis satıcısı, Çakal’ın adamlarından biri. Yani bizi gözetleyen biri daha var.” Sonra devam etti. “Sen bütün bunlara nasıl bulaştın? Şu kız...”

“Tanrı. Baba bütün bunları yapan Tanrı, Mirany değil.”

Babası tek kaşını kaldırdı. “Sen değişmişsin. Sen de, şişman adam da, hırsız da. O çölde seni sertleştirip bir erkeğe dönüştüren neydi?”

Nasıl yanıt vereceğini bilemedi. “Güneş. Orada var olan tek şey oydu. Güneş ve kendimiz.”

Sonra devam etti: “Üzgünüm. Bu plan benim fikrimdi, sizi tehlikeye sokacağımı düşünmeliydim.”

Baba acı acı güldü. “Sana Argelin’in yanında çalışmanı söyleyip duran bendim.”

Bir süre sessizce dururlarken Seth güneşin çıplak kolunu yaktığını hissetti. Bu yeni bir tür sessizlikti. Hazırlıklı olduğu düşmanlık dolu, soğuk sessizlik gibi değildi. Sonra bu an coşkulu bir sevinç gösterisiyle bozuldu.

“Seth!” Telia koşarak üzerine atladı, son gördüğü zamana göre daha ağırdı ve uyku sersemiydi. “Hediyem nerede, Seth? Bana söz vermiştin!”

“Söz verdim ve ben sözlerimi asla unutmam.” Sarılı hediye paketini yere koydu, kız kardeşi yere oturdu ve paketin üzerine atılıp kumaşı yırtarken gülümseyerek izledi.

“Archon’un Sarayı’ndan mı?”

Saray şimdiye dek çoktan soyulup soğana çevrilmişti ama bunu kardeşine söylemedi. “Eğlenceler sarayından.” Aslında onu daha o sabah pazarda bir kadından almıştı, satılacak malların sonuncularından biriydi ve kesinlikle abartılmış bir fiyattan satılıyordu.

Telia’nın gözleri kocaman açıldı. “Bak, baba!” diye bağırdı heyecanla.

Özenle oyularak yapılmış, maymunlardan oluşan bir zincirdi. Oynak eklemleri birbirine çok değişik biçimlerde bağlanmıştı, Telia onları havaya kaldırıncaya dans edip taklalar atıyorlar, birbirlerine çarparak alkışlıyorlardı. Soyтары gibi görünen suratlarında açılan göz ve ağız delikleri vardı, gövdelerinin içine şingirtılar çıkaran minik çingiraklar yerleştirilmişti.

Onun büyülenmiş gibi baktığını gören baba konuşmaya devam etti: “Mezarlara inecek mi?”

“Yakında. Bütün parası bitti. Parasını paralı askerlerin maaşlarına yatırdı ve hâlâ daha fazlasını istiyorlar. Liman vergisi toplanmıyor ve İmparator’un donanması adalarda durduğu sürece ticaret de yok. Onun adama ihtiyacı var, gemilere de. Mezarlar onun için hazine adası gibi.”

Maymunlar uzayıp uzun bir çizgi oluşturdu, sonra aniden daralarak birbirlerine çarptı. Telia kıkırdadı.

“Eğer yanında olursan dikkatli ol.” Babanın sesi acıydı. “Gölge bekliyor olacak.”

“Onun yanında olmak zorundayım, baba.”

“Bir seçme şansın vardı. Bunu sen seçtin.” Bir martı bağırarak terasın üzerinden geçti, Seth kenarda durup denize baktı. Uzaklarda, ufukta zar zor görünüyordu. İmparator’un donanması demir atmıştı, tehdit edici bir uzaklıkta çizgi halinde duruyorlardı.

“Jamil’i buldunuz mu?”

Seth yerde maymunlarla oynayan kardeşine baktı. Akşama bu oyuncaktan sıkılmış olur, diye düşündü. “Evet. Sorun şu ki onu Rhetia da bulmuş.”

Kutunun içinde başka bir kutu vardı. Sonra bir tane daha. Dokuz kutu masanın üzerine yığılmıştı, her biri diğerinden biraz daha küçüktü. Boyalı tahtanın içinde mavi taş. Sonra kaymak taşı, papirüs, gümüş, ince kesilmiş yeşim. Onun içinde abanoz bir küp vardı, tamamen siyahtı ve Alexos onu ikiye ayırınca kuruyup neredeyse mumyalaşmış timsah derisi çıktı. Son kutu küçük, kusursuz bir kristal kayasıydı.

“Aç şunu,” dedi Mirany soluk soluğa.

Alexos uzanıp kapağını kaldırdı. O anda yüzü belirgin bir şekilde parladı. Çakal gülümseyince Oblek sordu: “Bu altın, değil mi eski dostum?”

“Ah, evet, Oblek. Bu gerçek bir hazine.”

Onu kaldırdı. Mirany dövülmüş altından düz bir yuvarlak gördü, ortasındaki taşta parlak kırmızı, belki akik ya da değişik bir ışıltıyla yanan bir yakut vardı. Taşın altında kanatları açık duran bok böceğinden, güneşten ışınlarını alır gibi çıkan dokuz ışın vardı, uçlarında da birer hiyeroglif.

Hepsi buydu. Kusursuzluğu herkesin susmasına neden olmuştu.

“Güzel,” diyebilirdi Oblek.

“Bundan daha fazlası.” Çakal uzanıp çocuğun elinden aldı. “Bu eşsiz bir şey. Mezarları altüst ettiğim bunca yıl boyunca bunun gibi bir şey görmedim.”

“Ben gördüm.” Herkes ona bakınca Mirany devam etti: “Mezarlarda gördüm. Aşağıda, çok derinlerde. Kocaman bir güneşti, yerin dibine gömülmüş. Ama Seth bunu nereden buldu?”

“Benden.” Alexos bir tabureye oturdu, dizlerini karnına çekip kollarını sardı.

Çakal’la göz göze gelen Oblek konuştu: “Senden mi Archon?”

“Benim heykelimden, Oblek. Yani artık benim olan. Benim ayaklarımın dibinde buldu. Onu çok uzun zaman önce oraya koyduğumu hatırlıyorum, Yağmur Kraliçesi’nin sevdiği adam tarafından yapılmıştı. Diğerlerine Yol’un sırlarını göstermek için yapmıştı. Ona sahip olan kişi inanılmaz şeyler yapabilir.”

“Mesela?” diye sordu Çakal usulca.

“Mesela duvarların içinden geçebilir. Karanlıkta yolunu bulabilir. Bahçe’ye gidip geri gelebilir.”

Mezar hırsızı ona bakıyordu. Sonra disk hâlâ elindeyken odanın duvarına gitti ve hafifçe çarptı.

Alexos ona ters ters baksa da konuşan Mirany oldu. “Dur bir dakika.” Çocuğa döndü. “*Hangi bahçe bu?*”

Oğlan kollarını tembelce salladı ama kız onu rahat bırakmadı. “*Hangi bahçe? Söylesene bana!*”

“*Hangi bahçe olduğunu biliyorsun, Mirany.*”

“Yağmur Kraliçesi’nin Bahçesi mi?”

“Dünyanın çok ötesinde. Ağaçlardan suyun damladığı yerde.”

Mirany diğerlerine baktı.

“Yani sen demek istiyorsun ki eski dostum,” dedi Oblek usulca, “bu diske kim sahip olursa gidip... yani demek istiyorum ki... ölüp... sonra geri mi dönebilir?”

Alexos sandaletlerini büyük bir özenle yeniden bağladı. Sonra konuştu: “Samırım onu demek istiyorum.”

Çakal kaşını kaldırdı. “Ama kim bunu deneyecek kadar çılgın olabilir ki?”

Mirany söze girecek oldu. “Seth’in notunda...” Ama daha sözlerini bitiremeden kapı çarparak açıldı ve Tilki içeri daldı, arkasından gelen Chryse terlemiş olsa da hâlâ kendini beğenmiş görünüyordu.

“Şef. Kız gitmiş!”

“Kim?”

“Rahibe. Moret’e bir araba yalan söylemiş ve dışarıdaki muhafızları da geçmiş.”

“Rhetia!” dedi Mirany heyecanla. “Jamil’e gidiyor!”

“Her şeyi mahvedecek.” Çakal diski Mirany’nin eline tutuşturarak ipini kaptı.

“Oblek, Tilki, benimle gelin.” Kapıya gelince döndü. “Rahibe, sen Archon’la kal.”

Mirany itiraz bile edemedi gitmişlerdi.

Aniden çöken sessizlikte Alexos ayaklarını masanın altında sallıyordu. “Bunu yapmak için çıldırmış olmana gerek yok, biliyorsun, değil mi Mirany?” dedi düşünceli bir tavırla sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi. “Yalnızca çok ama çok çok mutsuz olman yeterli.”

Spor alanı sakindi.

Seth yürürken paralı askerlerin dışarda gölgede durduğunu gördü, mızraklarını temizliyorlardı. İkisi amaçsızca boğuşuyordu. Başka kimsenin bir şey yaptığı yoktu. Doğruca Gül Odası’na yöneldi ama kapıyı açtığı anda orayı boş buldu. Gül yaprakları yerde duruyordu ve duvarda da birkaç lamba yanıyordu.

Geri dönüp etrafa bakındı.

Sıcak odaya. Koridorda yürürken yanından bir kedi geçti, kuyruğunu kaldırmıştı, muhafızların neden etrafta olmadığını merak etti. Durup dinledi. Hamamlardan hiç su sesi gelmiyordu. Herkes neredeydi?

Aniden gerginleşti. Sıcak odanın dışından bile kapısının sıcaklığı hissedilebiliyordu, yeşilleşmiş kapı tokmağı kullanılmaktan erimişti. Metale kulağını dayayınca içeriden Jamil’in kalın sesini duydu. Bir de kadın sesi vardı.

Hemen kapıya asılıp sonuna kadar açarak içeri girdi.

Alçak pencerenin içinde oturan kız dönüp ona baktı. Uzun boyluydu ve köle gibi giyinmişti ama onu tanıyordu, onun o kibirli soğuk suratını daha önce Taşıyıcı maskesinin altında görmüştü.

“Sen Rhetia’sın.”

Kız somurttu. Prens Jamil rahatsız olmuş göründü. “O da bizimle mi?”

“Belli ki öyle,” dedi Rhetia ters ters. “Çık buradan, kâtip. Açıklayacak zaman yok. Hemen harekete geçmeliyim ve yardımına ihtiyacım yok. Argelin senin de bu işin içinde olduğunu düşünmeden buradan git.”

Onun bu küstahlığı Seth’i öfkeden kudurttu. “Çakal’ın güvenlik anlayışı bu muymuş?”

“Çakal’ın bu konuyla hiç ilgisi yok,” dedi kız sertçe.

“Ben hayatımı riske atıyorum...”

“O zaman git! Hemen!”

Seth hareket etmeyince kız hışımla yanından geçip koridora baktı. “Gel, Prens. Çabuk ol.”

Jamil bir adım attı. İri yarı gövdesi incilerle süslü ve işlemeli bir entarinin içine tıkıştırılmıştı. Seth’i süzdü. “Sen de bizimle gel,” dedi.

“Gelemem.”

“Senin de dediğin gibi, hayatın...”

“... Tanrı’ya ait. Ona güvenme sakın. Planımız böyle değildi.”

İnci Prensi omzunu silkti. “Demek aranızda gruplaşmalar var. Yine de kaçış kaçıştır.”

Seth çaresizce adamın kolunu yakaladı. “Dışarıda muhafızlar var. Paralı askerler.”

Kapıdan dönen Rhetia buz gibi bir gülümsemeyle gülümsedi. “Onlar hakkında fazla endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum,” dedi.

Alexos huzursuzlanarak masadan aşağı kaydı. “Ama ben de gitmek istiyorum, Mirany! Oblek’in kendisini tehlikeye atma-

sından hoşlanmıyorum. Kükreyip bağırıyor ve düşüncesizce kavgalara karışıyor.”

Mirany altın diski kutusuna geri koymuştu, şimdi şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Ama Çakal dedi ki...”

“Çakal çok zeki. Ama sana bana bakmanı söylemesi çok aptalca. Çünkü ben senden çok daha yaşlıyım, Mirany.” Yanma gelip ellini tuttu. “*Ve Seth tehlikede.*”

Mirany bir an donakaldı. Sonra kapıyı açtı ve dışarıdaki piramide baktı. Üç adam kapının önündeki banka oturmuştu. Biri ona hafifçe başını salladı ama Rhetia’nın kaçışından sonra Mirany hepsinin alarında olduğunu biliyordu, onlarla ateşli bir tartışmaya girecek zaman yoktu. Onun için odaya geri döndü ve küçük çıkış kapısına gidip itti.

Kilitliydi.

Öfkeyle kapıyı tekmeledi.

Alexos onu izliyordu.

“Bir şeyler yap!” dedi hırsla.

Alexos çok sakindi. “Onu elinde tutan sensin, Mirany.”

Mirany bir an onun ne söylediğini anlamadı ama sonra hemen kutuyu çıkarıp güneş diskini aldı.

“Bu mu? Ama bununla...”

“Yalnızca yürü.” Sesi hüznüydü. “Ah, Mirany, geçitlerden geçmek için tek gereken cesarettir.”

Küçük eli onunkini tuttu. Kapı bakırdandı, tozluysa ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Onun pürüzsüzlüğünü hissetti, elini yüzeyine yapıştırıp itti, sahip olduğu hiçbir güçle açamayacağını biliyordu. Sonra diski kaldırdı.

Şafak. Soluk ılık. Odada büyüyen, öğlen güneşi sıcaklığına ulaşana kadar ısınan, çöldeki kızgın ocak ısısına yükselen metal kapı beyaz, göz kamaştıran bir ışıkla soyutlaştı ve bir serap gibi karşılarında yavaşça yok oldu.

Altın geçit kalbinde erimişti.

İçinden yürüyerek geçip sokağa çıktılar.

Şaşkınlık içinde, Seth neler olduğunu anladı.

Onlar gidip de odada yalnız kalınca buranın asla bu kadar boş olamayacağını ancak paralı askerlerin insanları buradan uzak tutmuş olabileceğini fark etti. Ingeld onunla işbirliği yapmış olabilir miydi? Bu mümkün müydü?

Kapıyı hızla iterek açtı ve arkalarından koştu, içinde zindanlara kapatılmış insanların hissedebileceği türden bir korku vardı.

Bu bir tuzak ve Jamil de yem.

Mermer koridorlar serindi, duvarlar nemle hafifçe parlıyordu. Hamam ve soyunma odalarını hızla geçti, fayansların aralarından güneş ışığı süzülüyordu, sıcaktan solmaya başlamış kırmızı sardunya saksıları vardı. Spor alanına koşarken birden ölmüş gibi donup kaldı.

Ingeld bekliyordu. Rhetia ona doğru koşuyordu, Jamil de arkasındaydı. İnci Prensi şaşkın bir ifadeyle durdu.

Rhetia döndü. "Sorun yok!"

"Bunlar Argelin'in adamları."

"Artık değil. Şimdi benim için çalışıyorlar."

"Onlara para mı verdin?"

Kız omzunu silkti. "Onlar Tanrı'dan korkuyor. Onlar basit adamlar. Onlara dedim ki..."

“Seni aptal.”

Kızın yüzü öfkeyle kızardı ama adam da öfkeden bembeyaz olmuştu, çıldırmış gibiydi.

“Seni oyuna getirmişler, Rahibe.” Kızın üstünden Ingeld’e baktı. Uzun boylu paralı asker bronz miğferini takmıştı, yanak koruyucuları yüzünü şeritlere ayırıyor, buz mavisi gözleri kıza soğuk soğuk bakıyordu. “Görmüyor musun?”

Kız baktı. Ingeld’in kılıcı elindeydi. “Prens haklı, Leydi,” dedi. “Şimdi, söyle bakalım, diğerleri nerede?”

“Neden doğruca dalmıyoruz?” Oblek ayağını Tilki’nin birleştirdiği ellerine koydu ve kendini kaldırdı. Hamamın çatısındaki kiremitler neredeyse dokunulmayacak kadar sıcaktı, elini çekip pelerinini ellerine sardı ama Çakal bağırdı: “Çünkü burası fazla sessiz.”

Mezar hırsız çatının yan tarafına döndü ve aşağı baktı, kafasına doladığı şeylerden yalnızca gözü görünüyordu.

“Gelin.” İşaret verdi ve karşıdaki çatıda bulunan adamlar eğilerek ortadan kayboldu. Oblek tırmandığında kiremitler ağırlığının altında çatırdadı. En son Tilki geldi, bıçaklarını çekmiş, temkinli hareket ediyordu.

Binalar sessizdi. Düz çatıların üzerinde Çakal onlara yol gösterdi; çevik, zarif hareketlerle ilerleyen gölgesi öğlen güneşinin altında küçüktü. Bomboş avluların çevresinde dolaştılar, değerli yağmur sularını toplayan sarnıçları geçtiler, yumuşak kurşun borular ellerini kavuruyordu. Kertenkeleler ayaklarının altından kaçtı, yılanlar tısladı. Oblek’in botunun altında bir akrep tehdit edencesine kuyruğundaki iğneyi kaldırdı. Alınlıklı ana binaya ulaştıklarında Çakal durup yere çömeldi.

“Dinleyin.”

Liman'dan esintiyle taşınan sesleri duyular. Ve yakından gelen sesler de vardı. Esinti terlerini kuruturken korkuluktan eğilerek aşağı baktılar.

“Başka kimse yok!” Rhetia duyduğu nefretle dimdik olmuştu. “Bu kadarını ben kendi başıma planlayamaz mıyım sandın?”

Ingeld omzunu silkti. “Kadınlar plan yapamaz.”

Kadının öfkesine aldırmadan omzunun üstünden sütunlu koridora baktı. Seth hemen kendini gölgelerin içine attı.

Jamil kollarını kavuşturarak teslim olmuş gibi durdu. “O doğruyu söylüyor. Başka kimseyi görmedim.”

“Tabii sen de öyle söyleyeceksin, Prens ama korkarım bu Dokuzlar'dan hiçbirine güvenilmez.” Argelin o zamana kadar saklanmış olduğu belli olan cepten çıkarak Rhetia'ya doğru yürüdü. Ona baktı, dikkatli ve buz gibi bir ifadesi vardı. “Öldüğünüzden emindim, senin ve Mirany'nin. Demek o nefret dolu Kraliçe sizi kendine sakladı. O ve ben kendini çok önemli zanneden siz küçük ölümlülere rağmen savaşımızı devam ettireceğiz. Ama artık sen elimdesin ve bir daha kaçmak yok.”

Rhetia'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Yıkılmış olmalıydı ama Seth onun sakinliğini koruyabilmesine hayran oldu. “O zaman beni de Hermia'yı öldürdüğün gibi öldür,” dedi kararlı bir ifadeyle. “Çünkü asla sana karşı çalışmayı bırakmayacağım.”

Argelin kıpırdamadı, soluk bile almadı. Sonra elini uzattı, Ingeld eline bir kılıç verdi. Seth buz kesti. Bir şeyler yapmıyordu. General'in yüzü onu korkutan bir niyetle sertleşmişti. Öne fırladı ve aynı anda, sütunların arasında Mirany'yi gördü.

Ve Alexos'u.

“Hayır!” diye fısıldadı. “Geri dönün!”

Mirany'nin elinde bir şey vardı, küçük bir disk. Soluk soluğa fısıldadı: "Başının belada olduğunu sandık!"

"Sen onu buraya getirene kadar değildi! Çabuk onu götür!"

Çok geçti. Argelin yankıları duymuş, bağırarak bir emir vermişti. O ve Ingeld sütunların arasına dalmış, askerler dört bir yana dağılmıştı. Seth öfkeyle küfrederek sırtını yuvarlak bir sütuna yaslayıp küçüldü. "Git, Archon, lütfen! Eğer yaşadığını öğrenirlerse hepimizin işi biter!"

Çocuk bir an ağlayacakmış gibi göründü. Bir adım geriledi. "Üzgünüm, Seth. Bunu unuttum."

Ama Mirany'nin kulağına söylediği sözcükler farklıydı.

Oracle'ı yeniden aç.

Kız şaşkınlıkla ona döndü. "Bütün o taşlar ve molozlar..."

Yani benim sözlerimi söyle diyorum.

"Onlara hayatta olduğumu mu göstereyim? Ama neden?"

Bir Tanrı'yı sorgulayamazsın.

Argelin içeri seslendi: "Seth?"

Mirany hareket etti. Seth'in elini yakaladı ve kendi kolunu sırtında bükerek ona yaklaştı. "Beni yakalamış gibi yap. Hemen!"

"Mirany..."

"Bu tek şansımız." Seth daha yanıt veremeden çığlıklar atıp debelenmeye, ona yumruklar savurmaya başladı. Şaşırان Seth kızı zapt etmeye çalışırken Argelin sütunların arkasından çıkıp onlara doğru geldi, bir eli çenesindeydi ve kızın yüzüne bakarken yüzünde saf bir neşe vardı. Mirany debelenip savaşıyordu. "Bırak beni!" diye bağırırdı. "Bırak beni!"

Ve Seth de kendi sesini duydu. Kibirli ve kendinden emin bir sestti, bundan nefret etti. "Burada casusluk yapan birini buldum, Lord Kral."

Büyü için gereken kan

Kargaşa çıktı.

Çatılardan bağırarak bir emir verildi, paralı askerlerin üzerlerine havadan dev ağlar düşerken yalnızca bakakaldılar. İpler atıldı, dilenciler ve hırsızlar iplerden aşağı kaydılar, iyi silahlanmış yırtık pırtık giysili adamların yalnızca gözleri açıktaydı.

Argelin, Mirany'yi yakalayıp geri çekti. "Jamil'i yakalayın," diye haykırdı öfkeyle.

İngeld genizden gelen dilinde bağırarak koştuysa da adamları çoktan ağlara dolanmıştı bile. Ayağa fırlayanlar debelenip kurtulmaya çalışıyor, karmaşa yumağından kılıçlar ve mızraklar çıkıyordu. Seth Tilki'nin bir ipten kayarak inip İnci Prensi'ni yakaladığını, Rhetia'nın yere düşmüş bir kılıcı kapıp önünde etkili bir biçimde savurmaya başladığını gördü. "Mirany," diye bağırıyordu, "gel haydi!"

Mirany hareket etmeden duruyordu. Sık nefes alıyordu ama kıpırdamaya çabalamadı ve Argelin de onu saçından sıkı sıkı yakaladı. "Çok zekice," diye fısıldadı adam kulağına.

Seth arkasına baktı. Gölgeler boştu. Alexos ortadan kaybolmuştu.

Becerikli olduğu belli olan hırsız ordusu kalan askerleri de durdurdu. Bir sıra kılıç ve keskin mızrak ucu Ingeld'i belli bir mesafede tutuyordu, adam bir düdük çıkarıp aceleyle üç değişik notayı peş peşe çaldı. Kolonlu alandaki sütunların arasından Seth, Jamil'in aceleyle bir yerlere götürüldüğünü gördü. Çakal'ın, bu kadar tanınan bir tip olan İnci Prensi'ni sokaklardan nasıl geçireceğini merak etti.

Argelin öfkeden bembeyaz kesilmiş, çatıya bakıyordu. Sessizce, neredeyse kendi kendine söylenir gibi konuştu: "Sonunda."

Çakal ayağa kalktı, dengesini mükemmel sağlayarak taş korkuluğun üzerinde durdu. Rüzgârda birkaç tutam sarı saç açığa çıkmış dalgalanıyordu, hayvani gözleri aşağıdaki General'e ve Mirany'ye baktı. Ayaklarının altındaki fayanslara Dokuzlar'ın eski ayinleri, flüt çalanlar ve Kent'teki rahiplerle çiçekçi kızlar resmedilmişti.

Bir süre mezar hırsızı ve Kral birbirini süzdü. Sonra Argelin Mirany'yi Ingeld'in yakalayacağı şekilde ona doğru fırlattı ve yürüdü.

"Kimsin sen?"

Çakal kollarını kavuşturdu. Bir süre sonra sesi alaycı ve gür bir şekilde duyuldu.

"Senin gölgen. Her tanrının bir gölgesi olmalıdır."

Gürültüler. Bağırışmalar, koşan ayak sesleri.

Git! Seth çaresizce düşünüyordu. Ama Çakal hareket etmedi.

"Bir anlaşma yapabiliriz."

Argelin'in gülümsemesi alaycıydı. "Kız burada kalıyor. Ben de, sen ve şu Rhetia'yı bulana kadar Liman'da taş taş üstünde bırakmayacağım. Senin o kellen, hırsız, Çöl Kapısı'nda dikildiği yerde kanlarını akıtacak."

Çakal başını salladı. "Ben de şunu söylüyorum. Mezarlara girmeyeceksin. Tanrı bunu yasaklıyor. Gölge'nin odalarına her kim girerse ölümün onu beklediğini göreceksin ve ölümlerin intikamı her türlü dehşetin, insanların her türlü kâbusunun ötesindedir, Lord Kral." Sesini yükseltti. "Siz, buz savaşçıları, beni dinleyin. Lideriniz size, aşağıda insanın aklıktan ölmeden önce çılgınlık atıp can çekişerek yalvaracağı milyonlarca koridor, oda ve tünelden oluşan labirentler ve tuzaklarla öldürme düzenekleri olduğunu söyledi mi? Gölge kendi bölgesini sürünen yaratıklar ve insanları canlı canlı yiyen böceklerle korur. Orada çılgınlık yankılanır, orada Bahçe'yi bulmaya başaramadan kısılmışların fısıltıları vardır. Her şeyden önce orada Tanrı doğduğundan beri kırılmamış karanlık vardır. Karanlık deliliktir. Mezarlardan uzak durun, Kuzeyli adamlar."

Küçük bir birlik koşarak spor alanına geldi. Argelin onlara, "Öldürün onu!" diye seslendi. Aynı anda yirmi mızrak bir saniye içinde havalandı ama korkuluk boştu ve mızraklar sıcak taşların üzerinde sekti.

Argelin hareket etmiyordu. Sonra dönüp yavaşça ve uğursuzca Mirany'ye baktı. Kız gözlerini ondan ayırmıyordu, arkasındaki Seth'e bir kez bile bakmamıştı.

General kollarını kavuşturdu. Bronz zırhı parlaklığını yitirmiş, kırmızı pelerini uzun zamandır yıkanmamıştı. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı, yüzündeki yeni kırışıklıkların içi kirle dolup grileşmişti.

"Bu kesinlikle mümkün görünüyor," dedi soğukça, "ölülerin yeniden hayata dönmesi."

Uzanıp kızın parmaklarının arasından altın diski aldı. Onu evirip çevirip dikkatle inceledi. “Bu nedir?”

Mirany gülümsemeyi başardı. “Bu Tanrı’nın senin için gönderdiği bir armağan, Lord Argelin.”

Adam ona bakarken altında büzülmüş küçük bir böcek, mücevher mavisini bir tatarcığa benzeyen toplu iğne başı kadar küçük bir şey sürünerek çıktı.

Onu ısırıldı.

“Onu bulmam gerekiyor!” Oblek kemerine yedek bir bıçak taktı.

“Argelin’i duydun. Liman’ı didik didik edecek. Burayı boşaltıyoruz,” dedi Çakal.

Gizli barınakları ters dönmüş bir arı kovanı gibi kayınıyordu. Bunu daha önce de yapmış olmalılar, diye düşündü Oblek çünkü etrafında mobilyalar bile sökülüp parçalara ayrılıyor, silahlar toplanıyor, para basma makineleri kutulanıyor, ağırlar dolusu çalıntı eşya sarkıtılıyor ve insanlardan oluşturulan zincirlerde elden ele geçiriliyordu. Sokakların arasında koşarak geri dönmüş, yoluna çıkan herkesi itmişti, bütün piramidi aramış, bağırarak oğlanın adını söylemiş, insanlardan küfür yemiştir ama hiç aldırmamıştı. Yine de Alexos ortada yoktu.

“Geri gelir.” Çakal bazı kâğıtları ateşe attı.

“Ada’ya gitmemiz ne işe yarayacak? Onu aramam lazım.”

“O Tanrı,” dedi Çakal ona dönerek. “Kendine bakabilir.”

“O yalnızca on yaşında bir çocuk. Korkmuştur.”

Bir süre bütün o patırtının içinde sessizce durdular. Sonra Oblek bir tabureye çöküp homurdandı. “Çocuk ne demeye peşimizden geldi ki? Mirany ne yaptığını sanıyordu?”

“Bunu Seth için yaptı.” Rhetia arkasında Chryse’la içeri girmişti. “Bunu anlamıyor musun?”

İki kız çok farklı görünüyordu. Chryse büyük olasılıkla mezarlardan yağmalanmış olan elbiselerle dolu gibi görünen kocaman bir bohçayı sırtlanmıştı. Kırmızı ipek kumaşlar ile mücevherli kol ve yakaları görünüyordu, boynundan kahn altın ve bakır taşından zincirler sarkıyordu, saçma zarif süsler takmıştı. Rhetia ise basit kırmızı bir tunik giymiş, beline bir kılıç takmış, omzuna da bir ok asmıştı. Saçlarını sıkıca arkasında toplamış, kendinden iğrenme duygusuyla kaskatı kesilmişti.

Çakal’m yanma gitti. “Üzgünüm. Bütün bunlara henüz siz hazır değilken ben neden oldum. Jamil haklıydı, Ingeld’e güvenmekle aptallık ettim.”

Adam da ona sertçe baktı. “Bize pahalıya patlayan bir hataydı.”

“Bir şeyler yapmama izin ver. Bırak dövüşeyim.”

“Dövüş olmayacak.”

Kız şaşırarak ona baktı.

Oblek homurdandı. “Tabii ki kan dökülecek.”

“Ben Mirany’ye, Ada’yı kan dökülmeden alacağıma söz verdim.” Kıza baktı. “Ama eğer cesaretin varsa yapabileceğin bir şey var.”

Kız da ona baktı. “Ne olduğunu söyle yeter.”

“Gemiyle İmparator’un donanmasına gidecek birine ihtiyacım var. Jamil bir not yazacak.”

Kızın gözleri parladı. “Ben giderim.”

Oblek itiraz etti. “Peki ya bu mektubu yırtıp ona kendi istediklerini söylemesine ne engel olacak? Bu bir savaş ve bir ucunda da Sözcü olarak o var.”

Çakal Rhetia'yı süzdü. "Hiçbir şey," dedi usulca. "Tanrı'nın dileklerine olan saygısından başka."

"Ben gitmiyorum," dedi Chryse aceleyle. "Ben Ada'ya gidiyorum. Gemilerden hiç hoşlanmam."

Binanın içinde bir yerlerden bir kırılma sesi geldi. Oblek ayağa kalktı. "Yaklaştılar." Kapıya döndü. "Alexos'u bulacağım. Ama beni beklemeyin. Ada'yı ele geçirin ve orada kalın."

Rhetia, "Gemi var mı?" diye sordu.

"Bir liman dolusu, Rahibe. Ama içlerinden bir tanesini nasıl kaçıracağın..."

Kız kibirle gülümsedi. "Endişelenme, bunu yapmakta hiç zorluk çekmem."

O gidince Çakal bir kaşım kaldırdı. "Çekmezsin," dedi sessizce. "Bundan hiç kuşum yok."

Bir anda piramit tamamen boşaldı, kristal tepesinden içeri gün ışığı giriyordu.

"Yalnızca biz kaldık," dedi Chryse gergince kıkırdayarak. Çakal başıyla onayladı. Sonra oturup ona baktı.

Kız da onu süzüyordu. "Haydi gel! Herkes gitti!"

Adam hiç kıpırdamadı. Onun yerine zarif parmağıyla yanağını kaşıdı. "Bana bir casusu neden güvenli bir yere götürmem gerektiğini açıkla."

"Ben casus değilim!"

"Mirany bundan şüpheleniyordu. Ben de ona katılıyorum. Sen Ada'da tek başına iki ay geçirmiş olamazsın, Rahibe."

Şaşırtacak kadar yüksek sesle bir kapı kırılarak açıldı, iki paralı asker önlerinde baltalarını sallayarak içeri daldı. İçinde buldukları geniş alanı görünce şaşkınlıktan donakaldılar. Çakal

Chryse'in elini yakalayıp onu kendi odasına çekerek girişe bir kalas yerleştirdi.

Ona döndüğünde sesi çok sertti. "Bana gerçeği söylemezsen seni burada bırakacağım."

Chryse'in güzel yüzü kızarmıştı. Neredeyse ağlayacak gibiydi ama adam yalnızca omzunu silkerek kapıya yürüdü.

"Dur, *bekle!*" diye çığlık attı kız. "Tamam! Tamam! Bu doğru. Argelin'e teslim olmuştum."

"Seni tutsak mı aldı?"

"O iğrenç karargâhında tuttu. Aklımı kaçırmış, bunu biliyor musun? Kafayı Hermia'ya takmış. Tek istediği onu geri almak." Bir çatırtı daha duyuldu. Kız korku içinde koridora baktı. "Beni bu adamlarla bırakma," diye yalvardı.

"Onu nasıl geri alabilir?"

"Büyücülükle. Beni, belki Mirany gelir diye Ada'ya gönderdi. Yoksa benim kanımı kullanacaktı."

Çakal soluğunu gürültüyle verdi. "*Kan mı? Büyü için mi?*"

"Evet, öyle. Bir cadı var, adı..."

"Manto." Adamın sesi çaresiz çıkmıştı.

Chryse surat astı. "Peki, demek bunu biliyordun! Haydi, bak artık gidelim! Manto'nun sihri var. Beni oraya götürdü ama kadın benim işe yaramayacağımı söyledi. Sözcü için bir Sözcü'nün kanı gerekiyormuş. Mirany Ada'dan kaçtı ama artık Argelin'in elinde." Biraz da kendini beğenmiş bir havayla omzunu silktilti. "Ben gerçekten de çok üzgünüm ama Mirany de her zaman o kadar şey olmuştur ki..."

Odayı geçmiş, kızı kolundan yakalamıştı, Chryse çaresizce soludu.

“Kadın Mirany’nin hayatta olduğunu biliyor mu? Manto her şeyi aynasında görebiliyor mu? Peki ya Seth hakkında ne biliyor? *Seth’i biliyor mu?*”

“Bilmiyorum!”

Kapı sarsıldı, kız bembeyaz bir yüzle ona baktı. Saniyeler içinde Çakal dış kapıdaydı. Onu güçlkle açarken Mirany’nin oradan nasıl çıktığını anlamaya çalışıyordu. Sonra hızla yolda ilerlediler, yollarda dönüp dolaşarak, Chryse tamamen kafası karışmış ve soluk soluğa kalana kadar yürüdüler. Bir sonraki köşede Çakal gizlice etrafına bakındı. Küfretti, geriledi ve bohçaya baktı. “Aç şunu.”

“Ne?”

“İçindekileri çıkar!”

Beş dakika sonra yeşil giysiler içinde uzun boylu bir Lord, peşinde yarısı boş bir bohça taşıyan bir köle kızla sokakta sarhoş gibi dolaşıyordu. Paralı asker devriyesinin yanından geçerken Çakal yavaşladı. “Selam, kibar beyler.”

Bronz üzerindeki deliklerden görünen buz mavisi gözleriyle, içlerinden en uzununu öne çıktı. “Evine gir boyalı Prens, hâlâ bir evin varsa tabii. Bu gece burayı yerle bir edeceğiz.” Bir adım daha yaklaştı. “Kölen de çok güzelmiş.”

Chryse korkarak geriledi. Çakal surat astı. “Çok cırlak bir sesi var dostum, inan bana.” Yoluna devam edecekti ama Kuzeyli yolunu kesti. Çakal’ın açık renk saçlarına baktı. Yüzünde bir an bir şüphe belirdi ama aynı anda Çakal’ın darbesi soluğunu kesti, başının arkasına isabet eden ikinci darbeyle adam yere kapaklandı. Ortadan kaybolan devriye grubuna bakan Çakal, kılıcıyla bıçağını kaldırdı.

“Al bunu,” dedi bıçağı Chryse’a uzatırken. Kız alıp aceleyle bohçanın içine tıktı. “Şimdi yürü!”

“Seni tanıdı mı?”

“Belki.”

“O zaman onu öldürmen gerekmez miydi?”

Adam ona tuhaf tuhaf baktı. Sonra yanıt verdi: “Bir zamanlar ben de öyle düşünürdüm.”

Bir sonraki köşede yolunu değiştirip ara sokağa girdi. Chryse itiraz etti. “Burası Ada’ya giden yol değil!”

“Önce bir yere uğrayacağız.” Yolda uzayan gölgelerin arasından yürüyüp ahır kapısına benzeyen tahta bir kapıya giderek yumrukladı.

Kız etrafına bakındı. “Of, acele et!”

Sokak dumanlıydı ve mavi tatarcık bulutlarıyla doluydu. Bir yerlerde evler yanıyordu. Kuzey Kapısı’ndan çığlıklar ve haykırışlar yükseliyordu. Bir kadın dehşet içinde bağırdı.

Çakal gerileyip dayanıksız görünen kapıyı tekmeledi. Chryse onun omzunun üzerinden bir şarap dükkânının içini görüyordu, her yer tozlu amforalarla doluydu. Kızıl saçlı şarap satıcısı kırık testi parçaları arasında yerde yatıyordu. Koyu renkli bir havuzcuk altında büyüyordu ve bu kırmızı sıvı kesinlikle şarap değildi.

Boğazı kesilmişti.

Seth çaresizce eliyle saçını karıştırdı. Ne Mirany’nin nereye götürüldüğü hakkında bir fikri vardı ne de Liman’da neler olduğuyla ilgili. Ama tahmin edebiliyordu.

Karargâh binasının çatısından beyaz yokuş sokaklara baktı. Duman yıldızların görünmesini engelliyor, keskin kokusuyla koyu renk sütunlar halinde Liman’dan yükseliyordu. Yanan çatılar görüyordu, özellikle zengin soyluların saraylarıydı ve

sokaklar Ingeld'in altın ve ganimet taşıyan adamlarıyla doluydu, şarap dükkânlarının kapılarını tekmeleyerek açıp içindekileri talan ediyorlardı.

"Biliyor mu?" diye mırıldandı Seth.

"Biliyorsa da aldırıyor."

"Umarım... Babam ve kız kardeşim..."

"Onların kapısında muhafız var, kâtip. Çoğu insanın yok. Dükkân sahiplerinin, tüccarların..." Yardımcı ağzının kenarını çiğnedi. "Bunu haftalardır hevesle bekliyorlardı, şimdi bir bahane buldular. Ingeld istese elini uzatmasıyla bütün Liman'ı kolayca alabilir ve inan bana, bunu yapacak. General'i gördün. Aklını tamamen yitirmek üzere."

Seth titredi. Sonra konuşabildi: "Nerede o?"

"Bunu aklımdan bile geçirme. Bu karanlık ruh haline büründüğünde ondan uzak durmalısın. Onu rahatsız ettikleri için adam öldürdüğünü bilirim." Yardımcı kendi yanağını tokatladı. "Şu lanet olası tatarcıklar! Kraliçe'nin üzerimize saldığı bir felaket daha."

Seth dönüp aceleyle merdivene koştu, botlarının tabanında kumlar gıcırdıyordu. Argelin'in karargâhının koridorları tuhaf bir şekilde sessizdi, normalde etrafta askerler ve kâtipler koşuştururdu. Bazı yerlerdeki lambalar sönmüştü ve kimse onları yeniden doldurma zahmetine girmemiş gibiydi. Seth'in yanından geçen birkaç kişi başlarını öne eğmiş, kılıçlarını ellerinde, açıkta tutuyordu. General'in gücünü tamamen yitirmekte olduğunu biliyordu. Korkusunu ve kararsızlığını sanki duvarlara sinmiş gibi hissedebiliyordu. Argelin yıllar boyunca burada hüküm sürmüş ve herkes onun zorbalığından nefret etmişti ama şimdi yeni bir tehdit baş göstermiş, hem onu hem de İki Diyar'ı et-

kiliyordu. Zaten duvarların içinde olan yabancı bir ordu isyan ediyor, kontrolsüzce öldürüyordu.

Anahtarların kopyasını iki gün önce çıkartmıştı. En alt kattaki zindanlara doğru koşuyordu, oradaki muhafızların da gitmiş olduğunu gördü, belki onlar da yağmaya katılmaya gitmişlerdi. Kapı dayanıksız ve alçaktı, arkasından sesler geliyordu. Kilidi çabucak açıp içeri girdi.

Oturmuş ya da duvara dayanarak ayakta duran rahibeler ona bakıyordu. Umudunu yitirmiş tutsaklara has o donuklaşmış bakışlara sahiptiler, bir bakışta Mirany'nin orada olmadığını fark etti. En yakınında olan Rahibe –onun Persis olduğunu tahmin ediyordu– yanına geldi. “Senin tanıyorum,” dedi aşağılar gibi.

Kıza anahtarları fırlattı. “Çıkın. Kuzey Kapısı’na gidin. Orada Çakal adındaki adamı bulun, sizi Ada’ya götürecektir. Ona Mirany’yi bulmaya gittiğimi söyleyin.”

Çabucak hareket ettiler. Tam çıkacakken Persis dönüp sordu: “Ayaklanma mı oldu?”

Seth omzunu silkti. “Eğer başarılı olursa.”

Argelin’in odasının dışında Yağmur Kraliçesi’nin durduğu yer artık yalnızca koyu renk bir boşluktu. Seth kısa bir dua fısıldayarak dikkatle kapıyı açtı. “Lord Kral?” diye seslendi kısık sesle.

Oda karanlıklar içindeydi. General’in, her gün kafasının meşgul olduğu emirlerle dolu kâğıtların durduğu masada yalnızca minicik bir ışık titreyiyordu. Bir kaplanın cam gözlerinde parlıyor, içindeki çürük narların artık tüylü ve yumuşak yeşil bir kalıntı gibi görüldüğü bir meyve kâsesinin altın kenarında yansiyordu.

Seth yükseltilmiş zeminde hareket etti. İleride, karanlıktan gelen bir mırıltı onu durdurdu. Ateşli bir insanın sayıklamasına

benzeyen, hızlı bir mırıltıydı. Zebra derisi koltuğun yanından geçerken sesin nereden geldiğini gördü.

En dipteki duvarda daha önce hiç açmadığı küçük bir kapı vardı. Her zaman orada General'in uyuduğunu varsaymıştı ama şimdi kapının aralık olduğunu fark etmişti ve kapının aralığından duvara ateşe benzeyen, titreşen, kırmızı, uğursuz bir ışık yansiyordu.

Seth sessizce yaklaştı. Elini kapıya koydu, sertliğini hissetti, metal borular kaynaklanarak iyice güçlendirilmişti. Sonra güçlkle soluk almayı başarıp kapıdan içeri göz attı.

Alevden yapılmış bir odaydı.

Bütün duvarları alev kırmızısı olan oda dilimlenmiş gibi düzleştirilmiş yakuttan yapılmıştı. Yerler de kırmızıydı, Kalesar Kuyuları'ndan çıkartılan tuhaf kan kumundandı, içindeki dağlardan daha yaşlı canavarlara ait kemiklerin kalıntıları hâlâ seçilebiliyordu.

Argelin yere çömelmişti. Arkası Seth'e dönüktü ve mırıltı ondan geliyordu. Konuşurken hafifçe sallanıyor, başı önde kollarıyla sıkıca kendini sarıyordu. Şarkı gibi tekrarladığı mantra tek bir sözcükten oluşuyordu, o kadar hafif soluk alıyordu ki çıkan ses sahile vuran dalgaların aralıksız sesine benziyordu.

"*Hermia*," diye fısıldıyordu. "*Hermia. Hermia.*"

Ve çevresindeki binlerce mumla aydınlanan her şey ona aitti. Her boyda resmi, taştan, topraktan, fildişinden ve sandal ağacından yapılmış heykelleri affetmez bir suçlama ifadesiyle ona bakıyordu. Oltuya oyulmuş, lacivert taşma kazınmış, yeşil bakır taşından yapılmış Hermialar parlak odadaki raflara, masalara dizilmişti, uzun boylu, dimdik, beyaz mermerden öne çıkan, boyalı tahtlara oturan, tahta kollarını denize uzatan, maskeli ve Oracle'ın önünde bir kraliçe gibi duran Hermialar.

Alevlerin titrek ışığında öfkeli gözleri yanıyor, elbisesi sanki dalgalanıyordu.

Seth hareket edemiyordu. Gerileyerek çıkmak istedi ama cesaret edemedi. Sessiz olduğunu sanıyordu ama kalbi bir yandan güm güm atıyordu ve soluğu bu tuhaf yerde sanki çok gürültülü gibiydi.

Argelin dua etmeyi kesti. Elini kaldırdığında Seth bir adım geriledi ama geç kalmıştı. Çok dikkatle ve korkunç bir kontrolle Argelin ona döndü.

Kırmızı ışık üzerine yansıdı. Bir şey söylemedi.

Seth bir şeyler gevelemek, bir bahane sunmak, özür dilemek istedi. Tehdit dolu sessizlikte soluk almak bile zordu. Sonra General ayağa kalktı, masanın üzerinde duran kıvrık uçlu bronz kılıcı eline aldı ve ani bir savuruşla Seth'i duvara yapıştırdı, keskin ucunu boğazına dayamıştı.

Boğulacak gibi olan ve başı dönen Seth hareket etmeden durdu. Keskin kılıcın ucu etine batarken ılık kanın aktığını hissediyordu.

“Bunu kimseye söylemem,” diye fısıldadı.

Yakından bakınca Argelin'in gözleri simsiyahtı. “Artık hiç kimseye hiçbir şey söyleyemeyeceksin.”

Kılıç kocamandı. Soluk alamıyordu. Etrafını karanlık sarmıştı, kendini karanlığın içine bırakmak istiyordu ama içinden, henüz bilmediği kadar derinlerden gelen bir cesaret ona başka şeyler söyletti. “İngeld'in adamları Liman'ı yakıp yıkıyor. İnsanlar ölüyor.”

“Bırak ölsünler.”

Şimdiydi. Zamanı gelmişti.

Gözlerini acısını azaltmak ister gibi kapattı ve Tanrı'ya yalvardı: “Bana yardım et.”

Bütün şaşkınlığıyla bir sesin kendisine cevap verdiğini duydu. Tanrı'nın sesi değildi, soğuk, alaycı bir sestti. "Benim sevgili Lord Kral'ım, sanırım yanlış kurbanı bulmuşsun."

Argelin onu yavaşça bıraktı.

Seth yere yığılırken ağrının, omuzlarından ve alnından elini sürdüğünde parmaklarına kanın bulaştığı boynuna kadar yayıldığını hissediyordu. Duvarın dibine büzülürken başını kaldırıp yukarı baktı.

Manto siyah giysisini giymişti ve hilalli değneğini tutuyordu. Sakince Argelin'e gülümsedi ve adam da ona döndü. Hiçbir şey söylememesine rağmen kadın sanki ona yanıt vermiş gibi başıyla onayladı.

"Evet, Lordum, zamanı geldi. Her şey hazır."

Adam bir çocuk gibi konuştu: "Onunla... olacak mıyım?"

"Ah, evet." Tombul elini teselli etmek ister gibi onun koluna koydu. "Yakında onunla olacaksın. Sana bunun için söz veriyorum."

Düşmanlarının doğasını öğreniyorlar

Sanırım buna yanıt vermelisin, Mirany. Beni duyduğunu biliyorum.

Duvara dayanmış, kıpırdamadan duruyordu.

Surat asmak da Sözcü için alışkanlık haline geldi.

Duvar tuhaf bir biçimde ılık ve yumuşak gibiydi. Herhalde tufadan yapılmış diye düşündü, tufa sönmüş yanardağların derinliklerinden çıkartılan yumuşak bir kaya türüydü. Bütün Liman onunla inşa edilmişti. Herhalde Argelin, en sağlam hücreesine koydurtmuştu.

Ses artık biraz daha hırçın geliyordu. *Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Özür dilemem gerektiğini düşünüyorsun.*

Kız karanlıkta gülümsedi.

Biraz ışık ister miydin, Mirany? Sana ışık yapabilirim.

“Zahmet etme.”

Onun artık gitmiş olduğunu sanacağı kadar uzun bir süre hiç ses çıkmadı. Sonra hücrenin uzak bir köşesinden bir çocuğun çekingen fısıltısı geldi.

Tamam, üzgünüm.

Kız hareket etmedi, sonra başını salladı. “Hayır, üzgün değilsin. Üzgün olmak demek yaşananların hiç yaşanmamış olmasını dilemek demektir.” Kızgın bir şekilde karanlıkta tavana baktı. “Benim burada olmam için bir neden var mı? Yoksa yalnızca bir heves sonucu mu buradayım ya da Alexos’un evcil hayvanlar ve oyuncak askerleriyle oynadığı gibi yaşamlarla da oyun oynamaktan zevk aldığı için mi?”

Kız onun canını sıkıyordu. Bunu biliyordu ama umurunda değildi.

“Bana yalan söyledin! Seth biz oraya gidene kadar tehlikede değildi. Ve eğer gerçekten üzgünsen beni buradan çıkart! Dünyayı yar, duvarları kırıp aç, beni parmaklarınla tutup dışarı çek. Sen bir tanrısın, değil mi! Bunu yapabilirsin!”

Sesi hücrenin duvarlarında yankılandı. Çatlakların birinden bir fare girdi, gelip onun dizinin yanına oturdu, küçük, korkak, titrek bir şeydi.

Tanrı'nın seni ele geçirmesi korkunç bir şey, biliyorum. Bak bu yaratık nasıl da ölecekmiş gibi korkuyor! Onun minik kalbini hissedebiliyorum, Mirany, o kadar hızlı çarpıyor ki! Senin kalbini de hissedebiliyorum. Seth'inkini de.

“Seth'in mi?” Kız toparlandı.

Geliyor. Korkma. Güven bana.

Ayak sesleri yalnız ona ait değildi, yanında biri daha vardı. Boğuk konuşmalar duyuldu. Sonra paslı bir zincir şıkırtısı ve kapı zorlanarak hızla açılırken şişmiş çerçevesi gıcırdayarak pes etti.

Bir gaz lambası bir gölge tarafından tutularak içeri sokuldu. Başta o kadar parlaktı ki kız gözlerini eliyle korumak zorunda kaldı.

“Ayağa kalk.”

Bu Seth’ti ama sesindeki sertlik onu konuşmaması için uyarıyordu. Ayağa kalkıp ellerine ve giysilerine bulaşan tozu silkelemeye çalıştı, adam yanına gelip onu kolundan yakaladı.

“Sakin hiçbir şey yapmaya kalkışma,” diye mırıldandı.

Kız onun kendisini kapıya götürmesine izin verdi. Kapıdan geçerlerken diğer adamı gördü, iri yarı, kocaman bir şeydi, kafası tıraşlı, bronz bir palası vardı, ucu çok keskindi. Bir cellat gibi görünüyordu, bir an için kız dehşetle donakaldı ama sonra onu daha önce nerede gördüğünü anımsadı.

Manto’nun orada.

Manto mu?

Tuhaf bir sessizlikle ıssız koridorlarda hızla ilerleyip karanlık merdivenlerden çıktılar. Herkesin nerede olduğunu sormak istiyordu ama soramıyordu, o yüzden Tanrı’ya sordu ama yanıt verirken sanki aklı başka yerde ve biraz endişeli gibiydi.

Korkarım gözlerimize kum kaçmış, Mirany. Kör olmuş olmahyız.

Bir kapıdan geçtiler. İri köle önden giderken Seth kulağına fısıldadı: “Al şunu.”

Soğuk bir metal parmaklarının arasına kaydı. Kız bıçağı kolundan içeri kaydırıp sakladı.

Hızla bir odadan geçtiler, tamamen lüks döşenmiş bir odaydı, sonra kan kırmızısı bir odaya geldiler ve kız dehşete kapıldı. Çünkü Argelin ve Manto orada bekliyordu, arkalarında Yağmur Kraliçesi’nin binlerce heykeli vardı ama her birinin

yüzüne ustalıkla Hermia'nınki işlenmişti, onun o çok iyi tanıdığı gururlu ve kurnaz yüzü her taraftaydı.

“Bu nedir?” dedi dehşetle.

Argelin konuşmadı. Kollarını kendine sarmış, gergin görünüyordu. Ama Manto köleyi çağırınca öne çıktı. Hilal tepeli değneğiyle Mirany'nin yanağına dokundu.

“Burası senin ölüm hücren, tatlım,” dedi.

Oblek duvardan inerek kurak bahçeye ayak bastı.

Çeşmeler çoktan kurumuş, yerdeki otlar sıcaktan sararıp solmuştu. Tuhaf mücevher mavisi tatarcıklar cildine konup duruyordu. Rahatsız olarak eliyle onları kovaladı. Sonra kılıcını çekti ve iç avluya ilerledi.

“Archon?” diye fısıldadı.

Saray yıkıntı halindeydi. Değeri olan her şey uzun zaman önce alınmıştı. Kırılıp dökülmüş duvarlar, yıkık odalar arasında dolaşırken Archon'un evcil hayvanlarının parçalanmış kafeslerinin üzerinden atladı, oyuncaklarından kalanlar bin parça halinde yerdeydi. Orman odasında ağaçlar yabanice büyümüştü, birkaç vahşi papağan ses çıkarttı, yeşillerin arasında gökkuşağı gibi görünüyorlardı ama maymunlar gitmişti, Liman'da yiyecek aramaya çıkmış olmalıydılar, boş koridorlarda kaplumbağa kabuğu renginde bir kedi dolaşıyordu.

“Archon!”

Oğlan buralarda olmalıydı. Başka nereye gidebilirdi? Liman kargaşa halindeydi, Oblek sokaklardan ancak vahşetle, tehditle ve bir muhafızın burnunu kırarak geçebilmişti.

Mutfaklarda fareler yerlere dökülen mısırı talan ediyordu ve ince kesilmiş değerli taşlarla yapılmış Safir Oda'da da duvarlar sökülmüş, geriye çamur tuğlaları kalmıştı. Oblek

pencerenin altında durdu. Küçük sandığı tanımıştı, üzerinde akrep resimleri vardı, yan yatmıştı. Onu düzeltti ve bir an içi umutla dolarak açtı.

Liri hâlâ oradaydı.

Demek çalacak kadar değerli bulmamışlardı.

Uzanıp onu çıkardı ve eline aldı, üzerindeki yağlı kumaşı sıyırdı, akort vidalarını çevirdi. Küçük titrek notalar parmaklarının altında dile geldi. Kılıcını elinden bırakıp bütün ağırlığıyla bir yere çöktü. Sonra mükemmel bir biçimde akordunu yaptı ve çalmaya başladı.

Kuzey Kapısı savaş alanı gibiydi.

Bütün o karmaşanın içinde Çakal, Tilki'nin adamlarının kapıyı ele geçirip açtığını gördü. Hırsız ordusu şimdiden kalabalık halde kapıdan geçmeye başlamıştı ama Ingeld'in giderek daha fazla adamı sokaklardan ve geçitlerden koşarak gelip çarpışmaya katılıyordu.

Chryse'in elini tuttu. "Gerekirse bu bıçağı kullan." Sonra kargaşanın arasında kaldılar, bir süre ne yapacaklarına karar veremedi. Durduktan sonra Tilki'nin adamları etraflarını sardı. Soluk soluğa kalan Çakal yüzündeki teri sildi. "Oblek burada mı?"

"Hayır ve onu bekleyemeyiz. Neredeyse herkes çıktı. Sifa Ada'yı ele geçirdikleri haberini yolladı, Köprü'yü kesmeye başlamışlar."

Çakal başını salladı. Chryse'i köprüye doğru itti. "Ada'ya git, Rahibe."

Kız önce gidecek gibi oldu, sonra döndü. Güzel yüzü pisti, sarı saçları darmadağınktı ve yarısı boş bohçayı hâlâ elinden bırakmamıştı.

“Diğerleri! Dokuzlar’ın geri kalanı. Burada olacaklarını söylemiştin...”

“Bu Seth’in göreviydi. Artık çok geç.”

“Ama onları beklememiz lazım!”

Tilki üzerlerine gelen bir mızraktan kaçtı. “Leydi, bu kapıyı on dakikadan daha fazla tutamayız!”

Chryse ona dik dik baktı. “Tutmak zorundasınız! Dokuzlar olmadan Oracle neye yarar! Sözcü olmadan!”

Çakal’ın gülümsemesi neredeyse hayranlık doluydu. “Başka bir Sözcü bulabileceğinizden eminim, Rahibe.”

Onu yeniden kapının girişindeki yıkık kemeri görebileceği yere doğru çekti. Oradan hırsız ordusunun akın halinde gittiği görünüyordu, bazıları yiyecek ve silah dolu arabaları çekiyordu. Dilenciler ve cariyeler, sokak çocukları, boyalı kadınlar koşuyordu ve aralarında mahallelerde yaşayan korkmuş aileler de vardı. Tüccarlar mallarıyla koşuşturuyor, mısır çuvalları, testiler, değerli suyla dolu amforalar taşıyordu. Eşekler anırıyor, köleler ağır yüklerinin altında eziliyordu. Yol mallarla ve onları taşıyanlarla doluydu. Diğer tarafta acımasız çöl vardı, Kent uzakta hayal gibi görünüyordu, karanlık Archonlar kaşlarını çatmıştı, kapılar kilitlenmişti, duvarlar ölülerin hizmetkârları tarafından korunuyordu.

Yırtık pırtık paltolu, iri yarı bir adam çaktırmadan birilerinin eşliğinde yürütülüyordu. Adam dönüp şaşkınlığını gizleyemeyerek konuştu: “Rahibe?”

Chryse ona bakakaldı. “Lord Jamil!”

“Onu da yanında götür.” Çakal Chryse’i itti. “Acele edin.”

“Ama...”

“Bekleyebileceğimiz kadar bekleriz!” Dönüp kaynayan sokaklara doğru ilerledi. “Ama yakında gelmezlerse hiç gelmeyecekler demektir.”

“Tamamen haklısın, şef,” diye onayladı Tilki, sonra başını kaldırdı. Yaralı yüzünü rüzgâra çevirdi, bronz korumasının altından ter aktı. “Müziği duyuyor musun?” diye mırıldandı.

Bir iskemleye götürülmüştü, bacakları o kadar güçsüzdü ki oturduğuna memnun oldu. Manto arkasında ayakta duruyordu.

Kadın gri saçlarının üzerine bir maske takmıştı, sfenks bakışlarının altından öfkeyle parlayan büyücünün gözlerini görünce Mirany korkuyla titredi. Maske, on iki değişik cesetten kesilmiş saçlardan yapılmış, on iki minik saç örgüsü tutamıyla bezeliydi. Alnında, kanatları açık mavi ve altın rengi bir bok böceği vardı, kadın döndükçe böceğin gümüş eklemleri sarkıp şingirdiyordu.

Maskenin arkasından yankılanan sesi Argelin’le konuştu: “Boğazının kesilmesi lazım.”

Mirany yutkundu. Çaresizce Seth’e baktı, karanlık gölgelerin içinde duruyordu.

Argelin başını salladı. Sonra köleye döndü. “Çık dışarı.”

Adam sahibesine baktı.

“Ona ihtiyacım var.” Mırıltı kıpırdamayan hain dudakların arkasından gelmişti.

“O zaman söyle ona da çabucak yapsın.”

Manto’nun sesi sanki gülüyormuş gibi çıkmıştı. “Hermia’nın ölümünden dönmesini isteyen sensin. Bunu sen yapmalısın, Lord Kral.”

Mirany gözlerini kaldırıp ona baktı, o da ona baktı.

Adam vicdanını tamamen kaybetmiş gibiydi. Bir hayvan gibi öldürebilir, hiçbir şey hissetmezdi.

İstedğin bu mu? diye haykırdı Tanrı'ya. Ama dışından başka konuştu: "Bu çılgınlık! Onun bunu yapabileceğine inanıyor olamazsın! Kimse bir ölüyü geri getiremez!"

Argelin Seth'e döndü. "Tut onu."

Seth öne çıktı. Mirany'nin arkasında durup kollarını arkaya getirdi ve bıçağı kolundan eline kaydırды. Kız onun bileğini tutup sıkarak kendisine işaret vermeye çalıştığını hissetti. Elleri sıcak ve terden kaygandı.

Argelin palayı almak için döndü. O anda köle arkasındaydı, Manto başıyla işaret verdi, Mirany bıçağı kavradı. Dövüşecekti. Hayatı için sonuna kadar savaşacaktı, kolay teslim olmayacaktı, buna yemin etti.

Ama Tanrı'nın emri kulağında gökgürültüsü gibi gürleyerek odayı sarstı, hatta bütün Liman'ı ve bütün güvensizliklerini paramparça etti. *Argelin olmaz. Argelin'i kurtar.*

Şaşırان ve duyduklarına inanamayan kız, kölenin parlayan bronz kütlesini görerek son bir çabayla haykırdı. "Arkanda!"

Duyduğuna inanamayan Argelin döndü, Seth savruldu, kölenin kaslı kalm kolları Argelin'e arkadan sarılıp ayı kapandı gibi sımsıkı yakaladı. Birlikte öfkeyle kudurmuş gibi kükrediler, itişip dövüştiler, mobilyalar devrildi ama köle dayandı. Seth baş dönmesinden kendini kurtarıırken Manto'nun kılıcı kaldırdığını gördü, kadın onu indirmeye, Argelin'in kalbini deşmeye hazırды.

Kadının gözleri maskenin içinden parladı, sesi zaferle yükseldi. "Hermia'ya sevgilerimi ilet, Lord Kral!"

Sonra donup kaldı.

O kadar ani donakalmıştı ki soluk bile alamıyormuş gibiydi. Çünkü Mirany'nin bıçağı maskesinin arkasından onun kulağının altındaki damara saplanmıştı.

Oblek bir şarkı çaldı.

Bir savaş şarkısıydı, ölüm ve ihanetten söz ediyordu. Archonlar'ın zaferlerini, aşklarını ve korkularını anlatıyordu. Müzik odalarda ve terk edilmiş koridorlarda dolaştı. Merdivenlerde yankılandı, ay ışığının yıkadığı yerlerde dolaştı, avlulardaki örümcekler ağlarının köşelerine çekildi, fareler deliklerinden çıktı, dinledi. Şarkıyı kendi şarkısı haline getirirken gür sesi giderek yükseldi, dudaklarından, boğazından ve parmaklarından. Şarkı, terleyen şişman adamın her hücrelerinden şiddetle, güneş kadar güçlü çıktı. Bu şarkı Tanrı'mn kendi şarkısıydı, yağmur rüyası, onun çöldeki pıtırtiları, kuma saklanan minik yaratıkların ayak sesleri. Terlemeye ve kaşıntıya iyi gelen, boğazı serinleten mermer havuzlarda biriken sular gibiydi.

Oblek bütün sarayın kendisini dinlediğini biliyordu, yılanların sürünmesini, serin deliklerinden çıkışını, akreplerin saklandıkları yerlerden çıkıp toplandıklarını duyabiliyordu. Müziğin onları çektiğini hissediyordu, Tanrı'mn bütün minik yaratıkları sözleri anıyor gibiydi ve küçük bir kapı gıcirtısının ardından karanlık bir silüet çekingen bir şekilde yaklaşıp arkasında durdu.

Ama Oblek müziği kesmedi, oğlan yanma gelip oturana ve ılık bedenini kendisinininkine yaslayana kadar durmadı. Şarkı sona gelip çölde yankılanarak yok olan son notalara ulaşana kadar durmadı. Sonra son notaların ardından başını kaldırdı ve konuştu: "Burada olduğunu biliyordum, Archon."

Ben burada olduğumdan emin değilim, diye fısıldadı oğlan.

“Kapı’ya gitmeliyiz, eski dostum.”

Alexos hüznüyle içini çekti. Kolunu Oblek’in şişman dirseğinden geçirdi.

Bütün kapılar, dedi. Elini tellere koydu ve derin sessizlikte sordu: “Ölmekten korkuyor musun, Oblek?”

“Bütün insanlar korkar, Archon.”

“Ama eğer senden isteseydim, benimle gelirdin, değil mi? Ölüler’in Diyarı’na bile?”

Koca adam kolunu oğlanın minik bedenine dolayıp ona sarıldı. “Tüm Yer Altı Kapıları’na kadar, eski dostum.”

“Hey! Sen!”

Çakal döndü. Yaşlı bir adama yardım eden kumral bir kız gördü. “Sen osun değil mi? Bizi Seth gönderdi...”

Çakal hemen, “Tilki!” diye seslendi, sonra sordu: “Diğerleri nerede?”

“Geliyorlar.”

Alana doğru bakınca bir grup serbest bırakılmış tutsak gördü, içlerinde altı tane de kız vardı.

“Sen hangisisin?”

“Persis. Yıldız Gözlemcisi.”

“O zaman hemen kapıdan geçin, Rahibe.” Çekik gözleri gruba endişeyle baktı, sonra onun kolunu yakaladı. “Seth nerede?”

“Mirany’yi bulmaya gitti.” Başını şiddetle salladı. “Dinle! Ingeld bütün ordusunu Liman’dan geçiriyor. Adamlarını kapıdan geçirip barikat kurmalısın. Bunu şimdi yaparsan belki hâlâ Ada’ya ulaşmak için bir şansınız olur. Yoksa sizi burada parçalara ayırırlar.”

Adam başını salladı, onu ileri doğru itti ve kız da diğerleriyle birlikte koşmaya başladı.

Yukarıdan gelen ordunun çıkarttığı sesler çok yüksekti, üstelik arkalarından yürüyen binlerce adamın sesi de geliyordu. Çakal bağırarak bir emir verdi ve bir anda bütün hırsız çetesi savaşı bırakıp geri çekilince mızrak sesleri duyuldu. Meydanın uzak tarafına, yollara ve geçitlere aniden bronz şakırtıları hâkim olmuştu.

“Herkes dışarı!” Çakal rampanın basamaklarından hızla çıktı, orada çürüyen kesik kafalara yüzünü buruşturarak baktı.

“Neredeler?” dedi soluk soluğa.

Tilki ona bağırды. “Gelseler bile, şef, artık onları oradan yalnızca Tanrı geçirebilir.”

Çakal bir an tereddüt etti, rüzgâr açık renk saçlarını uçuruyordu, bir mavi tatarcık sürüsü üzerine kondu.

Onlara baktı.

Sonra sert bir sesle emir verdi: “Kapıya barikat kurun.”

“Manto Ingeld’le birlikte komplo kurmuş.” Seth hızla ve panikle konuşuyordu. Bir yandan da sakinleşmeye çalışıyordu. “Ingeld Liman’ı ele geçirirken o da seni öldürecekti. Bunu anlamıyor musun? Senin... Hermia’yı görme hırsını kullandı.”

“Ve artık asla göremeyeceğim.” Argelin döndü ve ani bir öfkeyle kılıcı kölenin karnına sapladı. Adam geriledi, nefesi boğazından acıyla boşalırken yere yığıldı, kanayan bir kütle gibi yerde kaldı. Mirany iki elini dehşetle ağzına götürdü.

Manto hiç kıpırdamadan duruyordu. Bıçağını ve değneğini elinden almışlardı, Argelin ona dönüp maskesini koparırcasına çıkardı. Yüzü küçümsemeyle bembeyazdı.

“Ah, General.” Soğuk soğuk gülümsedi. “Ne kadar da aptalsın. Aynalar ve tütsülerle kandırılacak kadar ahmaksın. Evet, seni de kızı da öldürürdüm, yeni bir kralla yeni Oracle için Sözcü olmak buna değerdi. Üstelik de o yeni Kral şu anda senin krallığını ele geçiriyor çünkü senin tüm düşünebildiğin kemiklerini çoktan köpek balıklarının kemirdiği Hermia.”

Öne bir adım attı, adamın çılgın öfkesine ve elindeki kanlı palaya aldırıyordu.

“Ölümden dönmenin bir yolu yoktur, Lord Kral. Sen onu öldürdün ve son çılgınlığını asla unutamayacaksınız. Çaresizlik seni çılgınlığının daha da derinlerine sürükleyecek. Bütün hayatın boyunca, uzun aylar ve yıllar boyunca bu pişmanlıkla yaşayacaksınız, aklına yılan zehri gibi yayılacak ve kalan birazcık aklını da kemirip yok edecek. Her düşünceni, hatıranı bozacak, her gece seni zehirleyecek. Aklını kaçırmış yaşlı bir adama dönüşeceksin, halkın seni küçümseyecek, tanrılar nefret edecek.”

Kadın iyice yaklaşmıştı, küçük gözleri ona kenetlenmişti. “Bunu şimdi bitir, Argelin. Kılıcı kendine çevir. Hemen onun yanına git. İnsanların isyanda, altının sana ihanet eden askerlere harcanırken krallığının senin için ne değeri kaldı? Kimse seni sevmiyor, Argelin, kimse sana değer vermiyor. Yakında senden nefret bile etmeyecekler. Yalnızca alay konusu olacaksın.”

Kırmızı odanın sessizliğinde General’in yüzü öfke doluydu. Gözlerini kaldırarak ona baktı, sesi bir fısıltı gibiydi. “Seth...”

“Buradayım,” dedi Seth ama Manto güldü.

“Sekreterin bile sana ihanet ediyor. Kıza bıçağı başka kim vermiş olabilir? Herhalde onun Çakal’ın casusu olduğunu biliyordun.”

Argelin kıpırdamadı. Kılıcını kaldırdı ama aynı anda Mirany odanın diğer ucundan koşarak yanlarına geldi, masadan altın diski alıp adama uzattı. “Dur! Kılıcı kullanma, bunu kullan.”

Adam sanki odaklanmakta sorun yaşıyormuş gibi ona baktı. Sesi boğuk ve çatlaaktı.

“Bu da ne?”

Bilmiyordu ana yanıt bilmeden geldi.

“Hermia’ya gitmenin yolu. Bunu sana Tanrı gönderdi. Tanrı şöyle diyor: *Krallığıma gir, Lord Argelin. Eğer cesaretin varsa yer altına in ve onu bul. Scarab Günü’ne kadar vaktin var. Dokuz Geçit’te yolculuk et. Yağmur Kraliçesi’nin öfkesine dayan ve Hermia’yı geri al. Canlı olarak.*”

Mirany kendini tuhaf hissediyordu. Tanrı’nın sözcüklerini söylüyordu ama sesi kendi sesi değildi, bir oğlanın sesiydi, ince ve yüksekti, herkes onu duyabiliyordu ve artık hepsi dönmüş ona bakıyordu. Çünkü karanlıkların arasından odaya girmişti; kirli beyaz tuniğinin içinde, dizinde bir kabukla, çölden dönen Alexos, küçük yakışıklı Tanrı, Tapınak’taki kaidenin üzerinden inen Archon.

Argelin bakakaldı, sonra Seth’e buz gibi bir bakış attı. “Senin bir yalancı olduğunu düşünmeliydim.” Dönüp Mirany’nin elindeki güneş şeklindeki diski alıp havaya kaldırdı.

“Oyun oynuyor.”

“Oyun yok.”

“O zaman bana bunu nasıl kullanacağımı göster, Archon,” dedi.

Ve Mirany o zaman hücresindeyken dilediği şeyin gerçek olduğunu gördü çünkü Alexos ellerini iki yana açınca dünya ikiye ayrıldı, kırmızı alev odasının duvarları çatlayıp ikiye bölündü. Önlerinde karanlığa giden bir tünel gördüler ve tek bir

kelime bile etmeyen, arkasına bir kere bile bakmayan Argelin doğruca içine girdi, yanında Alexos vardı.

Karanlıktan çıkan başka bir şekil Mirany'nin dirseğini yakalarken Oblek fısıldadı: "Gel, Rahibe. Bizim yerimiz Archon'un yanı."

Onu karanlık deliğe doğru götürdü. Tam gireceklerken kız döndü. "Seth..."

"Bensiz gitme!" Dehşet içindeki Seth onlara doğru fırladı. "Bekle. Mirany. *Bekle!*"

Ona uzandı ama kendi yüzünün kırmızı odanın duvarında hatları bozularak yansımından başka bir şey göremedi. Avuç içlerini dayadığı duvar yeniden kapanmıştı, şok içinde, çaresizlikle bütün bedeniyle duvara vurdu.

"Mirany! Archon!"

Duvar sertti. Hiç açılmamıştı. Hiçbir zaman açılmış olamazdı.

Kalbi çarparak döndü.

Manto kaçmıştı. Sokaklardan şehrin yıkılma sesleri geliyordu.

Çakal bekledi. Köprü'de tek başına durdu, Çöl Yolu'na baktı. Uzaktaki kapıda baltalar iniyor, yanan Liman'dan duman sütunları yükseliyordu.

Çölün iki tarafında da yıldızların altında mavi tatarcık sürüleri havalanıyordu. Onların bir bulut gibi Liman'm üstüne uçtuğunu, soktukları yerlerin kaşındığını biliyordu, Yağmur Kraliçesi'nin ikinci felaketiydi.

Arkasında duran Tilki konuştu. "Orada!"

Bir Şekil. Bitkin, tükenmiş ama hâlâ koşan, düşen, yeniden koşan. Saray'dan geliyordu, o tarafta savunma hatları düşmüştü. Arkasında aniden beliren bronz karanlıkla kapıya ulaşmaya çalışan asker grupları kükredi.

 akal haykırarak emretti: " pleri kesin!" Kılıcını kapıp koŐabileceđi en hızlı Şekilde koştu, bir çöl kedisi kadar hızlıydı ve Seth'i kaptı, bir kolunu omzuna atıp sırtlanarak sürükledi. Etraflarında oklar uçuşuyor, kuma gömülüyordu. Soluk soluğa kalan ve neredeyse   n  hiç göremeyen Seth  abalıyordu. Köprü   nlerinde sallanıyordu, ayaklarının altındaki tahtalar boştu, sürüklenir ve bir taraflara götürülürken sallantı giderek artıyordu. Sonunda Ada'nın yeşil kıyılarına doğru düşerken korkunç bir gürültü çıktı ve bütün tahta yapı arkalarında yıkıldı, tahta parçaları büyük bir gürültüyle sulara kapıldı.

 akal soluk almaya çalışarak iki büklüm oldu, o konuŐamadıđı için soruyu Tilki sordu: "Oğlan nerede? Mirany nerede?"

Seth başını salladı, içi çekilmişti, kafası karışmıştı.

"Gittiler," diyebildi yalnızca.

Beşinci Geçit
Üç Kafalı Köpek Kapısı

Bir keresinde bir karınca yuvasına girmiştim. Yaratıklar meşguldü; yanımdan aceleyle geçiyorlardı, akıllarında yalnızca milyonlarca yiyecek kırıntısını taşımak, yumurtlamak, savaşmak ve tamirat yapmak gibi görevler vardı. Sanki orada değilmişim gibi yanımdan sürünerek geçtiler.

Genellikle insanlar da böyledir ama sonra uyumaya gider ve rüya görürler. Rüyalarında dünya dışına çıkarlar. Denizkızları, su perileri ve canavarlar görürler. Düzenin karmaşıklığını anlar ve tatmin olurlar.

Bu uzun sürmez. Yalnızca şairler ve deliler günışığında bu âleme kayarlar ve bunları açıklayacak sözcükleri bulmak için bir ömür harcayabilirler.

Bir tanrı açıklamaz.

Bu çok yorucu ve anlamsız olurdu.

İnsanlar bunu kendi çabalarıyla öğrenmeli.

Dehşetin sesini duymak için seçildi

Çekirgelerin aksine mücevher mavisi tatarcıklar gökyüzünden düşmüyordu. Duvarlardaki çatlaklardan çıkıyor, sulama kanalları, atık su delikleri ve çatı tuğlalarından geliyorlardı. Yanan evlerin dumanı onları kudurtuyor gibiydi, bulutlar halinde uçuşuyor, en ufak çatlaktan içeri dalıyorlardı. Isırdıkları yer anında şişiyordu, kolu ya da bacağı bir kez kaşımak oranın yara olup kızarmasına neden oluyordu. Sonra da o yaralar acımaya başlıyordu.

Baba, Telia'nın bacağına birkaç damla suyla yıkadı ve bir şeyler mırıldandı. Sonra üzerine temiz bir bez sardı.

Kız koyu renk perçemlerinin arasından acıklı acıklı ona baktı. "Acıyor."

"Sakın kaçma. Maymunlarınla oyn."

Neyse ki şu maymun oyuncağı vardı. Liman'daki o korkunç gece ve ertesi gün boyunca kapıya barikat kurup kızı çatı katında sakladığında onunla oynamıştı. Dışarıda terör hâkimdi. Kız kollarını kendi bedenine sarmışken baba da dışarıdan gelen

kırılıp dökülme, çığlık ve koşma seslerini dinlemişti. Telia maymunlarına sarılmış, onları takıntılı bir biçimde baş aşağı çevirmiş, ayırmış, yeniden birleştirmişti. Sonunda da onlarla birlikte uyuyakalmıştı.

Baba o gece geç saatte kapıyı korkarak açmış, dehşet içinde çatıya çıkmış, Liman'ın yandığını, koyun kapkara dumanlarla kaplı olduğunu, Ada'dan tuhaf ışıklar geldiğini görmüştü. Ev talan edilmişti, ya paralı askerler tarafından ya da bilmediği başka insanlar tarafından boşaltılmış, yiyeceklerin çoğu alınmıştı. Bir sandalyeyi düzeltirken Seth için dua etti. Mirany'nin sözünü de hatırlıyordu. Herhalde bir tanrı yalan söyleyecek değildi. Oğlan onun koruması altındaydı, ne olursa olsun.

Asıl endişelenmesi gereken kendisiyle Telia'ydı. Kapıdaki muhafız ilk bela işaretinde ortadan kaybolmuştu, baba çöpe giden altın paraları hatırlayınca kaşlarını çatı. Çatı katında üç amfora dolusu suları vardı, bu da iki hafta yeterliydi. Halka açık kuyularda neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve çıkıp dışarıda dolaşmak da istemiyordu. Alt kattaki büyük odanın güneşliğini azıcık aralayarak arasından dışarı bakmaya cesaret etti.

Sokak sıcak ve ıssızdı. Daha birkaç saat önce orada yatan ölü bir fare kendisi için kavga edip bağrıışan martılar tarafından etleri çekiştirilip didiklenerek temizleniyordu. Başka ses yoktu, hava yanık tahta kokuyordu. Liman'ı görmek için pencereyi azıcık araladı, gemiler parça parça olup dağılmıştı, denizde pusların arasında yeşil Ada görünüyordu. Köprü'nün olması gereken yerde bronz bir parıltı vardı.

Bir hareketlilik martıları korkuttu, aşağıya bakınca koyu renk bir pelerine sarınmış bir kızın yokuşu tırmandığını gördü, bir an için onun Mirany olabileceği düşüncesine kapıldı. Sonra dikkatle bakınca onun zayıf ve çok aç göründüğünü fark etti,

yüzü gözlerinin etrafındaki koyu renk sürmelerle boyanmıştı. O çeşit kızlardan biri olduğu belliydi. Geri çekildi. Ama kız çoktan onu görmüş, yukarı seslenmişti. “Su! Lütfen! Hiç suyunuz var mı? Çocuğum var ve...”

Baba kaşlarını çatı.

Pencerenin altına gelmiş, ona bakıyordu. Baba kendi kendine küfretti.

“Lütfen! Küçük bir damla. Bir fincan.”

Baba aşağıya, kıza baktı. “Git buradan,” dedi sert bir sesle.

“Çaresiziz!”

“Evine git. Burası güvenli değil.”

“Parasını ödeyebilirim. Altınla.” Elini adama doğru uzattı, kirli ve cılız. “Ya da istersen tabii...”

“HAYIR!” Dehşete kapılarak etrafına bakındı, neyse ki Telia orada değildi. Sonra içini çekti ve yeniden kendine küfretti. “Burada bekle.”

Kilere gitti, bir sürahi acı su bulup getirdi, dikkatle kapının önüne kurduğu barikattaki mobilyaları çekti ve kapıyı ancak sürahinin sığacağı kadar araladı.

“Al,” dedi.

Su elinden kapılırcasma alınmıştı. “Tanrı seni ve aileni korusun. Yağmur Kraliçesi seni gözet sin.” Eline küçük sıcak bir öpücük kondurulduğunu hissetti, utanıp elini sallayarak kendini ondan kurtardı.

“İstemem. Ben haber istiyorum. Neler oluyor?”

Kadın kapının aralığına biraz daha yaklaştı, ipeğinin hışırtısını duydu, parfümünün tatlı kokusunu aldı.

“Kuzeyli adamlar Liman’ı ele geçirdi, çok insan öldürdüler, yak tılar, yıktılar, talan ettiler. O kadar korkuyorum ki! İnsanlar

karargâhın çalıntı eşyalarla tika basa olduğunu söylüyorlar, bir de Argelin'in öldürüldüğünü!"

Babanın bel kemiği buz kesti. "Bu doğru mu?"

"Onu gören olmamış. Kimse de nerede olduğunu bilmiyor."

"Peki ya adamları? Memurları?"

"Ya öldürülmüş ya da kaçmış."

Baba dudaklarını ısırıldı.

"Direniş var." Kızın sesi alçalmıştı. "Kendine Çakal diyen biri. Onu daha önce duymuş muydun?"

Baba ekşi ekşi başını salladı.

"Onun Ada'yı ele geçirdiği söyleniyor ve dokuz Rahibe de onunla birlikteymiş. Diyorlar ki Oracle'ı yeniden açıp Tanrı'yla konuşacakmış ama Ingeld'in ordusu çevreyi sarmış ve tatarcıklar onları rahatsız etse de Ada'daki insanlar hiç ısırılmıyormuş."

"Baba? Kim o, baba?" Telia'mın sesi uykulu geliyordu. "Seth mi?"

"Hayır." Ama o arada kız kapıyı açmış ve onu yakalayana kadar cariye kadın kızı çoktan görmüştü, Telia'yı tepeden tırnağa süzdü.

Canı sıkılan baba homurdandı. "Evine git artık. Ve bir daha da buraya sakın gelme."

Kapıyı çarparak kapattı, kilitledi, eşyaları önüne çekti, hatta birkaç yeni mobilya daha ekledi. "Güzelmış," dedi Telia usulca.

Baba ona baktı. Sonra onu kolundan yakalayıp çatı katına sürüklercesine çıkardı.

Cariye suyu köşe başında içti. Küçük sürahiyi yere attı, pelerinine büründü ve zarıfçe ara sokaklarda koşmaya başladı. Zaman zaman kemerlerin altına sığınıyor, yıkık binaların kırık kapıla-

rından atlıyor, yaklaşan ayak seslerinden ustaca kaçınıyordu. Bir keresinde Kuzeyli adamlardan biri afyon salonlarından birinin girişinde onu belinden yakaladığında adamdan ancak ısırarak kurtulmayı başardı, adam haykırırken geriledi ve elini havaya kaldırıp bok böceği işaretini onun yüzüne doğru tuttu çünkü bu buz adamlar aptaldı. Güçlüydü ama aptaldı.

Adam bok böceğine bakıp kendi dilinde bir şey söyledi. Beklemeyen kız dönüp koşmaya başladı, asılı kumaşların arasına daldı, bir zamanlar Yağmur Kraliçesi heykelinin olduğu meydana kadar koştu. Duvardaki küçük kapıya gelince kapıyı çaldı ve hemen açıldı. Merdivenlerden çıkarak girdiği oda loş ve dumanlıydı. Manto kafesli pencerenin yanında durmuş, dışarı bakıyordu.

“Oldu mu?” diye sordu arkasını dönmeden.

Cariye peçesini kaldırıp saçını düzeltti. “Onları buldum. Tam da olacaklarını söylediğin yerde.”

Manto başını salladı.

Sonra gülümsedi.

“O bir göz aldanmasıydı. Bir numara.”

“Sana öyle olmadığını söylüyorum! Onu gördüm. Hermia’ydı. Onunla konuştu. Ona, ‘Beni bul,’ dedi.”

Çakal başını salladı. Tilkiye döndü. “Phaedro’yu buraya getir.”

Konuşmadan beklediler. Seth yorgunluktan bitip tükenmişti, hizmetkâr odasında saatlerce uyumuş olsa da sanki Argelin’in tumarhanesinde geçirdiği tüm zamanın acısı çıkıyor gibiydi, üzerine âdeta dehşet ve sefillik çökmüştü. Ve Mirany de gitmişti, hayal edemeyeceği gibi Yer Altı Dünyası’na yürümüştü, bir tünel belirmiş ve sağlam bir duvar olarak yeniden

ortadan kaybolmuştu! Gözüne gelen saçı arkaya itti ve Üst Ev'in terasında duran uzun boylu Çakal'a baktı.

Körfezin öte tarafında Liman sessizdi ve güneşin altında bembeyazdı. İskelelerde ve sokaklarda hiç kimse yoktu, yalnızca bazı binalardan hâlâ ince bir duman yükseliyordu. Ama uzaklarda sanki belli belirsiz bir ısıltı ya da hareket gibi evlerin üstünde uçuşan felaketi, tatarcık sürülerini görebiliyordu.

Tilki yanında mavi tunikli, kısa boylu, pis bir adamla geldi. Çakal, "Anlat ona," dedi ve Seth bütün olanları bir kez daha anlattı. Manto'nun aynaya Hermia'nın görüntüsünü yansıtmasını, odanın karanlığını, aynayı kanın doldurduğunu.

Bitirince Çakal sordu: "Yani?"

Phaedro ağzını şapırdattı. "Çok sıradan bir numara, şef. Kadın herkese durması için belli bir yer gösterdi, değil mi? Ve oradan kıpırdamamanızı söyledi?"

Seth istemese de başını salladı.

"O zaman açılı aynalarla yapmıştır, ışık kullanmıştır, büyük olasılıkla bir perdenin arkasından. Görüntüdeki onun suç ortaklarından biridir, maskelidir ve yüzü de boyanmıştır. Kan da aynanın çerçevesine asılı bir torbadaki hayvan kanıdır. Işıklar, kokular, bütün bunlar daha insanları olay başlamadan önce korkutup düşünmelerini önlemek için kullanılır. Bana küçük bir falcı numarası gibi göründü."

Çakal kibarca konuştu. "Teşekkürler dostum. Köprü'deki illüzyonlar ne durumda?"

"Onları yüzlerce kişi olduğumuza inandırabiliriz, şef. Saldırmadıkları sürece."

Adam merdivenden inip yerine geri döndü. Seth arkasından sıkıntıyla bakıyordu.

“Bir uzman.” Çakal bir bardağa su koyup uzattı. “Yıllarca tiyatrolarda çalışmış biridir, Liman’daki neredeyse bütün dolandırıcıları o idare ediyordu.” Seth hırsızın elinden suyu alıp bir süre sıkıca tuttu. “Manto tehlikeli, Seth ama ölüleri konuşturamaz. Buna inanmalıyız.” Bir an kendinden pek de emin değil gibiydi ama sonra çekik gözleri başka tarafa baktı. “Argelin inanmayı arzuladığı şeye inanacaktır ama sen, Seth, senin bunu anlamış olmamı beklerdim.”

“Korkmuştum.” Seth ona baktı. “Anlamıyor musun? Her dakika. Her saniye. Nasıl biri olduğunu bilmiyor musun? Yumurta kabuklarının üstünde yürüyor gibiydim. Tek bir yanlış sözcük, bir dil sürçmesi ve anında bana karşı dönerdi. İki kere beni neredeyse öldürüyordu. Ve şimdi o Mirany’nin yanında. Ve Alexos’un! Ve *Oblek’in!*” Bu düşünce dehşete kapılmasına neden oldu.

Çakal kollarını kavuşturdu. “Belki Tanrı da önceden tahmin edilemez bir varlıktır.” Tapmak’ın girişine bakıyordu. “Ah, işte oradalar.”

Dokuzlar’ın yalnızca yedi tanesi vardı ama yine de çok etkileyici görünüyordular. Değerli suyun bir kısmını saatlerce süren ayinsel yıkanmalarına harcamışlar ve bir yerlerden buldukları beyaz giysilerle gülümseyen lacivert taşı ve kristallerle süslü maskeler giymişlerdi. Yıldız Gözlemcisi olan Persis idareyi ele almıştı. Tapınak’ın çiçek ve tütsülerle arındırılması gerektiğini söylemişti ve bu emir doğrultusunda kızlar bütün geceyi orayı kendi elleriyle süpürüp temizlemekle geçirmiş, Tanrı’nın boş kaidesine süt, gül ve nar götürmüşlerdi.

Şimdi gelip terastaki sandalyelere oturarak maskelerini çıkardıklarında bütün o dinginlikleri kaybolmuş, terlemiş, kıpkırmızı yüzleri ortaya çıkmıştı. Chryse hemen kalan yiyeceklerin başına koştu, Gaia saçlarını gözlerinden geriye attı.

“Bitti mi?” diye sordu Çakal usulca.

Persis omzunu silkti. “Tapınak arındı ama boş.” Kız ona baktı sonra bahçelere, kurulmuş çadırlara göz attı, hırsız grupları ve kaçaklar kamp ateşlerinin etrafında oturmuş, su erzaklarını yerleştirmişti, eşekler Üst Ev’in çevresindeki otları yiyordu. Daha da beteri, Ada’nın uzak tarafından susamış bir filin boğazından güçlü bir şikâyet homurtusu koptu.

Kız içini çekti. “Burada ne kadar dayanabiliriz, Lord Osarkon?”

Çakal güldü. “İngeld yeni bir köprü yapana kadar, Rahibe. Onun ordusunu durdurmamızın imkânı yok.” Mermer korkuluğa oturdu, ayaklarını altındaki banka uzattı. “Ama bize saldıracığını sanmıyorum, en azından şimdilik. Onun için bir tehdit oluşturmuyoruz. Bir sonraki hamlesi, belli ki mezarlara girmek olacak.”

Bir sessizlik oldu. Sessizliği Chryse bozdu. “O Kuzeyli adamlar korkunç batıl inançlı. Sence...”

“Bence açgözlülükleri onları oraya götürecektir. Ne de olsa İngeld Oracle’la ilgilenmiyor. Bu Manto’nun arzusu. O yalnızca altın istiyor hem de bol bol altın ve İmparator sonunda sabrını yitirip buraya saldırmadan ya da yeğenin artık tehlikede olmadığını öğrenmeden buradan gitmek istiyor.”

“Kent çok sağlamdır.”

“Sağlam görünüyor. Ama şişman harem ağaları, sanatçılar, köleler ve kâtipler tarafından korunuyor.” Seth’e döndü. “Sence ne kadar dayanır?”

“On dakika kadar,” dedi Seth kasvetle.

Sonraki sessizlikte yalnızca kuş sesleri duyuldu, ispinozların kanat çırpışları onların çöllerden tatarcık avlamak için sürüler halinde geldiğini gösteriyordu. Alexos olsa buna bayı-

lırdı, kendine inanamayan Seth istemeden oğlanın merakını özlediğini itiraf etti. Herkesin öğrenmek için yanıp tutuştuğu şeyi soran Persis oldu.

“Mirany’ye ne oldu?”

Hepsi Seth’e baktı. Umutsuzca omuzlarını silkti. “Ne olduğunu bilmediğimi *size söylemiştim!* Sizce ben yalan mı söylüyorum, Rahibe? Onları Tanrı aldı. Argelin, Oblek ve Mirany’yi. Onları Yer Altı Dünyası’na götürdü, Hermia’yı alıp getirmeleri için.”

Mavi, gri ve koyu renk gözler ona baktı, sonra birbirlerine baktılar. Sonunda Persis ayağa kalktı.

“Ne yapacağımızı tartışıyorduk ve Oracle’ı denemeye karar verdik. Belki Tanrı orada içimizden biriyle konuşur. İkinizin bizimle gelmesini istiyoruz..”

Seth şaşkınlıkla önce ona baktı, sonra Çakal’a. Mezar hırsızı elini kaldırdı. “Rahibe, ben kendimi bunu yapmaya layık biri olarak...”

“Onun kutsal bölgesini koruyorsun, Lord Osarkon. Normalde erkeklerin girmesi yasaktır ama yine de bilinir ki acil durumlarda erkekler sayıyı dokuza tamamlayabilir.” Persis diğerlerine baktı. “Aynı fikirde miyiz?”

Birer birer hepsi başını sallayarak onayladı. Chryse bir kıkırtı koparttı. Çakal, Seth’e baktı ve ayağa kalktı. “Bundan onur duyuyoruz,” dedi.

Seth daha önce Oracle’a giden yolu yalnızca bir kez görmüştü. Şimdi binlerce yıldır malzeme taşıyanlar ve Sözcüler tarafından kullanılmaktan eskimiş sarmal taşlı yolda ilerlerken kendini davetsiz bir misafir, bir yabancı, cahil ve beceriksiz biri gibi hissediyordu. Girişte taşların üzerine yerleştirilmiş bir kemer vardı, altından geçen yol yukarı doğru devam ediyordu, bacaklarına sürünerek etrafa hoş kokular yayan kokulu bitkile-

rin arasında, özellikle lavantaların üzerinde arılar vızıldayarak dolaşıyordu. Önünde Çakal vardı, uzun saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu, önden giden kızlar beyaz tuniklerinin içinde sıcak taşların üzerinde çıplak ayaklarıyla ilerliyordu. Sıcak havada ve sineklerin arasında yürüdüler, sonunda yuvarlak bir platforma geldiler ve Seth bütün dünyanın ayaklarının altına serildiğini görerek şaşırdı. Uzaktaki mavi denizde, hareket etmeyen gemilerin dizili olduğu çizgide, kendi yansımasıyla baş başaydı, sakin ve hayaletimsiydi, tuzlu okyanus mavi-yeşil ve mükemmeldi. Diğer tarafa dönünce Liman'ın yüksek beyaz silüetini gördü, onun arkasında çöl vardı, kum ve kayaların vahşiliği bir zamanlar tırmandığı, dünyanın kenarına doğru giden Dağlar'a kadar uzanıyordu. Daha yakında Archonlar'ın gösterişle oturduğu karanlık kalenin üzerine Ölümler Kenti'nin kule gibi zalim gölgesi düşüyordu.

“Bu korkunç,” diye mırıldandı Chryse.

Dönünce yıkımı kendisi de gördü. Yanmış odunların oluşturduğu, kararmış tuğlalar ve çeşitli yıkıntılardan oluşan bir yığındı. Bir zamanlar platformun merkezinde Oracle açılmış olmalıydı ama şimdi ısıdan çatlayıp kırılmış taşlardan oluşuyordu ve dik duran taş da parçalanmıştı.

Çakal kararıp kömüre dönmüş bir dalı çekip çukurdan uzaklaştırdı. “Yardım getirteyim, burası temizlensin ve...”

“Hayır.” Tethys öne çıkmıştı. “Buraya başka kimse gelemmez. Biz temizleriz.”

Chryse şaşırarak görünüyordu ama Çakal başıyla onayladı. “Eğer öyle diyorsanız.”

Rahibeler birbirine baktı sonra ellerini birleştirdi. Chryse Seth'e cilveyle gülümseyerek elini uzatınca Seth rahatsız hissetse de onun elini tuttu. Diğer tarafında Gaia vardı ve Çakal da

Çemberin tam karşı tarafındaydı, yıkılıp yok edilmiş Oracle'm çevresinde bir daire oluşturmuşlardı.

Kızlar ilk olarak şarkı söyledi. Sözcükler Seth'in anlamadığı bir dildeydi ama bazılarını mezarlarda gördüğü eski yazılardan hatırlar gibiydi. Yavaş ve tuhaf bir şarkıydı, sesleri yükseldikçe sıcak öğleden sonra da onlarla birlikte âdeta yavaşladı. Kelebekler geldi, taşlara yerleşti, parlak kanatları açılırken bir ın-gırak sesinin ardından Seth'in tüylerini ürperten yeşil bir yılan közlerin arasından çıktı, kuyruğu havada sessizce bekliyordu. Bütün duyuları açılarak akrepler var mı diye baktı ve akal'ın çok eğleniyormuş gibi görünen yüzünü görünce dikkati dağıldı.

Şarkı sona erdi.

Sessizlikte çevrelerindeki otlar yüksek ısıyla çatırdadı. Uzaklarda dalgaların sahile vuruşu ile Köprü'den gelen çekik sesleri birbirine karıştı.

Persis konuştu: "Parlak Efendimiz, bu bizim adağımız."

Chryse Seth'in elini bıraktı ve öne çıkıp yanmış, kararmış taşlara bir avuç tahıl bıraktı. Sonra küçük şişelerden yağ ve şarap döktü. Gaia tepesine defne yapraklarından bir ta koydu. Geri gelip dairedeki yerlerini aldılar.

Seth kurumuş dudaklarını yaladı. Alnı terden nemlenmişti ama silemiyordu. Botunun içindeki küçük taş parçası onu rahatsız ediyordu.

"Parlak Efendimiz, Fare Lord, Güneş Arabası'nın Bini-cisi." Persis'in berrak ve güçlü bir sesi vardı, bütün platforma yayılıyordu. "Şimdi beni duy. Bize rehberlik et. Geçitlerin ötesindeki yolculuğundan bizimle konuş. Bizi terk etme, Lord, tavsiyesiz bırakma. Çünkü bu senin Oracle'ın ve bizler de senin hizmetkârlarınız."

Meltem saçlarını uçurdu. Beyaz tuniğinin eteklerini havalandırdı, Seth'e teninin üstünde gezinen parmaklar gibi dokundu.

Ne bekliyordu ki? Zaten bir Sözcü vardı, değil mi? Hepsi birbirine bakıyordu, Chryse cilveli, Gaia temkinli, Tethys neredeyse korkmuş gibi. Hangisi Tanrı'yı aklının içinde duyacaktı, sesi hangisinin içinde gökgürültüsü gibi yankılanacaktı? Seth bunun düşüncesiyle bile titredi. Nasıl bir şey olurdu acaba, Tanrı'yla konuşmak?

Ama sen bunu zaten biliyorsun, Seth.

Hiç kıpırdamadan durmaya devam etti.

Sonra dudaklarını güçlkle aralamayı başararak fısıldadı. "Hayır!"

Chryse dönüp ona baktı. Çakal da fark etti.

Sen benim sesimi daha önce de duydun. Belki onun kayan kumlar ya da su şırıltısı olduğunu düşündün. Ya da kalemin parşömenin üzerinde gezerken çıkarttığı ses veya hiyerogliflerin mırıltısı. Belki onun, kendi düşünen zihninin sesi olduğunu sandın.

Chryse'in elini bıraktı. "Hayır. Bu olmasın... Lütfen. Ben olamam."

Neden olmasın? Tanrıların da herkes gibi hevesleri vardır.

Artık hepsi ona bakıyordu. Chryse gerilemiş, gözlerini kocaman açmıştı. Persis yanma gelmişti, Çakal da onunla birlikteydi.

"Seth?" dedi mezar hırsız.

Boğazımı temizle, Seth. Sesimi aç ki konuşabileyim. Çünkü Gölge Dünyası ve Güneş Dünyası birbirine çok yakın. Korkma. Mirany korkmuyor ve o her zaman senin kendine güvenen biri olduğunu düşünür.

Seth etrafına baktı. Sonra birdenbire Çakal'ı kenara iterek yanmış odunları kaldırmaya başladı.

"Temizleyin burayı!" diye haykırdı. "Çabuk olun, hemen, hepiniz. Burayı tertemiz yapın." Düşünmek istemiyordu, içindeki boşlukların her bir parçasını ses doldurabilirdi. Tahtaları çekti, sürükledi, kenara attı, kül bulutları yükselirken hepsini boğacak gibi oldu. Bir saniye sonra Tethys de ona katıldı, sonra Çakal ve kısa süre sonra hepsi birden çalışıyordu. Chryse bile hızlı hareket eden bir sıra halinde atıkları kaldırıyordu. Yılan tıslayarak uzaklaşmış, akrepler ortadan yok olmuştu, kömürleşmiş odunlar avuç avuç kuruma ve küle dönüşerek parçalanıyordu. Kızların tunikleri kapkara lekelenmişti, elleri leş gibiydi, Argelin'in öfkesinin sembolü olan yıkıntıyı açıyorlardı. Seth kocaman bir dahı yakalayıp kaldırmaya çalışırken bağırdı: "Bunu kaldırmama yardım edin."

Dört kişi zorlanarak ancak kaldırabilirdi, yuvarlayıp gürültüyle aşağı düşmesine izin verdiler. Sonra geri döndüler.

Oracle yerde kocaman bir yarıktı. Seth onun bu kadar büyük olmasını hiç beklemiyordu, onu karanlığa açılan küçük bir delik olarak hayal etmişti.

Persis bağırdı: "Aynı değil!"

"Açıklayın, Rahibe." Çakal yere çömelmiş, zarif parmaklarıyla çatlak kenarlara dokunuyordu. "Bunların taze olduğunu görebiliyorum."

"Deprem!" Kız diğerlerine baktı. "Deprem ya da yangın! Bir şey Oracle'ı çatlatıp büyüttmüş!"

Çakal zaferle Seth'e baktı. "Demek öyle! O zaman belki biz de buradan Yer Altı Dünyası'na yolculuk edebiliriz."

Seth'in kulağına gelen Tanrı'nın sesi çok eğlenmiş gibiydi.

Aferin, Seth. Mirany seninle çok gurur duyacak.

Bütün tehlikeler aynada bir yansıma

Tanrı'nın dünyasına giden bir koridordu.

Mirany bunu kaygan olmasından ve hiçbir yerinde bir işaret ya da kapı olmamasından anlamıştı. Eğimli duvarlarının mükemmelliği orayı bundan milyonlarca yıl önce dünya dönerken dev bir tokmakla vurularak oyulmuş bir tünele benzetmişti. Aşağıya doğru ne kadar zamandır yürüdüklerini hiç bilmiyordu. Günler de olmuş olabilirdi, yalnızca birkaç dakika da.

Karanlıktı ama zifirî karanlık değildi. Önde Argelin'i ve arkasına bakınca da Archon'u taşıyan Oblek'in kambur gibi görünen geniş gövdesini görebiliyordu. Biraz durup onun yetişmesini bekledi.

Yanına geldiğinde adamın aklı karışmış fısıltısı duvarlarda yankılandı. "Hangi cehennemdeyiz, Mirany?"

"Hiçbir yerde," dedi kız. Sonra gülümsedi. "Yine de burada olduğun için çok memnunum, Oblek."

Loş ışıktaki etrafa bakınarak homurdandı. "Durdu."

Argelin büyük bir yapının önünde durmuştu. Hızla aşağı inen Mirany çatıya kadar uzanan kocaman bir geçit kapısı gördü. General avcunu bronz kapının üzerine koymuştu.

Onları duyunca döndü.

Bir an için o ve Oblek birbirlerine baktılar, sonra Archon koca adamın kulağına uykulu bir sesle fısıldadı: “Beni yere indir.” Kambur bir insanınki gibi görünen gövde ikiye ayrıldı, minik bir varlık yere süzüldü, esneyerek gerindi.

“Yani,” dedi Argelin, “bu bir kâbus mu? Yoksa bir çeşit büyü mü?”

“İkisi de değil,” dedi Mirany.

“Yani ben de ölü değil miyim? Çünkü ben sizin çoktan ölmüş olduğunuzu sanmıştım.” Kaba kaba güldü. “Belki ölüm o kadar da korkulacak bir şey değildir. En azından şu şişman müzisyenin her köşe başında boğazımı kesmesinden korkmama gerek kalmaz.”

“Aklıma cazip fikirler sokma,” diye homurdandı Oblek.

Argelin hafifçe gülümsedi. Düzgün sakalı biçimsizce uzamıştı, gözleri yorgunluktan donuk bakıyordu. Kapıya geri döndü, güneş diskini lamba gibi tutuyordu. “Bu kapı kilitli.”

Mirany de onun yanına geldi. Yer Altı Dünyası’nın girişi kemiklerden yapılmıştı, fil dişi gibi görünen bacak kemikleri çaprazlanmıştı, sanki mezarlara düşen herkesin kemikleri buraya yığılmış ve pirinç kapıya destek olması için yerleştirilmişti. Aslında güçsüz olmaları beklenirdi ama değillerdi. Argelin sütunları tekmelediğinde yerlerinden kıpırdamadılar ve tepede duran kuru kafa sırası karanlık göz deliklerinin içinden onlara baktı.

“Ölümün kapıları.” Argelin’in sesi alçaktı. “Hermia bu yoldan gelmiş ve bu kapılar onu ağırlamak için ardına kadar açılmış olmalı. Senin sihirli diskin işe yaramıyor, çocuk.”

“Sanırım kapıyı çalman daha uygun olur.” Alexos yanından geçerek elini kapıya koydu ve bir kere tıklattı, sonra dövülmüş pirince bir kez daha vurdu. Alçak, içi boş bir ses tuhaf bir biçimde yankılandı. Bir an Mirany, kapının ardında yıldızlarla dolu bir boşluktan başka hiçbir şey olmadığını düşünerek korktu ama aniden duyduğu kulakları sağır eden gıcırta onu yerinden sıçrattı ve Oblek’in kolunu yakaladı.

Kapılar birbirinden ayrılarak açıldı.

Tozlar döküldü. Oblek Alexos’u geri çekti. Bir tek Argelin hiç kıpırdamadı.

Titreyerek sanki arkadan itiliyormuş gibi kapının kanatları dışarı doğru açıldı. Tünel kadar yüksek, kaygan ve siyah zeminde kaydı, hafifçe gıcırdarken ardında üçgenden oluşan bir ışık görüldü, parlıtsıyla arkalarında oluşan gölgelerin uzamasına neden olmuştu. Mirany ellerini ağzına götürdü ve Oblek usulca küfretti.

Bir mağara gördüler, ışık onun derinliklerinden geliyordu. Sıcak, parlak bir ışıktı, sanki bir fırının önünde duruyorlardı. Argelin bir adım attı, ikincisini atamadan Oblek onu yakaladı.

“Bekle.”

Öfkelenen General bronz kılıcını kaldırdı ama göğsüne dayanan ucuna rağmen Oblek hiç kıpırdamadan durdu.

“Beynini kullan, General. Rehberlik Yolu’nu anımsa. Yer Altı Dünyası’na giriş her zaman muhafızlarla korunur.” Alexos’a baktı. “Değil mi, eski dostum?”

“Ah, evet, Oblek. Her zaman üç kafalı bir köpek vardır. Duyduğum bütün hikâyelerde o vardı. Yoksa herkes buraya gelip sevdiklerini geri almaya çalışır.”

Argelin ona baktı. Daha temkinli olarak yüzünü mağaraya çevirdi.

“Dışarı çık!” diye kükredi. “Canavar mısın, yarı yılan yarı kadın mısın, yılan mısın, tek gözlü dev misin, her neysen! Burada pusuya yatmış bekleyen her kimsen! Ortaya çık ve geçmemize izin ver!”

Kıpırdayan hiçbir şey olmadı. Mirany yalnızca biraz toprak boyası tozunun havalandığını gördü.

Sonra bir pençe sesi ve yerde hareket eden çakılların gürültüsüyle birlikte bir şey uyandı, uykusundan silkindi ve soluk soluğa yaklaştığını duydular.

Argelin kılıcını kaldırdı. “Silahlı mısın, şişman adam?”

Oblek yere tükürdü. “Silah olarak bir tek lirim var, *ulu Kral*.”

“Bence ondan fazlası da vardır? Ya sen kız?”

“Bir bıçak,” diye kekeleydi Mirany, “ama...”

“Gözlerini ya da boğazını hedefle.” Girişten bir gölge çıkarken ve tuhaf ışık onu daha da büyük gösterirken adam o tarafa döndü. Bir şey havayı kokladı ve küçük bir homurtu pusların arasından duyuldu, Mirany’nin sırtındaki ter buz gibi oldu. Bıçağı sıkı sıkı kavradı.

“Archon?”

Alexos Oblek’in arkasından bakıyordu. “O kadar korkunç olmayacağından eminim, Mirany,” diye fısıldadı.

Köpek kayaların arasında göründü.

Mirany baktı. Oblek kaşlarını çatı. Argelin dikleşti.

General gece karası bir köpekle karşı karşıyaydı, sarı dişlerinden salyalar akıyordu. Mağaranın tavanı kadar yüksekti, parlak gözlerini ona çevirmişti, yılan gibi kuyruğu arkasında yere vuruyordu. Haince yeniden hırladı, oldukça ürkütücü bir tehditti, saldırmaya hazırlanır gibi yere yaklaştı, derisinden sanki duman gibi karanlık bir şeyler çıkıyordu.

Kaskatı kesilen Argelin arkadakilere, “Hazır olun,” diye seslendi.

“Bunun için mi?” Mirany onu aşağılar gibi konuşmuştu. Adamın şaşkın bakışları arasında bıçağını kaldırıp kemerine taktı ve yere çömelerek bir elini uzattı. “Gel, oğlum! Gel buraya!”

Köpek yavrusu hevesle ona doğru geldi. Minicikti, kum rengiydi ve oyun delisiydi. Kızın minik parmaklarını yalayıp neşeyle havladı.

“Tanrı aşkına!” diye kükredi Oblek. Köpek çok büyük bir şey değildi ama kız yine de risk almamalıydı. Cılız ve sinsî, aklıktan ölecekmiş gibi görünen yabani bir çöl köpeğiydi. Benzerlerini çok görmüştü. Kesinlikle bitleri ve pireleri olmalıydı ve hastalık bulaştırabilirdi. En iyisi hayvanı hemen oracıkta öldürmekti. Hançerini çıkardı. Çöl köpeği gerileyip başını eğdi.

“Oblek!” dedi Mirany şaşkınlıktan donakalarak.

Adam ona şaşırarak baktı. “Rahibe...”

“O daha minicik bir yavru.”

“Hiç sanmıyorum...”

“Siz düşüncesizler biraz sessiz olun!” Argelin’in tıslaması gerginlik doluydu. Canavarın gösterdiği dişlerine bakıyordu, kükreyip üzerine saldırınca adam bronz kılıcını savurdu, keskin kenarı yaratığın çenesini az bir farkla ıskaladı. Ağzından akan salya yerde asit gibi cızırdadı.

Mirany çılgık attı. “Ne yapıyorsun?”

Minik yavru sızlandı. Üzgün bir ifadeyle oturdu, minik kum rengi sırtı titriyordu. Kız ona doğru bir adım attı ama Oblek onu sınıksıkı yakaladı.

“Ne görüyorsun, Rahibe?”

“Ne?”

“Sana, *ne görüyorsun* dedim.”

Kız gözüne düşen saçları itti. “Köpek ama...”

“Aynı köpek mi?” Oblek Argelin’e döndü. “Çünkü ben yabani bir çöl köpeği görüyorum, zayıf, hain, vahşi ve uyuz gibi kaşınıyor.”

General gözlerini yaratıktan güçlükle ayırdı. Savaşan biri gibi pozisyon almıştı, kılıcı elinde hazır duruyordu, ucu ona bakan yaratığa doğrultulmuştu. “O bir sarhoş sanrısı. Ben sana burada gerçekten ne olduğunu söyleyeyim, şişman adam. Kâbuslardan çıkmış bir yaratık. Yağmur Kraliçesi’nin köpeği, kocaman bir çenesi var, kuyruğu çingiraklı yılanlardan oluşuyor. Onu öldürmezsek hepimizi yiyecek.”

Mirany Oblek’e baktı. “O minik bir köpek yavrusu,” dedi kız usulca.

Müziyen sessizdi. Sonra suçlar gibi oğlana baktı. Alexos’un kusursuz yüzü kızarmıştı.

“Söyledim ya, Oblek, üç kafası var.”

“Ama bu şekilde olduğunu söylemedin, eski dostum! Bize hangisinin gerçek olduğunu söyle.”

Alexos mutsuz göründü. “Bilmiyorum. Aslında biliyorum. Hepsi.”

Argelin yeniden kılıcını savurup köpek inerken Mirany içini çekti. “Hepsi gerçek olamaz.”

“Tabii ki olabilir, Mirany.” Kayalık yere oturup dirseklerini dizlerine dayadı.

Sonra somurtarak konuştu: “Bu tanrılar için her zaman böyledir. Yani insanlar ve ne istedikleriyle ilgili konularda. Bir şeyi herkes farklı görür. Şimdi sen de durumun ne kadar ince bir iş olduğunu anladın.” Sandaletinin bağcıklarını çözüp sabırla yeniden bağladı. Mirany onun başının üzerinden çaresizce Oblek’e baktı.

Adam ağır ağır konuştu: “Onu yine de öldüreceğiz. Başka seçeneğimiz yok, Leydi.”

Başını öne eğen Alexos mırıldandı. “Yağmur Kraliçesi bundan hoşlanmayacak.”

“Yağmur Kraliçesi ve ben düşmanız,” diye patladı Argelin.

“Aslında, senin lirin var, Oblek.” Alexos ellerini arkasına götürerek sırtını yasladı, ayak bileklerini çaprazlamıştı. “Ona bir şeyler çalarak uyut. Bu iş böyle yapılır.”

Müzisyen ona baktı, sonra lirini sırtından indirerek eline aldı. Hızla akort etti ve mağaranın kovuğunda etrafa notalar yayıldı.

Hâlâ gergin olan Argelin konuştu: “Çabuk olun. Bu yaratık büyüyor. Artık sırtı tavana sürtüyor.” Alarm halini bozmamıştı, gözleri Mirany’nin daha önce görmediği bir dehşetle hayvana dikilmişti.

Yumuşak müzik mağaraya yayılırken minik yavrunun kıvrılıp kendi kuyruğunu yalamasını izleyen Mirany, Tanrı’ya seslendi: “Bu benim hakkımda ne söylüyor?”

Senin Argelin’den farklı olduğunu, diye yanıtladı muzipçe.

Sakin bir müzikti. Bir ezgi değildi, daha çok notalar seçmesi gibiydi, her biri çok farklı tonlardaydı ve böylece Mirany bir sonraki notanın gelmesini beklerken merak ediyordu. Yavaşça

damlayan bir su gibiydi ve damlaların şıptısı kulağından kayalık zemine bir armoni tacı gibi düşüyordu.

Yavru köpeğin kıvrılıp huzurla uyuduğunu görünce uzanıp yanına oturdu ve usulca ılık ve tombul göbeğini okşadı. Komik denecek kadar minik kuyruğu minik seslerden oluşan yağmurda hafifçe sallanıyordu. Mağara loşlaştı, kırmızımsı ışığı soldu, şarkı görmediği yangınları söndürürken ona eşlik eden bir ses daha vardı ama Oblek'in sesi değildi. Ses Mirany'yi sakinleştirdi ve başını koluna dayayarak dinlemek için gözlerini kapattı. Ama müzik sürdükçe sürdü, içine girdi, damarlarına ve kalp atışına karıştı, şarkıyı söyleyen suydı. Dünyanın kalbinde kadar giden bir şarkıydı; karanlıkların içine, her yere her yere, kızı bir uyku girdabına çekecek kadar etkili.

Mirany.

Kız içini çekip döndü. Odasındaki pencere açıldı ve dışarıdan gelen hizmetkârların sesini duyuyordu. Hepsi önlerinde mavi ve sarı tabaklarla kahvaltı için terasa oturmuştu ve meltem ince perdeleri uçuruyordu, rahatsızlık veren bir arı etrafta dolaşıp duruyordu.

Mirany. Lütfen uyan.

Kızgın güneşin altında Oracle'a giden basamakları tırmanıyordu, ayaklarının dibinde kertenkelelerin koşuşmasını hissediyordu, hepsi kırmızı ve altın birer minik maske takmıştı. Ağız deliğinden sineklere doğru uzanan çatallı bir sürüngen dili çıkıyordu.

Oracle açıldı. Birisi üzerindeki pislikleri ve ağırlıkları kaldırıp temizlemişti, artık kocaman bir yarıktı ve dünya bir daha bir araya gelemeyecek iki parçaya doğrudan ayrılabilirdi.

Kertenkelelerden biri sandaletlerinden yukarı tırmanırken minik ayakları kaşındı. *Mirany*, dedi endişeyle. *Burada biri var.*

Gözleri anında açıldı.

Mağara karanlıktı. Parlak ışık gitmiş, soğuk duman kaybolmuştu. Oblek kayaya yaslanmış, liri bir tarafa düşmüştü, Alexos yanına kıvrılmıştı. Arkalarında karanlık açıklıkta Argelin düşmüş gibi yatıyordu, bir eli uzanmıştı, kılıcı, onu kavramak ister gibi açılmış parmaklarının biraz ötesinde duruyordu.

Yavru köpek horluyordu. Ve arkasından *Mirany* yabancıyı gördü.

Onlara bakan zayıf bir adamdı. Kız kalkıp otururken adamın mağaraya doğru bir adım attığını gördü. Saçları gece gibi siyahtı ve dizlerine kadar inen kenarları gümüşle işlenmiş, koyu renk bir tunik giymişti. Yüzündeki maske kıızı dondurdu, uzun kulakları ve uzun burnuyla Çakal'ın yüzüydü. Gölgelemin içinde maskenin yarıklarının içindeki gözleri parladı.

"Oblek." Kız fısıldamıştı ama adam hemen uyandı. Kalarken çarptığı lirden çıkan sesi duydu.

Sonra adam, "Kimsin sen?" diye homurdandı.

Karanlık şekil yanıt vermedi. Onun yerine elini uzattı ve bir parmağının yerindeki gümüş pençeyi gösterdi.

Miray sendeleyerek ayağa kalktı, arkasında bronz sürtünmesi duydu, Argelin'in gözlerinin açıldığını ve elinin iple sarılmış kabzaya gittiğini gördü. Adam sersemce ayağa kalktı, sanki uykusu o kadar derinmiş ki o anda nerede olduğunu anımsayamıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Neler oluyor?"

"Sesini yükseltme," dedi Oblek. "Sanırım bir rehberimiz var."

Argelin yabancıyı buz gibi gözlerle süzdü. Sonra kıpırdadı, Mirany onun uyuyan yavru köpeğin etrafından ne kadar uzak durmaya çalışarak dikkatle dolaştığını fark etti. Sanki minik yaratık her tarafa yayılmış kocaman bir şeymiş gibi davranıyordu ve bir an için kendisinin neden onu o şekilde görmediğini merak etti. Sonra bu merak söndü.

Alexos, “Daha önce karşılaşmıştık,” diye fısıltadı.

Maskenin içinden bir ses yanıt verdi: “Pek çok kez, Kutsal Kişi.” Şekil kendisini takip edip etmediklerini görmek ister gibi arkasını döndü, sonra onları mağaranın derinliklerine doğru götürdü.

Mağara önlerinde yükseldi, tepesi pustan görünmez olmuştu. Mirany’nin ayaklarının altında küçük çakıllar hareket ediyordu. Oblek’in derin derin solumasını ve Argelin’in ayak seslerini duyabiliyordu ama maskeli varlık sanki yere basmadan yürüyormuş gibi hiç ses çıkarmıyordu. Bükülü bakır taşından bir sütunun altına girdiler, sonra puslu karanlığın içinde su damlama sesi duyuldu.

Argelin ölü gibi donakaldı.

Oblek mırıldandı: “Sudan mı korkuyorsun, General?”

Argelin ona aldırmadı. Maskeli rehberine döndü. “Ne tür bir tuzak bu?”

“Tuzak yok, Lordum. Nehri geçmelisiniz. Herkes nehri geçmeli.” Hiç yanıt beklemeden dönüp yoluna devam etti. Mirany onu izledi. Üç adım attıktan sonra pus dağıldı ve çakal maskesi ona döndü. “Unutmak istemediğin sürece suya dokunma.” Sesi berraktı ve eğleniyormuş gibi çıkmıştı. “Çünkü bu unutkanlık nehri. Bütün acını ve kederini alır, bütün aşklarını ve arzularını alır, bütün neşeni ve ilhamını alır.”

Kırmızı, büyük bir deniz gördüler. Mirany'nin gözleri kocaman açıldı çünkü ilk bakışta onun kandan oluştuğunu sanmıştı ama sonra yüzeyinin her milimetresinin kıpkırmızı gelincik yapraklarıyla kaplanmış olduğunu anladı. Sanki görünmeyen bir çatıdan düşmüş gibi her yeri kaplamışlardı ve hava da onların kokusuyla dolmuştu. Ağır çiçek kokusu başını döndürecek kadar kuvvetliydi.

Oblek'in memnuniyetsiz sesi kızı rahatlattı. "Buradan nasıl geçmemiz bekleniyor? İçinde mi yürüyeceğiz?"

"Bir sandal var."

"Ben sandal görmüyorum."

"Gelecek. Ödemenizi hazır edin. Bu yol ölümler ülkesine gitmek için tek yol, müzisyen."

Oblek kaşlarını çatı ama Alexos aniden bağırды. "Orada! Bak Oblek!"

Pusların arasından bir sandal geliyordu. Başından kık tarafına kadar simsiyahtı, yüksek bir pruvası vardı, ön tarafına kalseduan gözlü bir yılan oyulmuştu. Sandalın ortasında sırtı onlara dönük oturan tek bir kürekçi küreklerini ağır ama düzenli bir biçimde çekiyordu. Kürekler kırmızı yaprakların arasına dahiıyor, gizli, karanlık sulara iniyordu.

Çakal yüzlü rehber gölgelere geriledi. "Bana ihtiyacınız olduğunda geri geleceğim," dedi.

"Bekle!" Argelin onu yakalamak için atıldı. Ama General'in eldivenli elleri yalnızca kristallerle parlayan sert granit sütunu yakalayabilmişti. Küfretti ve vahşice dönerek etrafına bakındı. Ama yabancı gitmişti.

Oblek ona arkasından yaklaştı. "Buna alış, General. Bu topraklar senin kurallarınla dönmüyor."

Argelin onu itip geçti. Kıyıya doğru inip Mirany'nin yanında durarak siyah sandalın onlara yaklaşmasını izledi. Ayaklarının dibinde su alçalıp yükseliyor, çiçek yapraklarını kıyıya taşıyıp arkasında bırakıyordu. Aşağıya bakıp, bir adım geriledi.

"Suyun sana dokunmasına izin verebilirsin," dedi Mirany usulca. "Ve böylece onu unutursun."

Bir an adam hiç hareket etmedi. Sessizce durdu, asık suratı ve koyu renk gözleri kızın tahmin bile edemeyeceği bir duyguyla ızdırap çekiyordu. Gözlerini kaldırdığında kız adamın bakışlarından neredeyse ürkecekti.

"Bu evrende bana bunu yaptıracak hiçbir güç yok," dedi.

Alexos el salladı. Çakıl taşlı kumsala oturup elini ağzına götürerek heyecanlı çılgılığını bastırdı.

"Archon?" Oblek yanına çömelmişti. "Ne oldu? Ters giden ne?"

"Benim, Oblek. *O benim.*"

Kürekçi onlara bakmak için döndüğünde el salladı ve Mirany soluksuz kaldı. Sandal beklenmeyen bir hızla sahile oturduğunda kız geriledi. Siyah tahtaları eski görünüyordu ve pruvasına kocaman bir göz çizilmişti. Küreklerini yere fırlatan sandalcı biraz dengesizce de olsa hızla ayağa kalktı, oturulacak yerlerin üzerinden geçerek sahile atlayarak kollarını kocaman açtı.

"Sevgili Oblek! Ne kadar da harika!"

"Archon?" Oblek'in neredeyse dili tutulmuştu, sonra yaşlı adam ona sarıldı, iki yanağından öptü ve herkese gözleri parlayarak baktı.

"Evet, Oblek, evet, benim. Ve bu da General Argelin, ah, ne güzel bir gün, Lordum... ve bu da Milos'tan gelen kız, uzun zaman önce benim notumu okuyan. Çok büyümüş görünü-

yorsun, canım benim.” Kızın elini tuttu, birbirlerine baktılar. “Seni bütün bu olayların içine soktuğum için üzgünüm.” Mirany gülümsemeyi başardı. Adam yavaşça kızın parmaklarını bıraktı. “Ve... tabii ki... yeni Archon.”

Alexos’un yanına gitti, oğlan da onu karşılamak için ayağa kalktı. Yaşlı adam oğlanın çenesini tek parmağıyla kaldırıp yüzüne baktı, sanki bir göle ya da aynaya bakıyormuş gibi uzun uzun süzdü. Çocuğun güzel yüzü sakince ona bakıyordu, koyu renk gözleri adamın kırışık alnını, derin gözlerini, tuzun sertleştirdiği cildini inceliyordu.

“Ve sonunda hiçbir ölümlünün buluşmaması gerektiği gibi buluştuk demek,” dedi eski Archon. “Genç ve yaşlı, yaşam ve ölüm. Birbirimiz ve kendimiz.” Usulca öne eğildi ve oğlanı hafifçe kaşıdandı öptü.

Bir an sessizlik oldu. Sonra dönüp eliyle sandalı işaret etti. “İşte, binin dostlarım. Bu...”

Kafası karışmış ve biraz da utanmış göründü. “Ama tabii ancak gerekli ödemeyi yapabilirsiniz.”

Oblek cebini karıştırdı. “Para mı olmalı, eski dostum? Bilirsin ki ben hiç...”

“Para değil.” Özür dilercesine Mirany’ye baktı. “Altın olmak zorunda.”

Kız, Argelin’e baktı. “Disk.”

“Kesinlikle olmaz. Ona ihtiyacımız...”

“Tanrı isteyince,” dedi Mirany usulca, “tartışmanın bir anlamı yok. Ben bunu iyi öğrendim.”

Adamın eli isteksizce iç cebine gitti, diski çıkardığında cisim parladı. Yüzeyine işlenmiş bok böceği sanki hareket ediyor gibiydi. Eski Archon onu almak için uzanınca bir süre

ikisinin parmakları da aynı anda üzerinde kaldı. Sonra çok yavaşça Argelin onu bıraktı.

“Bunun bir hata olmasından korkuyorum.”

Yaşlı adam buruk buruk gülümsedi. “Bir zamanlar beni kurban etmiştin, Lord General. Benim de aynı şeyi sana yapacağımdan mı korkuyorsun?” Adam, Mirany’ye baktı. “Sandala bin. Gitmemiz lazım.”

Kız binerken Alexos da onunla birlikte atladı. Archon konuştu: “Seni azıcık rahatsız edebilir miyim, eski dostum?” Sırtan Oblek lirini Mirany’ye atıp omzunu sandala dayadı ve tekneyi yeniden kırmızı denize doğru itti. O yüzerken içine atladı, suyun bir damlasının bile kendisine değmemesi için kocaman bir adım atmıştı.

Kıyıda duran Argelin’e seslendi: “Bana elini ver.”

Bir an güvertede duran Oblek tereddüt etti. Bir şey söylemedi, aşağıya, General’e baktı.

Sonra arkasından iki ses koro halinde konuştu: “*Onun dediğini yap, Oblek.*”

Mirany gülümsedi.

Canı sıkılan Oblek öne eğildi. “Eski dostum, seni gerçekten çok severim ama bir taneniz yetiyor da artıyor bile.” Argelin’in elini yakaladı, General becerikli bir sıçramayla yükseldi ama son anda ayağı kayınca son bir çabayla küpeşteye tutunarak sarktı, Mirany kolunu yakalayınca kadar kırmızı denizin üzerinde ayakları sudan birkaç milimetre yukarıda sallandı. Birlikte onu içeri çektiler.

Soluk soluğa kıza baktı.

“Şimdi oturun.” Eski Archon küreklerin olduğu yere yerleşti. “Sen de kürek çekebilirsin, Oblek. Biraz spor yapmaya

ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Ve sen de General, eğer çekebilirsen iyi olur.”

Koyu renk sandal hareket etti. Yavaşça dönüp gelincik nehrinin üzerinde ilerlemeye başladı, kürekler bir dalıp bir çıkıyordu. Oblek gürültüyle soluk alıyor, Argelin suyun sıçramasından kaçınmaya çalışıyordu. Pusların içinde kürek çektikçe karanlık onları yuttu, eski Archon elinde diskle dengesiz bir biçimde pruvada ayakta duruncaya kadar o şekilde ilerlediler.

“Durun,” dedi usulca. “Ölüler diyarı.”

Zarif bir hareketle diski yukarı kaldırdı. Disk parıldayıp yandı ve hava onun ısıyla doldu. Mirany birden, sanki ufukta yeni bir güneş doğmuş gibi bütün sisin ve pusun bir anda yok olduğunu gördü.

Gök maviydi, nehir bir gelincik tarlası gibiydi. Ve uzak kıyıda Yer Altı Dünyası’nı görebiliyordu.

Baldaki arı tarafından sokulmak

Seth beyaz terasa dayanmıştı.

Bulunduğu yükseklikten İmparator'un gemilerinin hayaletimsi görüntüsünü neredeyse ufuk çizgisinde görebiliyordu. O büyük mavilikte ancak günün en aydınlık zamanı olan öğlen saatlerinde görünüyordlardı. Rhetia acaba onlara ulaşabilmiş miydi? Tutsak mı edilmişti? Generaller ona inanmış mıydı ve inandılarsa bile Soylu Efendi'ye yeğeninın Ada'da asiler tarafından tutulduğu bilgisinin ulaştırılması ne kadar sürerdi?

"Geldiğinde geç olacak," diye mırıldandı Seth karamsarca.

Tanrı zihnine fısıldadığından beri kendi kendine sık sık yüksek sesle konuştuğunu fark etmişti çünkü zihni artık ona özel bir yer değildi. O kendinden emin ses, sakın bir rahatsızlık yaratmıştı ve artık bir daha yalnız olabileceğinden emin değildi. İçinde görünmeyen bir varlık hissediyor, sürekli arkasına bakması gerekiyordu. Sesi bir daha duymamıştı ama ondan korunmanın bir yolu yoktu, her an yeniden konuşabilirdi, tam içindeydi ve onu duymamanın da bir yolu yoktu. Bu onu

korkutuyordu. Bu konuda çok fazla düşünürse aklını kaçırabilirdi. Mirany buna nasıl dayanıyordu? Hayal ettiği, düşündüğü her şey artık Tanrı'nın eğlencesi için ortaya saçılmış durumda mıydı? Şimdi bile, tam o anda bile?

Arkasında bir gölge hissetti. Döndü, Chryse küçük bir çılglıkla sıçradı. "Yalnızca benim!"

Bir şarap şişesi ve bir kâse içinde ekmek ile hurma taşıyordu. Onları mavi masanın üzerine bıraktı.

"Aç olabileceğini düşündüm. Bütün bulabildiğim bunlar oldu."

Seth ona baktı. "Teşekkür ederim." Şişeyi açıp sarı şarabı bir kadehe döküp tattı. Kaşları kalktı.

"Beğeneceğini biliyordum," dedi Chryse kendinden emin bir tavırla. "Sözcü'nün dairesinde özel bir stok var. Hermia güzel şaraplara her zaman çok düşküdü."

Daha önce hiç bu kadar kaliteli bir şey tatmamıştı, Argelin'in karargâhında bile. Bir hurma alıp konuştu: "Nasıl gidiyor?"

Chryse somurttu. "Tırnaklarım kırıldı." Seth'in sırttığını görünce aceleyle ekledi: "Ama bunun hiçbir önemi yok. Yalnızca neden Dokuzlar'ın köleler gibi çalıştığını anlayamıyorum o kadar. Oysa burada yeterince insan var."

"Çakal size ayırabileceği kadar adamını verdi. Üstelik Oracle..."

Kız omzunu silkti. "Evet, biliyorum. Orası bizim kutsal yerimiz. Ama o çukur ağzına kadar molozla dolu." Gözlerinde umutlu bir bakış belirdi. "O çiroz adam, Kreon, o da aşağıdan çalışıyordur, değil mi?"

"Herhalde aylardır bunun için uğraşıyordur. Ama kolay bir iş değil. Bütün bölme tıkanmış."

Tanrı'nın emirleri açığa çıkmış olsa da zaman onların aleyhine işliyordu. Orada durduğu yerden bile Ingeld'in adamlarının Kent'in siyah duvarlarına üst üste dizdiği dağ gibi yükselen kum yığınlarını görebiliyordu. Kazıyor, geniş binaları kazmıyor, tünel arıyor, bir mezara denk gelmeye çalışıyorlardı. Er ya da geç bir tane bulacaklar ve sonrasında da talan başlayacaktı.

Siperlere yerleştirilen silahlardan üzerlerine ok, taş, testi, çanak çömlek ve zehirli ok yağdırıyorlardı. Ama Kent aslında Ölümler'in Kenti'ydi ve işçilerle kaynasa da orada cephane ve gerçek silah bulunmazdı. Korku dışında.

Aklına bir fikir gelmişti, hurmanın çekirdeğini tükürdü, iki tane daha alıp, "Çakal nerede?" diye sordu.

"Ah o mu!" Chryse omzunu silkti. "Sanırım Köprü'de."

Kızın yanından geçerek kemeraaltının ve üzerine işlenmiş zarif resimlerin yanından geçti, kız koşarak ona yetişti.

"Seth."

"Ne var?"

Sessizlik.

Durup arkasına baktı.

Chryse onu öfkeyle süzüyordu. "Bana 'Rahibe' demeyi unuttun."

Bir an şaşırmıştı. "Özür dilerim."

"Benden hoşlanıyor musun, Seth?"

"Tabii ki senden hoşlanıyorum, Rahibe."

"Mirany'den hoşlandığın kadar mı?"

Tehlike. Âdeta üzerine doğrultulmuş bir silah vardı. Temkinli bir yanıt mırıldandı: "İkinizin de arkadaşlığından onur duyuyorum, Rahibe. Ben yalnızca bir kâtibim ve..."

“Bu doğru, sen yalnızca bir kâtipsin, o yüzden haddini aşma!” Kollarını kavuşturdu ve Seth onun sesindeki öfkeden henüz yeterince konuşmadığını anladı, daha fazla iltifat etmesi gerekiyordu.

“Biliyor musun, diğerleri senin gerçekten Tanrı’yı duyduğuna inanmıyor. Tethys bana dedi ki: ‘O kendini beğenmiş bir kâtip! Kendini önemli göstermek için her şeyi yapar.’”

Seth alayla gülümseyerek döndü. Demek Mirany bunlarla uğraşmak zorundaydı. Ama birkaç kızın cadalozlukları onu etkileyecek değildi.

Chryse devam etti: “Kız kardeşin ve baban için çok endişeleniyor olmalısın.”

Seth durdu. Yalnızca sözcükler değil, sesindeki başka bir şey dönmesine neden olmuştu. Orada ondan başkasını bulmayı bekliyordu, alaycı ve zehirli diliyle daha yaşlı, daha sert bir kadın ama yalnızca güzel Chryse ona gülümsedi. Dirseklerini terasın korkuluklarına dayamıştı, hafif rüzgâr gül pembesi tuniğini uçuruyordu.

“Sen ne demek istiyorsun?”

“Onlara ne olduğunu biliyor musun? Liman’da her şey korkunç olmalı. Burada olmaları çok daha iyi olurdu.”

Seth’in elinde hâlâ bir hurma vardı, fırlattı. Kızı kolundan yakalamak istiyordu ama o ne de olsa Dokuzlar’dan biriydi bu yüzden sertçe konuşmakla yetindi. “Rahibe, ben bir tehdit duyunca bunun bir tehdit olduğunu anlarım.”

Kız gülümsedi. “Bu bir tehdit değil, Seth. En azından oraya kadar gitmesi gerekmiyor.”

Mirany onu uyarmıştı. Kız çok zararsız görünse de bütün o aptal sarışın tipinin altında çok kalın bir kabuk vardı ve Seth

bunu şimdi hissetmişti. Sanki ipeğe saklanmış bir bıçak bulmuş gibiydi ve onunla parmaklarını kesmişti.

Kız dikleşip ona doğru yürüdü. “Ben güzelim, değil mi Seth?”

Kendini zorlayarak yanıt verdi: “Evet.”

“Mirany’den daha güzelim. Mirany hiç güzel değil, değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Ben bunlardan ne anlarım?”

“Ama güzel değil.” Parmak uçlarını birleştirip birbirine vurdu. “Sorun şu, Seth, Manto onların yerini biliyor. Babanın ve Telia’nın yerini. Onların nerede oturduklarını öğrendi ve ne zaman isterse onlara ulaşabilir.”

İşte o zaman Seth onu yakaladı. Kız ona gülümsedi, sanki bir zafer kazanmış gibiydi. Kendini geri çekmek yerine daha da yaklaştı. “Beni öpebilirsin, Seth, eğer istiyorsan.”

“Manto demekle ne demek istiyorsun sen?”

“Sanırım hiç Mirany’yi öpme fırsatı bulamadın. O her zaman o kadar kuralcı ve ciddidir ki.”

Bu oyunu doğru oynamalıydı. Kızın bunu kendisine yapmasına izin veremezdi. Onu bıraktı ve geri çekilirken yüzüne Çakal’inki gibi soğuk bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı.

“Ben öyle söylemezdim.”

Chryse’in gözleri kocaman açıldı. “Yo, o bunu yapmamıştır!” Bir an için yüzünde korkunç bir öfke vardı. “Sana inanmıyorum.”

Seth omzunu silkti. “İnanmıyor musun? Siz hepiniz Mirany’nin sessiz sakini olduğunu düşünmüştünüz ama hiç de öyle çıkmadı, değil mi? Hepinizden daha zekiymiş. Ne de olsa artık Sözcü olan o. Ne Hermia, ne Rhetia, ne de sen. Manto’ya gelince de, sana bir an bile inanmadım. Sen nereden

bileceksin? Manto gibi bir kadın seninle sırlarını mı paylaşacak!” Yüzünde bir küçümseme ifadesi olmasına özen gösterdi.

Kız öfkeden titriyordu. Dimdik durarak ona baktı. “Belki de yalnızca sırları olan Mirany değildir. Bunun ne olduğunu biliyor musun, kâtip?”

Elini kaldırıp avcunun içindeki bok böceğini ona gösterdi. Minikti, mavili kırmızılı bir böcekti, pençelerinin önündeki disk saf altındı. Seth onu ancak bir an görebilmişti, sonra hemen elini kapattı ve böcek yok oldu. Kız ona yaklaştı.

“Bu bizim sembolümüz. Manto Tanrı’nın kutsal sembollerinden birini kullanmanın eğlenceli olduğunu düşünüyor. O böyle şeylere hiç aldırıyor. Bu bok böceği onunla aramızda uçarak gidip gelir, Ingeld’le de, onun sözlerini taşıyıp iletir. Bana inansan iyi olur, Seth. Sence iki ayımı Ada’da gizlenerek mi geçirdim ben?” Kız biraz dengesizce güldü, balkonda yürüyüp yumruklarına dayanarak aşağıda uzanan mavi denizi izledi. “Yoksa Argelin’in zindanlarında mı? Sence ben o kadar aptal mıyım?”

“Hayır,” diye kekeledi Seth.

“Evet, öyle düşünüyorsun. Süslü, boş kafalı Chryse. Ama ben öyle değilim, Seth. Hem de hiç.” Kız onu süzerken kırmızı dudakları gülümsedi.

“Ben güvenli olacağını düşündüğüm yere gittim. Manto benim teyzemdir. Zaten beni en başta Dokuzlar’a sokan da oydu. Bir cariyenin ne kadar çok etkili insanı tanıyabileceğine şaşırırsın.”

Kız durdu, onu inceliyordu. Seth yıkılmış, mahvolmuş görüldüğünü biliyordu. Omuzları düşmüştü, kendini hemen toparlasa da bu halinden belli oluyordu. Umutsuzca başını salladı. “Kız kardeşim...”

“Ah, evet. O çok güzel. Umarım ona götürdüğün armağanı beğenmiştir. Ama onlara hiçbir şey olmayacak.” Bir adım daha yaklaştı. “Tabii eğer sen...”

“Seth!” Tilki’nin kaba bağırması çok yakından gelmişti. “Hemen buraya gel!”

Chryse yerinden sıçradı. “Bu konu hakkında hiçbir şey söyleme,” dedi sertçe. “Çakal’a bir şeyler söylediğini düşünürsem baban ölür.”

Sanki o anda onun sözlerini vurgulamak ister gibi gökyüzünden bir şey geldi ve ciğerlerindeki bütün havayı çekerken korkunç bir gürültüyle patladı. Chryse çılgık atarak onun üzerine doğru uçu, çatı binlerce parçaya bölündü. Seth yana savruldu, bir an bütün dünya karardı ve sanki altüst oluyor-muş gibi sarsıldı. Cehennem kükremesi gibi sesler, çılgınlık ve alevler her yeri sardı.

“Seth!” Tilki onu yerden kaldırıyordu. “Rahibe, hemen mutfaklara in. Çabuk ol!”

Arkasına bile bakmayan Chryse merdivenlerden uçarcasına inerek hemen gitmişti. Tek gözlü hırsız bağırarak emirler yağdırdı ve Seth’e döndü. “Yaralandın mı, mürekkep çocuk?”

“O... o da neydi?”

“Ateş bombası. Kuzeyli pislikler mancınık yapmış.”

“Saldırıyorlar mı? Ama ben senin...”

“Yanılmışız.”

Şaşıran ve hâlâ kısmen sağır olan Seth onun peşinden koştu. Patlama kulaklarında ve kafasının içinde çınılıyordu ve Chryse’in kıskançlıkla yaptıkları, kuru toprak yola çıkarken beyninde dönüp duruyordu. Koşarlarken güneşin sıcaklığı onları kavuruyor, kertenkeleler ayaklarının altından kaçıyor,

gökyüzünün kusursuz mavi kubbesi tepelerinde boğucu bir kapak gibi duruyordu.

Oracle'ın girişinin yanından geçerlerken yerinden oynayan kayalardan çıkan sesleri duydu, Çakal'ın adamları oraya bir tür kaldıraç sistemi kurmuştu. Tepeden aşağı bakınca Köprü'yü gördü.

Kırık iki ucu denize inmişti. Aralarında korkunç bir manzara gördü. Bir grup paralı asker denizi yüzerek geçiyordu, hafif zırhları, onlara atılacak oklardan korumak için sırtlarına bağlanmıştı. Kıyıda savunmacılar aceleyle yapılmış siperlerin arkasına saklanmış, üzerlerine yağın ve düştüğü yerde kumları havalandırıp çarptığı yerlerde etrafı mersin ağacı kokularına boğan ateşten korunmayı çalışıyorlardı.

“Ateşleri üzerlerine basarak söndürün!” Çakal silahlıydı, tuniğinin üzerine bir göğüs zırhı bağlamıştı ve omuz askılarından iki kılıç sarkıyordu. Başka bir silah alıp Seth'e fırlattı.

“Savaşma zamanı, Seth.”

Seth silahı beceriksizce yakaladı. “Ben bir kâtibim. Savaşmam.”

“Tabii eğer başka bir önerin varsa zevkle dinlemeye hazırım.”

Yoktu. Bu tam kuvvet bir saldırıydı. Mancınık çölün kıyısından yeniden ateşlendi, kayalar ve ateş topları sapan kayışlarından ıslık çalarak fırladı ve adanın kutsal toprağında kayarak büyük hasar verdi. Seth'in yanında bir adam acı dolu bir haykırısla kanlı bir yığın gibi yere düştü. Uzaklarda filler böğürür gibi bağırdı.

Jamil patikadan koşarak geliyordu, yanında hizmetkârları vardı. Çakal'ın yanında çömelerek gizlendi.

“Geri dön, Prens. Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Jamil omuzlarını silkti. "İngeld'in tutsağı olmaya hiç niyetim yok, Lord Osarkon."

"Karşı ateş açamaz mıyız?" diye mırıldandı Seth.

Çakal'ın gülüşü gergindi. "Neyle?" Paralı askerlerin yüzerek yaklaşmasına baktı, çekik gözleri Seth'e kaydı. "Tanrı bize yardım etmediği sürece işimiz bitti."

Seth yutkundu. "Bak... o işe gelince. Ben öyle bir şeyin gerçekten olduğundan bile emin değilim. Ve yeniden olmasını istemiyorum."

"Ona ihtiyacımız var, Seth."

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! İçimde bir ses..."

Çok şiddetli bir patlama bir vagonun yarısını bir kerede havaya uçurdu. Eğilerek kendini korurken yerdeki otlara yapıştı ve dehşeti geçene kadar öyle kaldı.

Sonra Çakal sakince konuştu: "Sor ona."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum!"

"Ya sorarsın ya ölürsün."

Hırsız lordunun zalim bir ifadesi vardı, başını kaldıran Seth onlara doğru yüzen savaşçılara çaresizce baktı. Savunmasız kıyılarda mülteci, kapkaççı, dolandırıcı ve hırsız kızlardan oluşan acıklı bir ordudan başka bir şey yoktu. Onlara sırtını döndü, ellerini yüzüne götürdü. Karanlıkta olmak kendini daha güvende hissettiriyordu, çenesine dokunan kumlu elleri zampara gibiydi.

"Dinle," dedi. "Ben Sözcü değilim. Ben Sözcü olamam. Ama bize yardım et!"

Ses yanıt verdi. Yanıt vereceğini biliyordu. Kendi içinden onun aslında hiç gitmediğini hissedebiliyordu.

Düşünceli bir sesle konuştu: *Biliyor musun, Seth, Yer Altı Dünyası, yazmalarda yazıldığı gibi karanlık değil. Burayı görmelisin! Nehir kırmızı gelincik yapraklarıyla kıpkırmızı ve gökyüzü de mavi. Mirany o kadar şaşırdı ki.*

“Boş ver şimdi onları! Bize yardım et. Yer sarsıntısı mı gönderirsin, gökgürültüsü mü... Bir felaket gönder! Tanrılar ne yaparsa yap işte!”

Yalnızca kahkahaya benzer bir şey duydu. *Bunu kendin de rahatlıkla yapabilirsin.*

“Senin Oracle’ına saldırıyorlar.”

Benim Oracle’ım sensin.

“Hayır, Mirany!”

Sen Mirany’sin. Fark etmedin mi? Sen ve o yer değiştirdiniz, Seth.

Şaşıarak ellerini indirdi.

Çakal ona bakıyordu. “Ne dedi?”

Seth önüne baktı. Sonra konuştu: “Gökgürültüsü. Felaket.”

Kesinlikle. Sakin ses bir deliğe girmeye çalışan bir akrepten gelmişti. Üstelik bunu sana benim söylemem bile gereksizdi.

Seth yerinden sıçrayıp Çakal’ı kenara itti. “Onları oyalayın. Onları olabildiğince oyalamaya çalışın.” Ve sonra kaygan dik yamaçtan deli gibi yukarı koşmaya başladı, başını öne eğmişti.

“Nereye gittiğini sanıyor bu?” dedi Tilki kükrercesine.

“Öğrenecek zamanımız yok.” Çakal kıyıya döndü. “Tanrı tarafından ele geçirilmiş bir adam pek de akli yerinde biri sayılmaz.” Adamlarına döndü. “Hazır olun!”

Kılıçlar çekildi. Bazılarında mızraklar vardı ama bu kıyıma karşı etten duvar olarak karşı koyamazlardı. Onlara, bu zavallı yırtık pırtık orduya alayla baktı, bu güvenilmez, dolandırıcı,

süprüntü adamlardan oluşan gruba. Osarkon hanesinin son Prensi belli ki bu değerde insanlarla birlikte ölecekti. Tanrı'nın kendisini savunması için seçtiği bu insanlar gerçekten çok ironikti.

“Tilki.”

“Şef?”

“Bir hat oluşturun.”

Bunu söylerken bombardıman durdu, paralı askerler sudan çıkmaya başlamıştı. Bronz ısıltılar oldu, deniz baldır ve göğüs zırhlarıyla doldu. Uzun soluk saçları arkalarında bağlanmış, yüzleri boyanmıştı. Çok becerikli ve organize bir şekilde bir araya gelip ilerlemeye başladılar, kılıçları kalkanlarına çarpıyor, ritmik ve lanetli bir gürültü çıkıyordu. Gürültü tepenin üstüne kadar ulaşıyor, Tapınak duvarlarında yankılanıyordu. Dokuzlar'ın orada durmuş, dehşet içinde olanları izlediklerini gördü.

“Parlak Efendimiz,” dedi usulca, “bu kan adaklarımızı kabul et.”

Sonra, parlak bronz duvarına dönerken başka bir şey duydu. Gazap ve hiddet dolu, gür ve derinden gelen bir çığlık. Adamlarından bazıları dönüp sesin geldiği yere baktı.

“Yerlerinizi koruyun,” diye haykırdı Çakal. Artık dehşet duygusu her tarafa sinmişti, zemindeki kum titreşti, ayaklarının altında hafif bir sarsıntı hissetti.

“Tanrım.” Tilki kurumuş dudaklarını yaladı. “Kahrolası kâtip deprem yaptı.”

“Sanırım depremi yapan o değil.” Çakal sırtıttı. “Çok daha iri bir şey.”

Çabucak ilerledi. “Buz adamlar,” diye seslendi. “Hemen geri dönün! Tanrı gazabını hepinizin üzerine salmadan önce!”

Adamlar durmadı ama dümdüz olan çizgileri biraz bozuldu, sanki yerdeki sarsıntı bacaklarına etki edip kalkanlarını ağırlaştırmış ve kılıçlarının dengesini bozmuş gibiydi. Savaş adımları düzensizleşmişti. Sonra Çakal sırtında duran iki bronz kılıcını çekti ve onlara doğru uzattı.

“Görün!” diye bağırdı. “Tanrı’nın kutsal yaratıkları!”

Kuzeyli adamlar donakaldı. Çünkü yoldan üzerlerine doğru bir fil sürüşü iniyordu, sıcaktan delirmiş, özgürlüklerine koşuyorlardı. Binicileri kocaman kulakların arkasında kaldıkları için neredeyse hiç görünmeden onları hızla ileri sürüyordu ama asıl onları çeken denizdi, onun çekici enginlikleri, derinliklerinden gelen kokusu. İri buruşuk gövdeleri susuz kalmış, kurumuş, tozdan kabuklanmıştı, pireler yüzünden kaşınıyorlardı. İmparator’un filleri öfke çığlıkları atarak kulaklarını kocaman açmış, bütün irilikleriyle yıldırım gibi geliyordu.

Paralı askerler dağıldı. Kalkanlarını ve mızraklarını bir yana fırlatarak kendilerini denize attılar, bazıları korkuyla donakalarak yanlara dağılıp kaçmaya çalıştı ama kendilerini hırsız ordusunun karşısında buldular. Filler üzerlerinden geçti ve yaratıklar onları ezerken Çakal küçük kırmızı gözlerinin içlerinde Tanrı yaşıyormuş gibi zekice baktığını gördü ve kalkan duvarının geri kalanı gri canavarların ayakları altında ezildi.

Bütün bu gürültünün içinde Tilki onun dirseğini yakaladı. “Seth mi?”

“Seth.”

Onu görebiliyorlardı. Yoldan aşağı koşuyordu. O hızlanıp rüzgâr gibi gelirken Prens Jamil bağırdı. “Sen neden onlara binmedin, merak ediyorum, kâtip! Ne zafer ama! Bu yaratıklarla gurur duyuyorum! Amcam buna o kadar gülecek ki!”

Seth hava almaya çalışarak iki büklüm oldu. Ne gurur duyuyordu ne de eğlenmişti; yalnızca ekşi bir öfke ve bir iğrenme. Yüzemeyen paralı askerler ölmüştü, hırsız ordusu adamları acımasızca soyuyor, boğazlarını kesiyor, silah arıyordu. Arkasını dönüp cesaretini toplamaya çalışarak soluk soluğa konuştu: “Dinle, sana Chryse hakkında bir şey söylemem lazım.”

Ama Çakal dinlemiyordu. Bakışları sert ve ciddiye, suyun öte tarafına, yıkık köprüünün diğer tarafına bakıyordu.

Ingeld orada duruyordu, iri gövdesi, bronz miğferi parlıyordu, buz mavisi gözleri miğferin açıklıklarından görünüyordu. Ve önünde bir kadın vardı, tıknaz, gri saçlı, siyah pelerinine sarınmış bir kadın.

Seth soluğunu verdi. “Bu o! Manto.”

Çakal yanıt vermedi. Kükrer gibi konuşan Tilki oldu. “Onu tanıyoruz.”

Kadın suyun kıyısına gelerek seslendi. “Oyunun zekiceydi, hırsız Lord’um. Ama sana yalnızca acı kazandırdı. Adamlarım senin hayatını kurtaralı çok uzun zaman olmadı. O geceyi hatırlıyor musun, Lord Osarkon? Hırsızlar Kralı’ndan nasıl çaldığımı?”

Elini havaya kaldırdı. Parmaklarının arasında ne olduğunu anlayamadıkları, küçücük, altın gibi parlayan bir şey vardı. “Hepsi burada. Saçından parçalar, tırnakların ve derin. Eğer Ada’yı bize teslim edersen onları sana geri veririm. Yoksa büyülerime başlıyorum.”

“Bütün bunları almış mı?” Jamil’in sesi çok ciddiye.

Çakal ifadesizce başını salladı.

“Bu çok ciddi bir şey. Yani bir cadının nefretini kazanmak.”

“Bir şey değiştirmeyecek.” Hırsız lordunun sesi alçak ama sakindi. Köprünün yıkıntılarının arasına kadar inip karşıdaki kadına baktı.

“Artık çok geç, büyücü. Bir zamanlar senin kurnazlıklarından korkabilirdim ama artık değil. İşler değişti. Çakal yeniden Lord Osarkon oldu ve Şarkı Kuyusu’ndan içti. Belki bu beni korumaya yeter.”

İngeld bir şeyler mırıldandı. Manto başını salladı. Sesinde küçümseme vardı.

“Korumayacak. Ölümün uzun ve acılı olacak. Hiçbir şey kazandırmayacak. Biz kazanana kadar saldırmaya devam edeceğiz. Sonunda Ada’daki bütün kadın ve erkekler katledilecek, Tapmak yenilenecek, Tanrı’ya bal ve altın sunulacak. Ben Sözcü olacağım ve benimki yepyeni bir yönetim olacak. Tanrı’nın beni reddedeceğini sanmıyorum çünkü tanrılar değişken olur. Bunu sen de biliyorsun.”

Uzun bir süre adam bakışlarını ondan ayırmadı. Sonra arkasını döndü. “Elinden geleni ardına koyma,” dedi.

Altıncı Geçit
Ceza Kapısı

İnsanlar oyun oynar. Tanrıların hiç oynamadıklarını mı sanıyorlar?

İnsanlar kendilerini kandırır, yalan söyler, hikâyeler uydurur.

Dünya da benim hikâyem. Ben onu umutlardan ve arzulardan, sudan ve topraktan yaptım ve gökyüzünde yuvarladım.

Yıldızlar bir araya toplanır ve izler. Denizadamları sudan yükselir.

Ama yol uzun ve tanrılar bile bazen yoruhur, bu yüzden dünyayı bir portakala çevirdim ve soydum. Nefis kokuyor ve suları damlıyor. Parmaklarımdan akıyor.

Aşkının yeterli olacağını mı sanıyor?

Nehrin öbür tarafında toprak kuru ve kumluydu.

Mirany kıyıya çıkmayı başarinca yumuşak zeminin ayakları altında ezildiğini, çukurlar oluştuğunu hissetti. Belki de minik çinçilyaların kazdığı yuvalardı. Yerdeki otlardan bir tutam kopardı. Üstlerinde ılık bir rüzgâr esiyordu.

Oblek, “Fazla uzağa gitme,” diye seslendi.

Sonra Argelin seslendi: “Orada neler var?”

“Ot.” Onlara döndü. “Çimenli kocaman bir çayır.”

Göz alabildiğine uzanıyordu. Ne tepe vardı ne de üzerinde yetişen ağaç. Yukarıda gökyüzü maviydi ve güneş altın bir disk gibi yakıyordu. Esintide çimenler hareketsiz kalıyordu, hışırtilar çıkartarak bir o tarafa bir bu tarafa yatıp düzleşiyorlardı. Kaşlarını çatarak arkasına baktı.

Argelin kılıcını yaşlı adamın boğazına dayamıştı. “Disk. Onu geri istiyorum.”

Korkmuş görünmeyen Archon güldü. Ama güneş diskini de adama uzattı, o anda bütün ışık söndü. Argelin onu göğüs zırhının içine kaydırırdıktan sonra adamı bıraktı.

“Tehdit etmene gerek yoktu General. Ben zaten ölüyüm.”

Ama Argelin çoktan arkasını dönmüş, kıyıda ilerliyordu. Oblek aceleyle Alexos’u kucaklayıp sandaldan indi ve arkasını döndü.

“Sıra sende, eski dostum.”

Yaşlı adam hüznle gülümseyip başını salladı. “Olmaz, Oblek. Ben ancak buraya kadar gelebilirim. Bahçe yolu henüz benim için değil. Uymam gereken emirler var.” Kürekleri eline aldı ve beceriksizce yerlerine taktı.

Oblek, “Ama bizi burada mı bırakacaksın?” diye sordu.

“Evet. Ne yazık ki siz bu yoldan dönmeyeceksiniz.”

Oblek pruvanın gelinciklerin arasında uzaklaşmasını izledi.

“Seni yeniden görmek çok hoştu,” dedi usulca.

“Beni unutma, Oblek. Şarkı söylerken ve çalarken beni anımsa.” Sandal kan kırmızı yüzeyde yavaşça uzaklaştı, pusların arasında kayboldu.

Argelin arkasından seslendi. “Yaşlı adam! Kimin emirleri?”

Ses kürek şıptırtılarının arasında çok uzaktan geldi. “Burada Yağmur Kraliçesi hüküm sürer, Lord Argelin. Onun diyarına girmenizi izliyor. Onun öfkesinden sakının, Lordum.”

Bir an yalnızca gelinciklerin arasında bir parıltı görünür gibi oldu. Sonra hiçbir şey görünmedi.

Argelin bronz kılıcını bir klik sesiyle kınına yerleştirdi. “Peki ya *benim* öfkem ne olacak? Onu hesaba katan yok mu?” diye söylendi hırsla.

Oblek dönüp onun karşısına dikildi. Bir süre birbirlerinin gözünün içine baktılar. Sonunda General konuştu: “Seninle aramızda görülmesi gereken bir hesap var, şişman adam. Bir keresinde bana bir bıçak fırlatmıştın ve zırhım beni korumuştur. Belki de şu işi burada bitirsek iyi olacak.”

Oblek kollarını kavuşturdu. “Bu çok hoşuna giderdi, değil mi? Beni öldürünce kız ve Archon savunmasız kalırdı.” Adam sırtıttı, alnında terler parlıyordu. “Üstelik neden senin boynunu kırmaya zahmet edeyim ki? Zaten hepimiz ölülerin topraklarındayız ve buradan bir daha çıkabileceğimizi de sanmıyorum.”

“Bu çok aptalca.” Alexos, Mirany’nin yanına tırmanmış, sabırsızca ayaklarını sürüyordu. “Dünyanın sonu gelene kadar birbirinizle dövüşebilirsiniz ama sonunda ikiniz de birbirinizi şimdi olduğundan daha fazla sevemezsiniz, o yüzden yola devam edelim, tamam mı? Bahçe buradan çok uzakta, Lord Argelin.”

Bir an Mirany adamların hareket etmeyeceğini düşündü. Sonra Oblek gürültülü bir kakhaha patlattı ve arkasını dönüp kumlu tepeye tırmanmaya başladı. Argelin onu izledi. Korkunç bir an boyunca Mirany adamın bir bıçak çekip müzisyenin sırtına fırlatacağını düşündü ama onun yerine o da arkasından tırmanmaya başladı, eldivenli elleri kaygan zemine gömülmüştü.

Oblek ağır gövdesini yukarı taşımaya başladı ve tepede homurdandı. “Cehennemin dişleri. Burası Yer Altı Dünyası mı? İnsanların neden ölmekten korktuğu anlaşıldı.”

Alexos beline kadar gelen, hışırdayan otların arasında koşuyordu. “Burası çok güzel, Oblek!” diye seslendi adama. “Kelebekler var!”

Vardı. Üzerlerinde bulut gibi uçuyorlardı, minik sarı ve mavi kelebeklerin beyaz kanatları vardı, Mirany de onların arasında gezinirken bu kadar çok renkle karşılaşınca güldü.

Kısa sürede gökyüzü rengârenk kanatlarla dolmuştu. Oblek homurdandı. Argelin'e bakıp onu izledi.

Çayırdaki saatlerce yürüdüler. Başta açıklık ve ışık heyecan vericiydi ama Mirany kısa sürede uzun otların arasında yürümenin çok yorucu olduğunu anladı. Gizli çukurlara takılıyor, görmediği yılanlarla karşılaşma korkusuyla yavaş ve dikkatli hareket etmek zorunda kalıyordu, ayağını nereye bastığına hep dikkat etmesi gerekiyordu. Sonunda durduğunda boynunun tutulmuş olduğunu fark etti, neyse ki gelincik nehri çok gerilerinde, uzakta görünen kırmızı bir yansıma gibi kalmıştı. Sonsuz boşlukta bir şey parıldadı.

“Bu da nedir?”

Alexos Oblek'in sırtındaydı, bir elini gözlerine siper etti.

“Bir kapı, Mirany.”

Yaklaştıkça kapının yükseldiğini gördüler, gri yapı çimenlerde yalnız başına duruyordu. Eğer bu bir kapıysa, diye düşündü Mirany, ardına kadar açık olmalı çünkü kanatları gibi görünen şeylerin arasından çayır sonsuza dek uzanıyordu. Keşke Rehberlik Yolu hakkında daha çok şey bilseydi. Seth onu onlarca defa kopyalamış olmalıydı, o Bahçe'ye giden yol hakkında yazanları hatırlardı. Onun çılgınlığındaki acıyı hatırladı. *Bensiz gitme! Bekle!* Bu Mirany'yi sarsmıştı. Ona döndüğünde orada koyu kırmızı taşlardan başka hiçbir şey yoktu.

Seth kendisini orada istemeyeceğini mi düşünmüştü? Bu doğru değildi. Oblek'in koca gövdesine baktı, sonra Argelin'e. Seth bu tip insanlara karşı nasıl davranılması gerektiğini bilirdi. O bilmiyordu.

“Keşke burada olsaydı,” diye fısıldadı. Tanrı duymuşsa bile yanıt vermedi.

Sonunda Argelin de yapıya ulaşınca Mirany onun durup baktığını gördü. Eldivenli elini uzattı, Alexos'un çığlığı çok tiz ve korkutucuydu.

"Yo, dokunma! DUR!" Oblek'in sırtından inip koştu. Mirany de onun peşinden gitti.

İki direk ve üzerine yerleştirilmiş yatay bir parçadan oluşuyordu. Kapanacak bir kapı yoktu. Sütunlar uzun boylu adamın ikiz kopyalarıydı, kılıcı elindeydi ve ikisinde de Argelin'in yüzü vardı.

"Benimle alay ediyor," dedi tıslayarak.

"İşte ben buna benzerlik derim," diye homurdandı Oblek.

Gri bir maddeden yapılmış bloklardı, taş benziyorlardı ama rüzgâr sanki onları hareket ettiriyor, köşeleri rüzgârla savruluyor gibiydi.

"Bu nedir?" diye mırıldandı Oblek.

"Kül."

Bir an hepsi sessizce baktı, sonra Mirany kimsenin cesaret edemediği soruyu sordu.

"Neyin külü?"

Alexos narin parmağıyla bloğun köşesine dokundu. Gri bir toz bulutu sanki aşağı doğru kaydı.

"Herkesin mumyası ya da mezarı olmaz. Bir zamanlar kahramanların odun yığınlarının üzerinde törenle yakıldığını hatırlıyorum." Çabucak döndü ve Mirany onun arkasından gökyüzüne bakınca kuş olması gereken minik noktacıklar gördü. Çok hızlı uçuyorlardı, sürü dağılıp ayrı yönlere gitti. Koyu renk, küçük kuşlardı, karga veya kırlangıç olabilirlerdi, başlarının üzerinde daireler çiziyorlardı.

"Casuslar." Argelin'in sesi gergindi. "Onun casusları."

“Bize zarar veremezler.” Oblek ikiz resimlere arkasını döndü, çevrelerinden yürüdü, yüksekliklerine baktı. “Bunun amacı ne? Hiçbir şeyi korumuyor, hiçbir yere de gitmiyor.”

Kuşlar gakladı. Sonra aniden bir kül yağmuru gibi tepele-rine inip otlara konarak yolcuların etrafında göz ve kanatlardan oluşan bir daire oluşturdular. Mirany onlara bakmak için döndü, arkasında duran diğerleri de aynı şeyi yaptı.

Argelin kılıcını çıkardı. “Bunlar kuş değil.”

Gözleri cam kırıklardı, kanatları metaldi. Tüylerinin parlaltısı güneşi yansıtıyordu. Birisi bir çığlık atıp havalandı, Oblek’in saçlarını sıyrarak geçti, o anda o da küfrederek eğilmişti ve kül bloklarının üzerine düştü. Mirany çığlık atarak onu yakaladı.

“Ben iyiyim.”

“Hayır! Kolun! Bak!”

Oblek’in kolu, taşların arasından geçtiği yerde eli sanki bileğinden kesilmiş gibi ortadan kaybolmuştu. Ve sanki bu şaşkınlık anı onlar için bir işaretmiş gibi bir anda metal gaga ve pençeleriyle kuşlar harekete geçti.

Alexos şaşkınlıkla bağırırken Mirany eğildi. “İçinden geç-meliyiz!” diye bağırды Mirany.

“Hayır! Nereye gittiğini bilmiyoruz.” Argelin çarpan kanat-lardan elleriyle korundu, vahşi bir ısırk bileğini kesti.

Mirany o tarafa döndü. “Archon? Alexos?”

Bir darbeye çimenlere devrildi. Göğsündeki ağrıya rağmen ciğerlerine hava doldurabildiği anda bağırmaya başladı. “O gitti, Oblek. İçeri girdi.”

Diğerlerinin onu takip edip etmediğine bir kez bile bak-madan gri direklerin arasından geçerek bir adım attı ve sanki bir sis duvarından içeri girmiş gibi bir anda yok oldu. Oblek arkasından haykırmaya çalıştıysa da eli boş-

luğa kapandı. Boylu boyunca yere serildi, çimenlerin üstüne yuvarlandı. Kalbi buz kesmişti.

Hiç kuş yoktu.

İkiz heykeller yoktu.

Argelin elinde kılıcıyla telaşla daire çizdi.

Etraflarında her yöne doğru uzanan çimenlerden başka bir şey yoktu. Ve sonunda çimenlerin arasında bir yerden kırmızı saçlı bir kafa yükseldi.

“Mirany nerede?” diye fısıldadı Alexos.

Mirany yerden kalktı. “Tamamen aynı,” dedi. “Tek farkı...”

Rengi. Burada otlar altın rengiydi. Uzun boylu buğday başakları hışırdayıp dans etti, onların üzerinde gökyüzü koyu renk bulutlarla kaplıydı. Uzakta, sessiz bir şimşek çaktı.

Etrafına bakındı. “Archon?”

Sonra kapının kaybolduğunu fark etti. Geriye hiçbir iz kalmamıştı. Yutkundu.

“Alexos, lütfen, benden saklanma.”

Çömelmiş onu izliyor olabilirdi. Ya da sandaletlerini bağlıyordu. Oyun oynuyordu. Her an bir yerlerden çıkıp üzerine atlayarak hem can sıkıcı hem de sakinleştirici bir şey söyleyebilirdi.

Ama buğday tarlası kilometrelerce uzanıyordu ve sanki dünyanın ucuna kadar giden, beline gelen başaklar hışırdıyordu, üzerine giydiği büyük bir etek gibiydi. Yavaş geçen birkaç dakikanın ardından aklına gelen şeyle buz kesti, belki de o burada değildi. Mirany kapıdan bu tarafa tek başına geçmişti.

“Parlak Efendimiz?”

Yanıt yoktu. Belki de burada Tanrı yoktu. Belki kendisinden başka hiç kimse yoktu. Çabucak eskiden kapının olduğu tarafa ilerledi, etrafına bakındı ve çömeldi. Yeri inceldi, buğdayların köklerine baktı, eskiden kalmış bir iz aradı, o kadar ağır bir şey çekilirse mutlaka yerde bir iz bırakırdı. Otları düzleştirdi, gözleriyle inceledi ve bütün alan boyunca tamamen aynı şekilde uzanıp gittiklerini gördü.

Tereddüt etti. Eğer yola devam ederse Oblek ve diğerleri de geçecek bir yer bulurlar mıydı? Üstelik burada güneş batana kadar durmak ve geceyi geçirmek düşüncesi çok korkutucuydu. Eğilip üzerindeki giysilerden beyaz bir kumaş parçası koparıp bir başağın üst tarafına bağladı, sonra biraz ileride bir parça daha. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.

Bu altın düzlükte ilerlemek onu tüketti. Baştakiler olgun başaklardı. İlerledikçe, sıcağın ve susuzluktan çaresizleştikçe halüsinasyonlar görmeye başladı. Mısırların eriyip sıvıya dönüştüğünü, sonra koyu damlalar halinde dökülüp bilezik ve halhallara dönüştüğünü, tuniğinden sarkıp parmaklarında yüzük olduklarını gördü. Yüzündeki teri silerken yüzüne altın bulaştırdı, metalik polen onu öksürttü, saçlarını toza buladı. Dudaklarında tadını hissetti. Bal gibi tatlıydı.

Tökezleyerek ve düşüp bu yapış yapış ekinlerin arasında boğulmaktan korkarak etrafına bakındı. Güneşin tam önünde, neredeyse tam ufukta olduğunu fark etti. Onun kırmızısı son ışıklarında koyu renk bir karaltı görür gibi oldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Belki o ikiz heykellerdi, ona geri gelmişlerdi. Elini gözlerine siper ederek bekledi, güneşin pus ve buharlar arasında batmasını bekledi.

Çölün tekdüzeliği arasında gece oldu.

Yerin yükseldiğini ve tepede gizemli bir şekil belirmediğini gördü.

Bu bir bina mıydı? Olamayacağım düşündüyse de başka ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çabucak o tarafa doğru yürüdü.

Karanlıkta içinde yürüdüğü buğday denizi su oldu, fosforla doldu ve yüzeyin altındaki balık şekillerini gördü. Avuçlarını daldırarak doldurup dudaklarına götürdü ama sonra parmaklarını açıp dökülmesini izledi.

Eğer içerse asla kurtulamayabilirdi.

Sonunda yokuşun eğimi arttı ve suyun seviyesi giderek düştü. Önce dize kadar, sonra bileğe kadar indi ve arkasında ay yükselirken döndüğünde bütün çayırın gümüş bir yol gibi arkasında uzandığını gördü.

Tekrar önüne dönünce titredi. Islak tuniği bacaklarına yapışmıştı.

Tepenin üstünde bir koruluk vardı.

Alçak ve çarpık ağaçlardan oluşuyordu, belki zeytin ağacıydılar ama bakımsız görünüyorlardı. Derinliklerinde bir kıızılalık vardı, sanki gövdelerin merkezinde bir ateş yanıyormuş gibiydi. Dikkatle yürüyerek yaklaştı. Orada hafif bir rüzgâr vardı, alevlerin cızırtısını taşıyordu. Ve maskeleri döndürüyordu.

Maskeler koruluktaki bütün dallardan sarkıyordu, gümüş, abanoz ve huş ağacı kabuğundan ve zümrüitten yapılmışlardı. Onları hareket ettiren havada yüzleri o taraftan bu tarafa dönüyor, eğer dinlerse ve boş göz oyuklarından bakarsa onu her yönden inceliyorlardı. Onları tanıdı. Gözcü, Taşıyıcı ve Nakışçı maskeleriydi, hatta uzun zaman önce ölmüş olan Çeşnibabaş maskesi de vardı. Kenara atılmış binlerce yüz, Dokuzlar'ın yıllara yayılmış kuşakları. Bazıları o kadar eskiydi ki onların döneminde Oracle bile daha yeni bilinmeye başlanmıştı. Ayınler kurallara henüz oturtulmamıştı, gözleri olmayan sade papirüs

maskelerdi. Bir zamanlar Hermia'nın olan tüyle süslenmiş maske de vardı, yanakları özenle oyulmuştu, üzerinden sarkan altın diskler birbirine çarpıp şıngırdıyordu.

Şaşırان Mirany bir elini ağzına götürüp öylece kalakaldı.

Yüzün ağzı açıktı.

Sanki, *Mirany*, der gibi soluk aldı.

Mirany yerinden sıçrayıp o şokla bir adım geriledi. Asılı maske bir o tarafa bir bu tarafa sallanıyordu.

Sonunda Mirany cesaretini toplamayı başardı. “Bu sen misin?”

Sen demekle kimi kastettiğine bağlı.

Kız tozlu ellerini gergince birbirine vurdu. “Parlak Lord?”

Yo. Hayır. Maskenin altında konuşurken sözlerim hep bana aitti, hatırlamıyor musun?

Mirany biliyordu. Bu bir kadın sesiydi, sinir bozucu ve sakin. Tanıdık. Emin olmak için yine de fısıldadı. “Yağmur Kraliçesi mi?”

Burada yapayalnızken cesaretinin birazını kaybetmiş gibi görünüyorsun, Mirany. Yanında kâtip ve Tanrı olmayınca sen korkak küçük bir kızıdan başka nesen ki? Senin hakkında yanılmadığım anlaşılıyor. Yağmur Kraliçesi'ne gelince, bütün bu diyar ona ait. Sen yaklaşırken seni izliyor. Ben de öyle.

Mirany etrafına bakındı. Rüzgârın şiddeti artıyordu, maskeleri oradan oraya savuruyor, göz deliklerinin karanlıkları her tarafa bakıyordu.

Mirany konuştu: “Hermia, neredesin?”

Söyle ona. Geri dönmek zorunda. Hiçbir ölümlü Dokuz Geçit'ten geçip geri dönemez. Bunun için aşkın yeterli olacağını mı sandı gerçekten? Zarar görmeyecek bir çeşit kah-

raman olduğunu mu sandı? Ona onu sarsan şeyin aşk değil kibir olduğunu söyle. O beni öldürdü. Benden daha ne istiyor?

Bulutlar toplanıyordu, doğudan, ayın doğduğu taraftan gelip bir fırtına yaratacak biçimde şimşeklerle yaklaşıyordu. Mirany endişeyle çevresine bakındı. Korunun içlerinde yanan ateş biraz küçülmüş gibiydi ama orada bile saklanacak bir yer görünmüyordu. Maskeyi koparıp almak için uzandı ama ses çılgılık attı: *HAYIR!*

Çok geç olmuştu. Parmaklarını geri çekerken şimşek çakmıştı. Göz delikleri yumuşayıp aktı, damlalar oluşturdu, sanki altın gözyaşları döküyordu. Ağzı sarktı, metal erime derecesine kadar ısındı, şekli bozuldu ve sonunda eridi. Gökğürültüsü duyuldu.

Mirany seslendi: “Hermia, bekle! Ben nereye gideceğim? *Ne yapacağım?*”

Mahvolmuş dudaklardan bir iç çekiş duyuldu. Sözcükler bozuktuk, boğuk geliyordu ve heceler anlaşılmıyordu.

Güneş...

“Ne? Söylesene!”

Scarab...

Ve sonra önünde erimiş bir yaratık suratından başka bir şey kalmadı. Bütün güzelliği gitmişti, altın diskler kordonların ucundan eriyip akıyordu. Mirany geriledi, yukarı bakınca gökğürültüsü patlamadan önceki şimşek çakışını gördü, kükremeye benzeyen yankısı bütün düzlüğü boydan boya geçmiş gibiydi. Şiddetli rüzgâr onu savurunca saçları ve giysileri uçtu. Ağaçlar gıcırdayıp eğildi. Yağmur yüzünü uzun tırnaklar gibi pençeledi.

Hemen arkasını dönüp koşmaya başladı, koruluğun derinlerine girdikçe birbiri içine geçmiş ağaçlardan uzanan zeytin dalları düşmüş yapraklarla birlikte onu engelledi. Korkunç bir sağanak başladı ve onun şokuyla soluk almaya çalışırken

kulakları sağır eden bir gürültüyle fırtına tısladı. Önünü görmek zordu, ateş yaklaşmamıştı, köklere ve yılan deliklerine takılarak tökezledi. Ağaçlar dönerek, cadiya benzeyen boğum boğum yüzleriyle onun geçmesini seyrettiler.

Sonra alçak bir dalın üzerinden atlarken başını kaldırdı ve onu gördü.

Adam sırtı ona dönük, ateşin başında oturmuştu. Koyu renk bir pelerini vardı ve kendisine döndüğünde çakal maskesi onun paniğini yatıştırdı. Kırmızı gözleri ateşin ışığında parlıyordu.

“Endişeleniyorum, Mirany,” dedi. Maskeyi kaydırıp çıkardı ve Mirany yüzündeki beyaz parıltıyı gördü. “Şu Kuzeyli adamlar İkinci Kademe’ye kadar ulaştı. Artık mezarların içindeler.”

O korkudan beslenir

“Bu kesin.” Seth odayı adımlıyordu. “Kuzey bölümünü kazmayı bıraktılar ve bütün adamlarını çöldeki kayalığın oradan Duvar’ın altındaki bölgeye aktardılar. Ve bu kötü.”

Durup Çakal’ın bunun nedenini sormasını bekledi ama mezar hırsız rahatsızlık verecek kadar sessizdi. Konuşan Tilki oldu. “Dökül, yakışıklı çocuk.”

Seth masaya oturdu. “Acheröes’in mezarı tam da orada. Eski ve yüzeye yakın. Biliyor muydun?”

“Sanırım,” dedi Çakal isteksizce, “biz orayı bir zamanlar soyup soğana çevirmiştik. Ingeld orada hiçbir şey bulamayacak.” Fil dişi bir kupadan bir yudum aldı.

“Ama oradan başka yerlere giden tüneller var. Çoğu sahte geçitler, çıkmazla sonlanıyor ama lahdin arkasında Üçüncü Kademe’ye giden, galerilere açılan gizli bir kapı var. Onu bulurlarsa onları hiçbir şey durduramaz.

Tilki küfretti. “Biz onu bulamadık.”

“Biz bir gecede girip çıkmıştık, Tilki.”

“Tuzaklar olmalı.”

“İngeld önden köleleri gönderecektir.” Çakal pencerenin içinde sessizce oturan Chryse’a döndü. “Leydi? Oracle’da gelişmeler nasıl?”

Kız cilalı tırnağındaki toprağı kazıdı. “Senin adamların şu taş kaldıracı şeyi tamir ettiğinden beri çok daha kolay, yine de Rhetia onların oraya çıktığını öğrenince küplere binecek.”

“Onun öfkesi,” dedi Çakal kibar bir tavırla, “beni korkutuyor.” Bir yudum daha aldı. Seth Tilki’nin tek gözüyle ona bakışını yakaladı.

“Yani temizleniyor.” Chryse omzunu silkti. “Ama haftalar alabilir.”

“Bizim haftalarımız yok. Yalnızca Scarab Günü’ne kadar vaktimiz var.” Mezar hırsız odanın açıldığı terasa baktı. “Lord Jamil?”

İnci Prensi beyaz tırabzanlardan eğilmiş, donanmaya bakıyordu. Koyu tenli yüzünü onlara döndü.

“Hırsız Lord, ben yalnızca bir tutsağım. Benim arzumu biliyorsun. Bana bir gemi ver ve bırak donanmaya gideyim. Leydi Rhetia belli ki başarısız oldu. Oraya gidince adamlarımı buraya getirebilirim, bu barbarları denize dökeriz ve Oracle da özgür kalır.”

Çakal gülümsedi. Parmağıyla siyah kupaya vurdu. “Ah, evet. Kulağa ne kadar da kolay geliyor.” Kupayı itip ayağa kalktı ve iri adama doğru yürüdü. “Ama o zaman ne olur? İki Diyar halkı zorba yönetimlerden bıktı, Lordum. Argelin olmazsa Ingeld. Ingeld olmazsa o zaman da İmparator. Zayıflıklarımız ordumuzun olmaması ve bir tanrının sözleri dışında gücümüzün olmaması yüzünden ödememiz gereken bedel bu mu? Bir zamanlar biz kendi kendimizi yönetirdik. Babam, kellesi Liman

Kapısı'nı süsleyene kadar Konsey üyesiydi. Oracle özgür olacak diyorsun. Ama Archon'un sarayında bir sömürge yöneticisi oturacak ve sokaklarda da yeni bir ordu olacak." Sırıttı. "Ve benim kelim de kuşkusuz Kapi'da."

Seth Chryse'a baktı. Kız kirpiklerinin altından ona bakıyordu. Seth yutkundu, sonra dobra dobra konuştu: "Sanırım öncelikle Oracle'a odaklanmalıyız. Yalnızca Dokuzlar değil, herkes orada çalışmalı." Seth kendini ona gülümsemek için zorladı. "Bütün saygımla söylüyorum, Rahibe, Dokuzlar... en güçlülerimiz sayılmaz. Elimizde çok kuvvetli birkaç adam var..."

Chryse ona kibirle baktı. "Bunu diğerleriyle tartışmam gerekecek."

Seth onun bunu diğerlerine ileteneğinden bile emin değildi. Kızın aslında kim olduğunu Çakal'a söyleme arzusu o kadar güçlüydü ki neredeyse canını yakıyordu. Onun yerine başını salladı.

Çakal dönüp kupasına biraz daha su koydu. Becerikli parmakları tahtanın üzerinde hafifçe kıpırdadı. "Çabuk tartışın, Rahibe."

Kız ayağa kalkıp eteklerini sürüyerek odadan çıkarken giysisi sanki çaktırmadan dürter gibi Seth'in koluna süründü. Adamlar Jamil'i de onun arkasından götürdükten sonra Seth Çakal'a döndü ama bir şey söyleyemeden Tilki onu bir kenara iterek Çakal'ın dirseğini yakaladı. "Otur," dedi kükrercesine. "Yere yıkılmadan önce."

Bir iskemleye oturmasına yardım etti, hırsız Lordu âdeta yığıldı. Yüzünün rengi çekilmişti, titreyen parmaklarıyla yüzünü ovuşturdu. Konuşurken sesi boğuktu. "Kapıyı kilitle. Kimsenin girmesini istemiyorum."

Seth kapıya koştu. Kapıda kilit olmadığı için açıp dışarı baktı. Koridor Yağmur Kraliçesi'nin ona kristal damlalı bir perdenin ardından bakan heykelinin dışında boştu. Bir sandalye alıp kapıya dayadı ve hemen geri döndü. "Hasta mı?"

Tilki kızgın kızgın baktı. "Manto yapıyor. Başladı."

Seth ürperdi. Bir an için kadının odasının kokusu aklına geldi, zehirli iksirleri ve mumyalanmış yaratıkları hatırladı. "Bu mümkün mü..."

"Yiyemiyor." Tilki biraz daha su döktü. "Yediğini kusuyor. Dünden beri hiçbir şey yemedi."

"Belki de bu yalnızca..."

"Bu o kadından, kâtip, inan bana."

"Sanki çoktan ölmüşüm gibi konuşmayı keser misiniz artık!" Çakal yerinde güçlkle doğruldu. Yüzü terden sıırıslıklamdı. "Beni o öldüremezse sen öldüreceksin, Tilki." Sudan bir yudum alıp öksürdü. "O korkudan besleniyor."

Bir sessizlik oldu. Denizin mavi açıklığında bir martı daireler çizerek bağırdı. Seth oturdu. Bir süre sonra umutsuzca sordu: "Teslim olacak mısın?"

"Asla."

"Sen olmazsan bir liderimiz de olmaz."

"Saçma. En başta sen varsın."

"Ben mi?"

"Neden olmasın?" Çakal, Seth'in rahatsızlığını görünce soğukça gülümsemeyi başardı. "Ya da eminim Rhetia başa geçmeye heveslidir. Ama henüz ölmeye hazır değilim. İki gün içinde Scarab Günü olacak. Sen o zaman Archon'un geri döneceğini söylüyorsun. O zamana kadar dayanmayı başarabilirsem o çılgın küçük oğlan dünyayı kurtarmayı başarabilir."

Bir an Seth onun sayıklayıp sayıklamadığını merak etti. Sonra konuştu: “Dinle, seni Chryse konusunda uyarmalıyım.”

Çakal acı içinde güldü, Tilki tükürdü.

“Biliyor muydunuz?”

“O güzel küçük kediye hiç güvenmemiştim, asla da güvenmem.” Çakal bir yudum su ve derin bir soluk aldı. “Anlat ona Tilki.”

“Soruşturma yaptık. İki ayım Manto’yla geçirmiş. Kadın onun annesinin ablasıymış.”

Seth söze girdi: “Ve babamın nerede olduğunu biliyor. Benim...”

“Hayır.” Çakal’m çekik gözleri onu dikkatle süzüyordu. “Hayır, Seth. Bu bir tuzak. Oracle’ın içinden geçene kadar hiçbirimiz Ada’yı terk etmiyoruz. Onlara çok fazla yardımın dokunur... Biliyorsun ya, mezarların yerlerini bildiğin için. Seni ele geçirmek için aptal bir kurtarma operasyonu yapmaya kalkışmanı bekliyorlar.”

Öne eğildi, sesi sertti. “Denemeyeceğine dair bana söz ver.”

“Ama o kadının Telia’yı eline geçirdiğini bir düşünsene!” Ürpererek yerinden fırladı, buna dayanamıyordu. “O kadın... cariyeye... O bir cadı!”

Çakal ve Tilki birbirlerine baktı.

“Baban kardeşini koruyabilir.”

“O yaşlı bir adam!” Seth öfkeyle döndü. “Onu uzun zaman kendi haline bıraktım! Orada, yanlarında olmam lazım!”

Gergin sessizlikte Tilki mırıldandı: “Küçük bir ekiple...”

“HAYIR.” Çakal’m emri çok kesindi. “Manto’ya daha fazla rehine vermeyeceğiz. Bunlar senin vicdan azabından, Chryse’in

garezinden ve benim ölümünden daha önemli. Oracle'ın ve mezarların geleceği bize bağlı.”

Seth kapıya yürüyüp hırsla açtı. Sandalye gürültüyle devrildi. Utanç ve öfkeyle kıpkırmızı olmuştu ama sesini kontrol etmeyi başardı.

“Mezarlarda yalnızca kemikler var. Telia onların hepsinden daha önemli.”

Seth bütün öğleden sonrayı Oracle'la uğraşarak geçirdi. Be-line kadar soyundu, Persis'in izin verdiği adamlar ve kızlarla birlikte taş kaldırıp deliğe girerek büyük kaya ve moolozların etrafına kalın ipler bağlayarak çalıştı. Akrepler vardı ama başta aldırmayacak kadar öfkeliydi, sonra bir tanesi ayağının üzerinden geçti ve o da korku içinde çekildi. Ondan sonra çok daha temkinli davrandı.

Ter sırtından aşağı süzülüyor, güneş yüzünü ve omuzlarını yakıyordu. Rahatsızlığından sadistçe bir zevk alarak buna dayandı, uçan sinekler ve sivrisinek sürüleri onu ısırırdı. Esintiye rağmen Oracle'm bulunduğu düzlük ısıyı yansıtıyordu, belindeki ağrıyı geçirmek için biraz dikleşince ısıdan titreşen havanın içinde mavi denizin yansımasını gördü.

Onları getirmeliydi. Kendisinin bile Liman'dan son anda çıkabildiğini biliyordu ama onları orada bırakmak... Bir an babasının onu hor görüşünü hatırladı ama bunu hatırlamak eskisinden daha kötüydü çünkü bu kez içinde farklı bir şey daha vardı. Bir tür anlayış. Telia'nın maymunları ne kadar sevdiğini anımsadı.

“Seth?”

Chryse. Bir süre bekledikten sonra kıza döndü. Bir amfora su ve bir kupa tutuyordu.

“Susadın mı?”

Başını salladı, kızın suyu dökmesini izledi, ellerinin özenli yapılmış manikürlü beyaz hali dikkatini çekti. Suyu boğulurcasına içerken serinliği gırtlığını yaktı. Boş bardağı ona geri verdi. Çok nazikçe parmaklarının kızinkileri okşamasına izin verdi.

Kız kıkırdadı. “Sanırım biraz daha istiyorsun, öyle mi?” Bardağa bir yudum su dökerek uzattı, bu kez eli kızın parmaklarının üstüne kapandı ve kız da ona izin verdi. Ama kızın sesi sakindi.

“Çok terlisin, Seth. Bazı kızlar bundan hoşlanır ama ben sevmiyorum.”

Seth dönüp basamağa oturdu. İşçilere bakarken kız da yanına oturdu. “Demek bana nazık davranmaya karar verdin.”

Seth suyunu içti ve bardağını bir kayanın üstünde dengelemeye çalıştı. “Bu daha akıllıca görünüyor, Rahibe.”

“Bu doğru. Öyle. Ben her zaman senden hoşlandım, Seth, en başından beri. Oysa Mirany dedi ki...”

“Mirany’den söz etme.”

Chryse gülümsedi. “Geri geleceğini sanıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Ama Yer Altı Dünyası’ndan kimse geri dönmedi. Bu imkânsız.”

“O döndü. Daha önce bir kere yaptı bunu.”

“Şey, ben de Mirany hakkında konuşmak istemiyorum.” Parmağındaki su damlasını yaladı. “Seth, Çakal hâlâ hastalanmadı mı?”

Seth buz gibi yanıtladı: “Hayır.”

“O zaman yakında hastalanır. Manto büyülerine başladı. Ve o öldüğünde... çünkü sonunda her zaman ölürler... sen

ve ben ona Oracle'ı verebileceğiz. Ve o zaman eğer istersen gidebiliriz. Babanı bulur, bir yerlere gideriz çünkü o bize bir gemi, mücevher ve altın verecek. Ya da burada kalabiliriz ve..."

Seth uzanıp onun parmaklarını tuttu, başparmağım onun-kilere sürttü. "Başladığımı nereden biliyorsun?"

Chryse memnun olmuş görünüp cilveyle yanıtladı. "Sana söylemiştim. Scarab."

Seth başını sallayıp kızın elini itti. Kıza bakmasa bile surat astığını hissedebiliyordu.

"Bu doğru!"

"Ben aptal değilim. Nasıl olur da bir teneke böcek..."

"O altından. Üstelik o... neyse, bak. Sana göstereceğim." Elbisesinin derinliklerine elini sokup onu dışarı çıkardı, kırmızı ve mavi mücevher elinde duruyordu. Seth onu alıp merakla döndürdü, altın iğnesini gördü. Altında bildiği en eski hiyeroglifler vardı, hanedan öncesi çağlara aitti.

"Kanatlı böcek," dedi. "Güneşin yeniden doğuşunun sembolü. Gerçekten de uçabiliyor mu?"

Kız kıkırdadı. "Evet. Ve bana görmek istediğim herkesi gösterebiliyor."

Seth kurumuş cildini kaşıdı. "O zaman, bana bunu kanıtla," dedi boğuk bir sesle.

Bir an onun bunu yapmayacağını sandı. Ama kızın dudakları tatminle büküldü ve sanki artık ona tamamen sahip olduğundan emin olmuş gibi bir tavır takındı. Seth buna zor da olsa dayanacaktı.

Bok böceğini alıp bir taşın üzerine koydu, sonra bardağı alıp içine su döktü, çok yavaşça birkaç yumuşak hece mırıldandı. Su taze ve berraktı, iki baloncuk yükselip yüzeyinde patladı.

“Şimdi. Bak.” Parmakları bok böceğini kavradı, nazikçe onu suyun içine bıraktı, dibe çökmesine izin verdi.

Suda yumuşak dalgacıklar oluştu, bok böceğinin şekli bozuldu. Seth dayanamadı. “Ne oldu şimdi, yani...”

Sonra Manto’yu gördü.

Boğuk bir çığlık, kendi ağzından çıkmıştı. Chryse onun koluna sarıldı. “Sessiz ol, Seth. Bizi duymamalı.”

Kadının arkası dönüktü ama önünde duran aynadaki yansımasından ne yaptığını görebiliyorlardı. Pencereleleri demirli odasındaki sihir masasında oturuyordu. Güneş ışınları kafeslerden geçerek yere vuruyor, açmaya çalıştığı gümüş kutunun üzerinde çizgiler oluşturunuyordu. Seth kutuyu tanı-mıştı, köprünün öte tarafından göstererek Çakal’ı tehdit ettiği kutuydu. Seth büyülenmiş gibi onun küçük cam bir şişe alıp tıpasını açtığını ve sonra usulca yaldızlı bir cımbızla içinden bir saç teli çıkardığını gördü. Açık renk bir saç.

“O orada,” diye fısıldadı Chryse.

Seth başını kaldırdı, Çakal Üst Ev’in terasına çıkmıştı ve bulundukları yerden onun balkon korkuluklarına ellerini dayamış zarif bedenini görebiliyorlardı.

“Bunun işe yaradığını gözlerimizle görebileceğiz!” Chryse çok hevesli görünüyordu. Kızdan uzaklaşmak istedi ama suyun içinde Manto saç telini yakıyordu.

Onu ateşe tuttu ve saç teli bir anda cızırdayarak kendi üstüne kapandı.

Seth ayağa fırladı. Çakal haykırdı. Ağrıyla mücadele edermiş gibi iki büklüm oldu, kollarını göğsüne doladı, sonra gücünü yitirerek dizlerinin üstüne yığıldı. Ağzından bir inilti çıktı.

“Durdur şunu!” diye bağır-dı Seth. “Durmasını sağla!”

“Bunu yapamam, Seth.” Chryse ona sakince baktı. “Bu ona kalmış. Onu istese hemen şimdi öldürebilir.”

Sesler. Tilki, diğerleri, koşma sesleri.

Seth buna dayanamıyordu. Bardağı tekmeleyip devirmek, üzerinde zıplayıp topuğuyla ezmek, suyun sıcak taşlar üzerinde buharlaşmasını izlemek istiyordu. Chryse gülümsedi.

“Bunun seni üzmesine şaşırdım. Önemli biri olmak için senin daha fazlasını yapmanı beklerdim, Seth. Mirany öyle söylemişti.” Uzanıp Seth’in elini tuttu. “Hepsi numara mıydı yoksa?”

“Hayır.” Seth de yaklaşp kızı ayağa kaldırdı, sonra kollarını ona doladı. “Bu yalnızca... biraz fazla tuhaftı.”

Bu yanıtı kızın hoşuna gitmiş gibiydi. “Biz çok güçlü olabiliriz, Seth. Sen ve ben. Hermia ve Argelin gibi olabiliriz.”

Seth onu sıkı sıkı tuttu, kızın omzunun üzerinden Çakal’ın etrafında toplanan adamlara bakıyordu, içini dehşet kemiriyordu, çaresizlik korkunçtu.

Ve sonra uzakta, Liman duvarında bir boru sesi yankılandı. Suda Manto’nun başı aniden yukarı kalktı. Yanmış saç telini elinden bıraktı ve pencereye yönelmiş gibi görüş açılarından çıktı. Mavi denize bakan Seth gemiyi gördü. Küçüktü ve yelkeni tuhaf bir biçimde dalgalanıyordu, usulca Ada’ya doğru yol alıyordu. Ve pruvasında çok iyi tanıdığı, uzun boylu biri duruyordu.

Onu Chryse da görmüştü. Kendini öfkeyle Seth’ten uzaklaştırıp kızgınlıkla ciyaktarken ayağını yere vurdu.

“Of bu haksızlık ama! O her zaman her şeyi rezil etmek zorunda!”

Aşığıda Tilki, Çakal'ın ayağı kalkmasına yardım ediyordu. Mezar hırsızı ayakta güçlükle durmaya çalışarak tekneye baktı ve önde duran kız ona el salladı.

Seth büyük bir rahatlamayla derin bir soluk verdi.

Rhetia'ydı.

Hemen dönüp Chryse'ı öptü. Bu oldukça uzun bir öpücüktü, dudaklarını onunkilere kenetlemişti. Kendini geri çektiğinde kız kıpkırmızı olmuş, saçları dağılmıştı.

Kız elini ağzına götürdü. "Ah, Seth," dedi soluk soluğa, sonra dönüp koşarak ve kıkırdayarak teras merdivenlerinden indi.

Tilki'nin inanmayan bakışları altında Seth onun gidişini izledi. Kız gözden kaybolduğunda parmaklarını açtı.

Kirli avcunun içinde mavi ve altın renkli, ıslak bok böceği duruyordu.

Heykellerini yıkan adam

“O Mirany değil.” Oblek ümitsizce karanlıklara doğru bakıyordu.

“Orada bir şey var.”

“Görebiliyorum, General ama o çok daha büyük.” İki eliyle kendini çekti ve tepenin üzerine biraz daha yaklaşıp baktı. Siyah kum hantal parmaklarının altında kaydı.

Argelin somurttu. “Ben de yanımıza bir tanrı almanın işe yarayacağını sanmıştım.”

Alexos yalnızca omzunu silkti. Karanlıkta yüzü yorgundu, gözleri hâlâ ıslak ve şişti. Mirany kaybolduğundan beri onu teselli edememişlerdi, kendisinin suçu olduğunu söyleyerek hıçkırmayı sürdürmüş, onu yeşil mahsullerin olduğu tarladan kucaklayarak çıkartmaları gerekmişti. Şimdiyse karanlık çökünce bitki örtüsü yok olup siyah bir çöle dönüşmüş, önlerinde tek başına duran bir şekil belirmişti.

“Fazla hareketsiz.” Argelin gözlerini kıstı. “Bir heykel daha.”

“Dikkatli olmalıyız...”

“Neden? Yağmur Kraliçesi’nin tuzakları bana vız gelir.” Aniden tepeden aşağı inip hızla ilerlemeye başladı. Oblek arkasından ters ters baktı.

“Bu kadar az içip kafayı bulan bir insan.” Kaba kaba güldü. “Burası ne kadar altüst bir yer, eski dostum.”

Ama Alexos çoktan Argelin’in arkasından koşmaya başlamıştı, Oblek koca gövdesini telaşla kaldırıp onları takip etti. Bütün kalbiyle kızın yanlarında olmasını diliyordu. Kızın aklı başındaydı. Hatta o sonradan görme Seth bile burada, okuma yazma bilmesi ve diğer öğrendikleri sayesinde işe yarayabilirdi ama ya o, Oblek, o ne işe yarardı ki? Şarkılar dîşında tabii. Burada yalnızca onun şarkıları vardı.

Şekil kocamandı. Yaklaştıkça üstünde fazla büyümüş bir sarmaşık olduğunu gördüler, şerbetçi otu sapları o kadar gürdü ki şekli bile anlaşılmıyordu. İleri uzattığı eli Alexos kadar büyüktü, pirinçten ayak parmağı görünüyordu.

Alexos başını geri atıp ona baktı. “Bu bir dev.”

Argelin kılıcını iğrenerek kınına taktı. “Bize bir şey anlatmıyor. Gidelim.”

“Dur.”

Döndü ve bir an için yüzünde onu kemiren ızdırabın izlerini gördüler.

“Duramam! Hermia’yı bulmalıyız! Sizi neden peşimde sürüklediğimi de hiç bilmiyorum zaten.”

“General.” Oblek’in sesi yorgun çıkmıştı. “Konuşan ben değildim. Ben tek kelime bile etmedim.”

Bir an birbirlerine baktılar, sonra ikisi de oğlana baktı. Alexos’un yüzünden şaşkınlık okunuyordu. “Ben hiç değildim!”

“Ben konuştum.”

Bir an Oblek konuşanın Tanrı olduğunu sandı ve korkuyla titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ama Tanrı böyle yüksek sesle konuşur muydu, hem de metalik bir sesle?

General heykele döndü. Başını kaldırıp bir süre sessizce onu süzdü, sonra eski sertliği geri döndü. “Sen canlı mısın, bronz adam?”

“Ben tanrıların düşmanıyım. Artık bir ölüyüm.”

Alexos heyecanla zıplyordu. “Sana ne oldu? Nasıl böyle tamamen bitkiyle kaplandın?”

“Yüzümü temizle küçük varlık. Soluk almama izin ver, sana her şey anlatayım.”

Oblek kükremeye başlamadan önce Alexos çabucak sarmaşıkların arasına daldı. Hemen tırmandı, parmaklarını sarmaşık dallarının düğümlerine daldırarak şerbetçi otları ve yemişleri ölü yapraklarla birlikte kopartıp müzisyenin kızgın suratına doğru aşağı atmaya başladı.

“Archon, dikkatli ol!”

“Sorun yok, Oblek.” Meşguliyetin arasından gelen yanıt neredeyse yaprak hışırtılarından duyulmamıştı. “Biraz budaklı ve yamuk yumuk. Ama kolayca ulaşabiliyorum, bak.”

Dallar kopup düştü. Bir salkım koyu renk üzüm yere çarpıp patladı. Örümcek ağı gibi iç içe geçmiş asmaların arasından bir yüz çıkmaya başladı, bir kulak, bir göz, bronz kocaman bir dudak, obsidiyen kadar pürüzsüz bir burun.

Bir soluk. Yer Altı Dünyası’nın durgun havasından çekilen derin bir soluk. Tozlar uçtu, havada fırtına gibi bir esinti oldu.

Devin bir gözü gıcırdayarak açıldı.

Bir şaşkınlık çığlığıyla Alexos kayarak yere indi.

“Benden korkma, küçük Tanrı. Ben sana müteşekkirim.”

Gözü fildişi gibi beyazdı, mavisi lacivert taşı rengiydi. Karanlıklara bakıyordu.

“Yüzyıllar oldu.”

“Aşağı gel, çocuk,” dedi Argelin. “Yola devam etmeliyiz.” İki büyük adım atıp durdu, sonra döndü. “Bahçe’ye giden yolu arıyoruz. Doğru yolda mıyız?”

Dev ona çarpık bir bakışla baktı. Ağır sarmaşıklar yüzünü sarmıştı, kapalı göz kapağının önünde bir düğüm oluşturmuştu. ***“Bahçe batıdadır. Beni özgür bırakın. Sizi oraya götürüyüm.”***

“Hayır.” Bunu söyleyen Oblek’ti. Devin ayağına doğru dikkatle ilerledi. “Archon, aşağı gel. Hemen.”

“Kimse benim yerime karar veremez.” Oğlan bir yaprak duşu eşliğinde aşağı kayarken Argelin yana çekildi.

“Belki de vermeliler, General.”

“Kral. Ben artık kralım ve Archon’um, şişman adam ve canım nasıl isterse öyle yaparım.” Kılıcını çekip savurarak büyüyen sarmaşıkların kayalık zeminden çıkan kalın köklerini kesti. Yaralardan şerbet ve reçine aktı.

Oblek Alexos’u yakalayıp geri çekti. “Argelin! Düşün!”

General yeniden savurdu ve keskin bıçak asmaları budadı. Daha çok budaklı dal yumağı aşağı düştü, sanki yeri sarsacak kadar şiddetliydi. Devin elinin bir parmağı açığa çıktı.

“Sen! Bronz adam!” Oblek’in sesi gerginlikten kükreme gibi çıkıyordu. “Yağmur kraliçe neden bunu yaptı? Ona ne yapmıştın?”

“Hiçbir şey.”

“Yalancı!”

“Önemsiz bir şey.”

Reçine fışkırdı, dallar boyunca aşağı süzüldü. Argelin ayağını altından çekti, sonra kılıcını yeniden kaldırıp kesmeye devam etti.

“Anlat bize,” diye bağırdı Oblek. “Yoksa bunu yapamayacak kadar korkuyor musun?”

“Soran kişiye sorduğu şeyi anlatmak benim kaderim. Ben onun heykellerini yıkan adamdım. Onunkilerin yerine kendiminkileri koydum.”

“Argelin! Duyuyor musun bunları?”

Yavaşılamıştı. Durup bronz deve baktı. Heykelin dudakları gıcırdadı.

“Bunun için o beni derisi, kemiği, kalbi ve ciğeri olmayan bir adam yaptı. Burada sayısız binyıllar boyunca dikildim. Üzerimden ormanlar büyüdü ve yok oldu, sonra yeniden büyüdü. Siz olmasanız asla Bahçe’ye gidemezdim.”

Bir an Argelin duraksadı, sonra gerilip kılıcını yeniden indirmeye başladı.

Oblek onu yakaladı. “Bu bir tuzak!”

“Bizi oraya götürebilir.”

“Seni aptal...”

“Burada başıboş, sonsuza kadar bir oraya bir buraya gezinip durabiliriz, şişman adam. Ve ben... kesinlikle... beklemeyeceğim!”

Ve bu son sözlerinin her biri için güçlü bir kesik yaptı. Devin eli serbest kaldı, açıldı, yumruk oldu. Bronz dirseği büküldü, geniş parmakları üzerindeki sarmaşıkları kavrayıp koparıp atmaya başladı.

Alexos geriledi. “Oblek. Artık hoşuma gitmiyor.”

“Benim başından beri hoşuma gitmemiştin zaten, eski dostum.” Müzisyen oğlanı kucağına aldı. “Biz kaçacağız. İstersen sen de gel.”

Yer sarsılıp altlarından kaydığı anda ancak üç adım atabilmişti. Dümdüz yere yapışan Oblek etrafına bakındı ve bronz ayağın hareket ettiğini gördü. Sarmaşıklar gergin kablolar gibiydi. Alexos’u yakaladı ama oğlan itiraz etti. “Onu bırakamayız!”

“Bak da gör nasıl bırakıyoruz, Archon.”

“Ama Oblek! *O sıkıştı!*”

Kumlar savrulurken Oblek döndü.

Amber sarısı madde zıncı kadar yapışkandı. Argelin mücadele ettikçe botlarının tabanından uzuyor, sertleşiyordu. Kılıcına da yapışmıştı, Oblek dehşet içinde izlerken madde katılaştı, Argelin haykırıp küfretti ve kurtulmaya çabaladı ama kılıcı hızla birkaç dala yapışıp kaydığını gördü.

“Benim kaderim, birisi yerimi alana kadar burada kalmaktı.” Bronz dudakları daha büyük açılarak gıcırdadı ve eli sarmaşıkları koparttı. **“Benim kadar kendini beğenmiş ve benim kadar yoldan sapmış biri.”**

Argelin kılıcını savurdu. Ya da bunu yapmayı denedi. Elinin de ona yapıştığını hissedince çırpındı, kendini zorladı, debelendi, dönmeye çalıştı ama ayağı yere yapışmıştı.

Kara çölün bir tarafından Oblek’e baktı, Oblek de ona baktı.

“Bana yardım et,” dedi soluk soluğa.

“Eğer bir işe ihtiyacın olursa eminim sana göre bir şey kolaylıkla bulabiliriz. Kapkaççılar ve kâtipler aynı becerikli ve hızlı ellere sahip olmak zorundaymış gibi görünüyor.”

Çakal acının etkisiyle hâlâ bembeyazdı ama doğrulup oturdu ve Tilki'nin endişeli bakışlarını el işaretiyle durdurmaya çalıştı.

“Bir şeyler ye, şef. Burada bir kutu...”

“Kes sesini, Tilki. Ama bazı sihirli sözler var demiştin. Ve onların ne olduğunu bilmiyorsun.”

“Doğru.” Seth çok kendini beğenmiş görünmemeye çalıştı ama bu kolay olmuyordu. “Kız onları ezberlemiş olmalı... sanırım Manto ona ezberletmiştir. Ama bu onun okuma yazma bilmemesi yüzünden.”

Bok böceğini ters çevirdi. Altının üzerine spiral şeklinde ince bir daire oluşturacak şekilde çivi yazısı gibi harfler kazınmıştı.

“Bunlar hiyeroglif değil,” dedi Çakal.

“Çok daha eski. Hanedan öncesi çağlardan.”

“Ve sen de bunları okuyabiliyorsun.” Yan tarafını tutup güçlkle soluk aldı. Seth onun soluk teninin bazı yerlerde kızardığını gördü.

“Bak da gör. Biraz su getir, Tilki.” Ama tek gözlü adam suyu getirdiğinde Çakal uzun parmaklı elini süratle kupanın üzerine kapattı. “Bunun işe yarayacağından emin misin? Bir kişiyi daha onun gücüne teslim etmek istemem.”

“Biliyorum ama başka seçeneğimiz yok. Seni öldürecek.”

Çakal hüznle baktı. Sonra, “Kız burada,” dedi.

Bir an Seth korkuyla onun Manto'dan söz ettiğini sanarak dehşet içinde döndü ama beyaz basamakları tırmanan Rhetia'ydı. Gümüş gibi parlayan, en zarif zincirlerden dokunmuş, korse şeklinde bir zırhı vardı.

Suluk soluğa konuştu: “Diğerleri nerede?” Sonra onların Oracle'm olduğu yerden koşarak geldiklerini gördü, kirli ve

yorgun yüzlerini, ellerindeki kiri görünce yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi. “Oracle temizlendi mi?”

“Henüz değil.” Yanına ilk gelen Persis olmuştu. “İmparator ne diyor?”

Rhetia dikleştı. Çakal’a döndü. “Bunu Jamil de duymalı.”

Onun gelmesini beklerken kızlar kana kana su içti ve Gaia da değerli sularından cam bir kâseye biraz boşaltarak içine gül yaprakları ve bir miktar lavanta özü koydu. Sırayla ellerini yıkarlarken Chryse ona cilveyle gülümseyip durduğu için Seth başını başka tarafa çevirdi. Demek henüz fark etmemişti. Seth onun öfkesiyle yüzleşmek için isteksizdi.

Çakal’ın adamlarından ikisi Jamil’i getirdi. Tırmanış nedeniyle terlemişti, eliyle su vermelerini işaret etti. Tilki ekşi bir suratla ona su verdi.

“Ben senin kölen değilim, Prens.”

“İyi ki değilsin.” Jamil büyük bir yudum aldı. “Bu çirkinlikle seni hemen elden çıkartırdım.”

Hırsızın keskin kahkahasına aldırmadan heybetli gövdesini Rhetia’ya çevirdi. “Rahibe, amcamın ulağını görebildiniz mi?”

Kız başını salladı. Bütün gözlerin üzerinde olduğunun bilincinde, küçük yaldızlı bir tabure çekip grubun ortasına oturdu.

“Mesajın gelmesi iki gün sürdü. Bunlar İmparator’un koşulları. Jamil ve filler teslim edilecek. Sonra Prens, donanmayı Sözcü’yle birlikte komuta edecek. Mezarlar korunacak, Liman kurtarılacak. Barbarlar...”

“Denize dökülecek.” Çakal Jamil’e acı acı güldü. “Sanki bu senaryoyu daha önce de duymuş gibiyim. Ve bu harika kurtarma operasyonundan sonra ne olacak? Sömürge yönetimi mi?”

Rhetia gülümsedi. “Hayır. Tanrı, halkı Sözcü’nün ağzından yönetecek.”

Dokuzlar sessizdi. Konuşan Seth oldu. “Ama birisi orduyu yönetmeli, Liman’ı idare etmeli...”

Kız biraz çekiniyor gibiydi. Ama sonra çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Şu andan itibaren her şeyi Sözcü yönetecek.”

Kızların arasında küçük bir mırıldanma oldu. Seth Çakal’a baktı. İkisi de kızın İmparator’la bazı gizli anlaşmalar yaptığını ve onun başka türlü asla Oracle ve İki Diyar’ı terk etmeyeceğini biliyorlardı.

“Bence,” dedi Jamil yavaşça, “Leydi Mirany pek de...”

“Mirany değil.” Rhetia ayağa kalkıp dimdik durdu. “Mirany’nin bir daha dönmeyeceği gerçeğini artık kabul etmeliyiz. Kimse Yer Altı Dünyası’ndan geri dönmez. Ne o ne de Argelin, hatta müzisyen de, bir daha dönmeyecekler.”

“Peki ya Archon?”

Kız omzunu silkti. “İlk yapmam, yani yapmamız gereken kuşkusuz yeni bir Archon bulmak olacak.”

Dil sürçmesini hepsi fark etmişti. Sessizlikleri bunu anlatıyordu. Sonunda Persis konuştu: “Bu kişi neden sen olacaktı?”

“En büyüğünüz benim, en uzun süre hizmet veren ve en korkusuz olanınız da benim.” Etrafına baktı, meydan okur gibiydi. “Çünkü bu gibi zamanlarda Oracle kendi gölgesinden korkmayan birine ihtiyaç duyar. Risk almaktan korkmayan birine.”

“Sen risk almakta çok iyisindir,” dedi Chryse iğneleyerek.

Geri kalanlar huzursuzca birbirine baktı.

“Yani?” dedi Rhetia kendini daha fazla tutamadan. “Kabul mü değil mi?”

Persis Seth'e baktı. Sonra tırnağının altındaki bir parça toprağı temizlerken endişeyle konuştu: "Korkarım sen burada yokken işler biraz değişti. Oracle'a danışmamız gerekti, Rhetia. Dokuzlar'ı topladık ve bir Sözcü seçildi. Sonunda... bu..." Rhetia'yla göz göze gelince sözlerini tamamlayamadı.

"Rahibe demek istiyor ki Tanrı toplananlardan birini seçip onun aracılığıyla konuştu." Çakal bunu söylerken eğleniyor gibiydi.

Rhetia öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Kim?"

Seth herkesin bunu kendisinin açıklaması için beklediğini anladı.

"Ben," diye mırıldandı.

Kız bir an için anlamamış gibi göründü. Sonra şaşkınlığı onu ele geçirdi, ona baktı, diğerlerine baktı, zayıfça gülümsedi. "Bir kâtip mi? Bir erkek mi?"

"Belli ki öyle," derken Çakal soğukkanlı görünüyordu, "acil durumlarda..."

"Bu gerçekten gülünç!" Kız, Persis'e baktı. "Aklınız neredeydi?"

Neden gülünç olsun?

Ses o kadar usulca gelmişti ki Seth bile güçlükle duyabildi. Kalbinin hızla atmasına neden oldu ama bir yandan da içini bir rahatlama sardığını hissetti.

"Tanrı nedenini soruyor." Kızların yükselen tartışma seslerinin arasında sesi sert çıkmıştı.

Rhetia ona döndü. "Tanrı mı! Bu ne cüret, kâtip!"

Ona gücü ele geçirmeyi neden bu kadar istediğini sor. Ona gücün bir akrep olduğunu ve sokup öldürebileceğini söyle.

Seth dudaklarını yaladı. "Ben bunu söyleyemem!"

Eğer Sözcü'ysen benim sözlerimi söyle.

Bunu yapmak için hiçbir isteği yoktu. Böyle bir şey söylemenin kızı hemen düşmanı haline getireceğini biliyordu ve bu da savaşın ikisi arasında olmasına neden olacaktı. Tanrılar bilge olmazlar mıydı? Bu Mirany'nin verdiği bir karar mıydı? Ama bütün bunlara rağmen ağzını açtığı anda sözcükler dökülüyordu.

Rahibe, dikkatli ol! Sözcü'yü yalnızca Tanrı seçer, başkası değil. Ben, Parlak Efendiniz, Güneş Arabası'nın Binicisi, Fare Lord, Armağan Verici, bunu söylüyorum. Güç isteme çünkü seni yok eder. Güneşi kalbinde tutmayı isteme çünkü seni yakar. Tanrıların düşüniş tarzı tuhaftır ve ölümlüleri aşar. Sen cesursun, Rhetia. Güçlüsün. Bu sana yetmeli.

Sözler verandada ve Üst Ev'in beyaz odalarında yankılandı. Aşağıdaki bütün teraslarda sanki mermer Sözcü heykelleri onu duymuş gibi dikkatle dinliyordu. Uzaklarda, Liman'da, bir yunus ailesi sudan sıçrayarak çıkıp yeniden daldı, küçük kahverengi bir yılan bir çatlaktan çıkıp Tilki'nin ayaklarının dibinden geçti.

Rhetia öylece durdu. Öfkeden bembeyaz olmuştu. Ama asaleti donmuş gibi duruyordu. Kapıya yürüdü, başka kimse soluk almıyordı gibiydi ama dönüp onlara baktı.

Korkunç bir sakinlikle konuştu: "İmparator bu anlaşılmayı yalnız benimle yaptı. Onun yardımını istiyorsanız benim Sözcü olmam gerekiyor. Bu onun seçimi. Geciktirirseniz geçen her saat barbarlar Archonlar'm bedenlerini daha fazla soyacak."

O gidince Seth bir banka yığıldı. Odada bir rahatlama havası vardı. "Şu pislik," diye söylendi Chryse. Persis, Çakal'a baktı.

"Biz onunla konuşuruz. Ama bence o..."

Çakal elini havaya kaldırdı. "Dene, Rahibe. Yalnızca dene."

Rahibeler ayağa kalktı, en arkada Chryse vardı.

Çakal başını ellerinin arasına alıp inledi. "Seth..."

“Bana zorla yaptırdı! Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin! O o kadar...”

Güçlü, diye tamamladı içindeki ses sözlerini, eğlenircesine. Seth sustu.

“Evet, neyse. Sanırım bu kendi planımızı uygulamamız gerektiği anlamına geliyor.” Mezar hırsızı yeniden oturdu.

“Kapıyı gözetle, Tilki.” Kirli suyu yere döktü, kâseye temiz su koyup Seth’e baktı.

Seth bok böceğini çıkardı. Mavi ve kırmızı böcek parlıyordu. Bir an onun uçup gideceğini sandı ve onu daha sıkı tuttu.

“Bu nedir?” Jamil’in hâlâ orada olduğunu unutmuşlardı, Çakal kaşlarını çatı.

“Büyücülük işleri, Prens. Sizi rahatsız etmeyeceğinden eminim.”

Jamil ona baktı. “Sen hastasın, Lord Osarkon.”

“Evet.” Çakal titreyen eliyle yüzünü sildi. Sonra konuştu: “Yap şu işi.”

Seth bok böceğini suya bıraktı. O suda yüzerken sırtında gördüğü tuhaf ve yabancı sözcükleri şarkı söyler gibi mırıldanmaya başladığında bu yaptığını Tanrı’nın onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu, yoksa bunun için çarpılacak mıydı? Ama Tanrı hâlâ oradaysa da bir şey söylemedi ve sözcükleri mırıldanırken sudaki bok böceğinden kabarcıklar çıktı. Seth kabartmadaki isme gelince onu bir başkasıyla değiştirdi.

Su bulanıklaştı. Tek bir gaz lambasıyla aydınlanan küçük bir oda gördü. Kapıdan içeri biri girdi, durdu, havadaki parlaklığa şaşkınlıkla baktı, mavi gözleri inanmazlıkla kocaman açılmıştı.

Seth alaycı bir tavırla konuştu.

“Evet, baba,” diye fısıldadı. “Benim.”

Yedinci Geçit
Timsah Kapısı

İnsanların tanrılara itaatsizlik ettiği doğru ama onlardan daha iyisini bildiklerini düşünmeleri, aptallık.

Bütün uzun yaşamlarım boyunca bunu yapanların öykülerini dinledim ve hepsi de cezalandırıldılar. Pazar yerlerinde insanlar hikâye anlatıcıların hikâyelerini dinler, başlarıyla onaylar ve tatmin olur, sonra kadife ceketli, zincirlenmiş maymunun tuttuğu kutuya bozuk paralarını atarlar. Sonra da eve gidip tanrılara itaatsizlik ederler.

Ben intikam meraklısı değilim. Işıktan ve gençlikten meydana gelen kötü düşünce barındırmaz. Benim karanlıktaki kardeşim sessizliği ve içinde hiçbir şey olmayan bir dünyayı hayal eder, bir tanrı bunu asla bilemez.

Ama Yağmur Kraliçesi.

O sudan, topraktan ve öfkeden oluşur.

O farklıdır.

Gözlerinin önünde ölüyor

“Sen buraya nasıl geldin?”

“Ben mezar bekçisiyim.” Kreon ona gülümsedi. “Ve mezarların çıktığı tek yer burası.”

“Ya Oracle...”

“Yolu hâlâ kısmen tıkalı.”

Mirany adamın gözlerini alevlerden nasıl kaçırdığına dikkat etti. Şimdiyse soluk yüzünü ona çevirmişti.

“Mirany, geri gelmelisin. Oracle’ı tehdit eden yalnızca barbarlar değil.”

“Ama bunu yapamam.” Kız endişeyle çevresindeki ağaçların tepesinden görünen aya baktı. “Biz olmadan Bahçe’ye nasıl gidebilir?”

Adam omzunu silkti. “Kraliçe’nin gizemli yöntemleri vardır ama Argelin onu, Hermia’yı serbest bırakmaya asla ikna edemez. Bunu anlamalısın. Onun deliliği Kraliçe’nin bir armağanı, onu kendine doğru çekiyor. Bu hepinizi yok edecek. Alexos’u

bul, Mirany, lütfen ve onun seni geri getirmesini sağla.” Sonra usulca ekledi: “Ya da yalnız gel, şimdi. Benimle.”

Kız parmaklarını birleştirip ateşe baktı. Gitmek istiyordu. O Sözcü’ydü ve orada olmalıydı, üstelik Seth için endişeleniyordu, Çakal ve Manto için de. Ama Archon’u asla yalnız bırakamazdı, üstelik...

“Benden gelmemi isteyen Tanrı. Ben ondan şey istemiştim...”

“... dünyanın duvarlarını yıkmasını.” Kreon çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. “Asla bir tanrıdan bir şey yapmasını isteme, Mirany. Onları senin arzulamadığın bir biçimde gerçekleştirebilir.”

“Ama bir şans olduğu anlamına geldiğinden eminim.”

“Hermia’nın yeniden canlı olarak Sözcü olması için mi? Aynen eskiden olduğu gibi mi? Bunu ister miydin?”

Sesi nazik ama sertti. İçinde umutsuzluk sezdi ve merak etti çünkü tanrılar umutsuz olursa kullar ne yapabilirdi?

“İnsanlar her zaman ölümden dönmeyi hayal etmiştir.” Ay ışığının aydınlattığı korudan uzaklara baktı. “Bu yüzden Archonlar’ın bedenlerini muhafaza eder, onları mücevherlerle donatır, ketenlere sarıp doğal tuzlarla kaplarlar. Çünkü bir gün bir yol bulunacağını ve Bahçe’den dönülebileceğini umarlar. Ama yol geri dönmez, Mirany ve bu mümkün olsa bile her şey altüst olur, canavarlar serbest kalır, üzerimize yine Kaos çöker. Argelin başarılı olmamalı. Eğer kalacaksan bunu sağlamak senin görevin olmalı. Anlıyor musun? Görevin ona yardım etmek değil. Onu durdurmak.”

“Tanrı...”

Adam hüznüyle gülümsedi. “Kardeşim daha çok genç. Her zaman da genç olacak. Güneşi seviyor, parlak hayvanları ve

parıldayan denizi de. O dehşetle ilgili ne bilir, Mirany, karanlıktan ne anlar, yaşlanmaktan, çürümekten ne anlar? Acıyla ilgili ne biliyor? Burası benim krallığım.”

“İnsanlar biliyor.” Kız bunu söylerken aklında kılıcın kesişi, Hermia düşerken akan kan, onun Argelin’in kollarından kayışı, adamın onu tutmaya çalışırken duyduğu boğucu çaresizlik vardı.

“O zaman belki de insanlar tanrılardan daha çok şey biliyordur.” Bunu söyleyen adam döndü. “Kararını verdin mi?”

Mirany karar verdiğini biliyordu ama nasıl olduğunu bilmiyordu. “Devam etmek zorundayım.”

“Sen bu adam için üzülüyorsun.”

Kız omzunu silkti. “Böyle olacağını hiç sanmazdım. O Oracle’ı yok etti. Ama belki de Oracle bizim içimizde olan bir şeydir. Hatta onun da içinde. Bahçe’yi nasıl bulacak, Kreon? Yolu nerede?”

Rüzgârla sallanan ağaç dallarına bakarken adamın beyaz saçları uçuşuyordu. Sonra yanıt verdi: “Altın bok böceği hâlâ sende mi?”

Bir an Mirany onun ne demek istediğini anlamadı. Sonra Manto’nun ona verdiği minik böceği anımsadı. Hâlâ tuniğinin içine iğnelenmiş duruyordu, böceğin kapıdan geçerken kendisine nasıl ihanet ettiğini anımsadı. Çıkardı.

“Bu mu? Ama bu büyücü kadının...”

“O zaman kesinlikle düşünüyor demektir. Onu yere bırak, Mirany.”

Kız onu ölü yaprakların üzerine koydu. Kreon öne eğilip ona beyaz parmaklarından biriyle dokundu. Böcek titredi, parıladı ve hareket etti. Yumruk büyüklüğüne kadar genişledi, bir kalp-bok böceğine dönüştü, turkuvazdı, altın ve bakır kahvesi.

Çabucak kanatlarını açtı, onları kalın kabuğunun altına topladı. Bir vızıltıyla karanlıklara uçtu.

Kreon'un gözleri kıza çevrildi. "Onun izlerini takip et. Onlar güneşin izleri. İlerledikçe görmen giderek kolaylaşacak. Yan taraflara sapma, hiçbir nedenle. Yapman gerekeni yap, bu senin geri dönmemen anlamına gelse bile. Kardeşimin geri dönmemesi anlamına gelse bile."

Mirany başını salladı. "Argelin'i durdurabileceğimden emin değilim.

Adam yanıt vermedi. Kız ona bakmak için arkasını döndüğünde artık orada kimse yoktu.

"Kreon?"

Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Hiç orada olmuş muydu ki? Yoksa yalnızca kendi gölgesiyle mi konuşmuştu çünkü bütün bu kocaman boş arazide kendisinden başka tek bir canlı bile yoktu.

Gece kapkaranlıktı. Doğuda ay asılıydı ve büyük çayır sanki hışırdayıp mırıldanıyordu. Yalnızlıkla titredi.

Sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı, bir işaret gördü. Minicik bir izdi, sanki küçük bir çocuk çamurda topunu yuvarlamış gibiydi ama zeytin ağaçlarının arasından batıya doğru gidiyordu. Kız yaprak yığınlarını ayağıyla kenara itince onun doğruca ormana gittiğini gördü. İzinden yürüdü. Koruluğun sınırında dönüp ateşe baktı.

Etrafında sanki gölgeler titreşiyordu.

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı.

"Çek!" diye haykırdı Argelin yeniden.

Oblek ters ters küfretti, tutuşunu değiştirip asıldı. General'in eli kılıçtan öyle bir güçle ayrıldı ki neredeyse ikisi birden yere

düşüyordu. Oblek düşmemek için Argelin'in zırhına tutundu. Tepelerinde duran dev bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Kocaman bir kol üzerlerinden savruldu, onları ıskaladı ve yeniden savruldu. Oblek General'i kendine doğru çekti, sarı reçine topuklarında uzuyordu.

"Kılıç!" diye bağırdı Argelin gerilerken.

"Boş ver onu!"

"Saçmalama!" Kılıcı almak için ilerledi.

Oblek onu çekip uzaklaştırdı. "Ona bir kez daha dokunursan burada sonsuza kadar yapışıp kalırsın! Ben oğlanı alıp gidiyorum!"

Bir an saf bir nefret onları ele geçirdi, sonra Argelin ayağını reçineden kurtarıp döndü.

Oblek dehşet içinde donakaldı. "Archon! *Yapma!*"

Oğlan bronz adamın ayak parmağının üstüne çıkmış, yukarı bakıyordu. Üzerine sarmaşık yağmuru yağarken güzel yüzü sakindi. "İstersen seni özgür kılabilirim," dedi.

Dev hareket etmeyi kesti.

Oblek homurdandı.

"Bir çocuk beni nasıl özgür bırakacakmış?"

Alexos neşeyle güldü. "İşte böyle." Uzandı ve minik elini düğüm düğüm olmuş sarmaşıklara doğru uzattı, omzuna kadar gelen dallar, altlarından kocaman ayağın cilalanmış yüzeyi çıkana kadar yok oldu. Sonra şarkı söylemeye başladı. Sesi ince ve ahenksizdi, bir kuşun ötüşüne benziyordu. Şarkının sözleri yoktu. Ama onun yerine ılıklığı vardı. Oblek kendisini amber renkli reçineden kurtarmaya çalıştığı yerden bile sesin kemiklerine ve gövdesine ulaştığını, başta ona iyi gelen ısının giderek artıp kızgın ve yakıcı bir hal almasını izledi. Geriledi.

“Eski dostum...”

Geride kal, Oblek. O zaman canını yakmaz.

Ama yakıyordu. Gözlerine ısıdan yaşlar dolmuştu, korunmak için elini siper etti ve Argelin’in bağırdığını duydu. Gölgeleleri arkalarında oynasıyordu çünkü artık ısıdan ışık çıkıyordu, devin gövdesi bakır gibi parlıyordu. Onlar izlerken yoğunlaşarak kırmızıya döndü. Etraflarındaki çalı çırpı alev aldı, eriyen bir adam gördüler, tepelerinde kule gibi dikiliyordu, ateşten bir heykel gibiydi. Parmak ucundan kaya kadar büyük bir erimiş metal damlası yere düştü.

Alexos’un tam yanında çöle değdi, yerden-sekti, çok ama çok yavaşça kabarcıklar çıktı, sertleşti ve bir çakıla döndü. Küçük bronz küreler tepeden aşağı yuvarlandı.

“Eriyor.” Oblek neredeyse Argelin’in sesini tanıyamayacaktı, General onun yanında belirdi. “Suratına bak.”

Bembeyaz, alevlenmiş dev, bir tanrıya dönüştü. Göz kamaştırıcı hatları sanki güneş içinde bir yerden parlıyormuş gibi etrafa ışık saçıyordu, güneşe benzer bir yaratığa dönüşmüştü, altın ve saf ışık seremonisindeki bir Archon’a benziyordu. Kaşlarının yanındaki sarmaşıklar yandı, iki elini yüzüne kaldırırken elleri insan eli gibi yıldırım hızıyla, kolaylıkla hareket etti ve kocaman açılmış gözlerle Alexos’a baktı.

“Başkaları da olacaktır,” dedi.

“Ben de onların hepsini özgür bırakırım. Ona söyle.”

Dev içini çekti. “Zaten biliyor.”

“Ya Mirany? Onu görebiliyor musun?”

“Bataklıkta.” Ama sözcükler karmaşıktı, sesler boğuk geliyor ve akıyordu, kaynağı içinde olan ateş bulduğu her yerden dışarı çıkıyordu. Parmak uçlarından, kulaklarından ve böylece saniyeler içinde bembeyaz devasa şekil gözlerinin önünde

kollarını iki yana açarak aya doğru yükselirken bir tıslamanın ardından tıktıyla parçalara ayrılarak kuma saçıldı.

Argelin Alexos'u kendine çekerek kucakladı.

"İşte ben de onun heykellerine bunun aynısını yaptım," dedi General.

Çocuk şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"O intikamdı. Bu ise özgür kılma." Yere baktı. "Artık gitmeme izin ver lütfen."

Argelin'in eli onu daha sıkı kavradı. "Bahçe'ye gitmeden olmaz," dedi, sert bir sesle.

"Duydun. Bırak gitsin." Oblek'in homurtusu arkalarından gelmişti. Argelin döndü ve yumruğunu bütün gücüyle Oblek'in midesine indirdi, sonra ensesine çok sert bir darbe vurdu. Ağzından boşalan havayla birlikte Oblek yere yığıldı. Kuma şiddetle çarptı ve bir daha kıpırdamadı.

Alexos koşmak için döndüyse de başaramadı. Debelendi, tekmeler attı, dövüştü ama General'in eli kendi eline mühürlenmişti. Argelin onu kendisine doğru çekip kucakladı.

"Karşı koymayı bırak, Archon. Artık benimlesin." Birbirine yapışmış ellerini kaldırdı, avuç içlerinden reçine akıyordu ve sertleşmeye başlamıştı bile. Kılıcını kınına koyarak oğlanı önünde itti. "Yürü. Hemen."

"Ama ya Oblek ne olacak?"

Argelin arkasına bakmadı. Ay onun yabani suratı ile kurumuş dudaklarını aydınlatıyordu. Sesi mantıksızlıkla dolu, kendisi de zalimdi.

"Biz zaten ölüyüz. Sen. Ben. Hermia bile. Ve Hermia'yı öldüreni de bulunca..."

Hızlı adımlarla yürüyordu ve Alexos da yanında sürükleniyordu, yorgun bir ifadeyle ona baktı. “Ama onu öldüren sendin, General.”

Argelin önüne baktı. “Beni bunu yapmaya o zorladı,” diye fısıldadı.

Fareler vardı.

Başta onların sıçan olduğunu sanıp korkmuştu çünkü Milos’taki evinde sıçanlardan veba salgını çıkmıştı. Bu düşünce onun korkuyla titremesine neden oldu.

Ama hayır. Bunlar Tanrı’nın yaratıklarıydı.

Kayalık yoldan tırmanırken onların deliklerden, kayaların arasından ve taşlardan çıktığını hissetti. Arkasında, tepenin diğer tarafında, ufukta çok parlak bir ışık vardı, puslu bir parlaklıkla yakut kırmızısı arasında değişiyordu. Hava nemliydi, dudaklarında nemin tadını alabiliyordu. Güneş doğmuş muydu? Bütün bir gece boyunca Yer Altı Dünyası’nda mı yürümüştü?

Fareleri görmesi zordu. Kahverengi ve dikkati çekmeyen minik sürüler halinde minik pençelerini yaprak yığınlarının arasında hızla hareket ettirerek ilerliyorlardı. Işık soluklaşırken kızın kafasını karıştırdı. Gözlerinin delmeyi başaramadığı bir bulanıklık vardı. Şeffaf olmayan bir hava ona ulaşıyordu. Sarp bir kayalığa tırmanırken ayağı kayan Mirany uzanıp kalın ve etli yapraklara tutundu, köşeleri hafifçe dikenliydi, parmaklarını acıttı. Kokuları hapsirmesine neden oluyordu.

Fareler durmuştu. Onların ciyaklamasını hâlâ duyabiliyordu ama artık kendisiyle birlikte hareket etmiyorlardı. Onlar kayalıkta kalmıştı ve şimdi kendisi de öyle yapmış olmayı diliyordu çünkü pus giderek yükseliyor, tırmandıkça bir bulutun içine girmiş gibi kendisini çevreleyen hiçbir şeyi göremiyordu.

Durdu.

İnci gibi bir ışık onu sarmaladı. Ne yukarısı vardı ne aşağısı. Yalnızca bulanıklık vardı. Küf kokuyordu, ellerini uzatınca içine damlalar düştü. Tuniği vücuduna yapıştı. Titredi.

Sonra kafasının üzerinde duyduğu bir kanat çırpışı sesiyle korunmak isteyerek eğildi ve ileri doğru bir adım attı.

Ve bataklığa battı.

Ilık ve buharlıydı, boğuk bir çığlık atıp kollarım uzattı. Bir an dibe batacağı korkusuyla dehşete kapıldı. Çamur beline gelene kadar battı, sonra ayaklarının altında katı bir şey hissetti, dengesini sağlamak için çabaladı. Ama bu su değildi, yüzen yosun ve bitkilerle katılmış bir sebze çorbasına benziyordu. Panikleyerek dönmeye çalıştı, kendini kurtarmayı denedi ama ay saklanmıştı ve ne taraftan geldiğini anlamasının bir yolu yoktu. Dönünce bataklık dalgalandı, yükselip alçalarak onu kollarına kadar ıslattı.

Büyük bir çabayla suda yürümeye çalıştı, yanında sanki bir şey yüzüyordu. Bağırды ama çamur ayağının altında vıcık vıcıktı, sanki her adımında daha derine batıyordu. “Neredesin?” diye düşündü ve yüksek sesle bağırarak seslendi.

“Neredesin?”

Ona yalnızca sivrisinekler yanıt verdi, bulutlar halinde saçma konup yüzünü soktular.

Mirany titreyerek onları tokatladı. Sanki öyle bir derinliğe gelmişti ki böyle bir şey daha önce hiç var olmamıştı ve oradan asla kurtulamayacaktı. Panik olmamak zordu, çığlık atmak, birinin onu kurtarmasını istemek için avazı çıktığı kadar bağırarak, haykırmak istiyordu ama pus âdeta sessizlikle lanetlenmişti.

Sonra sol tarafından su sesi geldi. Suda dalga dalga yayıldı. Sanki ağır bir şey bataklığa atlamıştı.

Ateş içinde yanıyordu. Jamil'in doktoru orada durmuş başını sallarken Seth mırıldandı: "Yapabileceğin bir şeyler olmalı!"

"Ancak belirtileri hafifletebilirim. Hastalığın nedeni benim sanatımı aşar."

Çakal'm cildi terle kaplıydı, acıdan yatakta iki büklüm olmuş, bilinçsizce sinekliği yakalamıştı. Tilki spazmları kötüleşirken onu tuttu.

"Bu büyücülük," dedi tükürür gibi. "Pis büyüler."

"Onu hayatta tutmalıyız."

Pencereden yeni bir saldırının sesleri geliyordu, atılan şeylerin sesi havayı deliyordu. Seth dışarı baktı. Ay ışığı Liman'ı büyük bir ayna gibi aydınlatmıştı, orada burada minik ışıklar yıkıntı halindeki evlerden göz kırpyordu, yıldızlar çölün gerisinde geniş bir alana yayılmıştı. Kara suların ötesinden Liman'daki ince bir ışık Ada'ya vuruyor, pencereye kadar ulaşp sanki ölülerin yoluymuş gibi aydınlatıyor ve Çakal'ın hayaleti bedeninden çıkıp o yoldan yürüyerek uzaklaşacakmış gibi duruyordu.

Loş odada lavanta özü ve sandal ağacı yanıyor, tütsülerden dumanlar yükseliyordu. Dokuzlar'ın çoğu oradaydı, Persis kırık bir Yağmur Kraliçesi heykelinin önünde dua ediyor, Gaia ve Tethys hasta adamın yüzünü ve kollarını limon kokan serinletici bir losyonla siliyordu. Rhetia odayı sabırsızca adımlıyordu. "Bu plan..." dedi tıslayarak.

"... işe yarayacak." Seth gözlerini onunkilerden kaçırmadı. "İşe yarayacağımı biliyorum."

"Ah, gerçekten mi? Herhalde bunu sana Tanrı söylemiştir."

Kızın alaycılığı Seth'in sırtını ürpertti. Tanrı hiçbir şey söylememişti.

Çakal titreyerek boğulur gibi bir ses çıkardı. Artık konuşamaz haldeydi, gözlerinin önünde ölüyordu. Seth suçlulukla

kıvranıyordu. Plan onun fikriydi. Belki de pes etmiş gibi yapıp zaman kazanmalıydılar...

Üst Ev'in bahçesinde büyük bir alev görüldü. Tarhunlar çıtırdadı, dalları gürültüyle alev aldı. Terleyen Çakal çığlık attı ve başı arkaya düştü.

"Haydi," dedi Seth sabırsızlıkla, dişlerini gerginlikle sık-mıştı. "Haydi ama..."

Ama Yağmur Kraliçesi'nin kalpsiz ayının altında Liman hareketsiz kaldı. Çok geçti. Başarısız olmuştu. Oracle ele geçirelecekti, hırsız Lord ölecekti. Tanrı'yı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ve kapı çarparak ardına kadar açıldı, içeri Chryse girdi. Gaia'nın "Sessiz ol!" uyarısına ve Rhetia'nın kızgın bakışlarına kulak asmadan odayı iki adımda boylu boyunca geçti ve Seth'in suratının ortasına tokadı patlattı.

"Seni serseri!" diye haykırdı, "seni nefret dolu, aşağılık, kendini beğenmiş *pislik*. Nerede o? Bunu bana yapmaya nasıl *cesaret edersin?*"

Çıldırmanın eşğinde

Manto bir gaz lambası daha yaktı, dikkatle koyu renkli rafa yerleştirdi. Siyah harmanisini başının üzerine çekip döndü.

“Aşağı in ve kapıyı gözetle. Diğer kızlar için gelen adamları içeri al ama başka kimseyi sokma. Bu gece beni bir daha rahatsız etme.”

Cariye başını salladı ve rahatlayarak geri geri çıktı. Oda buram buram büyücülük kokuyordu.

Manto çevresine bakındı. Her şey hazırды. Oda adamın çektiği acıdan kararmıştı. Yıllar boyunca bu törenlerde yaptığı pratikle bunun neredeyse tadını alabilir hale gelmişti. Ter gibi ekşi ve tuzlu, ne koku ne de ses ama her ikisinden de biraz. Adam ona direniyordu ama çaresizliği açıktı. Acı ve korku kadının silahlarıydı ve şimdiye dek onu hiç hayal kırıklığına uğratmamışlardı.

“Sonu yakın,” dedi usulca.

“Evet ama onu kurtarmak için Ada’yı teslim ederler mi?” Ingeld pencereden eğilip gölgeli sokağa baktı. Adamlarından

bir grup orada bekliyor, ay ışığı zırhlarından ve çalıntı altınların üzerinden yansıyor.

Manto omzunu silkti. “Herhalde etmezler.”

“Ve bu senin umurunda değil, öyle mi büyücü? Ona her şartta işkence edeceksin.”

Kadın gülümseyip döndü. “Benden korkuyor musun, Ingeld? Benim derin büyücülüğümden? Kahramanımız bir kadının sanatından mı korkuyor?”

Ingeld bunu aklından bile geçiren birini hemen oracıkta düşünmeden öldürürdü. Bir an kadını da öldürmeyi düşündü ama bir cadının hayaleti tarafından yıllarca kovalanmak düşüncesi gözünü korkuttu. Belki de kadın haklıydı. Homurdanarak ayağa kalktı.

“Adamlarımı gruplara böldüm. Çoğu bu gece benimle Ölüler Kenti’ne gelecek. Boş bir mezara giriş sağlandığı haberi geldi ama oradan başka taraflara çıkan tüneller varmış.” Başını salladı. “Argelin yerine ben, onun kötülüklerini devam ettireceğim.” Sonra karanlıkta kadını inceler gibi baktı. “Onun geri dönmeyeceğinden kesinlikle emin misin?”

Manto omzunu silkti. “Yer Altı Dünyası’ndan kim dönmüş ki? Yağmur Kraliçesi onu ayartarak gizli diyarına çekti, Argelin’den alınacak kişisel bir öcü var. Onu unut Buz Lordu. O gitmeden önce de aklını kaçırmıştı.”

Kadın kristal kutuya doğru gidip açtı. Adam onun tombul parmaklarıyla cam bir şişeden saç ve deri parçaları çıkarmasını izledi. Kadın onları özenle aldı. Adamın o anda tek istediği orayı bir an önce terk etmektir, ölüm kokmayan havayı solumak istiyordu. Kapıya yürüdü, bronz miğferini aldı, tam arkasından geçerken kadın sordu: “Peki ya adamlarının geri kalanı?”

“Senin için hazırlar. Ada ele geçince bir ulak gelecek. Oracle’a kadar sana eşlik edilecek ve Sözcü olacaksın. Aynen anlaştığımız gibi.”

Kadın onun gidişini aynadan izledi, sonra kendine gülümsemi. Kendinden emin, gizemli bir gülümseme. Kuzeyliler istedikleri bütün altınları aldıktan sonra gerekli büyülerini yapması gerekecekti, bir çeşit tutma ve unutturma büyüsü, böylece buradan ayrılmayacaklardı. İmparator’un karşısında durabilmesi için güce ihtiyacı olacaktı, gerçek gücü korkuda ve büyücülük tehdidinde yatmasına rağmen. Bir de elbette Oracle’ın sesinde.

Aşağıya baktı. Gümüş akreplerle işlenmiş bazalt bir tepside kendisinin yağ, asit ve yılan zehri keselerini karıştırarak hazırladığı aşındırıcı bir sıvının içinde bir tırnak parçası duruyordu. Dikkatlice gümüş bir maşa kullanarak onu çıkarıp inceledi. Neredeyse eriyip gitmişti. Yalnızca ölü hücrelerden oluşan minicik bir şeydi ama her nasılsa bir adamın hayatını elinde tutmasına yarıyordu, bütün düşüncelerini, anılarını, ruhunu, özünü. Küçük bir iç geçirmeyle onu siyah iğrenç sıvının içine geri koydu ve maşayı keten kumaşa sürerek temizledi.

İngeld haklıydı. Ölüm artık yeterli değildi. Son yıllarda ölümden fazlasını ister olmuştu, acımasız olmak zorundaydı. Köleler ve kızlar, hepsi iyiydi ama bir adamın, hem de bunun gibi bir adamın öfkesi onu zevkten titretiyordu, karanlık susuzluğunu besliyordu. Parmağını ıslatıp kıvrımlı kaşının üzerinden geçirdi. Aynada gözlerinin siyahlığını, pürüzsüz tenini inceledi. Dolgun ve biçimli, yaşından çok daha genç görünüyordu. Saçları griydi ama kırılmış hallerini seviyordu, onu o aptal kızlardan ve Liman’daki balıkçı karılarından ayırıyordu. Kimse onun gibi değildi. Ve Çakal ölünce de hem Ada’yı, hem hırsızlar dünyasını, hem ölüleri hem dirileri yönetecekti.

Onunla kişisel bir sorunu yoktu. Argelin'e karşı duyduğu bir nefret de yoktu. Onlar erkekti ve tarzları buydu. Bundan sonra başkaları da olacaktı.

Bir an için karanlıkta oturup aşağıdaki kapıyı dinledi, caryerin odasına çıkarken müşterilerin çıkarttığı sesleri, uzakta bir yerde ağlayan Marta'nın bebeğini duydu. Sonra kutuya uzanıp şişeyi çıkardı.

Cımbızla içinden bir saç teli aldı. Bir tane yeterdi. Adam artık nasıl olsa daha fazla direnemezdi ve ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi. Dikkatle saçı zehre doğru indirdi.

Boğuk bir ses.

Arkasından gelmişti, irkilerek baktı. Bronz ayna karanlığı yansıttı; şekli bozuk görünen bir oda, eğilip bükülen mobilyaların gölgesi, uçuşan perdeler, amfora yığını, etiketleri sarkan yazmalarla dolu raflar.

Arkasına baktı. Saç teli yavaşça zehre değdi. Kadın onu içine attı.

Sonra konuştu: "Sen içeri nasıl girdin?"

Leopar desenli koltuğun arkasından çıktığında kadın onu gördü. Ufak tefek, cılız bir adamdı, ellerini yumruk yapmıştı.

"Merdivenden çıktım. Onlara bir kız istediğimi söyledim."

"Bekçi seni tanımalıydı." Ellerini silen Manto döndü. "Benim gibi."

Baba başını salladı. "Evimi gözetlettiriyordun. Neden? Bizden ne istiyorsun?"

"Oğlun yüzünden, başka ne olacak?"

Baba kaşlarını çattı. Kadın adamın ne kadar gergin, ne kadar korkmuş olduğunu görünce kendi kendine güldü.

Adam usulca konuştu: “Dinle, kadın. Seth benim için hiçbir şey. Bu yıllardır böyle. Yaptığı her şeyi kendisi için yapıyor, bizim için değil. Onun karıştığı saçma sapan isyan hareketleri yüzünden kızımın canının yanmasını istemiyorum. Bizim bunların hiçbirisiyle bir ilgimiz yok.”

Bir adım yaklaştı. Kadın bir ara köleleri çağırmayı düşündü ama bu yaşlı adam onun için nasıl bir tehdit oluşturabilirdi?

“Ah, evet, küçük kızın. Çok da güzel bir çocuk.”

Baba ona baktı. Başını kaldırdığında yüzünde endişe vardı.

“Bak. Sana onun hakkında söylemem gereken bir şey var. Ben genç sayılmam. Çok uzun yaşamayacağım. Ben öldükten sonra Telia’ya bakılmasını istiyorum. Anlıyor musun?”

Manto tek kaşını kaldırdı. “Emin değilim.”

“Yaşayıp korunabileceği bir yerde olmasını istiyorum. Başka bir şey istemiyorum, ailesi olmayan bir kız bu devirde yaşamak için ne gerekiyorsa yapmalı.” Adam çaresizce omzunu silkti. “Senin de dediğin gibi, o güzel bir kız.”

Cariye onu sakince inceledi. “Beklediğimden farklı birisin,” dedi bir süre sonra. “Kız da yanında mı?”

“Hayır. Henüz değil. Ben şey... zaten o daha çok küçük.” İlerleyip kadına yaklaştı.

“Güvende olacak mı? Senin Sözcü olacağına dair söylentiler var. O da seninle Ada’ya gidebilse. Dokuzlar’dan biri olsa...”

Koltuğun yanından dolaşıyordu. Kadın onun ne kadar çevik olduğunu anlamamıştı. Geriledi.

Baba bir kedi gibi sıçradı. Masayı elleriyle tutup fırlattı, kadın çılgık atıp onu yakalarken her şey yerlere saçıldı; kâse, ayna, kristal şişe. Cam kırıkları ayaklarının altında ezildi, zehir sedir tahtaların arasından süzüldü. Manto haykırdı, o zaman adam zayıf elini onun ağzına kapattı. Kadın giysisinin

içindeki hançere uzanabilmek için debelendi ama adam çok sıkı yakalamıştı. İki elini arkasında birleştirdi, kadının kendi entarisinin siyah kumaşı yüzüne dolanmıştı. Raflara çarpınca aşağı bir sürü tılsım, lanet tabletleri, göz büyüleri ve ankhlar düştü. Boyunburan kuşu tüyleri ve gümüş çarklar raflardan kayıp odanın zemininde zıplayarak dağıldı. Korku içindeki baba, kadını ses çıkartmadan zapt etmeye çalışıyor, hançeri elinden almaya çabalıyordu.

Parmakları iple sarılmış kabzasına kapandı, bileğini zorla bükünce kadın boğuk bir çığlık attı.

Sonra hançerin sivri ucu kadının gözüne yöneldi.

“Tek bir ses bile çıkartma,” dedi adam soluk soluğa.

Timsahlar.

Mirany bundan emindi. Tamamen hareketsiz kalmaya çalışıyordu ama titriyor ve suda halkalar oluşmasına neden oluyordu. Sol tarafında çok güçlü bir şey hissetti, gözlerini kapattı, hayvanın uzun ağzının yaklaştığını düşünüp çenelerin bacağına kapanmasını bekledi. Bel hizasında korkutucu bir hareket hissetti, avaz avaz bağırmak istedi ama onun yerine yalnızca yalvarabildi.

“Beni burada bırakma. Burası benim senden en uzak kaldığım yer.”

Yanıt yoktu.

Ama tuhaf bir biçimde aniden onun geldiğini hissetti.

Kreon yanından ayrıldığından beri hissettiği korkunç yalnızlık duygusu onu terk etmişti. Gözlerini açtı, ıslaktı. Saçı nemden ıslanmıştı. Işık büyüyordu. Suya eğildi ve onun ellerine dokundu.

Yeşil bir yerdı, hezeyan bataklığı gibiydi. Çakal yüzerek oradan çıkmaya çalıştı, bacaklarını hızla suya vuruyor ama su canavarları ve suda büyüyen yosunlar onun hareketlerini engelliyordu. Yüzeye çıkınca büyük bir rahatlama hissetti ve soluk almak için ağzını açtı, uzun saçlarını geriye attı. Çevresindeki bütün camlar kırıldı, suyun yüzeyine saçıldı. Cam kırığı sağanağı, güneşte parlayan kristal gökkuşağı yağmuru, lanetler, boyunburan kuşu tüyleri, göz büyülerı.

Bütün bu yağın şeylerin arasından üç yüzün eğilmiş, kendisine baktığını fark etti. Uzun ağızlı, altın diskler sarkan maskeli biri, bir akrep ve bir gölge. Koyu renk gözler onun debelenmesini izliyordu.

“Bu sen misin?” diye sordu soluk soluğa.

Uzandı ve ellerini tuttu.

Doktor, Jamil’e baktı. “Üzgünüm, Prens. Sana geldik.”

Biliyorlardı.

Çarpınmalar sona ermişti. Çakal artık huzur içinde yatıyordu, Tilki onun sığ nefesini dikkatle dinliyordu. Mezar hırsızının bütün yaşama gücü çekilip gitmişti, Seth onun yüksek ateşle tükenip kuruduğunu düşündü.

Rhetia ayağa kalktı, Dokuzlar’ın geri kalanı da ölümü onurlandırmak için yavaşça geliyordu. Tilki adamın üzerine eğilip liderini iki yanağından öperek geri çekildi, yüzü yas ve öfkeyle gerilmişti.

Çakal hiç hareket etmedi. Göğsünün çılgınca inip kalkması bile durmuştu, onun sol elinin sert battaniyenin üzerine nasıl kapandığını bir tek Seth gördü. Ona bakarken Seth bir şeyin tuniği boyunca tırmandığını hissetti, aşağı baktığında bok böceğinin metal kanatlarını açıp havalanarak uçtuğunu gördü.

Persis güçlükle soludu, Rhetia baktı.

Böcek  akal'ın başının çevresinde bir tur attı. Sonra yere düştü, Tilki ayağıyla üstüne basarak ezdi, bütün hıncını metalden çıkardı.

Rhetia yatağa doğru eğildi. "Soluk almıyor," dedi.

Hepsi sessizdi. Sessizlikleri onu geri getirebilecekmiş gibi duruyorlardı.

Elleri soğuktu, tuhaftı ve bir şeyler yanlış gibiydi. Bir tanrıya dokunulamaması gerekir, diye düşündü Mirany. Eğer onu tutup çekerse sudan çıkabileceğini düşündü, belki de onu görürdü ama bu kızı yalnızca dehşetle doldurmaya yaradı.

"Hayır. Ben kendim yaparım."

Emin misin?

"Evet. Bırak yapayım."

O zaman arkadaşının parmaklarını bırak.

Bir an titreyerek anladı ve elini açarak tutuşunu gevşetti. "Seth mi? Seth'i buraya bana yardım etmesi için getirmiş olamazsın."  fkeliydi ve titriyordu. "Bunu yapmış olamazsın, değil mi?"

Karşısındaki gülüyor olmalıydı, sesinden anlaşılıyordu. Bütün söyleyebildiği, "*Bak. Tapınak!*" oldu.

Bataklığın ilerisinde yükseliyordu, binanın soluk cephesi sanki pustan yapılmış gibi titreşiyordu. Kız ilerledikçe tuniği onu suya geri çekmeye çalışıyordu. Mirany onun gerçek olduğunu anladı, yarısı suyun içinde bulunan yeşil basamaklar, granitten oyulmuş sütunlar, tanrı figürleriyle süslenmiş taş kolonlar vardı.

Mirany yaklaşınca oranın helikopter böcekleriyle dolu olduğunu, her tarafta uçtuklarını, heykellerin üzerinin sarı ve altın renkli su yosunlarıyla kaplı olduğunu gördü. Bataklıktan iki sıra halinde uzun ağızlı taş timsahlar çıkıyordu, gözleri suyun hizasının biraz üzerindeydi, yosunlar gövdelerini yeşertmişti. Kız çıkmak için çabaladıķça çıkardığı sular onların üzerine sıçırıyor, helikopter böceklerinin kaçışmasına neden oluyordu.

Ama orada gerçek canavarlar da vardı, taşların arasından kayarak çıkıyor, minik gözleriyle kıızı süzüyorlardı. Bir keresinde bir tanesi kocaman ağızını esnemek ister gibi açmış, sonra sıçratarak suya dalmıştı. Mirany soluğunu tuttu.

Basamaklara ulaştığında yavaşça tırmanmaya başladı. Sudan yükseldikçe ıslak tuniği bacaklarına dolandı, sıcak hava nemle dolarak buharlaştı. Tatarcıklar onu rahatsız ediyordu. Onları üzerinden kovarken önünde duran koyu renk dikdörtgen kapıyı fark etti, içindeki boşluk lanetli görünüyordu.

Ona ulaşmaya çalıştı.

Tepesinde yükseliyordu. Çevresine bakınca minik taşların arasından kocaman girişini, duvarların her birine boyanmış zambak fresklerini, hiyeroglifli kolonlarını, sürahiler taşıyan insan figürlerini gördü.

Merkezinde on basamakla çıkılan bir taht vardı, su dalgaları gibi yapılmıştı. Tahtta oturan bir şey vardı. Ellerini kenetlemiş ona bakarken elinde eski Archonlar gibi kıvrık bir baston tutuyordu, beyaz entarisinin beli ve dizleri altın sırmalarla işlenmişti. Büyük baş süsü yüzündeki timsah maskesi gibi uzun ağızlı ve saf altındandı.

Siyah yarıkların içindeki canlı gözler kızın yaklaşmasını izliyordu.

Dev haklıydı, başkaları da vardı.

Sanki bir cezalandırma alanındaydılar ama Argelin, çocuğun bütün şiddetli itirazlarına rağmen onu hiç durmadan sürükleyerek oradan geçiriyordu.

Dilinin ulaşacağı yere kadar şarap içinde bir adam, ne zaman içmek için eğilse koyu renkli sıvı geri çekiliyordu. Hıçkırarak çalışan bir kadın ıslak kumdan bir ev yapmaya çalışıyor ama her seferinde o çalışırken ev kuruyup yıkılıyordu. Birbirlerine görünmez olan yaşlı bir çift bir kayayı bir yol boyunca itmeye çalışıyordu ve Alexos'un bağırarak yaptığı bütün uyarılara rağmen aslında birbirlerine karşı çalışıyorlardı. Şimdiyse bir kâtip kum gibi etrafa yayılmış kocaman bir papirüsün üstüne kendi kendine mırıldanarak hızla bir şeyler yazmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Alexos, Argelin'i de kâtipin yanına sürükleyerek.

"Çeviri." Adam burnunu hiyerogliflerden kaldırmamıştı.

"Yakında biter mi?"

Adam göz kırptı. Sonra şaşırılmış gibi başını kaldırıp ikisine baktı. Gözleri çok soluk bir maviydi. Göz bebeklerinin içinde minik yıldızlara benzeyen parıltılar vardı.

"Durmaya cesaret edemiyorum. Ben durursam dünya sona erer. Görmüyor musunuz, bu dünyanın tarihi."

Çaresiz acelesine rağmen Argelin konuşmadan edemedi. "Sana bunu o kadın mı söyledi?"

"Bu doğru." Kâtip yazmasına geri döndü. Bazı bölümlerinin eksik olduğunu görebiliyorlardı, böcekler yemişti. Büyük delikler renkli kabartmalardaki bazı eski isimleri yutmuştu.

"Bu cezayı hak etmek için ne yaptın?"

Bir an yanıt vermedi, kalem beceriyle hareket etti.

Sonra konuştu: “Altın bir armağanın yerini değiştirdim. Onun tapınağından ailemin kasalarına doğru.”

Argelin kaba kaba güldü. “Minik bir hırsızlık için oldukça ağır bir ceza. Acaba aklında benim için nasıl dehşetler saklıyordur?” Çocuğu çekerek oradan uzaklaştırdı.

“Gel. Hepsini serbest bırakamazsın.”

“Bırakabilirim.” Alexos istemese de adamın peşinden sürüklendi. “Ama bu onun hiç hoşuna gitmez. Ve sen de onun öfkelenmesini istemezsin, değil mi? Oraya gidince ne yapacağını hiç düşündün mü? Yalnızca onun ne istediğini sormak işe yaramaz. Üstelik elinde pazarlık etmek için bir şey de yok...”

“Sen varsın ya, deli oğlan.” Karanlık düzlükte ileri baktı. “Ve bir şeyim daha var.”

“Neymiş?” Alexos merakla sormuştu.

General zalimce ileri baktı. “Aşk,” dedi. “Yakıcı bir ateş.”

Ses bozuk ve boğuk çıkıyordu.

“Kendine geliyor. Uyanıyor.”

Ağzında tanıdık bir tat vardı, Şarkı Kuyusu’ndan içtiği suyun tadına benziyordu. Birisi onu dudaklarına uzatıyordu. Bir yudum aldı ve orada aceleyle içtiği bir avuç, tadı kristal gibi olan suyu anımsadı. İçinde bir yerlerde çözünmüştü, ölüm kâbuslarını alıp götürmüş, gecelerini dolduran kendinden nefret duygularını temizleyip yok etmişti.

Yukarı bakıp Tanrı’nın maskesini gördü. “Sen misin?” diye mırıldandı.

Ama Tanrı değildi. Gözlerinde yaşlarla titredi, güneşin aydınlatığı bir odadaydı. Seth, Rhetia ve Tilki onu çevrelemişlerdi.

Çakal kurumuş dudaklarını yaladı. Hâlâ hasta, bitkin ve titrek hissediyordu ama onların bunu görmesine izin verecek değildi. Büyük bir çabayla soğuk gülümsemesini dudaklarına kondurmayı başlardı.

“O zaman, ölü değilim demek,” diye fısıldadı.

Maskeli yüz aşağı, Mirany’ye baktı. “Daha fazla yaklaşma.”

“Hermia?”

“Benim kim olduğumu biliyorsun.”

Biliyordu. Uzun tırnaklarından su damlıyordu, mavi giysisi üzerinde denizin dalgaları gibi dalgalanıyordu. Mirany etraftaki puslu sığağa rağmen titredi. Yağmur Kraliçesi duygularını belli etmeden onu süzüyordu.

“Burası Bahçe değil...”

“Burası Bahçe değil. Sen daha önce buraya gelmiştin. Bunu biliyorsun.” Timsah yüzü yavaşça kalktı ve Kraliçe’nin sesi kahnlaştı. “Burası senin Argelin’i durduracağın yer.”

Mirany’nin sesi titredi ama cesurca konuştu: “Nasıl? Onu öldürerek mi? Biz zaten ölüyüz, değil mi?”

Kraliçe güldü. Binada bir sarsıntı oldu, bataklığın sığ su birikintileri mermerlerin üzerine taşıtı. Helikopter böcekleri Mirany’nin giysisine kondu.

“Başka yolları da var. Ona unutturacaksın.”

“Unutturmak mı?”

“Hermia’yı ve ölümünü. Bunu kullan.”

Bir eli uzandı, ıslak parmakları tokmağa benzeyen bir sopa tutuyordu. Mirany yutkundu, sonra basamakları tırmanmaya başladı. Islak sandaletleri yosunlardan bir iz bırakıyordu.

Basamakların tepesinde parmakları bir an Kraliçe'ninkilere dokundu. Teni serindi ve su gibi maddesizdi.

Mirany tokmağa baktı. Altın ve siyah çizgiliydi, üzerine törensel ipler sarılmış ve boncuklu düğümlerle birbirine bağlanmıştı. "Onu unutabilir mi?"

"Ona bununla dokun. O zaman sonsuza kadar burada dolaşıp durur, buraya neden geldiğini anımsamaya çalışır ve sen de Archon'la birlikte yanınıza şişman adamı alıp dönebilirsin. Sizi bekleyen bir savaş var, açık tutulması gereken bir Oracle var çünkü Tanrı, halkı tarafından duyulmalı. Argelin artık benim."

Kız başını kaldırdı, maskeli gözleri bataklığa doğru bakıyordu.

"Geliyor. Söylediğimi yap, Rahibe. Yoksa öfkem senin üzerine de düşer.

Mirany döndü.

Basamaklardan aceleyle indi.

Yol ışıktan ve karanlıktan geçer

Dengesini sağlamakta zorlanıyordu ama yürüyebiliyordu. Tilki endişeyle etrafında dolaşıyordu.

“Dinlenmelisin.”

“Zaman yok.” akal solgun görünüyordu, cildi hâlâ terden yapış yapıştı ama gözlerinde o eski muzip bakış vardı. Dik durarak aynada solgun görüntüsüne bakıp konuştu: “Yaşlı adam söz verdiği şeyi yaptı ama kadın ona bunu dettiye, Seth, yemin ederim ondan ikimiz için de üç alırım.”

“İntikam istemiyorum.” Seth ifadesizce bir koltuğa çöktü. “Babamı burada istiyorum.”

Korkuyla donakalmıştı. Manto babasını öldürmüş müydü? Telia neredeydi?

akal, “Artık işler çok hızlı ilerleyecek,” dedi. Dokuzlar’a döndü.

Kızlar Chryse’ı pencerenin yanında küçük bir tabureye oturtmuştu, Tethys ve Gaia ondan gözlerini ayırmıyordu. Hâlâ

öfkeyle titriyor, kızarmış yanaklarıyla diğerlerinden uzak duruyordu. Çakal ona döndü. “Rahibe.” Kız ona bakmadı.

Mezar hırsızı uzanıp eliyle onun çenesini tuttu. Rhetia, “Ona dokunma,” diye bağırdı ama adam hiç aldırmadan Chryse’in yüzünü kendisine çevirdi.

“Seni suçlamıyorum,” dedi soğuk soğuk, “aile bağların nedeniyle. Ama bir daha sana asla güvenemeyeceğimizi de bilmelisin.”

Chryse kızarmış gözlerine dolan yaşları bastırmaya çalıştı. Hırsla adamın tam önünde yere tükürdü ve yüzünü yine diğer tarafa çevirdi.

Pencerenin dışında büyük bir patlama oldu. Tapınak’ın siper duvarları parçalara ayrıldı. Rhetia ayağa fırlayıp Çakal’ın karşısına dikildi.

“Hemen harekete geçmeliyiz. Ya şimdi ya da çok geç olacak.”

Uzun boylu adam ve uzun boylu kadın bir süre birbirlerini süzdü, zor bir karar anıydı. Sonra Çakal gerileyip uzun kolunu uzattı.

“Katılıyorum. Ne sen ne de ben Tanrı’nın kararını sorgulayamayız, Leydi. Seth Sözcü olarak kalacak. Ama sen Dokuzlar’dan birisin ve Oracle senin himayende. Bu kez onu kullanma sırası senin.”

Pencerede durmuş barbarların mavi kanaldan geçmek için kıyıya üşüşmesini izleyen Jamil’e döndü. “Prens, sen de gitmekte serbestsin. Şimdi ve burada seni serbest bırakıyorum. Rhetia, donanmaya sinyalini gönder. Artık gelsinler.”

Kız ona baktı. “Ne sinyali?”

Adam gülümsedi. “Yapma, Rahibe, sezgilerime hakaret etme. Çoktan bir şeyler ayarlamışsındır.”

Bir an kız hareket edemeyecek kadar şaşırılmış göründü. Sonra arkasını döndü.

“Persis, Tethys, benimle gelin.” Seth’e son bir kez bakıp uzaklaştılar.

Seth mezar hırsızına baktı. “Fikrini değiştiren ne oldu?”

Çakal omzunu silkti. Boynunu eliyle silip sanki parmakları ıslanmış gibi onlara baktı. “Bilmiyorum,” dedi.

Mirany onları duyabiliyordu. Bataklıkta su sıçratıp gürültü çıkartarak ilerliyorlardı. Bir iki kez Alexos’un heyecanlı fısıltısı kulağına ulaştı. Homurtu Oblek’e de Argelin’e de ait olabilirdi. Sonra sanki merdivenden çıkıyorlarmış gibi ses değişip boğuklaştı, metal sesine karışmış gibi oldu.

Mirany karanlıkta kapının yanına çömeldi. Islak saçlarından sırtına su damlıyor, eteği dizlerine yapışyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sopa çok hafifti, balsa ağacından yapılmış tokmağın sarkan ipleri o hareket ettikçe çingirak gibi sesler çıkartıyordu. Dikkatle parmaklarını onun üzerine kapattı. Bu tılsım içinde ne tür sihirler barındırıyordu? Bir adamı buralara kadar sürükleyen, sahip olduğu son takıntısını nasıl bir anda unutturabilirdi? Ve eğer işe yararsa o nasıl bir insana dönüşecekti, Hermia’yı bulmak için duyduğu kararlı çaresizlik ve utanç olmadan nasıl biri olacaktı? Yok edici aşkı olmadan yeniden Argelin olabilir miydi?

Kapının içinde bir gölge kıpırdadı. Mirany gölgenin uzamasını izledi, sanki orası daha aydınlıkmiş gibiydi. Yaklaşan gölgelerin el ele tutuşmuş bir adam ile bir çocuğa ait olduğunu gördü. Tepelerinde uçuşan bir helikopter böceği bulutuyla birlikte açıklığa yaklaştılar ve yüksek çatının altındaki geniş alanda minik kıpırtıları yerden toz kaldırdı. Sanki Archon’un

gelişi böcekleri, yarasaları, fareleri ve akrepleri uyandırmış gibiydi. Mirany gerildi.

Argelin kapıdan içeri adımını attı.

Adamın başını kaldırıp yukarıya ve sonra çevresine nasıl baktığını gördü. İncimsi ışığın altında yüzü pürüzsüz halini yitirmiş görünüyordu. Daha yaşlıydı, sakalı bakımsızca uzamıştı ve koyu renk gözleri yorgundu.

Arkasından gelen Alexos aynıydı, güzel yüzü şaşkınlıkla doluydu. Mirany bekledi. Oblek yanlarında yoktu. Bir tuzak olması olasılığına karşı acaba dışarıda mı bekliyordu?

Şaşırarak bir elini ıslak zemine dayadı.

General'in kılıcı yoktu. Eli Alexos'un parmaklarının üzerine sıkıca kenetlenmişti. Başını kaldırarak tahtta oturan şekle dikkatle baktı.

Bir an ikisi hiç kıpırdamadan durdu. Sonra Alexos fısıldadı: "Korkma, General. O gerçek değil, yalnızca bir heykel."

Mirany arkalarından bakarken onun haklı olduğunu biliyordu, biraz önce Yağmur Kraliçesi olan şey artık taştan başka bir şey değildi. Yosunlarla kaplanmış, yeşermiş, zamanın etkisiyle aşınmış, maskedeki koyu renk göz delikleri örümcek ağlarıyla kaplanmış cansız bir heykel.

Argelin, "İster taştan olsun ister etten, beni durduramayacak," diye mırıldandı.

Yürürlerken Mirany onun Alexos'u arkasından sürüklediğini fark etti.

Kız ayağa kalktı. "Alexos!"

"Mirany!" Oğlanın tiz sevinç çığlığı böceklerin kaçışmasına neden oldu. "Buraya nasıl geldin?"

“Aynı sizin gibi. Bataklıktan.” Kız ilerlerken arkasında ıslak bir iz bırakıyordu. “Oblek nerede?”

Çocuk kaşlarını çatı, koyu renk gözleri adama bakıyordu. Argelin’in sesi sertti.

“Şişko ayyaşı ettik. Yalnızca ayak bağı oluyordu.” Gözleri kızın elindeki tokmağa takıldı. “O nedir?”

Kız doğruca ona doğru yürüdü. O kadar yakındı ki uzanması bile gerekmiyecekti, parmakları ince tahtanın üzerinde titriyordu. Adam şüpheyle çevreyi inceledi.

“Onu heykelden mi aldın? Neden?”

Tehlikeyi sezmişti. Ona yalnızca Tanrıça’nın sopasıyla bir kez dokunması yetecekti ve bütün bu çılgın arayışı sona erecekti. Hermia sonsuza dek Bahçe’de kalacak, o ve Alexos Oblek’i bulup belki de geri dönmeyi başarabilecekti. Daha iyi olacaktı. Onun için de kendileri için de.

Bütün bunları biliyordu.

Yine de yapamıyordu.

Beni suçlama, diye düşündü. Bütün sahip olduğu bu.

Kız, Alexos’a gülümsedi.

“Bu mu? Hiçbir şey.” Kendi zayıflığına ve aptallığına sinirlenerek dönüp tokmağı fırlattı. O kadar hızla ve yukarı doğru atmıştı ki sopa havada döndü, daireler çizdi, sarkan ipleri havayı kamçı gibi dövdü ve Alexos sevinç çığlıkları atmaya başladı çünkü tokmak havada kırmızı ve kızıl alevlere dönüşmüştü, uzun alevler etrafında yansıyor, yükselip alçalıyordu. Yere kıvılcımlar saçıldı. Bina sarsıldı.

Mirany sendeleyip dengesini kaybetti. Islak zeminde dengesini yeniden sağlamaya çalışırken tavana baktı ve tepede kafes gibi bir açıklık oluştuğunu fark etti, sanki sel sonrası oluşan koyu renk su birikintileri buharlaşıp yok oluyordu. Mavi gökyüzünde

asılı duran güneş yakıcıydı, yeniden üzerlerinde parlamaya başlamıştı, çevresinde hava sanki onu iterek sürükleyen geniş kanatlı bir böcek gibi görünüyordu.

Duvarlar çatırdadı. Alexos çığlık attı, Mirany ayaklarının altında zeminin zızzaklar çizerek aşağıdaki siyah boşluğu gösterecek şekilde ikiye ayrıldığını dehşet içinde fark etti. Alexos geriye doğru kaçınca Argelin de onunla birlikte arkaya sıçradı, hâlâ çocuğun elini bırakmadığı gibi onu daha da yakınına çekmişti.

Ellerine ve yüzlerine ateş saçan güneşin alçalırken yaydığı ısı, büzülerek korunmaya çalışmalarına rağmen onları haşladı. Ağırlığını üzerlerinde hissedebiliyorlardı. Mirany'nin saçlarının ucunu alazlıyor, Argelin'in göğüs zırhını, Alexos'un giydiği tuniği kızartıyordu. Yerdeki büyük çatlaktan içeri girdi, dünya onu içine almak için açıldı, büyük bir gökgürültüsü onun karanlığın içine doğru ilerlemesine eşlik etti. Bir an Mirany onu yuvarlayan yaratığı gördüğüne yemin edebilirdi. Siyah kabuğu bazalt kadar parlak, kısıkaçları ve sırtına topladığı kanatlarıyla bir bok böceği.

Yerdeki çukurdan buhar çıktı. Erimiş, pürüzsüz bir yol delikten dışarı kadar uzanıyordu.

Gökyüzünden binlerce minik kıvılcım üzerlerine yağdı.

Basamakları tırmanırken meşalenin ışığı önlerinde oynaşıyordu. Rhetia bütün köle ve rahibelerin yanma bulabildiği bütün çıra ve yakacak odunları almasını istemişti. Şimdi bütün yakacak malzemeler Oracle'm bulunduğu platforma dizilmişti ve daha kız tepeye ulaşmadan meşaleyi kapıp odunların ortasına atmıştı.

Uzaklarda, denizin üzerinde, daha saatler öncesinden güneş doğuyordu. Sanki Scarab Günü arifesinde gecenin ve günün düzeni altüst olmuş gibiydi. Pusların arasında ilerledi,

pembe şafak renkleri arasında körfeze girdi, kırlangıçlar uyanıp bağırmaya başladı.

Rhetia odunların çevresinden dolaşıp meşaleyi besledi. Etrafa kıvılcımlar saçıldı, zor görülen alev odunlara yayıldı, bir çıtırtıyla ateş büyüdü.

“Bunu görebilecekler mi?” diye sordu Persis endişeyle. “Bu kadar uzaktan...”

“Buraya bakıyor olacaklar. Onlara bunu beklemelerini söylemiştim.” Rhetia da yüzündeki is lekelerini silip meşalelerini ateşe atarak denize bakanlara katıldı, saçları aniden çıkan şafak esintisiyle dalgalanıyordu.

Ufukta bir sis çizgisi vardı, güneş bakır bir perçin gibi üzerinde parlıyordu. Kuşlar sustu, kanatlarını çırparak uzaklaştı. Ada’nın üzerindeki tuhaf ve ürkütücü sessizlik hâlâ asılı duruyordu.

Sonra birden dünya sanki denizin ortasından ikiye ayrıldı.

Çakal ve Seth arkasındaki basamaklardan koşarak yukarı çıkarken, Rhetia soluk soluğa, “Deprem!” dedi.

Her şeyin yeri değişti. Seth tutunabildiği ilk şeye tutundu ve gür bir çalılığa düştü, keskin kokular başını döndürüyordu. Kuru toprağa çarptı, yanındaki bir delikten bir kertenkele çıkmıştı, bir an İki Diyar’ın birbirinden ayrıldığını, canlılar ile ölülerin yer değiştirdiğini sandı.

Kayalar parçalandı. Kendini kaldırılabilmek için çekerken Oracle’ın deliğinden bir toz bulutu yükseldi ve boğucu bir öksürükle boğaz temizlendi. Bütün molozlar içine düştü, ağız sanki esneyerek uyandı.

Korkunç bir an boyunca Seth karanlığın dudakları arasında asılı kaldı.

Sonra çalılar, kenardaki her şey ve kertenkele yuvası kayarak çukurun içine düştü. Seth haykırmaya tutunmaya çalıştı ve sonra o da bağırarak peşlerinden düştü.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran Mirany tünele baktı. “Bunu izlemeliyiz.”

Argelin’in yüzü kesilmişti, vahşice yüzünden akan kanı sildi. “Hayır!”

“Ama Yol bu! *Böceğin güneşi içine yuvarladığı geçit.*” Sabırsızca Alexos’un kolunu yakalayarak onu karanlığa doğru çekti.

İkisi arasında kolları uzayan oğlan haykırdı: “Gelemem Mirany! Yapıştım!”

Mirany şaşkınlıkla ikisinin elinin birbirine sarı bir reçineyle yapışmış olduğunu gördü, kurtarmak için çekiştirdiyse de Argelin oğlanı sıkı sıkı tutuyordu.

“Bu bir tuzak,” diye bağırıyor adam. “Biz gelmeden önce onun burada olduğunu bilmediği mi sanıyorsun? Sence onun balçık kokusunu almadım mı? Seninle ne planlar yaptı? Son-suza kadar çürümek için pis bir deliğe girmeyeceğim, Rahibe.” Dönüp yosunlu heykele bakmaya başladı.

“Beni duyuyor musun?” diye haykırdı. “Yer Altı Dünyası’nı yerle bir etmem gerekse de sana ulaşacağım!”

“Sessiz ol.” Alexos döndü. “Dinle.”

Bir şey sürünerek ilerliyordu. Başta usul usuldu ama sonra bir hışırtı ve şıpırtı sesi geldi. Mirany hemen arkasına baktı. Kapının diğer tarafında basamakların üzerinde korkunç karanlık yaratıklar yerlerde sürünüyor, pullu derileri mermere sürtüyor, ağır kuyrukları iki yana vuruyordu. Bataklıktan çıkan lanetli yaratıklar tuhaf yürüyüşleriyle yaklaşıyordu.

“Timsahlar.” Kız ona bakarken dehşete kapılmıştı. “Gel-melisin!”

Argelin onun dediğini yapmak yerine kapıya döndü. Öfkeyle elini Alexos’tan kurtarmaya çalıştı, diğer elini de araya koyup çaresizce çekti. Ama parmakları kenetli kaldı.

“Bir şeyler yap!” diye haykırdı oğlana haince. “Sen Archon’sun! Kurtar kendini! Hemen şimdi!”

Alexos sefilce omzunu silkti. “Korkuyorum,” diye fısıldadı.

Argelin küfretti. Sol eliyle bir silah aradı, küçük bir bıçak buldu, yeniden küfrederek çaresizliğine söylendi.

“Taş topla! Ne bulursan.”

Alexos Mirany’ye baktı, kız kıpırdamıyordu.

“Bu tünele gireceğiz,” dedi inatla.

Kapının girişi sürüngenlerle dolmuştu, küçük gözleri parlıyordu. Timsahlar zümrüt yeşiliydi ve mücevherlerle kaplıydı, arkalarında yosunlar sürüklüyor, ön pençeleriyle mermeri kazıyorlardı. Bir tanesi çenesini kocaman açarak jilet gibi keskin dişlerini gösterdi.

Argelin Alexos’u yanına çekti, onu göğsüne bastırdı. Elinde küçük bıçak vardı ve ancak bıçak aşağı inerken Mirany onun ne yapmaya çalışacağını anlayabildi. Çığlık atarak kendini onun üzerine attı, timsahlar sürünerek girişi geçti, yaklaşan yeşil bir dalga gibiydiler.

Alexos çığlık atıp debelendi, Argelin bıçağı oğlanın bileğine indirdi, kan fışkırdı, bıçak kaydı. Mirany yetişip adamı saf bir öfkeyle geri fırlattı, adam heykelin olduğu alçak duvara çarparak hareketsiz kaldı.

Soluğu kesilen Mirany dizlerinin üzerine çöktü ve bıçağı alarak yavaşça bir yarım daire çizdi.

Parlayan yaratıklar giderek yaklaşıyordu.

Çakal aceleyle beline bir ip bağladı. Arkasından Tilki seslendi: “Seth?”

Oracle’ın ağzı bir kez daha toz ve sessizlik soludu. Arkalarındaki ateş bir alev cehennemine dönüşmüştü.

“İşe yaramayacak. Hâlâ hayattaysa bile yaralı olmalı.” İpin ucunu iki adamına doğru fırlatan Çakal kuyuya ilerledi, aşağıya bir kez bakıp Rhetia’ya döndü.

“Ada’yı şimdi sana bırakıyorum, Leydi. Çakal yeniden mezarlara girmek zorunda.” Kaşlarını çattı. “Benim adamlarım burada kalıp seninle birlikte savaştacak. İyi şanslar.”

Rhetia kendini çekip kaldırdı. Adam çatlakta gözden kaybolurken arkasından seslendi: “Bizi merak etme. Tanrı buranın ele geçmesine asla izin vermez.”

Boğuk bir ses yukarı ulaştı. “Argelin’i durduramamıştı ama.”

Kız homurdandı. “O zaman ben Sözcü değildim.”

“Şimdi de değilsin, Rahibe.”

Yankılı ve bozuk da gelse sözcükler Oracle’dan yükselmışti.

Bir an tuhaf bir şekilde öylece kaldılar. Dokuzlar’dan bazıları döndü, Gaia gözlerini kocaman açarak Persis’e baktı. Rhetia Oracle’ın sülfür lekeli dudağından çıkan havayla yanıp kavrulmuş gibi görünüyordu.

“Ne dedin?”

Çukur sessizdi. Onun yerine Jamil bağırarak bir şeyi işaret etti.

“Bakın, Rahibe!”

Denizde, uzaklarda bir geminin pruvası pusu delmişti.

Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

“Sürükle onu!” Mirany kollarım Argelin’in omuzlarının altından geçirmişti ama adam çok ağırdı. Dehşet ve korku içinde söylendi: “Göğüs zırhı. Onu çıkar.”

Tek eli serbest olan Alexos Yağmur Kraliçesi'nin yaratıkları yaklaşırken inleyerek ve kanayarak ona yardım etti. Zırhın tokaları deridendi ve çok sıkıydı, Mirany bıçakla kesince hepsi kolayca koptu. Göğüs zırhını çekerek çıkardı ama adamı hâlâ zor hareket ettirebiliyorlardı.

Dişler bacağına kapandı, kız çığlık atarak vahşice bıçakladı.

"Bırak beni!" diye haykırdı Alexos.

"Hayır! Asla!" Kaygan tünel yakındı, içinden serin bir esinti çıkıyordu.

"Bırakmak zorundasın, Mirany! Çok yaklaştılar! Bak!"

Kız baktı.

Karanlığın içinde alevleri gördü.

Güneş gibi yükseliyordu, basamakların tepesine ulaşmıştı. İri yarı birisi tarafından taşınıyordu, bronz bir pala ve korkusuz bir şekilde haykıran bir adam tarafından taşınıyordu. Karanlık yaratıklar ondan korkup panikleyerek kaçışmaya başladı.

Oblek tekmeler savurarak kendine yol açtı. Meşaleyi onların çenelerine savurdu, lanetler yağdırdı, öfkesi korkunç ve yakıcıydı. Mirany onun bu korkusuzluğundan tuhaf bir destek alarak rahatladı. Adam yanlarına geldiğinde ekşi ekşi Argelin'e baktı, kel kafasındaki kanlı yarayı gördü. Tek bir sözcük söylemeden meşaleyi Mirany'ye, kılıcı Alexos'a verdi, eğildi ve kollarını Argelin'in omuzlarının altından geçirdi.

Avını yakalamış bir canavar gibi General'i karanlığın içine sürükledi.

Sekizinci Geçit
Dengedeki Terazî Kapısı

Bir zamanlar düşmüştüm, aşağı, aşağı.

Öleceğimi sanmıştım. Ya da belki doğacağımı. Orada korku olmayacağını çünkü kendi ellerime düşeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

Onlar için de aynısı oldu, yalnızca onlar bunu hertiz bilmiyor.

Kararının arkasında duracak

“Daha fazla ip gerekiyor. Dar ama dibi görünmüyor.” Kendi sesinin etrafta yankılandığını duydu. Elleri pütürlü kayadan kaydı.

“Yalnızca bir kol mesafesi kaldı.” Tepesindeki Tilki’nin homurdanmaları endişeli olduğunu gösteriyordu.

Çakal kaşlarını çattı. Hâlâ güçsüzdü ve çok uzun zamandan beri iniyorlardı. İpi tepeden sarkıttıklarından beri iki kez daha ucuna bir o kadar ekleme yapmak zorunda kalmışlardı. Artık yarıktaki ayaklarının altındaki çatlakları hissederken daha ne kadar derine inebileceklerini merak ediyordu.

Seth ölmüştü. Bu ne yazık ki doğru olmalıydı. Kimse bu kadar yüksekte düşüp sağ kalamazdı.

“Duvarların arası daralıyor. Büzülmek zorundasın.”

Fısıltısı görünmeyen alanda tıslama gibi çıktı. Tilki’nin gücüne güvenerek ipten sarktı ve hızla indi. Karanlıkta bir çıkıntıya rastlayınca hemen yapıştı. Parmaklarının altında yalnızca şekiller ve hiyeroglifler görüyordu, hepsi ezilip yamulmuştu.

Oracle bir zamanlar Kreon'un Krallığı'na çıkardı ama bunun hâlâ doğru olduğundan emin değildi. Depremler yarığın eski halini değiştirmişti, belki karanlıkta bir çıkışı kaçırmış olabilirdi ya da belki yukarıdan dökülenlerle tikanıp kapanmıştı. Dünyanın en derinliklerinden kıpırdadığını hissetti ve buradaki hiçbir şey artık tanınır halde değildi.

Gözüne toz kaçmıştı, aşağı baktı ve ayağını koyabileceği bir şey hissetti.

Ayakları yumuşak bir şeye değdi.

Kumaş.

İnceydi ve ketene benziyordu. Soluğunu tutarken bir koku duyuldu. Kokuyu tanıyordu, tatlıydı ve kesinlikle sodyum karbonat gibi kokuyordu, mumyalayıcıların kullandığı bir maddeydi. Parmakları dikkatle kumaşın üzerinde gezindi. Parçaları örümcek ağı gibi görünecek şekilde kayalara sürtünerek aşınmıştı. Kreon bunu bir çeşit taş yakalama aracı olarak tasarlamış olmalıydı. Seth'i de yakalamış olabilir miydi?

“Seth?” diye fısıldadı.

Dikkatle ip onu sarkar hale getirene kadar örümcek ağının üzerinde ilerledi. Sonra başka bir şeye değdi.

Kemikler.

Dağılmıştı, bir arada durmuyordu. Bir göz nazarına değince hemen elinden fırlattı.

Sanki bunu hissetmiş gibi Tilki'nin fısıltısı aşağıya doğru yankılandı. “Kâtip mi?”

Çakal kurumuş ağzını sildi. “Bir ceset ama Seth'in değil. Bir lahit kırılmış, oda parçalara ayrılmış. Aşağı gel, Tilki.”

Eski lahitlerden biri olmalıydı, Tilki homurdanarak inene ve dar kanaldan geçip yanına gelene kadar Çakal bir gaz lambasını yakmış, uzatarak yalnızca boş bir alan ve boyalı duvarlardan

oluşan çevreyi araştırıyordu. Renkleri tuhaf bir yosunla maskelenmişti, küf yeşilinin ardında krallar, Archonlar ve köleler tanrıların önünde eğiliyordu. Rehberlik Yolu'nun metinleri geçide ve pervazlara dağıtılmıştı.

Hırsız Lord'u arkasında hisseden Tilki döndü. "Ne varmış?"

"İkinci Hanedan. Belki daha da eski."

Tilki öksürdü. "Tamam da Seth nerede?"

Daha Çakal yanıt veremeden hafif bir ses duyuldu. Uzaklarda duyulamayacak kadar güçsüz bir ses inledi ve serin havaya karışıp yok oldu. İkisi de bu sesi daha önce defalarca duymuştu.

"Gölge yürüyor." Tilki ekşi ekşi güldü.

Çakal yukarı bakıyordu. "Sanırım kâtip hayatta kalmayı başarmış olabilir. Kumaş düşüşünü yavaşlatmış olmalı, hatta belki onu tutmuş bile olabilir." Mezar kalıntılarının arasından geçerek küçük bir kapı ağzına geldi ve eğilerek geçti. "Birisi buradan geçmiş. İzleri görüyor musun?"

Tozun arasından ayak izleri görünüyordu. İki değişik iz vardı, bir tanesi daha küçük ve sürüklenmiş gibi bulanıktı.

Tilki, "Kreon mu?" diye sordu.

"Başka kim olabilir? Onu bulmalıyız. Paralı askerler çoktan içeri girmiş olmalı."

O yürürken kıvrak siyah bir şekil duvardaki bir delikten geçti ve ona sürtünerek yanından geçti, Tilki anında bir bıçak çıkardı. "Bu lanet şey de neydi?"

Çakal bitkince gülümsedi. "Bir kedi."

Mağarada bir ateş yakmışlardı çünkü tünel sonunda ne duvarını ne de tavanını görebilecekleri kadar büyük bir mağaraya dönüşmüştü. Mirany yakacak çalı çırpı toplamıştı, Oblek de

onları meşaleyle yakmıştı. Şimdi çam kokulu çırallar çıtırdarak yanarken karanlığa kıvılcım saçıyordu. Tavanda yarasarlar vardı. Mirany'nin gece mi yoksa gündüz mü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, artık bu sözcüklerin bir anlamı olduğundan bile emin değildi. Oblek'in cebinden çıkardığı dört ekşi incirden birini emerken şaşkınlıkla bronz adamın hikâyesini dinledi.

"Ve diğerleri." Alexos kıpırdandı. "Hepsine yardım edebilirdim."

"Hareket etme, Archon." Oblek küçük bıçakla reçineyi özenle kesiyordu, oğlanın bileği bandajlanmıştı ve Argelin hâlâ kıpırdamadan yatıyordu. Onu içeri sürüklediklerinden beri kıpırdamamıştı.

"Onu öldürdüğümü düşünmüyorsunuz, değil mi?" Mirany endişelenmişti.

"Öldüyse daha da iyi." Oblek reçineden bir parça daha çıkarmayı başardı ve denemek için oğlanın elini çekti.

"Az kaldı, Oblek," dedi Alexos.

Mirany ona Kraliçe'nin tokmağını anlattığında ne söyleyeceğini merak etti, şanslarını çöpe atmıştı. Belki Alexos biliyordu. Ona bakıp bunu sormak istedi ama oğlan da iri adam da işlerine dalmıştı, sessizlikte bıçağın sürekli kesme sesi duyuluyordu.

"Biz neredeyiz, söylesenize?" Mağaranın duvarlarına doğru yürümek istedi, bu karanlık yer hakkında bir fikir edinmek istiyordu ama ateşin kısıtlı sıcaklığı oradan ayrılmasını zorlaştırıyordu. O geniş karanlıktaki tek canlıların kendileri olduğunu hissetti, ileride kendilerini bekleyen her neyse sanki onun sözleri ve hareketleriyle değişebilecekti.

"Seni gördüğüme ne kadar memnun olduğumu anlatamam."

Oblek homurdandı. "Kimse benden öyle kolayca kurtulamaz."

“Evet, öyle, Oblek!” Alexos parlak gözleriyle baktı. “Çöldeki gibi, hatırladın mı? Onlara o zaman da göstermiştin.”

“Göstermiştin, eski dostum.”

Bir süre sonra Mirany usulca sordu: “Bu yüzden mi artık içmiyorsun?”

Adam bunun üzerine işini bırakıp kıza baktı. Çirkin ve buruşuk suratında gözleri küçüktü ama cin gibi bakıyordu. “Leydi, hepimizin kendine ait sırları ve utançları var. Diyelim ki artık bu susuzluğumu şarkılar dindiriyor. Kuyu’daki su tatlı ve koyuydu ve bir kez ondan tattın mı başka hiçbir içecek yanına bile yaklaşamıyor.” Yeniden reçineye eğildi. “Bu deli için de bir matara getirmeliydik. Rahat dur, Archon.”

Çelik kayarak cilde kadar indi, adam zaferle güldü, oğlan bir rahatlama kahkahası attı. “Koptu, Oblek!” Elini çekerek serbest bıraktı ve çılgınca havada salladı, sonra ayağa fırlayarak etraflarında koşmaya başladı, karanlıkta bir perende attı.

Oblek arkasına yaslandı. “Tanrı’ya şükürler olsun. Tam zamanında.”

Argelin kıpırdanıyordu. Homurdanıp yuvarlandı, Mirany su şişesini yanına götürdü.

“İç bunu.”

Adam şişeyi bir an dalgınlıkla dudaklarına götürdü ama serinliği ona temas eder etmez sarsıldı, kenara kaçtı ve değerli sıvının bir kısmı yerdeki tozlara döküldü. Canı sıkılan Mirany şişeyi yakaladı, General geri çekildi.

“Ona dokunmayacağım,” dedi soluk soluğa. “Yanıma yaklaştırma.”

Kız ona baktı. Bir an için bütün kendine güveni kaybolmuş gibiydi. O yalnızca bildiği her şeyden uzakta kalmış, korkmuş bir adamdı ve her zaman inkâr ettiği Yer Altı Dünyası’nda

kaybolmuştu. Şimdi onu içine almış, onunla oynuyor, onu kışkırtıyor, onun sayısız yaratıkları sürünerek çıkıp onu rahatsız ediyordu. Kız bu hissi biliyordu ve adam için hissedebileceği tek duygu, acımaydı.

Belki adam da bunu hissetmişti. Yüz ifadesini değiştirdi, elini sakalına koydu ve Oblek'e baktı.

"Demek," dedi boğuk bir sesle, "ayyaş geri döndü."

"Buna alışsan iyi olur, Lord Kral." Oblek kollarını kavuşturup dik dik ona baktı. "Geri döndü ve elimizdeki tek silahı tutuyor. Keşif gezimizin yeni bir lideri var."

"Sen!" Argelin buz gibi güldü.

"Ben. Birlikte kalacağız ve ben seni bir şahin gibi gözleyeceğim çünkü sen oğlanın elini kesip kopartabilecek acımasızlıkta birisin. Kadını bulman ya da onun ölü kalması umurumda bile değil ama buradan çıkmanın tek yolu bu geçitlerse, Archon'u yeniden yaşayanların dünyasına geri götürmeye kararlıyım. Mirany'yi de. Onlarsız neler oluyordur Tanrı bilir."

General güçlkle doğruldu. Alnının yan tarafındaki morluk giderek koyulaşıyordu, tuniği pisti ve göğsünde zırh olmasından rahatsız görünüyordu. Dönünce koyu renk gözleri Mirany'ninkilerle buluştu.

"Kesinlikle liderimiz sen olmalısın, Sözcü."

"Ben... bence bir arada kalmalıyız." Kız kaşlarını çatı. "Sen ne düşünüyorsun, Archon?"

Yanıt yoktu.

"Alexos?" Oblek çabucak ayağa kalktı.

Mağaranın karanlığında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sonra çok usulca Mirany'nin zihninde neşe dolu bir ses fısıldadı.

Gel de ne bulduğumu gör, Mirany!

Sıralanmış ve birliklere ayrılmış gemiler sisin içinden âdeta fişkırdı. On kürekli kadirgalar, üç sıra kürekli kadirgalar ortaya çıktı. Karavelalar ve nakliye gemileri belirdi, güverteleri kürekçilerle doluydu, çalman davulların sesi dalgaların öte tarafından kıyılara taşınyordu. Pruvaları filler, sirenler, açık ağızlı gorgonlar şeklinde oyulmuş, dalgaların üzerinde yanlarında uçan balıklar sıçrarken ilerliyordu. Rhetia Jamil'in peşinden merdivenlerden inerken beyaz yelkenlerin indirildiğini, iplerin atıldığını, adamların direkler arasında uçuştüğünü, tuhaf topların birleştirildiğini gördü. Donanma rengârenk bayraklarla donatılmıştı, İmparator'un beyaz aygırının yanındaki amiral gemisinde Jamil'in kendi boynuzlu boğa flaması da vardı. Tek yabancı görünenler bunlar değildi, adaların amblemleri de güçlenen ışıktla dalgalanıyordu, Milos, Cyclades, Temlos'un büyük ticaret gemisi, Krios Krallığı Takımadaları ve Oracle'ın Parlak Tanrısı'na bağlı olan Herpelon. Mykene'li mızrakçılar gelmişti, bronz baldırlıklı Zanthé savaşçılar, ekinlerinden ejderha yetiştiren ve kanatlı farelerin yaşadığı esmer Arge'den kadın savaşçılar. Savaş gemilerinin arkasında balıkçı gemilerinden oluşan filo yer alıyordu, ağcılar, istakoz avcılar ve inci dalgıçları adaya yardım etmek için yarış halindeydi.

Rhetia aşağı koşarken sırttı, rüzgâr tuniğini uçuruyordu, sırtındaki yay vınılıyordu. Liman'da insanların çatıda olduğunu görebiliyordu, boşalmış Liman'daki sokaklardan denize doğru koşuyorlardı, bağrıışmalar duyuluyordu ve büyük zinciri kıyıya sürüklerlerken büyük bir şingırtı çıkıyordu.

Soluk soluğa Jamil'e çarptı. İnci Prensi gururluydu, elini kaldırıp güldü.

“Halkım benim için geldi, Rahibe! Artık Ingeld ve barbarlarını buradan süpürebileceğiz!” Ama kız çoktan bütün neşesi sönmüş onun omzunun gerisindeki bir yere bakıyordu.

“O zaman acele etseler iyi olacak,” diye tersledi.

Kuzeyliler Ada'daydı. Köprü onlarla kaynıyordu, Çakal'ın adamlarından kalanlar şimdiden geri çekilmeye başlamıştı, barbarların bıkip usanmayan saldırıları altında kırılıyorlardı. Kutsal sahillerde cesetler yatıyordu.

Jamil onunla yüzleşmek için döndü. “Ben donanmama gideceğim. Sen, Rahibe, filleri yolun sonundaki son savunma hattı olacak şekilde yerleştir. Köleler, hırsızlar, Dokuzlar, hemen Tapınak'a gitmeli ve kendilerini içeri kapatmalı.”

Kız güldü. Onun bu tuhaf neşesi adamı tedirgin etmeye başlamıştı.

“Sence bunu yapar mıyım, Prens? Köleler ve kaçaklar tamam, onların güvende olmasını sağlarım. Ama ben Oracle'ın yanında yerimi alacağım ve Dokuzlar'ın geri kalanı da yanımda olacak.”

Bir an kıza inanamayarak baktı. “Yalnızca yedi kız mı? O şımartılmış rahibeler mi?”

“Biz de dövüşebiliriz, Prens.”

Ağır ağır başını salladı. “Bu adamlar birer hayvan, Leydi. Hayatlarınız şeyden çok daha değerli...”

“Ne? O size göre yalnızca yerdeki bir delik olan şeyden mi daha değerli?” Rhetia ona tepeden baktı. “Belki de sadece bir delik. Ama o aynı zamanda Oracle, Tanrı'nın ağzı. O her şey, Lord Prens. Ve mecbur kalırsam onu savunurken ölürüm.”

Adam karamsarca başını salladı. Sonra kızın koluna dokunup döndü, hizmetkârları arkasında koşuyordu.

Rhetia bir süre rüzgârda hiç kıpırdamadan durdu. Güneş yukarıdaydı, ışınları Tapınak'a ve oradaki insanların üzerine düşüyordu, sanki ısı onu kovalamış gibi pus açılmıştı ve bütün deniz şimdi gemilerle tamamen kaplanmıştı

Kız dönüp emirler yağdırdı. Persis koşarak yanına geldi.

“Biz seninleyiz. Peki ama ya Chryse?”

Rhetia ekşi ekşi güldü. “Onu da getirin.”

“Ama...”

“Onu da getirin! O da Dokuzlar’dan biri. Bizimle ölecek.”

“Bir de tekne var. Liman’dan yeni geldi. Gizli topraklardan.”
Persis koşarak diğerlerini getirmeye gitti.

Şaşırان Rhetia terasa tırmanıp korkuluktan aşağıya baktı. Minik bir balıkçı teknesi kayalıkların altında kıyıya yanaşmıştı. Ondan inen birilerinin tırmandığını duyabiliyordu, nefes nefese konuşmaları ve keçi yolundaki toprağın sesi kulağına geliyordu.

Tedirgince yayını alıp kirişe bir ok yerleştirdi ve gerdi. Okun ucunu keçiyolunun başına nişan aldı.

Esinti tuzluydu ve savaş alanından boğuk sesler taşıyordu. Bekledi, yorulmadan bekledi ve sonunda yolun başında küçük koyu renk saçlı bir kafa, esintide dalgalanan saçlarıyla belirdi. Ona bakıp durdu ve elini salladı. “Yo, hayır! Yapma!”

Rhetia titremedi bile.

Küçük kız elindeki minik maymunlu oyuncak sallıyordu. “Diğerleri de geliyor. Biziz.”

Arkasında bir kadın göründü, yüzü terden kıpkırmızı ke-silmişti. Şişman, yaşlıca bir kadındı, saçları griydi ve huzursuz görünüyordu. Rhetia ona şaşkınlıkla baktı. Ve son olarak da paslı bir kılıçla silahlanmış zayıf bir adam.

“Beni tanıyorsun, Rahibe,” dedi adam.

Rhetia dikkatle yayını indirdi.

“Seth’in babasısın,” dedi.

Mirany bir sonraki mağaraya doğru koşarken gördüğü şey hemen durmasına neden oldu. Oblek de arkasından uçar gibi geliyordu, onun da şaşırarak durduğunu duydu.

Adam soluk soluğa konuştu: “Ah Tanrım! Kıpırdama, Archon!”

Araba kocaman ve antikaydı. Tekerlekleri bronzla perçinlenmiş, kırmızıya boyanmıştı, orta direği ağırdı. Alexos hasır platforma tırmanmış, dizginleri çözmüş, onları dikkatle beline bağlıyordu.

Mirany soluk alamıyordu.

Dört at muhteşemdi, çok güçlü ve sabırsızdı. Siyah ve parlak atlar ölümlüden çok daha fazlasıydı, yelelerini savurup ayaklarını yere vuruyorlardı, koşumları şıngırdıyordu. Bir tanesi dönüp kıza baktı, gözleri akıllı bakıyordu.

Argelin kızın yanına geldi. “Aşağı in, çocuk! Bu canavarlar seni...”

“Sence ben onları kontrol edemez miyim?” Alexos gülümsedi; onun yüzünün neşe dolu olduğunu fark ettiler. “Ben onları daha önce de kullandım, Lord General. Amphilion olduğumda ve Ramses olduğumda, çölde her defasında günlerce avlandım, dizginlerini bu şekilde bağlayıp kaz ve ördek vururdum, leopar ve aslan da. Sostris olduğum zaman savaş arabamın sallanan zincirleri vardı, rüzgârdan hızlı giderdim!”

En soldaki at burnundan soludu ve geriledi, Alexos’un ince kolları deri kayışlara asıldı. Oblek Mirany’yi itip yavaşça ilerlemeye başladı. Atların önünden geçerek dolaştı ve en yakınındaki atın dizginlerini yakaladı. Başından daha yüksekteydi.

“O zamanlar yetişkindin, eski dostum.”

Tanrıydım, Oblek. Hâlâ da tanrıyım. Kenara çekilin.

Müziyen duraksadı, yüzünün rengi gitmişti, kurumuş dudaklarını yaladı.

“Archon... sen... sen olabilirsin, elbette sen yerdeki tanrısın. Sen aynı zamanda Alexos’sun ve ben senin kemiklerini kırmanı istemiyorum.”

Kenara çekil.

“Sen bir çocuksun ve ben de senin koruyucunum. Başka kimse değil, yalnızca ben.”

Üzerinden geçebilirim. Seni bunun için ayaklar altında çiğneyip geçebilirim.

“Bunu yapamazsın, eski dostum. Bunu yapmayacağını biliyorum.”

Gergin bir sessizlik oldu. Mirany oğlanın gözlerinin dolduğunu gördü.

Sonunda konuştu: “Atları ben sürmek istiyorum, Oblek.”

“Ve öyle de yapmalısın, eski dostum.” Kıpırdamadı, yalnızca yukarıdan Argelin’e baktı. “Ama şimdilik onları General alacak. General bir asker. At arabalarını iyi biliyor.”

Mirany bir an Argelin’in tepki vermeyeceğini sandı. Ama sonra arkasından gelerek dikkatle hasır platforma tırmandı, dizginleri oğlanın belinden çıkarıp aldı ve eldivenli ellerine dikkatle bağladı. Kız o ana kadar neredeyse soluk almadığını fark etti. Yumruklarım gevşetti.

Oblek yüzündeki teri sildi. “Böylesi daha iyi, değil mi? Çok çok daha iyi.”

Argelin’le anlaşılabilir bir bakışma paylaştı, sonra Mirany’ye bakarken ifadesi yumuşadı. “Bulduğumuza göre kullansak iyi olacak.”

Ellerini kızın beline dolarken kız fısıldadı: “Tanrı değişkendir. Sen tehlikedeydin. Bir an için...”

“Bir an onu duydum, kiminle konuştuğumu biliyordum.” Adamın dehşeti kız tarafından hissedilebiliyordu. “Bir tanrıyla tartışacağım hiç aklıma gelmezdi, Mirany.”

Adamın ağırlığı arabanın çökmesine neden oldu, atlar sabırsızca hareket etti. Oblek kollarını oğlana doladı.

Alexos başını kaldırıp ona baktı. “Seni seviyorum, Oblek. Bu kadar inatçı olmana rağmen.”

“Ben de seni, küçük şey.”

Argelin iğrenerek homurdandı. Dizginleri sallayınca dört at yürümeye başladı, göğüsleri ve gözleri parlıyordu. Dizginleri yeniden salladı ve dört nala koşmaya başladılar. Toynakları gökgürültüsü gibiydi. Şimşek gibi kıvılcımlar saçtılar.

Güneş arabasına biniyor

Seth gözlerini açtı.

İlk fark ettiği bütün bedeninin ağrıyor oluşuydu. Taş zeminde sırtüstü yatıyor olmasına rağmen her yerinin incindiğini ve berelendiğini hissediyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştığında acıyla inledi.

Tamamen karanlıktaydı, neredeyse bir mezar bölmesinde olduğunu söyleyebilirdi. Oracle'dan düştüğünü hatırlıyordu, kumaştan bir örümcek ağına takıldığını, bir taraftan bir tarafa sektiğini ve eller üzerinde karanlığa taşındığını hatırlıyordu. Eller sert ve gerçekti. Fısıldayarak seslendi: “Kreon?”

Sessizlik.

Bir çeşit tablanın üstünde yatıyor olmalıydı. Bacaklarını dikkatlice aşağı indirerek dengesizce pütürlü yüzeye bastı. Işığa ihtiyacı vardı. Albinonun ihtiyacı olmayabilirdi ama onun vardı. Nerede olduğunu ve ne zamandır baygın olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu nedenle kollarını önünde uzatarak duvara benzer bir şey bulana kadar ilerledi, bulunca da eliyle takip ederek bir

kapı aradı. Alçı elinin altında dağıldı, tuğlaya dokundu, duvar boyalı ve kuruydu. Bir köşeye geldi, altını ve üstünü yokladı, çevirdi, üstüne bastı. İkinci ve üçüncü duvarların boş olduğunu anlaması uzun zaman aldı. Dördüncüye çarptığında kaşlarını çatıp yüksek sesle küfretti, bunu yalnızca sesini duymak için yapmıştı çünkü her zamanki gibi ilerlemek için yanlış yönden başlamayı seçmişti.

Eliyle yoklayarak endişeyle duvarda ilerledi.

Bir köşe daha.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki derin odada yankılandığını hissetti. Bir kapı olmalıydı. *Bir kapı olmak zorundaydı.* Tabii bir odacığa yukarıdan sarkıtılmadıysa ya da yerdeki bir tuzaktan indirilmediyse.

Sesinden paniğinin belli olmaması için uğraşarak seslendi: “Kreon! Uyandım. Beni burada bırakma!”

Sözcüklerinin doğrudan yankısını duymak onu korkuttu. Duvarlar tarafından emilmiş, uzaktan geliyordu, sanki bölme sesi kendinde hapsedmişti. Kuru ve kirli yüzünü ovuşturdu. Sorun karanlık değildi. O karanlığa alıştı ve bir süre sonra normal gelmeye başlayacaktı, hayır, onu çıldırtan sessizlikti. Korkunç, boşluğu doldurulamaz ölüm sessizliği.

O daha kötüydü çünkü planlarda buna benzer odalar olduğunu biliyordu. Dört duvarlı, mühürlü, içinde ne olduğu tahmin edilemeyen odalar. Bazıları tuhaf hiyerogliflerle işaretlenmişti, *ölümcül* ya da *bulaşıcı* olduklarını gösteren işaretler vardı ya da *yaratıkların yuvaları* olduğunu gösteren. Kâtipler onların içinde bulunabilecek şeylerle ilgili şakalar yaparlardı ve bu aptal mizah şimdi ona hastalıklı geliyordu. Bu odaların hırsızları tuzağa düşürmek için kendi kendine kapanan kapıları olurdu ve onları yavaş yavaş susuzluktan ölene kadar sonsuza dek tutsak ederlerdi, paneller kayar, bir daha da asla açılmazdı.

Bedenleri yerde kuruyup çözünür, kemikleri bile toza dönerdi, ona ne olduğunu kimse öğrenemedi ruhları sonsuza dek koridorlarda dolaşırdı.

Bu böyle bir odaydı. Ve o da onun içindeydi.

Kendini gülmeye zorladı, meydan okumaya çalıştı. O Seth'ti, değil mi? Başlangıç olarak tırmanmayı deneyebilirdi.

Yeniden tablayı bulması sanki yüzlerce yıl sürdü, sonunda dizini ona çarpıp küfretti ve tekmeledi. Kendini onun tozlu yüzeyine çekip yukarı uzandı, olabildiğince uzanarak bir ip, tavan, tırmanmak için bir merdiven ya da tutunacak herhangi bir şey aradı.

Yalnızca boşluk vardı.

Levhanın üzerine oturdu ve dizlerine sarıldı. Bir süre sonra ileri geri sallandığını fark etti, monoton, melodisiz bir şeyler mırıldanıyordu. Kendi sesini duyduğunda bunun dakikalardır sürdüğünü anlayıp aniden durdu. Dakikalar mı, saatler mi? Anlaması zordu.

Ama içine kuşku düşmüştü, bir tuzak odası açmış ve bir gölge gibi içine girmişti, bunu düşünmek tüylerini ürpertiyordu. Sessizlik neredeyse katı bir hal almıştı, etrafındaki yaşamayan varlıkların ağırlığı üzerine çökmüştü. Onu bölmek için zorlukla soluk alıyordu. Bir ses, herhangi bir ses acısına son verip onu parçalara bölecekti.

Ama o Seth'ti ve Seth olarak kalacaktı, bu yüzden başını kaldırıp kendini fısıldamaya zorladı: "Orada mısın?"

Yanıt saniyeler içinde geldi. *Beni ne zaman anımsayacağımı merak ediyordum. Genellikle en karanlık yerlerdeyken olur.* Ses alınmış gibiydi. Seth o kadar rahatlamıştı ki buna aldırmadı bile.

“Hangi lanet olası nedenle benimle konuşmadın ki? Burada korkudan ölüyordum!” Sesi kapalı alanda yankılandı, sanki alçılar dökülüyormuş gibi oldu.

Tanrılar dinlemeyi tercih eder. Konuşmak olaya karışmak olur ki bu da her zaman yorucudur. Kendin halledebilirsin.

“İyi.” Levhadan aşağı indi. “Bana buradan nasıl çıkacağımı söyle.”

Ses içini çekti. Kısa bir an yanıt gelmeyeceğini düşündü ama sonunda bir fısıltı duyuldu.

Kardeşim endişeli ve sana ihtiyacı var. Kuzeyli adamlar onun karanlığında meşaleler yakmış. Bağıryorlar, mezarlar korku ve gürültüyle yankılanıyor. Archonlar'ın bedenlerinden mücevherleri söküp alıyorlar.

“O zaman söyle bana!”

Eğilmelisin, Seth. Çok gururlusun. Hava akımlarını hisset.

Bir adım attı. Botu bir şeye çarpınca tökezledi, ne olduğunu anlamak için hemen eğilip eline aldı, kuru çavdar ekmeği ve birkaç kurumuş zeytindi. Su yoktu. Kreon bunları onun için bırakmış olmalıydı ama lamba daha çok işe yarardı.

“Bunu mu söylemek istiyordun?”

Ama Tanrı gitmişti. Havadaki esintileri hissetmeye başlamıştı. Ekmeği dişleriyle bölmeye çalıştı, sonra bir zeytin emdi. Kreon bekleyememiş olmalıydı. Ingeld'in adamları içeri girmişken bunu yapamazdı. Çekirdeği tükürdü, ekmeği karanlıkta bir yere fırlattı ve döndü. Sonra durdu.

Arkasında bir şey ekmek kabuğunu yiyordu.

Bütün tüyleri dehşetle diken diken oldu, bir sürünme sonra da keskin dişlerin çiğneme sesini duydu.

Kıpırdamıyordu, soluk alamıyordu.

Mezarda onunla birlikte bir şey daha vardı.

“Onu neden buraya getirdin?” Ellerini kalçalarına dayayan Rhetia kendisine buz gibi bakan büyücüye aynı soğuklukta bakıyordu.

“Sanırım faydalı olacağını düşündüm,” diye geveledi baba. Telia’nın bardağındaki suyu bitirmesini bekliyordu, o bir di-kişte bitirir bitirmez kendisi için doldurdu ve içti, susuzlukları dayanılmaz gibiydi. Sonra, “Çakal?” diye sordu.

“Hayatta.” Rhetia yanıtlamıştı. Manto’ya nefretle gülümsedi. “Sihrin başarısız olmuş görünüyor.”

Kadın umursamaz görünüyordu. “Başka güçlerim de var, burada bile.”

Rhetia döndü. “Hepiniz diğerleriyle Tapınak’a gitmelisiniz. Orayı koruyun. Orada güvende olursunuz eğer...”

“Kimse güvende olmayacak,” dedi Manto kendinden emin ve sakın bir sesle. “İngeld’in adamları çok acımasız. Hepinizi öldürmeye niyetliler.”

“Onlar fillerden korkuyor,” diye karşı koydu Rhetia.

“Bir süre için. Fillerin de bir şeylerden korktuğunu anla-yana kadar. Ateşten. Toplardan. Sonra onları katledecekler ve kutsal Ada’nızın üzerinden geçecekler, Rahibe ve donanmadaki arkadaşlarınız da buraya zamanında yetişemeyecek.”

Rhetia öfkeden kudurmuştu ama baba onun verecek yanıtı olmadığını görebiliyordu, yine de bağırıp çağırmadı. Arkasını döndü.

“Göreceğiz. Ama belki de sen Oracle’da olmalısın. En azından bir rehinemiz olur. Götürün onu.”

Kadın başı yukarıda yürümeye başladı, Telia da peşinden koştu.

Baba Manto'yu bıçağıyla dürttü, kadın eteklerini tozlardan kaldırdı. “Ah,” dedi usulca, “ben Sözcü olduğumda Dokuzlar bu kadar kibirli olmayacak.”

Terastan aceleyle çıkıp yokuşu tırmanmaya başladılar. Başka herkes diğer tarafa doğru koşuyordu, köleler, kaçaklar, Çakal'ın ordusunun bir kısmı, çocuklar, dilenciler, dolandırıcılar. Baba, Telia'nın elini tuttu, bu itiş kakışın arasında Rhetia, Oracle'a giden kapının taşının altından geçmek için eğilmek zorunda kalana kadar tırmandılar. Önden koşuyor, aşınmış basamakları hızla tırmanıyordu. Oflayıp pufleyen baba daha yavaş takip ediyordu, bacakları ağrıyor ve korkusunun soğukluğu güneşin sıcaklığını terleyen sırtına ağırlık olarak bindiriyordu. Tanrı'nın bölgesine girebilmesi kendisini şaşırtmıştı, o bir erkekti, hem de nasıl bir erkek! Ailesi olmayan fakir ve pis bir adam! Bu duyulmamış bir şeydi. Sanki dünya tersine dönmüştü.

Yarık platform ve ortasında duran karanlık... ürkütücü yarık onları dehşetle dondurdu, bu kadar büyük bir karanlığı hiç hayal etmemişti, geniş ağzından çok büyük miktarda toz havalanıyordu. Diz çöküp alnını sıcak taşlara dayamak istedi ama kızlar oradaydı. Dokuzlar'm hepsi bir ağızdan konuşuyordu, hepsi korkmuştu, maskeleri yerde üst üste yığılmıştı.

Etrafına bakındı. “Çakal nerede? Seth nerede?”

Dudaklarını ısırp başka tarafa baktı. O zaman yine aynı şeyin olduğunu anladı, oğlu yine onun önünden gitmiş, yine ona yetişmeyi başaramamıştı. Bu yıllardır olan bir şeydi.

Sarışın olan, Chryse, dönüp ona kötü kötü baktı ve beyaz parmağıyla Oracle'ı işaret etti.

“Oraya düştü. Ve bu da onun öldüğü anlamına geliyor, yaşlı adam.”

Kız Manto'yla bir kez bakıştı, büyücü güldü.

Bunun üzerine Chryse'in gözyaşlarına boğulması adamı şaşırttı.

Mirany daha önce hiç böyle bir arabaya binmemiştir, çılgınca şiddetli ve canlandırıcıydı. Alexos neşeyle çığlıklar atıyor, Oblek onu sıkı sıkı tutuyordu. Atlar şimşek gibi koştukça sanki yer yerinden oynuyordu, Argelin onları hızlandırıyor, bağırıyor, kamçıyla boyunlarına vuruyor, sanki sürat onun acısını dindirmiş gibi davranıyordu ve balsa ağacından yapılmış sepet yumuşak yolda çatırdayarak yaylanıyordu.

Kenarları iki eliyle tutmuştu, saçı arkaya uçmuş, tuniği Tapınak'taki resimlerde olduğu gibi uçuşuyordu. Önlerindeki yol genişti, mağaradan dışarı dökülmüş, bir yola dönüşmüş, önünde hiçbir engel olmadan Yer Altı Dünyası'nı boylu boyunca geçiyordu. Önce kumdu, yumuşak ve sarıydı, tepelerinde kuğular V şeklinde uçuyordu, sonra tekerleklerin altına çakıllar doldu, gökyüzü bulutlandı ve yol yukarı çıkmaya başladı. Dağlıklaşan yol zikzaklarla tırmanmaya başladı, etrafta minik limon ağaçları vardı, köprülerin üzerinden altlarındaki yarıları geçerek ilerliyorlardı. Aşağı bakan Mirany'nin başı döndü. Kuşlar uzaklarda yuva yapmıştı, araba soluk ekinlerle dolu minik arazilerden kükreyerek geçerken zeytinlikler gördü, minik bir ev, bir keçi sürüsü vardı, sıcak havada çingirakları ötüyordu.

Argelin atları yavaşlattı. "Şuraya bakın."

Güneş önlerinde alçakta asılı duruyordu, gün bitiyormuş gibi batıyordu.

"Bu olamaz," diye homurdandı Oblek. "Bu lanet olası yerde şu zamanın ne sorunu var?"

"Peki, onu nasıl takip edeceğiz?" diye fısıldadı Mirany.

Mersin ağaçları yolu kaplamıştı, atların sağrılarını süpürüyor, kokuları etrafa yayılıyordu, polen bulutları ve arı sürüleri geziniyordu. Yol daralmıştı, zikzak yapmayı bıraktı, batıya döndü, doğruca batan ışığa doğru ilerliyordu. Önlerindeki gökyüzü alacakaranlık yüzünden lacivertti.

Argelin tatarcıkları eliyle kovdu. Yeniden dizginlere asıldı.

“Daha hızlı!” Alexos bağırdı. *Koşun, atlarım! Bahar, Yaz, Güz, Kış!*

Sanki onu duymuş gibi siyah aygırlar arkalarına baktı. Başlarını sallayıp boyunlarını gerdiler ve sonra birlikte koştu-
lar. Yol boyunca güneşe doğru gürlediler, çakılların, taşların, çimenlerin üzerinden koştu-
lar. Mirany çılgık attı ve Argelin küfretti, dizginlere vahşice asıldı çünkü yol önünde yalçın bir yamaçla sona ermişti. Dönüşü hissedince atlar kişnedi, şaha kalktı, Oblek oğlanı arabadan atıp kendisi de peşinden atlamayı düşünürken arabayla birlikte uçurumun kıyısından mavi boşluğa düştüler.

Mirany’nin iki eli ağzındaydı.

Soluk alamıyordu.

Çünkü yol hâlâ devam ediyordu ve onlar da gökyüzünde yolun üzerinde ilerlemeye devam ediyorlardı.

Seth kıpırdamadan durdu.

Her ne ise canlıydı, bu kesindi. Bir adım geriledi.

Ses durmuştu. Yaratık başını kaldırmıştı.

Sessizlikte bekledi. Birkaç saniye sonra artık bir ses duymuş olduğundan emin değildi ve eğer o şey kıpırdadıysa levhaya doğru gitmiş olmalıydı. Ayağını sürterek bir adım daha geriledi.

Ve onu hissetti.

Bileklerinin hizasında bir serinlik, bir hava akımı vardı. O anda aniden çok alçakta bir kapı olduğunu anladı, odayı keşfetmeye çalışırken önünden geçip gitmiş olmalıydı. Döndü, elleriyle dizlerinin üzerine indi, açıklığı bulmak için çaresizce araştırarak alçıyı hissetti, biraz tahta vardı ve boşluk!

Arkasından boğuk sesler yaklaşıyor gibiydi.

Minik bir soluk bacağını gıdıkladı, bıyığa benziyordu. Yumuşak bir siyahlık ona değdi.

Soluğunu verdi, sıktığı dişlerinin arasından bir rahatlama soluğu verdi. Hâlâ göremiyordu ama kaslı kürk omzuna sürünürken bir altın pırlıtısı gözüne çarptı, dikkatle uzanınca kıvrak gövde elinin altında mırıldandı. İnce bir tasma hissetti, altın bir küpesi vardı.

Mezar kedilerinden biri. Gölge-kediler.

Doğruca duvardan geçip önüne yürüdü. Ve karşısına geçip miyavladı.

Hava esintisi yüzünü serinletti.

“Yolu göster,” diye mırıldandı ve kedinin arkasından emeklemeye başladı. Tünel yokuş aşağı gidiyordu, sırtına sürtündü, sonra aniden döndü ve dik bir rampaya dönüştü, doğruca karanlığa doğru ilerliyordu. Düzelip dik yürümeye başlayınca ayaklarının altında ezilmiş kemikler hissetti, kırık küplerin kalıntıları vardı, eski törenlerden kalma çiçekler yerlere saçılmıştı. Kedi önünde koşuyordu, yukarıya açılan bazı boşlukların altından geçerken onun kaslı kürkünü ve altının pırlıtlısını görüyordu.

Mezarlardaydı, orası bir labirentti. Geniş salonlardan birinde duvarlar sedefe dönuştü, kendi yorgun yüzünün yansımasını gördü. Soluk parıltının ışığında hiyeroglifleri okumaya çalıştı ama yalnızca hiçbir tarih hikâyesinde adı yer almayacak kadar

eski bir Archon'un zaferlerinin bir listesi olduğunu anladı. Seth elleriyle yoklayarak toz ve parçalanmış taş soludu. Derindeydi, daha önce hiç inmediği kadar derinlerde, belki Altıncı ya da Yedinci Kademe'deydi. Buraların planları çok uzun zaman önce böcekler tarafından yenmiş bölgelerdi, yoldan çıkıldığında kuruyup yok olunacak yerlerdi.

Panik hissini yeniden duydu, birinin arkasında yürüdüğünden korktu. Ölülerin geçtiği odalardan çıkıp karanlık koridorlarda peşine düşmesinden korktu. İki kez durdu, yere çömeldi ve rahatlamak için duvarın somutluğuna tutundu çünkü dehşeti onun dayanamayacağı kadar artıp soluk almasını engellemişti. Siyah sessizlik her adımda daha da ağırlaşıyordu, içinden geçilemeyen bir perde gibiydi, eğer teslim olursa onu yok ederdi. Dikkatini dağıtmak için sayı saymaya başladı, yüksek sesle rakamları şarkı söyler gibi bağırıyordu, o kadar ki kedi geri gelip bileklerine süründü.

Mezara kapatıldığında Mirany de böyle hissetmiş olmalıydı.

"Şimdi neredesin?" diye sordu ona. "Burada, karanlıkta mısın? Ölüler Diyarı da buraya mı benziyor?"

Sütunlu odalar ve girişlerde kediyi takip etti. Hazine bölmelerinden, taşlardan oyulmuş kapılardan geçti. Bazı oyuklar vardı, buranın Kreon'un özel yolu olduğunu anladı, Gölge'nin gizli buluşma yeri.

Sonra basamaklara geldi.

Karanlığa gidiyorlardı ve kedi oraya sıçrayıp yok oldu.

Soluk soluğa kalan Seth de tırmandı.

Yüz, iki yüz, üç yüz. Bacakları yorgunluktan titrerken göğsü soluk alabilmek için çarptı. Kendini sürükleyerek bildiği katlara yaklaştığını hissediyordu. Burası Mesehti Merdiveni olabilirdi, Yer Altı Dünyası'nı kendisi fethetmek isteyip on

bin kişilik bir orduyu yerin altına indiren deli Archon. Hiçbiri geri dönememişti.

Boğuk bir mırıltı. Durdu, bir süredir bu mırıltıyı kendi soluk seslerinin arasında duyuyordu. Uzaktan gelen gürültüler, yıkma sesleri. Ses vardı, bunun için Tanrı'ya şükretti ama endişelendi de. Tırmanmaya devam etti.

Elli basamak daha çıktıktan sonra duvarda bir oyuğa rastladı, elini hevesle uzatınca orada bulmayı umduğu lambaya dokundu, yağlı kumaşa sarılı kav çakmak kutusu da vardı. Bu, sonunda İkinci Kademe'ye ulaştığı anlamına geliyordu. Elleri titreyerek bir kıvılcım çıkarttı ve onun parlaklığına şaşırarak lambayı yaktı. Minik alev sabitlendi, kaldırıp eline aldı ve iki eliyle beşikteki bebek gibi tuttu.

Işıkla birlikte renk de geldi. Sıcak toprak renkleri, maviler ve sarılar, kanatları kocaman açılmış Yağmur Kraliçesi'nin kocaman bir heykeli merdivenlerin başında onu karşıladı. Lambayı kaldırıp durdu, sonra soluğunu tuttu ve alevi titredi.

İleride bir şangırtı daha duyuldu.

Köşeyi hızla dönüp ilerledi ve yan tünelden gelen bir şekil elini gözlerine kapattı. “Şu şeyi söndür,” dedi.

“Hiç şansın yok.” Seth'in sesi kullanılmamaktan boğuklaşmıştı ama güçlüydü. “Neredeler?”

Kreon onu duvara çekip küçük bir oyuğa soktu. “Orada.” Gözünü dayayan Seth, Ingeld'i gördü.

Alev alev yanan meşalelerle dolu bir odada kılıcının ucu lahitin üstüyle altı arasında dolaşıyordu. Seth onu izlerken lahdi zorlayarak açmasıyla birlikte etrafı bir toz bulutu kapladı ve bazı adamlar ona yardıma geldi. Birlikte hızla çalıştılar, kalp bok böceğini, mücevherli tasmayı, cesedin sarılı olduğu

bezin üzerinde duran altın göğüslüğü aldılar. Sesleri mırıltı gibi geliyordu.

“Bunu yapabilmelerine şaşırdım!”

Yanında duran Gölge başını salladı. “Açgözlülük pek çok korkuyu bastırır.” Döndü. “Ama bu korkularının tamamen kaybolduğu anlamına gelmiyor, Seth.”

Tünelden onlara doğru iki ışık yaklaşıyordu, biri yukarıda diğeri daha aşağıda. Seth onun Çakal’ın açık renk saçlarını ve çekik gözlerini nasıl aydınlattığını gördü. Arkasından Tilki söyleniyordu: “Demek oğlumuz hâlâ yakışıklı.”

Seth’in bacaklarının arasından bir kedi geçip gözden kayboldu. “Nerede kaldınız?” dedi.

Kreon gözetleme deliğinden geri çekildi. “Şimdi. Artık ordum bir araya geldi.”

“Ordu mu?” dedi Çakal.

“Ya, evet, hırsız Lord. Kurnazlık ve beceriyle donanmış seçkin bir birlik. Ve hemen saldırıya geçiyoruz.”

Dünyanın sonu

Gökyüzü yolu mavi ve genişti, deniz üzerinde bir yay şeklinde uzanıyordu.

Çok aşağılarında mercan adacıklarından oluşan takımadaları görebiliyorlardı, daha soluk görünen lagünler kayalık ve sivri tepelerle çevrenmişti. Bazılarında binalar göze çarpıyordu.

Alexos yüksek sesle güldü, Oblek'in sıkı kavrayışında dönmeye çalıştı. "Bak Oblek! Bütün dünya altımızda."

İri müzisyen terliyordu. Gözlerini dümdüz önüne kilitlemişti, dişlerinin arasından söylendi: "Sana inanıyorum, eski dostum."

Etraflarında rüzgâr ıslık çalıyordu, meltemler ve esintiler notalar oluşturunuyordu. Mirany atların üzerinde uçan kazları izliyordu. Atlardan biri rahatsız olarak onlardan birine saldırır gibi yaptı ve o da gaklayıp uçarak uzaklaştı.

Mirany, "Bir şeyin üzerinde gidiyor olmalıyız. Sert geliyor. Sesi de cam gibi," dedi. Toynaklar takırdıyor, arada bir meteor gibi canlı kıvılcımlar çıkıyordu.

Argelin dizginleri eldivenlerinin etrafına doladı. “Senin için yeterince hızlı mı, çılgın oğlan?”

“Ah, evet, General! Bu muhteşem.”

Oblek homurdandı.

Atlı araba batan güneşte parladı. Artık hasırdan değil de altından yapılmış gibiydi, güneş ışınları her tarafını altın parıltılara boğmuştu. Atların koşumları sanki üzerlerine el-maslar işlenmiş gibi ısl ısl yanıyordu, atların sağrıları terden sırlıslıkladı.

Öne eğilen Mirany artık daha alçakta dörtnele gittiklerini fark etti. Derin yeşil sularda bir balina sürüsü yüzüyordu, çevrelerinde yunuslar dalıp çıkıyordu. Araba gökten hızla alçalırken gölgesi güneş tutulması gibi karanlıklaştı, Mirany altlarındaki kayalarda oturan denizadamlarının panik içinde kayarak suya girdiğini gördü ve uzaklarda, denizin derinliklerinde bütün bir batık şehir, çarpık tapmağı, otları, evlerindeki ve mezarlarındaki balıklarıyla ortaya çıktı.

İleride gökyüzü alevli ve kıpkırmızıydı.

“Geldiğimizi biliyor olmalı,” dedi Mirany endişeyle.

“Bilsin,” diye bağırды Argelin. “Bunu rüzgârlara haykırıyorum! Argelin geliyor, Yağmur Kadın! Yaptığın her şeye rağmen! Beni duyuyor musun?”

Çok ileride, batan güneşin bulutlarının derinliklerinde yanıt verirmiş gibi bir şimşek çaktı.

“Lanet olası ahmak,” dedi Oblek ekşi ekşi.

“Bir şey değildi.” Ingeld kılıcı elinde hazine odasına geri döndü. “Bir yer altı cereyanı. Toprak kayması.”

Bu onların içini rahatlatmaya yetmemişti, biliyordu. Alevler titreşerek odayı göz yanıltmacalarıyla dolduruyordu, eski Kral'm ya da Tanrı'nın ya da halkı bu kurumuş cesetlere artık ne isim veriyorsa onun sarıldığı aşınmış kumaşlar etrafa tatlı ve bayıltacak kadar rahatsız edici bir koku yayıyordu.

“Beni dinleyin. Alabileceğiniz her şeyi alın. Bu çuvalları doldurun. Unlef, altın kutuları getir, siz ikiniz oymalı leopar kanapeyi taşıyın. Hreimsfell'deki bal likörü salonuna çok yakışacak.”

Adamlarının sinirlerinin bozulmaya başladığını biliyordu.

İçeri girme kısmı iyi olmuştu, tozlu koridorlara vahşice dalmışlar; kâtipler, köleler önlerinden kaçışmıştı. Kâğıt dolu odalar, dosya labirentleri ve çekmeceler dolusu planla dolu yerlerden geçmişlerdi, zamanları olsaydı hepsini kül olana kadar yakarlardı. Ama derinlere ilerledikçe adamlar sessizleşmişti, odanın sedir kapısından içeri girince içerideki bayat havanın kokusu, mine gözlü heykellerin bakışı onların umursamaz atılganlıklarını engellemişti.

“Kıpırdayın,” diye bağırdı.

Hazineleri yüklenmişlerdi. Bazıları çuvallar, heybeler dolusu eşyayı ve mobilyayı taşımakta zorlanıyordu. Ve şimdi de bu gürültüler başlamıştı.

Başta belli belirsizdi, onlar kırıp döker, gürültüyle etrafı karıştırırken güçlükle duyuluyordu. Sonra, Wiglaf sessiz olmaları için seslendiğinde hepsi duydu. Bir sürünme sesiydi, yankılanıyordu. Nabız gibi alçak bir ses, tam duyma sınırındaydı.

Onlara yolu göstermesi için zorla getirdikleri köle dehşet içinde dizlerinin üzerine çökmüştü.

“Gölge,” diyebilmişti korkuyla. “Gölge geliyor!”

Ingeld onu tekmeledi. “Sus!”

Mırıltı toz ve sessizliğin içine yayılıyordu.

“Büyük sürüngen,” diye mırıldandı biri.

“Bu mezarlarda ejderha yok.” Ingeld öfkeyle ona döndü. Ama ne söylerse söylesin bu korku sınırlarını bozmaya yetmişti. Çıkma zamanı gelmişti. Kâtibe bağırды.

“Parmaklarını birer birer kesmeye başlamadan bizi merdivenlerden çıkart.”

Rahatlayarak içini çeken cılız adam odanın kapısına koştu ve eğilerek hızla geçti. Ingeld de onun ardından çıktı.

Sonra tetikte kalarak etrafına bakındı.

Koridor boştu. Şaşırarak döndüğünde köle ortadan kaybolmuştu ve bütün görebildiği adamların yüzeye çıkış yolunu göstermesi için bıraktığı karanlıkta alevleri titreşen yan yana dizili meşalelerden oluşan ışıklı uzun yoldu.

Adamları etrafında toplanmıştı. “Nereye gitti?” diye sordu biri kükrercesine.

Ingeld onu tersledi. “Unut onu. Ona ihtiyacımız yok. Beni izleyin.”

Bir adım attı. En uzaktaki lamba söndü. Sonra onun yanındaki ve onun yanındaki.

Koridor boyunca engellenemez ve durdurulamaz bir biçimde ölümün karanlığı onlara doğru yuvarlanarak yaklaşıyordu.

Tepeden alev yağıyordu, yeni bir felaket. Fırtına gibi aşağı iniyor, filler öfkeyle tepiniyordu, dehşetle iplerini kemiriyor, sırayı bozuyor, acı içinde birilerine saldırmak için dönüyorlardı. Panikleri Rhetia’yı korkuyla ürpertmişti, Kuzeyli adamların buz gibi savaş çığlıkları, kılıçlarının bronz zırhlara çarparak şıkırdaması onu korkuyla titretip diğerlerinin anlayamayacağı

şekilde donmasına neden oluyordu. Çahıların arasına saklanırken, bunu yapabilecek tek kişi Mirany, diye düşündü, başta küçümsediği, fare gibi korkak gördüğü kız. Onu çok yanlış değerlendirmişti. İkisi de kendilerini Bahçe’de bulduğu zaman ondan özür dilemesi gerekecekti.

Kıymık ve molozlarla kaplanan basamaklardan yukarı koşunca hepsini, Dokuzlar’ın geri kalanını Oracle’m yanında buldu. Telia babasının elini tutmuş, diğer elinde maymun oyuncağını taşıyordu. Büyücü Manto çukurun tam kenarında sakince oturuyordu. Rhetia’nın yüzünü görünce hepsi sustu.

“Fillerin işi bitti.” Taş yolu geçip Taşıyıcı maskesini aldı. “Evi yağmalar yağmalamaz burada olurlar.” Sözleri bitince bir süre etrafındakileri inceledi.

“Kayalıklardan inmek isteyenler için hâlâ biraz zamanımız olabilir. Gizli yanaşma alanında bir tekne var. Onu alıp gidin. Tabii gidecek neresi kaldıysa.”

Hiç kimse kıpırdamadı.

Bir an onların kararsızlıklarını hissetti, sonra o an geçti ve içinde beliren ani mutlulukla hepsinin kalacağını anladı.

Chryse’a döndü. “Peki ya sen?”

Sarışın kız patladı. “Gitmemi ne kadar çok isterdin, değil mi? Ödlek Chryse. Arkamdan öyle derdiniz.”

“Yani yalnızca bunun için mi kalıyorsun?”

Chryse yanıt vermedi. Sonra yürüyüp Persis’ten maskesini aldı.

“Ben Mirany’nin arkadaşıydım,” dedi. “Ve sen olman gereken zamana kadar hiç olmadın.”

Rhetia bunun gerçek bir sebep olmadığını düşünse de tartışacak zaman yoktu. “Ya sen?”

Manto asilce ayağa kalktı. Koyu giysisini peşinden sürükledi. “Kalacağım,” dedi usulca. “Bok böceğinin koruması altındayım. Ingeld’in adamları beni tanıyor ve bana zarar vermezler.” Kollarını kavuşturdu. “Elbette şimdi bile hâlâ bir ateşkes yapılabilir. Benim şartlarım basit...”

“Şartlarımı kendine sakla.” Rhetia maskesini takıp mızrağını aldı. Dokuzlar’ın geri kalanına başıyla işaret verdi, hepsi aynı şeyi yaptılar. Bunun umutsuz bir hamle olduğunu biliyordu. Buna rağmen inanılmaz derecede mutluydu. Bu onun her zaman istediği şeydi, her zaman bildiği şey, bundan emin olmak... sonun gelmesi.

Silahlı kızlardan oluşan daire Oracle’ı çevirdi, bronz gülümsemeleri dış tarafa doğruydu, tüyler ve maskelerin diskleri rüzgârda uçuşuyordu. Arkalarında bir alev parladı, düştü ve amber yatağını yaktı.

Aşağıda ilk gemiler Liman’a ulaştı.

Denizde bir fırtına kopmak üzereydi.

Kaybolmuşlardı. Ingeld bunu biliyordu ama diğerlerine çaktırmadan yürümeye devam etti. Wulfgar kayıptı ve Uthecar’m ikiz oğulları ile onların adamları, son tünel çatalında şiddetle tartışmış, sonra dikkafalı ve söz dinlemez tavırlarıyla sağ taraftaki koridoru seçmişlerdi. Bir patırtı ve bir çığlık duyulmuştu. Peşlerinden gittiğinde hiçbir şey bulamamıştı, yalnızca sağlam bir duvarın dibine saçılmış birkaç madenî paradan bir yol. Artık bronz miğferi kafasına takılıydı ve aklı başında olan adamları altınların çoğunu geride bırakmıştı. Karanlık onları ürpertip işkence ediyor, ortaya çıkan dehşet verici görünen şekiller yakından baktıklarında yalnızca bir duvar, bir sütun ya da mücevherden gözleriyle sıra sıra oturtulmuş korkutucu görünümlü mummyalanmış babunlarla dolu bir oda oluyordu.

İçine orduların sığabileceği büyüklükte açıklıklardan geçmiş, dize kadar gelen deliklerde sürünmüş, dönen geçitlerde yuvarlanmışlardı. Önlerinde iki kez çukur açılmış, bir keresinde metal bir parmaklık tepelerine düşmüş, altı adamları tuzağın arkasında kalmıştı. Cesurca konuşmuş, gürültüyle cüretkâr kahkahalar atmış, diğerlerini çıkışa kadar geçeceklerini haykırarak meydan okumuşlardı. Onların çoktan gırtlaklarının kesilmiş olduğundan emindi.

‘Çünkü bunları birisi yapıyordu. Ölü biri değil, canlı biri, kurnazlıkta becerikli biri. Elbette Manto’nun sihirleri işe yaramış ve Çakal’ın kindar hayaleti mezara girmemişe. Ingeld’in gözleri kısıldı. Bunu düşünmemeliydi. Korkunun sızabilmesi için kendisinde bir çatlak oluşmasına neden olurdu.

Bir köşeyi dönüp çıkmazla karşılaştılar. Hiddetle küfretti. “Dönün. Geri dönün.” Azalan savaş gücü bir arada duruyordu. Sonra bir ses duyuldu! “Bakın. Orada.”

Gözler.

Küçük bir çift zümrüt göz karanlıkta onlara bakıyordu.

Grup durdu. Ingeld diğerlerini itip öne geçti. “Bir kedi,” dedi azarlarcasına. “Başka bir şey değil.”

Adamlar kedilerden hiç hoşlanmıyordu. Etrafta o hayvanların Archonlar’ın gezinen ruhları olduğuna dair bir söylenti vardı. Üstelik aptalın teki Liman’da bir tanesini boğmuştu ve o zamandan beri hiçbir şey yolunda gitmemişti. Fısıltılar arkasında yankılandı. Adamlarının korkusunun kokusunu alabiliyordu.

İlerledi ve kedi gözleri kayboldu. Yol ayaklarının altından kaydı, bütün bölüm kırılıp açılırken ve altında derinlikleri bilinmeyen çukurlar belirirken çığlık attı. Çok aşağılardan bir şıprı sesi geldi.

Soluksuz kalarak kaybolduklarını ve bir daha asla çıkamayacaklarını anladı. Burası aşağıdaki dünyaydı, tuhaf cezalarla dolu, sonsuz çarpışmaların yaşandığı yer. Çenesini kaldırdı.

“Gölge! Eğer ölümlüysen duy sesimi! Çıkmamıza izin verirsen anlaşmaya varabiliriz. Bize yolu göster, biz de İki Diyar’ı sonsuza dek terk edelim. Beni duyuyor musun, Gölge?”

Yanıt yoktu.

Adamlar kıpırdandı. Zırhları şingırdadı. İstan konuştu: “Ölüler anlaşma yapmaz.”

“Benimle dövüş!” Ingeld ani bir öfke nöbetine kapılarak haykırmıştı. “Çık dışarı ve benimle dövüş!”

Titreten yankılar eşliğinde, kılıcı elinde bekledi.

Daha fazla göz.

Kediler sanki duvarların içinden, yerdeki çatlaklardan çıkıyor gibiydi. Sağdaki tünele doğru duvar boyunca bir yol oluşturmuş, bu insanların inşa ettiği taş tanrılar gibi oturmuş bekliyorlardı. Başı yukarıda, adamlarını onların arasından geçirdi, o kadar geniş bir odaya geldiler ki yan tarafları ve tavanı karanlıkta kalıyordu. Meydan okumasının duyulduğunu anlamıştı, tünel bir sona ulaşınca bronz teraziyi gördü, saray kadar geniş ve tavandan sarkan parlak oranın bir saray olduğunu gösteriyordu.

Isgar’a döndü. “Eğer ben ölürsem cesedimi tepede, açıkta, güneşin altında yakın. Adamların bıraktıklarını toplayın ve evinize dönün.”

Sonra terazinin dev kefelerinden birine adımını attı.

Yavaşça, sanki mekânizma kusursuz çalışıyormuş gibi kefe alçaldı. Onu aşağıda saçları arkasından bağlanmış, uzun kolunda Archonlar’ın uzun kılıçlarından birini tutan Çakal’ın hayaleti bekliyordu.

Bir bulutun içine sürdüler.

İs kadar siyahtı ve çevrelerini sardı, pus birbirlerini görmelerini bile engelliyordu. Araba sarsılıp yan yattı.

Mirany çığlık atamadı. Onun yerine soluğu kesilerek, “Dikkat edin!” diye haykırdı.

Kargalar fırtınada çevrelerini sarmıştı, etraflarında zikzaklar çizerek uçuyorlardı. Gök gürlledi, uzun ve uğursuz bir sestti, şimşek çakarken Mirany eğildi. Beyaz, çok parlak bir ışık Oblek’in haykırmasına, Alexos’un ciyaklamasına neden oldu. Hava sülfür kokusuyla doldu, metal tadı geldi.

“Bizi indir,” diye bağırdı Oblek. Archon’u Mirany’ye doğru iterken dizginleri Argelin’in elinden kaparak atları döndürmeye çalıştı. Öfkeye kapılan Argelin onunla boğuştu.

“Dikkatli olun!” diye haykırdı Mirany.

Atlar daldı. Sanki gökyüzü yolu kaybolmuş ya da birden dimdik olmuş gibi kendilerini başıboş fırtınanın içinde bulmuşlardı. Bulutların içinden buz soğukluğunda bir sağanağın içine dalmışlardı, soğuk keskin içneler gibi derilerine batıyordu.

Sınısıklam olan ve korkan Mirany kollarını Alexos’a doladı. Oblek Argelin’i kenardan aşağı doğru sarkıtmıştı, dizginler boştaydı, Mirany onları tutmaya çalıştı. Mirany azgın atları zapt etmeye çalışırken Alexos da yardım etti ve birlikte dizginleri alıp canavarları yavaşlattılar.

Bulut griye dönmüştü, arada beyaz çakmalar vardı.

“Oblek! Bırak onu!” Archon’un emri pek duyulmadı. Sonra toynakların sesleri arasından devasa bir sesle kükredi. *Bırak onu!*

Koca adamın yumruğu hâlâ havadaydı. Argelin kıpırdamadan ona bakıyordu, sırtı altın kenardan aşağı sarmıştı, deniz gece gibi görünüyordu.

“Tanrına itaat et, şişman adam,” dedi tıslayarak.

Oblek hızlı hızlı soluk alıyordu. Şimşegin gökyüzünde kilometrelerce uzunlukta çaktığını gördü, uzaktaki dağları, güneşin altın batışı sırasında oluşan yol görüntüsünü gördü.

Mirany bağııyordu: “Bize yardım et!”

Daha kıza doğru adım atamadan bulut dağıldı ve güneşi gördüler.

Sırlar küresi, kayan yıldız ve altın bir toptu. Etrafındaki hava karanlıktı, kısaçlı böcek karanlıkta gece kanatlarıyla, fırtınanın kıyısında Yer Altı Dünyası Kapıları’nın orada küreyi yuvarlıyordu. Oblek bakıp Argelin kaba kahkahalar atarken atlar ilerledi ve Kuru Kafa Kapıları ile Kül Kapıları yıkılıp üzerlerine düştü. Araba Açlık Kapısı’ndan hızla geçerek girdi, yeşil akikten yapılmış bir ağustos böceği şeklindeydi. Pala Kapısı’nın keskin kenarları tekerleklerinden parçalar kesti ve Oblek’in tuniğinin de bir kısmını aldı. Üç Kafalı Köpek Kapısı’nın karanlık yayının altından takırdayarak geçerken tepesinden onlara yavru bir köpek havladı ve Mirany bütün korkusu bir anda kaybolarak güldü.

Alexos kulağının içine doğru, “Seni hatırlıyor!” diye bağırmıştı.

Sonra araba dönmeye başladı ve hepsi Ceza Kapısı’nın altında sarsılırken kenarlara yapıştı, içine asla sığamayacaklarını düşündüğü karanlık bir delik, imkânsız, iğne başı kadar küçük bir boşluk vardı. Atlar ok gibi o tarafa doğru koşuyordu. Mirany gözlerini yumdu, çarpışmayı bekledi, kenarlarda korkunç bir sürtünme sesi duyuldu ama yüzünü yalayıp geçen yalnızca karanlık bir serinlikti. Yeniden gözlerini açmaya cesaret ettiğinde Argelin’in kendisine şaşkınlıkla baktığını gördü.

Artık denizin üstüne kadar alçalmışlardı. Güneşin ısısı korkunçtu, altın koşumlar yumuşuyordu, mücevherler kopup düşüyordu, gözlerine giren parlaklık dayanılmazdı. Böcek yükünü bir timsahın açık çenesinden içeri bıraktı ve araba da

peşinden gitti, balık pulları ve kemiklerden oluşmuş bir tünel deliği gibiydi. Yosun kokusu onları sardı, kırmızı göğе fırladılar ve Sekizinci Geçit önlerinde çiftli bir sütun gibi yükseldi, mükemmel dengelenmiş bir terazi ardına kadar açık kapının önünde hafifçe sallanarak onları bekliyordu.

İçeri girince yol tahta bir köprüye dönüştü ve toynakların altında korkunç bir gürültüye neden oldu. Argelin dizginleri Mirany'den geri aldı. "Onları yavaşlat!" diye bağırdı kıza ve Mirany de onunla beraber asıldı. Atlar bir an tereddüt etti, son kapının altında kaydı. Saf altın, tam bir yuvarlak şeklindeki altın dairesi dayanılmaz bir acı veriyordu, böcek bir anda minicik olmuş ve kurumuş pislikten oluşan top küre delikten içeri yuvarlanmıştı.

Ve dünyanın sonunun ötesinde, yeşil ve sakın, damla damla akan dereleriyle Yağmur Kraliçesi'nin Bahçesi'ni gördü.

Dokuzuncu Geçit
Yeniden Doğan Güneş Kapısı

Buraya pek çok ölümlü getirdim.

Bazıları elimi tutarak geldi, bazıları sürüklenerek, bazıları da kendi yolunu kendi bularak.

Buraya gelen birçok yol var, bu da iyi bir şey çünkü insanlar gelmelerinin bana bağlı olduğunu sanıyor.

Gerçekte, durum elbette bunun tersi.

Onlara Bahçe'nin yolun sonu olmadığını kim söyleyecek?

Onun ilerisinde diyarlar ve krallıklar olduğunu?

Kefeler dengelendi

Yorgunluktan bitap düşen atlar durduklarında titriyordu, nemli havada solukları burunlarından buhar gibi çıkıyordu. Mirany kaldırılıp yere konulduğunda sanki yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti, bacakları o kadar güçsüzdü ki titriyordu ve yere düşüp bayılacak gibiydi. Arkasından Argelin de temkinli bir yavaşlıkta indi. Üçü sıra halinde durdular. Alexos Oblek'in onu sımsıkı tutan kollarının arasından etrafa bakıyordu.

“Burası Bahçe,” diye fısıldadı oğlan.

“Bunu görebiliyorum, Archon.”

Aralarından sıyrılıp aniden cesurca ortaya çıktı. “Benimle gel, Oblek, hepiniz gelin. Korkmanıza gerek yok. Mirany daha önce de buraya gelmişti, değil mi Mirany?”

Hepsi ona baktı, kız dikleşti. “Bu şekilde değildi,” dedi usulca.

Dokuzuncu Geçit'in pürüzsüzlüğü onu şaşırttı. Ufak daire-sel girişten sığmak için eğildiler, kız parmaklarının ılık altına değmesine izin verdi. Sonra ayakları gür çimenlere gömüldü.

Bahçe'nin güzelliğini nasıl unutabilmişti? Ağaçlar dev gibiydi, yeşil yaz yaprakları vardı, meyvelerle ağırlaşmıştı. Ayva ve limon görüyordu, nar ve elma da vardı, vahşi doğada yetiştiğini bilmediği türler görebiliyordu. Bir yandan o kadar usulca yağan bir yağmur vardı ki meyvelerden su damlıyordu ve cildinde belli belirsiz hissedebiliyordu. Yüzlerce renkli kuş, sarkan dallarda şarkılar söylüyordu. Alexos koyu renk gözleriyle gülümsedi.

“Buraya gelmeyi her zaman sevmişimdir,” diye mırıldandı.

Yürürlerken ayaklarının altında uzun ve ıslak çimenler vardı, yerküre sanki suyla çevrelenmişti. Her yerde su vardı, çeşmelerden gökkuşağı yansımalarıyla fışkırıyor, minik çiğ damlaları görkemli yapraklardan kayarak damlıyordu. Kayalık tepelerden dereler süzülüyor, geyikler ile zebraların keyifle gezindiği çayırları suluyordu, göletler oluşturuyor, çağlayanlar olup gürültüyle akıyordu.

Alexos su içmek için koştu, yere çömelip iki kolunu da dirseğine kadar suya daldırdı. O zaman Mirany de ne kadar susadığını anlayıp elini suya soktu.

“İçmeli miyiz?” diye mırıldandı Oblek.

Mirany'nin hiçbir fikri yoktu. Ama su serin ve temiz görünüyor, üzerinde helikopter böcekleri uçuşuyordu. Elini kaldırdı, su parmaklarının arasında süzüldü. Sessizce içti.

Oblek de bir avuç dolusu su aldı, sonra başını kaldırıp adama baktı. “İçsene be adam. Susuzluktan ölmüş olmalısın.”

Argelin başka tarafa baktı. Sanki bir kâbus bölgesine adım atmış gibiydi, ellerini yumruk yapmış, bedeni her bir yağmur damlası temasıyla irkilip kasılıyordu, ağaçlardan damlayan her damlada ürperiyordu. Şimdiden diğerleri gibi onun da giysileri ıslanmış, saçları nemden koyulaşmış, kafasına yapışmıştı.

Mirany ayağa kalkarken Yağmur Kraliçesi'nin her taraflarında olduğunu düşündü. Tanrı gibi ona karşı da hiçbir korumaları yoktu.

Alexos onları bir yoldan aşağı doğru yürütürken otların arasında kurbağalar zıplıyor, taşların arasında zümrüt renkli yosunlar göze çarpıyordu.

Argelin Oblek'e baktı. "Kılıcı bana ver."

"Tanrılara karşı bir kılıç ne işe yarar?" diye homurdandı Oblek. "Suyu kesebilir misin? Ölüm kanar mı?"

General surat astı. "Bunun için ben endişelenirim. Onu bana ver." Ama Oblek kılıcı çektiğinde pastan yemyeşil olmuştu ve körelmiş çeliğinden su damlıyordu. Argelin ona bir göz atıp çimenlerin arasına fırlattı. Yüzü soğuk ve kararlıydı.

Alexos bir zeytinliğe daldı ve hemen sonra durdu. Koşarak geri geldi, Mirany'nin elini tutup onu kendisiyle beraber yeşil ışıktaki açılan yola soktu.

"Bak, Mirany!"

Bir sihir avlusu gibiydi. Her tarafta çeşmeler, orman perileri, satirler, boynuzlar, ağızlar su püskürtüyordu. Taş döşeli yol nemle kaplıydı, tepeden bir su perdesi ay gibi gümüş bir havuza dökülüyor, mavi taştan bir taht suyun ortasında sular damlatarak duruyordu.

Argelin çevresine bakındı. "Bu onun hesaplaşma koltuğu mu? O zaman kendisi nerede?"

Dönüp sesini yükseltti, biraz boğuk ve yorgundu, hem acıydı da. "Leydi, ben geldim. Çok uzaklardan geldim, acı ve ölümden geçtim. Sessizlikten fazlasını hak ediyorum, Yağmur Kadın! Dışarı çık ve bu işi bitirelim."

Başta kuş şakımlarından ve yağmur sesinden başka bir şey yoktu. Sonra bir lirden dökülen notalar, hafif olmasına

rağmen kötülük habercisi gibi duyuldu. Mirany bir tören ya da gösterişli bir giriş bekleyerek döndü ama Alexos'un ıslak parmakları bileğine dokundu. "Orada, Mirany," diye fısıldadı.

Şelalenin içinden geliyordu. İçinden ya da kendisinden, önce bir eli, uzun ve zarif parmakları görüldü, sonra adım atarak sudan çıktı. Geri kalanı da oluştu, mavi elbisesi parlayarak uçtu, uzun bedeni şeffaftı ve belli bir forma sahip değildi. Sonra ete büründü, koyu renk saçları gümüşle bağlanmış şık buklelerine kavuştu.

Tahta oturdu, giysisi sıcak bir gündeki deniz gibi maviyeşildi, minik ılık dalgaları o hareket ederken etrafı saçıyordu. Ayakları çıplaktı. Bileklerini inci ve mercan bilezikler süslüyordu, bir koluna altın bir yılan tırmanmıştı.

Yüzü Hermia'nın yüzüydü.

Argelin gergindi. Sonra bir adım öne çıktı.

"Hermia?" Sesi heves ve kederle titredi. "Sen misin?"

Kadın gülümsemedi. "Başka birini mi bekliyordun, General?"

"Ama sen o değilsin..."

"Değil miyim?" Elbisesini düzeltilti. "Ben burada Kraliçe'yim ve seni ilgilendiren bir tek bu olmalı, hepiniz benim diyarıma izinsiz girdiniz."

"Hermia," dedi fısıldar gibi. "Benim, Argelin."

Kadın ona kaşını kaldırarak baktı. "Katilimi tanıyorum," dedi. Minik portakal ve zümrüt rengi sinek kuşları omuzlarının üzerinde uçuşarak geziniyor, onları karşılamak istercesine açılan beyaz çiçeklerin içine dalıyorlardı.

Onun vahşi yüzüne bakan kadın konuştu: "Sana, Rahibe, bir emir vermiştim ve bu emre itaat edilmedi. Müzisyene gelince, bu kez ölümden müziğiyle sıyrılması kolay olmayacak. Var olan tek şarkı benim şarkılarımdır."

Mirany ürperdi. Bahçe’de hava boğucu bir nemlilikte olsa da soğuk bir temas bel kemiğinden aşağı indi. Oblek inatçı bir ifadeyle itiraz etti. “Archon nereye giderse ben de giderim, Tanrıça.”

“Dokunaklı.” Alexos’u süzdü. “Ve sen. Seni kaç kez kapılarımdan içeri girerken gördüm.”

Çocuk tahtın basamaklarına oturmuş, avcunun içindeki kurbağayla oynuyordu. Yanıtını çok meşgulmüş gibi verdi.

Binlerce kez, Leydi. Her kuşakta.

Hermia başıyla onayladı. Argelin’e baktı. “Talebini belirt.”

“Sana mı?”

“Başka kimse yok.”

Adam şaşırmıştı. “Hermia... Seni tutsak mı etti?”

Hermia omzunu silkti. “Senin aşkınla tutsak olduğumdan daha fazla değil, Lordum.”

“Burada bile,” dedi adam, “beni etkiliyorsun.” Basamaklara doğru birkaç adım attı, sesi değişti. “Eğer Hermia değilsen beni dinle. Benimle Yaşayanların Toprakları’na geri gel. Seni buraya ben gönderdim ve bu bir hataydı, o andan beri her saniye bundan pişmanlık duydum. Benimle geri dön. Her şey eskisi gibi olsun.”

Mirany Oblek’le göz göze geldi, adam kaşlarını çatı.

“Neden bunu yapayım?” dedi Hermia usulca.

“Çünkü seni seviyorum. Bunu biliyorsun.”

“Bildığimi sanıyorum.”

“Hermia...” Basamakları hızla çıkmaya başladı ama kadın elini açıp dümdüz göğsüne doğru tutunca bu onu durdurdu.

“Bu iş o kadar kolay değil, General. Yapılması gereken törenler var. Yargılanmahsın.”

Mirany çabucak döndü. Arkasında çıplak ayaklarla yürüyen kızlar görmüştü. Ellerinde yelpazeler, kokulu kutular, birbirine vurup ses çıkarttıkları çingiraklar ve minik davullar taşıyorlardı. İki tanesinin elinde birbirine çarpınca hoş sesler çıkartan ikişer metal çerçeve vardı. En arkada yürüyen kız ona bakınca Mirany sessizce büyük bir soluk aldı çünkü o Alana'ydı, kendisinden önceki Taşıyıcı. Ölmüş olan kız.

İki tane de erkek geliyordu, ayaklı bir sandık taşıyorlardı. Leopar derisi giymişlerdi, kazınmış kafa derileri nemden parlıyordu. Sandığı yere bırakıp üzerindeki mor örtüyü kaldırdılar, üzerine zambak desenleri boyanarak süslenmiş altın tahta sandık görüldü. Hermia ayağa kalkarak merdivenlerden ipek gibi bir yürüyüşle indi, sandığın kapağını kaldırdı. İçinden altın kefeli, hassas bir terazi çıkardı, minik zincirlerle sarkıyorlardı. Onunla birlikte kırmızı çiçek yaprakları, misk ve sandal ağacı kokusu da etrafa yayıldı.

Hermia terazinin kefelerinin arkasından Argelin'e baktı. "Şimdi yargılanmahsın, Lord General. Yaşamın ve davranışların tartılmalı."

Adam bir adım geriledi. Parmaklarından sular damlıyordu.

Seth'in soluğu kesildi.

Çakal yine aşağıya düşmüştü, ikinci kez Ingeld'in ağırlığı fazla gelmiş, savurduğu darbeyle kılıcına çarpmıştı. Şimdiyse uzun boylu hırsız eğilirken kılıçtan çıkan kıvılcımlar başının yanından geçmişti, esnek bir dönüşle yeniden ayaklarının üstünde durdu.

Seth, "İşi bitti," diye yorumladı.

"Onun değil," diye homurdandı Tilki.

Dövüş çok şiddetliydi. Adamlar birbirine denkti, Ingeld daha ağırdı ama Çakal da daha çevik ve hızlıydı. Kılıçlarının birbirine çarparken çıkarttığı sesler odada yankılanıyordu. Seth, spiral merdivenden koşarak inip öne yaslandı, adamların soluk kesici çarpışmasını izledi, ağır silahların onları soluk soluğa bırakmasını izledi. İkisi de yoruluyordu. Çakal beyaz ve cılız görünüyordu. Ingeld'in sakalından ter akıyordu. Miğferinin göz deliklerinden buz mavisi gözleri görünüyordu.

Adamları çatının kenarından bağırarak onları cesaretlendiriyordu, sözcüklerinin kaba tonlaması uzaklığın etkisiyle bozuluyordu. Bir an geri çekildi, dövüş duraklamıştı, Seth, "Kreon nerede?" diye geveledi.

"Emin değilim." Endişelenen Tilki keskin bıçağını elinde tutuyordu. "Yemin ediyorum, bu adam şefi öldürürse onun işini ben bitiririm."

Seth, "Burada olmalıydı. İşler ters gidiyor," dedi ve döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Tilki.

Kılıç sesleri yeniden başladı, vahşice ve çaresizce.

"Öğrenmeye!"

Evdeki çığlıklar daha yakından geliyordu, Rhetia çevresine bakındı. "Geliyorlar. İşte sonunda oldu."

Maskesinin ardında gülümseyerek ellerinin titremesini önlemek için mızrağa sıkı sıkı yapıştı ve fısıldadı: "Parlak Efendimiz, adağımızı kabul et. Oracle'ınm koruyucularını koru."

Bronz kalkanların şıkırtısı. Adamlar Ayin Yolu'ndan koşarak çıkıyordu, kılıçları güneşte parlıyordu, sesleri sıcak hava ve miğferleri nedeniyle boğuktu.

Rhetia mızrağını kaldırdı, çemberdeki diğer silahların da kalktığını ve babanın kılıcını kayalara sürterek bilemeyi kestiğini gördü.

Manto usulca konuştu: “Bu çılgınlık. Bırakın da onlara sesleneyim. Bok böceğini göndermeme izin verin.” Sonunda onun da sesi ilk kez tedirgin çıkmıştı.

“Kapa çeneni.” Onları şaşkırtan bunu söyleyenin Chryse olmasıydı, dişlerini sıkmıştı ve sesi sertti. “Kapa çeneni, *kapa çeneni*.”

Yolun başında bir adam görüldü. Sıcak havada ısıdan titreşirken zırhı parlıyor gibiydi. Yüzünde miğfer vardı, durdu, onlara baktı ve aşağı seslendi.

“Tanrı hepinizle olsun,” diye geveledi Rhetia.

Asker yoldan yaklaştı. Titrek görüldüğü alandan çıktı, ölümcül görünüyordu, kısa ama kendinden emin adımlarla ve duraksamadan üzerindeki gorgon kafasıyla süslü zırhıyla onlara doğru yürüdü. Göğüs zırhı Rhetia’nın mızrağının ucundan birkaç santim uzaktaydı.

Gülümseyen maske ve bronz zırh birbirine baktı.

Ağzından bozuk ve sert tek bir sözcük çıktı.

Sanki, “Rahibe?” demiş gibi geldi.

Geçitte emekleyen Seth içinden konuştu: “Emin misin?”

Yol bu. Çabuk ol.

Mücevherler ellerini ve dizlerini zımpara gibi kesiyordu, opal, yeşim taşı, kalseduan kırıkları. Bazıları duvarlara yerleştirilmiş çok yüzlü elmasların yaydığı ışığı yansıtıyordu, sırtını zımparalamış, avuçlarını parçalamışlardı. Kuzeyli adamlar burayı bir bulsaydı...

Burası, Seth. Güneş diski burada. Bir keresinde Mirany'ye göstermiştim. Bütün dünyanın onun parlaklığının içine sığabileceğini ona söylemiştim. Zaten her birinizin içinde bunun gibi bir güneş var. Argelin'de bile.

“Argelin mi?”

Başını odaya sokmuştu. Yer altı güneşini gördü.

Devasaydı, tavandan sarkıyordu, havada asılı olduğu yerde hafifçe sallanıyordu, ince, pürüzsüz bir mükemmellik abidesiydi. Buraya nasıl getirilebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Altında durmuş, sanki parlaklığı ona hiç acı vermiyormuş gibi bakan Kreon'du.

Albino döndü. “Çakal?”

“Birbirlerine denkler.”

Kreon yüzünü dövülmüş metale kaldırdı. Altın ışığının altında beyaz saçları parladı, soluk cildi neredeyse ışıldıyordu.

“O zaman kardeşimi bekleyelim. Ve Argelin'i.”

Terazinin kefesine bir tüy koydu.

Kutudan aldığı küçük beyaz tüyü. O kadar hafifti ki rüzgârla havalanıyordu ama kefe onun ağırlığıyla biraz alçaldı.

Hermia başını kaldırdı. “Şimdi, Lord Argelin. Buna karşı durabilir misin?”

Acı çeken adam, “Hermia...” diye mırıldandı.

“Erdemli hayatın?” dedi tatlı bir sesle. Dönerek geri gitti ve tahtına oturdu, tırnaklarının ucundan damlayanlar kristal gibi görünüyordu. “Ordunla yaptığın acımasız şeyler? Döktüğün kanlar ve ayaklanmalar? Konsey'in tamamına yakınının, düşmanlarının ailelerinin, bir gün sana karşı gelebileceğini düşündüğün çocukların öldürülmesi?”

“Bir zamanlar bunların hiçbiri seni rahatsız etmezdi.”

Kadın gülümsedi. “Ya da yok ettiğin kadınlar? Tanrı’nın sesini kontrol etmeye çalışman? Archon’un, yani işler istediğin gibi gitseydi iki Archon’un da öldürülmesini saymıyorum bile. Şantaj, entrikalar, yabancı bir orduyu satın alman, bunlardan hangisini kefeye koyacaksın, Lord General?”

Adam ifadesini korudu ama Mirany yüzündeki çizgilerin derinleştiğini fark etmişti.

“Bir zamanlar arkadaştık, Hermia. Arkadaştan da öte. Sen benim bu suçlarda ortağımdm.”

“Bunların suç olduğunu itiraf etmene sevindim. Kendini Tanrı tacıyla kral ilan etmen. Kendini Archon olarak adlandırman. Benim heykellerimi yıkıp gücümü yok etmeye çalışman, benim hayat veren yağmurumu reddetmen.” Sesi öfkeyle titriyordu. Alexos bile başını kaldırıp ona baktı ve bir an Mirany dehşet ve öfkenin Kraliçe’nin içinde parladığını gördü.

Argelin gözünü bile kırpmadı. “Ayarla şu kefeleri. Ama şunu da bil, benim aşkım senin için.”

“Aşkmış!” Kadın ayağa fırladı. “Sen beni öldürdün!”

“Öfkeyle saldırdım ama sana değil. Ben sana asla zarar vermezdim.”

Kadının kahkahası çok sertti. “Beni her an bir kenara atabilirdin. Ben Sözcü’yüm, güce sahiptim ama sen bundan bıktığını düşündün ve...”

“Hayır!” Adam basamaklardan yukarı koşup kadının ellerini yakaladı. “Hayır, yemin ederim, Hermia. Asla böyle bir şey olmazdı çünkü bütün hayatım boyunca kimseyi sevmedim, kendimi bile. Yalnızca seni. İkimizin arasında suç ortaklığından çok daha ötesi vardı, birlikteliğimiz derindi, gerçektir ve asla ayrılamazdık, ölümle bile. Öyle olmasına izin veremeyiz! Bunu

sen de biliyorsun! Seni yanımda geri götüreceğim, Kraliçe'nin düşmanlığı karşısında, tanrıların düşmanlığı karşısında, bu dünyanın sonuna, kaosa bile neden olacak olsa seninle olacağım, Hermia. Ve ben her zaman istediğimi elde ederim."

Sessizlikte yalnızca şelalenin gürültüsü duyuluyordu. Mirany dudağını ısırды, kadının yüzüne, özenle şekil verilmiş kaşlarına, kırmızı dudaklarına baktı. Bu Hermia mıydı yoksa Kraliçe'nin taktığı etten bir maske mi?

Hermia kendinden emin olmayan bir gülümsemeye baktı. "Senin ne yapıp ne yapamayacağını bilemeyiz."

"Bunu yapabiliriz. Benimle geri gel."

"Bu imkânsız. Ancak..."

Adam onun eline dokundu. "Ancak ne?"

"Bir ölüm oldu, Argelin. Benim ölümüm. Eğer ben buradan ayrılırsam başka birinin burada kalması gerekir. Kraliçe bir adak istiyor."

Argelin güldü, boğulmuş gibi, gevrek gevrek güldü. "O zaman adağı olacak!" Hızla döndü. "Ona şu şişman adamı verelim mi, benim katilim?"

Oblek kaşlarını çattı. Kollarını kavuşturdu ama sesi o kadar yüksek çıkmadı. "O kadar kolay değil, General."

"O zaman Rahibe." Argelin aşağı inip Mirany'nin yanında durdu. Usulca konuştu: "Savurduğum kılıcın hedefi sendin. Belki de başladığım işi bitirmeliyim."

Kız başını kaldırıp ona baktı, adamın gözleri koyu ve sabitti ama kız ondan korkmayı uzun zaman önce bıraktığını biliyordu. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedi usulca.

"Hayır mı? O zaman şu oğlan." Döndü. "Halkı için ölmesi gereken Archon."

Alexos kahkaha atınca kurbağa kaçtı.

Mirany, “O da değil,” dedi. Adamın karşısına dikilince adamın ona bakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

“Hepimiz Yağmur Kraliçesi’ne sunulması gereken hayatın kime ait olduğunu biliyoruz, General.”

Adam yanıt vermedi.

“Güneş diski buradan çıkmanın tek yolu ve sen de ona sahipsin. Onu ona ver.” Mirany’nin sesi sakindi, Hermia’ya baktı ve gülümsemesindeki tuhaflığı gördü.

Argelin, “Benim ölümümü uzun zamandır planlıyorsun,” dedi.

“Hayır.” Mirany başını salladı. “Ben yalnızca Oracle’ın özgür kalmasını istedim. İnsanların özgür olmasını. Bunu sen de yapabilirsin.”

“Bunu yaparsam hiçbirimiz geri dönemeyebiliriz.”

“Biliyorum. Ama ben Tanrı’ya güvenmeyi öğrendim. İşler nasıl görünürse görünsün.”

“Ama tanrılar işkence ettikleri yaratıkları severler mi?”

“Sanırım,” dedi.

Uzun bir an birbirlerine baktılar. General, Alexos ve Oblek’e de baktı. Sonra tuniğinin içinden güneş diskini çıkardı ve onu terazinin kefelerinden boş olana yerleştirdi.

Yavaşça alçalmasını izlediler.

Sakın dönme

Karanlık.

Güneş diskinin ışığı sönünce Seth onun tarafından yutuldu. Bir an için devasa parmaklar tarafından tutulma yaşandığını gördüğünden emindi, bir tanrının eli onu görüş açısından çıkartmıştı. Başını kaldırıp korkuyla yukarı bakarken imkânsız dehşet felaketleriyle karşılaşmayı, kaosun dünyaya hâkim olmasını, ışığın ve sıcaklığın çalınmasını bekledi ve bütün bunların bir araya gelip ölüme neden olacağını düşündü. Duvardan aşağı milyonlarca böcek kayarak indi.

Tanrı'ya seslendi: "Bu sonumuz mu?"

Bu hem son hem başlangıç, diye yanıtladı birisi. Bunun Kreon olduğunu biliyordu, ona yakın duruyordu ama albino-nun fısıltısında onu şaşırtan bir çeşit meydan okuma vardı. Kolundan yakalanmış, alçak bir geçide doğru sürükleniyordu. İleride, mezarlarda kılıçların vuruşmasına acı dolu bir çığlık ara vermişti.

Birisi kazanmıştı.

“Rahibe?”

Rhetia adamın zırhı pusların arasında parıldarken ona baktı. Adam iki elini başına götürmüş, miğferini çıkarıyordu, beyazlayan saçları ve endişe dolu yüzü ortaya çıkıyordu.

“Rahibe, burada olduğumuz için bizi bağışlayın. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama düşündüm ki... bunun olmasına izin veremezdik...”

Sözcükler arasında kıvranırken kız onu tanımıştı. Argelin’in yardımcısıydı, arkasında toplanan adamlar da Liman’daki ordudan geriye kalanlardı. Çakal’ın adamları, tüccarlar, ellerinde bıçak ve ağ olan balıkçılar.

Kız onları bir el işaretiyle susturdu. “Kuzeyliler?”

“Onları Köprü’de kıştırdık. Yabancı yaratıklarla meşgul oldukları için yaklaştığımızı göremediler, onlara arkadan yaklaşıp kıştırdık. Adamlarım hayatta kalanları topluyor.”

Arkasındaki Persis’ten bir çığlık koptu. Rahatlama dolu sesler yükseldi. Chryse isterik kahkahalar atıyordu. Rhetia yavaşça yüzündeki maskeyi çıkarıp mızrağını indirdi. Uzun boyuyla dimdik durdu. Yardımcı telaşla diz çöktü, alnını yere dayadı, adamları da aynı şeyi yaptı.

Kız yerdekilere baktı. Zafer duygusu hissetmeliydi ama tuhaf bir uyuşukluk, aptalca bir ümitsizlik duygusu vardı. Şimdilik Oracle’a karşı bir saldırı olmayacaktı. Ama bu bir rahatlama değildi. Hatta biraz hayal kırıklığıydı.

Baba yanma geldi. “Dinle,” diye mırıldandı.

Sessizliğin içinde yükselen bir mırıltı duyular, lanetli ve belli belirsizdi.

Aceyle askerleri iterek platformun kenarına geldi, kız da onu takip etti. Uzağa bakınca Liman’dan Ölüler Kenti’ni gördü, çöle doğru ilerleyen beyaz yol boyunca geçitlerden ve evlerden,

bütün gizlenme noktalarından ve yıkıntılardan İki Diyar halkını oluşturan yüzlerce ama yüzlerce insan Ada'ya akın ediyordu.

Hermia ayağa kalktı.

“Yargılanma tamamlandı,” dedi resmî bir ifadeyle. “Tüy yükseliyor, güneş yükseliyor, Scarab Günü şafağı doğuyor. Bugün Parlak Efendimiz, Akrep Lord, Güneş Binicisi, Oracle halkını kutsamalı.” Mirany'ye baktı. “Sözcü dudaklarını açacak ve onun sözcüklerini aktaracak.”

“Ama o sensin,” dedi Argelin telaşla. “Sözcü sensin.”

“Ben miyim?” Çok kısa bir an kendinden emin duruşu bozulur gibi oldu. Şüpheci, neredeyse insansı göründü.

Sonra hepsi ona bakarken Hermia kendi içinden çıkıp adama doğru ilerledi. Ondan geriye kalanların şekli ya da cismi yoktu, sudan oluşan bir yaratıktı, gözleri ışıktan, saçları karanlık ıslaklıktan, elbisesi koyu kadife, inci ve deniz kabuğundandı.

Hermia'nın duygusuzca basamaklardan Argelin'e doğru koşmasını izledi. Gülümsedi ve ayağa kalktı. Onun hareketleri hepsini ıslatırken Mirany korku içinde geri çekildi. Kraliçe aşağı doğru adım atıp Argelin'in karşısına dikilir ve ona gülümserken, gülümsemesi cehennem çukuru kadar soğuk, boğulmak kadar derindi.

Kimse benim Bahçe'mi terk edemez, dedi, sıvı bir sesle. O anda bile adam geri adım atmadı.

Argelin bir kolunu Hermia'ya dolamış olarak konuştu: “O benimle birlikte geri dönüyor.”

Taleplerinde çok ısrarcısın, sen ki benim heykellerimi yıktın.

Adam onun gözlerinin içinde oynayan ışığa baktı. “Senin bir zamanlar bir ölümlüyü sevdiğini söylüyorlar. Nasıl hissettiğimi anlıyor olmalısın. Bunu senden istemiyorum, Tanrıça

çünkü istemek yeterli olmaz. Biz düşmanınız ama düşmanlar bile yenilene karşı merhamet gösterir. *Sana yalvarıyorum, Leydi. Ben, Argelin, onun yaşamı için sana yalvarıyorum.*”

Yavaşça, sanki bu onu sakat bırakmış gibi dizlerinin üzerine çöktü ve alnını ıslak zemine dayadı.

Kraliçe onu izledi. Sonra konuştu: *Senin alacağın şey budur.*

Giysisinin sudan dalgacıları arasından küçük bir biblo çıkardı, fildişi veya balina kemiğinden yapılmışa benziyordu. Onu eline bastırırken Mirany ne olduğunu görebildi, Kraliçe'nin kolları açık durmuş haliyle yapılmış kendi imgesiydi, tuniği suyla parlıyordu, kristal damlacıklarla bezenmişti.

Liman'da benim heykellerim yeniden yükselecek. Sevdiğini söylediğin kadına gelince o hep seni izleyecek. Her zaman yanında olacak. Sen nerede yürürsen orada yürüyecek. Sen ne zaman ona uzanırsan o da sana uzanacak. Ama onu görmek için arkana bakma, sakın dönme, karanlık topraklara bir daha kim inmeye kalkarsa gazabımla süpürülecek.

Elini geri çekti, parmaklarından minik damlalar döküldü.

Adam başını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktı, kadın kefelere geri döndü. Güneş diskini kaldırıp onu Mirany'ye uzattı, Mirany çekinerek öne çıktı ve onu aldı. Hafif ılık, mükemmel bir pürüzsüzlükteydi.

Yağmur Kraliçesi eğilerek ona sokuldu.

Sözcü yapıldığında Tanrı'nın gizli ismini öğrenmedin. Onu sana şimdi, burada açıklıyorum.

Ayakta durmuş, kurbağanın zıplamasını izleyen Alexos'a baktı, Mirany'nin kulağına iki hece fısıldadı. Havalı seslerdi, bir şey ifade etmiyordu ama Mirany yine de onları duyunca ürpererek titredi, içine işlemişlerdi. Bir anda o kadar mutlu oldu ki güldü, nedenini bilmiyordu, Alexos gelip onun ellerini tuttu ve onunla birlikte gülerek kızı döndürdü.

Sana gelince, dedi Kraliçe, Oblek'e. Kuyu'dan içmiş birine ne armağan edilebilir?

"Hiçbir şey, Leydi," dedi adam gururla.

Bunun dışında. Su seni asla boğmayacak. Hiçbir zaman derinliklerine gömülmeyeceksin. Hiçbir sıvı bir daha asla senin ruhunu ele geçiremeyecek.

Ona bahsedilen şeyi başını sallayarak minnetle kabul ederken kadm merdivenden çıktı ve tahtına oturdu, öne eğilerek ellerini açtı.

Scarab'ın yolculuğu bitti ve başlıyor. Halk sizi bekliyor.

Bahçe'nin yeşilliği arasında bir koridor açıldığını gördüler. Yüksek ve genişti, ilginç bir biçimde boyanmıştı. Her bir santimi önceden mezarlarda, tapınak yazmalarında ve eski yazılarda gördükleri için tanıdıkları parlak resimlerle donatılmıştı. Archonlar, prensler, sözcüler sonsuz bir geçit töreniyle ilerliyordu, çevrelerinde yazılar ortaya çıkıyordu, mavi ve altın kabartmalar isimlerini çevreliyordu.

Mirany güneş diski ellerinde döndürünce ışıktı parladı.

Argelin ona bakıp sordu: "Bana söz veriyor musun?"

Kraliçe, *Tanrılar her zaman sözlerini tutar*, dedi.

Adam Hermia'mn ellerini tuttu. "Seni Oracle'da bekleyeceğim."

Kadın gülümsedi. "Eğer gelirsem. Bir keresinde bir daha asla senin tarafından kandırılmayacağıma yemin etmiştim ve bu hâlâ geçerli."

"Ama beni seviyorsun," diye ısrar etti adam.

Kadın kaşını kaldırdı. "Hiç böyle bir şey söyledim mi?"

"Hermia, bana işkence etmekten bir gün vazgeçecek misin?"

Adam onun elini tuttu, yavaşça öptü, sonra dönüp boyanmış eşikten geçti.

Oblek konuştu: “Archon. Geliyor musun?”

Alexos Yağmur Kraliçesi’ne döndü. Elleri kalçalarında kadına gülümsedi, kadm uzanıp ıslak tek parmağıyla onun çenesini kaldırdı.

Ölümlülerin arasında dikkatli ol, Parlak Efendimiz. Senin masumiyetini çalacaklardır.

Çocuk başını salladı.

Ama onlar benim rüyalarım ve benim maceram, Leydi.

Basamaklardan hoplaya zıplaya çıkıp Oblek’in yanına gitti, sonra geri geri yürüyerek kadına el salladı. Mirany etrafına bakındı, Bahçe’yi hafızasına kazımak ister gibiydi, onun tatlı kokusunu, ağaçlarının güzelliğini, dalgalanan sonsuz çeşmelerinin akışını. Sonra, şimdiden kararlı ve hızlı yürüyüşüyle ilerlemiş olan ve asla dönüp arkasına bakmayan Argelin’i takip etti.

Birkaç adım sonra duvarın renkleri soldu. Boyalı törenin üzerini yeşil bir toz gibi küf sardı, alçı parçaları düşmeye başladı, kölelerin yüzleri silindi, tüyler, yelpazeler kayboldu, Rehberlik Yolu’nun sözcükleri silindi. Koridor yokuş yukarı çıkmaya başlamıştı, karanlık ve dikti, yollarını aydınlatan tek şey altın diskin yaydığı ışıktı. Argelin hızlı yürüyordu ve Alexos önden koşuyordu, Mirany’nin tam arkasından gelen Oblek’in ağır adımları kemik, kül ve alçı parçalarını eziyordu.

Arkalarındaki koridor sessizdi.

Çakal’m kolu kanıyordu ama yerde kalan Ingeld’di.

Seth koşarak odaya girdiğinde, tartının zincirlerinden intikam çığlıklarıyla aşağı inmeye başlayan Kuzeylilerin seslerini duydu.

“Öldü mü?”

Çakal soluk soluğaydı, bir bıçak çıkarıp yanıt veren Tilki oldu: “Henüz değil.”

Seth, Ingeld'in miğferini çıkardı. Kuzeyli'nin ağzı ve burnu kanıyordu, onu yere yıkan yara yandan boylu boyunca aldığı kesikti.

Seth panikle döndü. "Hepimizi öldürecekler."

"Karşı koy." Tilki ona bıçağı fırlatıp döndü. "Sırt sırta."

Sayıları çoktu. Terli kabzayı yakalayan Seth işlerinin bittiğini biliyordu, zaman olmadığını, her an Bahçe'yi kendisinin de göreceğini düşünüyordu. Tanrı'ya son bir kez çaresizce dua da etse ilk adam yere düştü, onun nasıl iki büklüm olduğunu, kıvranıp yerde yattığını gördüler. Bir başkası, sonra bir diğeri ani bir uykuya daldı, savaşçı grubun kalanı karanlık mağaranın zemininde hareketsiz yatıyordu, daire şeklinde bir kalkan yuvarlanıp bir yerde durdu.

Çakal başını sessizce çevirdi. Onun hareketsizliği hepsinin onun gördüğünü görmesine neden oldu.

Gölge'nin tahtı ışıksızdı ve üzerindeki yaratık gece gölgeleri ve örümcek ağlarından oluşan bir taç takmış, karanlık bir varlıktı. Sesi ağzını ve burnunu kapatan, kırmızı gözlü bir maskenin ardından geliyordu, yüzlerce yıldır terk edilmiş duran bir odadan düşen tozların sesi gibiydi, kemiklerin kuruyup yok olması gibi. Hem Kreon'un hem de ne zamandan, ne büyümekten, ne güneşten anlayan birinin tıslaması gibiydi. Seth dehşet içinde yere çömeldi, Tilki secde eder gibi yere kapandı.

Uyuyacaklar, dedi.

Çakal ayakta kalabilen tek kişiydi, yanıtı kaba bir homurtu oldu ama Seth onun o kadar bile konuşabilmesine çok şaşırmıştı.

"Ya biz?"

Mezarları bana bırakın. Kardeşim sizi bekliyor.

Seth'in kabzayı daha da sıkı kavramasına neden olan bir sürtünme sesiyle duvardan yuvarlak bir taş ayrıldı. Orada ışık

gördüler, Kent'e çıkan merdivenlerdi. Seth diğerlerini beklemeden ayağa kalkıp koşmaya başladı. Bunun panikten olduğunu biliyordu ama Tilki hemen arkasındaydı ve ondan daha çok korkmuş görünüyordu. Birlikte daha da hızlanarak basamakları tırmandılar, etraflarını saran dünya, yazmaların hışırtısı, boya ve papirüs kokusuyla birlikte solukları da hızlanıyordu. Ancak Tilki bir temizlikçi kadının kovaasına takılıp düştüğü zaman biraz duraksayıp rahat bir soluk alabildiler. İki büklüm olan Seth soluk almaya çalıştı. Nabızı normale döndüğünde hafif bir esintiyle ürperdi.

Ölüler Kenti şafak pusunda sessizdi. Geniş pazar meydanında Dokuz Yas Evi'nin yanında Tapınak Kulesi'nin uğursuz binası yükseliyordu. Çatışmalar sırasında geniş taş Archon heykellerinin yanında cüce gibi kalan birkaç kâtip nöbet tutmuştu. Her şey yıkılıp dökülmüştü. Uzakta, denizde hafifçe gök gürledi.

Çakal merdivenlerden sakince çıkararak geldi, yürüyüp yanlarından geçti.

Seth onun peşinden koştu. "Yaralı mısın?"

"Fazla değil."

"Ama... aşağıda, sen neden..."

"Ölüler Lordu'yla konuşmam gereken bir şeyler vardı." Tapınak Kulesi'nin ilk basamağına gidip hızla çıktı. "Uzun zaman önce konuşmam gereken şeyler. Ben artık Çakal değilim, Seth. Bütün o kâbuslar sona erdi."

Birlikte pembe gökyüzüne doğru tırmandılar, Seth'in bacakları ağrıyıp soluk alması güçleşene kadar üçü birlikte tırmandılar, sonunda Archonlar'ın Bahçe'ye olan yolculuklarının başladığı platforma ulaştılar. Yel esiyordu, yüzlerine gelmesi için ona döndüler ve Tilki hayranlıkla bağırdı. Geniş bir donanma denizi doldurmuştu, Liman kalabalıktı. Şimdiden Liman'ın kapıları açılmıştı, çöl yolu Ada'ya giden insanlarla

tıklım tıklımdı, çocuklarını omuzlarında taşıyor, adak ve çiftlik hayvanlarını oraya doğru götürüyorlardı.

“Jamil Liman’dan çekilmiş gibi görünüyor,” dedi Çakal kuru kuru.

Oracle’ın ateşinden soluk bir duman çıkıyordu. Seth o tarafa baktı.

“Demek İmparator yönetimi ele geçirdi. Dokuzlar’dan kaç hayatta kalabildi acaba?”

Çakal aşağı baktı. Kapının yakınına Kuzeylilerin atları bağlanmıştı, puslu şafakta huzursuz görünen nadir yaratıklardı.

Gülümsedi. “Herhalde ata binmeyi bilmiyordur, Seth, değil mi?”

Argelin üçüncü kez durdu, soluğu boğazında tıkanmıştı. Fısıltı halinde konuşabildi: “Hâlâ hiç ses yok. Gerçekten de orada mı?”

“Bilmiyorum. Bakmaya cesaret edemiyorum.”

“Bakmak zorundayım. Bilmek zorundayım.”

“Hayır!” Dehşet içindeki Mirany onun kolunu yakaladı. “Eğer bunu yaparsan onu bir daha asla göremezsin.”

“Kraliçe kalles ve güvenilirmez biri. Ya arkamızda hiçbir şey yoksa, Mirany? Ya bu dünyadan havaya çıkarsak ve bu bir hiç içinse?” Zorlanarak önüne baktı, ileride, açıklıkta bir ışık yansıması vardı.

Mirany korkudan gerilmişti. “Alexos bize söyler. O bakabilir.”

“Bunu yapabilir misin, çocuk?” Argelin gergin bir biçimde onu süzdü.

“Sanırım.” Archon parmakları üzerinde döndü. Bakışları Oblek’in omuzlarından geçip uzaklara kaydı. Sonra Argelin’e baktı.

“Söylesene!” diye bağırdı General.

Alexos yere baktı, ayağını taşa vuruyordu. “Bana her zaman nazik davranmadın, General.”

Argelin gerildi. Bir an Mirany onun oğlanı yakalayıp boğazını sıkacağını sandı. Oblek yanından geçip öne çıktı.

Ama General eldivenli yumruklarını gevşetti. “Lütfen,” diye fısıldadı. Heceler aralarına buz damlaları gibi düştü.

Şaşırان Alexos Mirany’ye baktı, kız onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu, gözlerine yaşların dolduğunu ve ağlamak üzere olduğunu fark etti.

“Orada,” diye fısıldadı. “Tam arkanda, bizim yürümeye devam etmemizi bekliyor. Ama arkana bakma General, lütfen bunu yapma yoksa Kraliçe onu yok edecek.”

Argelin kıpırdamadı. “Doğruyu mu söylüyorsun, çocuk?”

Alexos başını salladı.

Bir an hepsi bunun yeterli olmayacağını düşündü ama sonra aniden harekete geçti. Oblek oğlanı kaptı, hızla peşinden gittiler.

Sessizlikte kalan Mirany dinledi.

Ne ayak sesi, ne soluk sesi ne de bir varlığın habercisi herhangi bir şey vardı. Arkasındaki koridorun boş olduğundan emindi. “Orada mısın?” diye fısıldadı. “Hermia?”

Yanıt veren olmadı.

Ama kız onların peşinden yürürken altın disk büyüdü. Elllerinde açıldı, parladı, derinleşti. Şekli esnekleşti, bir kâse şeklini aldı, geniş, sık bir kâse oldu. Dehşet ve rahatlama karışımı duygularla onun üzerine Yağmur Kraliçesi’nin gemisinin işlendiği kâse olduğunu fark etti, ağır ve zor taşınan bir şeydi, iki eliyle tutması gerekiyordu.

Derinliklerinden, sarsılmış ve büzülmüş görünen tek bir minik akrep çıktı.

Yoldan çıkıyor

Dörtlü ile ilerlediler. Tilki alacalı attaydı, Seth Çakal'ın arkasında, yarı vahşi beyaz aygırın üzerindeydi, insanlar önlerinden kaçışıyordu.

Çakal Köprü'de attan atladı. Donanmanın içinde bir gemi hızla ilerliyordu, ona ellerini sallayarak telaşla bağırıyordu. Pruvası onlara dönerken Seth Jamil'i gördü, zincirli bir zırh giymişti ve bir kılıcı vardı. Silahlı adamlarla çevrilmişti.

"İşini şansa bırakmıyorsun," dedi Tilki kuru kuru.

Çakal gemiye atladı. "Hayattalar mı?" diye sordu heyecanla. Jamil'in yüzü ciddiye. "Bilmiyorum. Ama filler hayatta."

Gemi Ada'ya yaklaşırken Seth onun haklı olduğunu gördü. Sahil bir savaş alanına dönmüş gibi görünüyordu, her yerde zırh parçaları ve oklar yığılıydı. Ama koca yaratıklar hallerinden memnun görünüyordu, dizlerine kadar denize girmiş, binicileri onları okşarken yıkıyor, binicileri kutsal bölgeden toplanmış defne yaraklarıyla boyunlarını süslüyordu.

Çakal aceleyle yola çıktı. Seth hemen arkasındaydı, yıkıntılardan kaçınarak ilerlediler. Çalılar ve duvarlar ateş bombalarıyla yanmıştı, bazı yerlerde ateş yanıyordu, havaya lavanta kokuları yayılıyordu. Gün ışıdı ve Seth soluk soluğa Oracle'a çıkan son basamakları tırmanırken güneş gözlerini kamaştırdı, onun kızgınlığından elleriyle korunmaya çalıştı.

"Seth!" Telia heyecanla bağırıyordu. Babasının yanından kaçıp ona koşarken maymunlarını düşürüp kollarını ona doladı. Yardımcıyla birlikte duran Rhetia'yı, sonra da Manto'yu gördü.

Büyücü ayağa kalktı, Çakal karşısına dikildi.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra kadm buz gibi, "Elimden kaçtın," dedi.

"Bu kez."

Kadm başını salladı. "Bunu söylemek çok akıllıca oldu, Lord Çakal. Ama bu senin becerin ya da gücün sayesinde değil, bir kâtinin ve yaşlı bir adamın sayesinde oldu." Artık baba ile Seth'e bakıyordu ve yüzü küçümsemeyle çarpılmıştı. *"Onlara bunu nasıl ödeteceğimi bekle de gör."*

Tek bir sözcük söyledi. Telia çığlık attı. Maymunlar gözlerini açtı. Pençeleri birbirlerinden ayrıldı, büyüdüler, canlanıp çığlıklar atarak bağırdılar ve saldırdılar. Daha kimse hareket edemeden yaratıklar kızın her tarafını sarmıştı, saçını yoluyorlardı. Onları kız kardeşinin üzerinden çekmeye çalışan Seth'e pençeleriyle saldırıyorlardı. İki kardeş kendilerini bu vahşi saldırının, pençe ve ısırıkların arasında kaybetmişti.

Çakal ileri atılıp kılıcıyla saldırdı, Rhetia'nın mızrağı arkalarında çınıladı, baba dehşetle uludu. Sonra berrak bir ses tek bir hece söyledi ve maymunlar yere düşüp yeniden oyuncak oldu, Telia Seth'in kollarında dehşet içinde hıçkırıyordu.

Manto şaşkınlıkla döndü. “Senin için bütün o yaptıklarından sonra!”

Chryse kollarını kavuşturdu. “Hiçbirini ben istememiştim. Senden nefret ediyorum! Her şeyi mahvettin! Seni hiçbir zaman sevmedim, bana bir şeyler öğrettiğin zamanlarda bile. Ve artık seninle hiçbir bağlantım olmasını istemiyorum.”

Manto bir an söyleyecek bir şey bulamadan kalakaldı. Sonra sakın bir kabullenmeyle başını salladı.

“Sen her zaman kazanan tarafta olursun, Chryse. Bunu takdir ediyorum tatlım, takdir ediyorum.” Kıza bakarak devam etti. “Sen çok iyi yerlere geleceksin.”

Telia geri çekildi. “Bu ne?”

Güneşten çıkıyordu, bir ışık tüneliydi. Yer Altı Dünyası’nın derinliklerinden, Argelin’in suratsız ve vahşi havasıyla ayaklarını sürüyerek çıktığını, Alexos’un onun arkasında koştuğunu, Oblek’i ve son olarak da elinde dikkatle taşıdığı Taşıyıcı’nın kâsesiyle tökezlememeye çalışarak ağır ağır ilerleyen Mirany’yi gördüler.

Rahatlayan Seth Oblek’i itip kâseyi yakaladı.

“Dikkatli ol,” dedi Mirany soluk soluğa. Ve hemen ardından, “Seth?” diye bağırdı.

“Başka kim olacaktı.”

Yüzüne kir bulaşmıştı, sırlıslıkladı. Çevresine bakındı, Oracle’a ve diğerlerine. Sonra çocuk ona gülümserken yüzü karardı.

“Arkamda kimse var mı?” diye fısıldadı.

Seth onun omzunun üzerinden arkasına baktı. Tünel yoktu ve güneş ufukta, uzaktaydı. Gökğürültüsü bu kez biraz daha yakından gelmişti. Martılar bile susmuş görünüyordu.

“Hayır,” dedi.

Argelin'in boğuk çığıltısı hepsini dondurdu. General Oracle'ın çevresindeki taş zeminde durdu, dönüp güneşe baktı. Kızgın ışınlarının altında kaskatıydı, yüzü vahşi ve bitkindi.

"Yalan söyledi," dedi olanlara inanamadan soluk soluğa. "Bana yalan söyledi."

Oblek ona yaklaştı. "Bekle. Bir şeyler olabilir."

Rhetia, "Neyi beklesin?" diye fısıldadı.

"Hermia." Mirany'nin sesi kısıktı. "Yağmur Kraliçesi ona, onun da geleceğine söz vermişti." Kâseyi kaldırdı, Seth onun ağırlığını paylaştı, kuşkuyla akrebe baktı.

Argelin Oracle'ın çevresini gözleriyle araştırdı. Yıkılmış kutsal bölgeye, filoya baktı, Dokuzlar'ı zırhlarının içinde tanımadı bile, Manto buz gibi ve öfkeli tavrıyla babanın yanında duruyordu.

"İşleri benim yöntemimle yapacaktık, General," dedi büyücü alayla. "En azından ben sözlerimi tutuyorum."

Zırh şıkırtıları ve soluk sesleri arasında Jamil basamakları tırmandı, adamlarına aşağıda kalmalarını işaret etti. Argelin'in yüzünü görünce durdu.

Şimşek çaktı.

Çakal usulca mırıldandı: "Böyle bir şey olmayacak, General."

Büyük bir çabayla Argelin ona odaklandı. "Osarkon." Aklında sanki bir şeyler yerine oturmuş gibiydi, Çakal'ın saçlarına, gözlerine baktı.

"Sen," dedi donukça. "Bütün bu zaman boyunca o hep sen miydin?"

Çakal kederle gülümsedi. "Boyalı bir prens, General. Kim annesinin can çekişmesini unutabilir ya da evinin çeşmelerin-

den kan aktığını? Yıllar boyunca bunu senin yüzüne söylemeyi bekledim.”

Argelin güçlükle anımsıyormuş gibi başını salladı. “Peki, bu seni tatmin etti mi? Yani benim aşağılanmam?”

Çakal sessizdi. Sonra konuştu. “Hayır, etmedi.”

Alexos dumanı tüten ateşe tırmandı. “Bana bakın!”

Güneş arkasındaydı. Bir an onun parlaklığıyla âdeta şeffaflaşarak parladı, güzelliği Mirany’nin gözlerini acıttı, saçları rüzgârda keyifle dalgalanıyordu. Kız onu daha önce hiç görmediği bir şekilde gördü, Parlak Efendi’nin ışığı kızın, Çakal’ın ve Argelin’in arkasından uzun ve ince gölgeler bırakıyordu.

O senin arkanda, General, tam da Kraliçe’nin söz verdiği gibi. Her zaman orada olacak.

Argelin döndü. Önündeki taş yolda uzun bir gölge vardı ama bu kendi gölgesi değildi. Uzun boylu bir kadına aitti, adamın ayaklarından başlayıp uzanıyor, adam ellerini kaldırıncâ onunkiler de kalkıyor, o ona uzanınca o da ona uzanıyordu. Kadın ona bağlıydı. Dokunulamayacak şekilde. Sessiz.

Adam ilerledi, gölge de uzaklaştı. Asla ona yaklaşamıyordu. Bir an hareketsiz kaldı. Sonra tuhaf, çınlayan bir kahkaha attı.

“Zekice, Kraliçe. Dâhiyane. Tam da söylediğin gibi, kelimesi kelimesine.”

Seth, “General...” diye fısıldadı.

Argelin kıpırdamadı.

“Beni dinle. Kimse tanrılarla boy ölçüşemez. Sen bile. Bunu kabul et, General. Hermia öldü. İmparator’un donanması burada. Bize katıl. Sana ihtiyacımız var.”

Argelin yavaşça başını kaldırdı. Hepsine baktı, Çakal’a, Rhetia’ya, Mirany ve Jamil’e. Konuştuğunda sesi sakindi.

“Bana ihtiyacınız yok. Tanrı Oracle’ını İmparator’dan ya da kimden isterse koruyacaktır. Bunu her zaman yapabilir. Bizimle oyun tahtasının üzerindeki piyonlar gibi oynadı, Seth. Korkularımızla, çılgınlıklarımızla, arzularımızla. Tanrılar aşktan ne anlar, utançtan ne anlar? Biz biliyoruz, sen ve ben, orada duranlar, hırsız Lord, sarışın kız, hepimiz biliyoruz. Ama bütün gücüne rağmen Kraliçe bunu asla bilemeyecek. Bu nedenle bizi kısıkanıyor ve eziyet ediyor. Ama artık bu iş burada bitiyor.”

Seth onunla göz göze geldi. Çılgınlığı gitmişti, karşısında acı çekmekten güçsüz kalmış bir adam gördü, yalnızca saf gururu kalmıştı. Sessizce uzaklaştı.

Argelin balina kemiğinden bibloyu çıkardı. Mirany donakaldı. “Yapma...”

“Sen yanıldın, Leydi. Benim için asla bağışlama olamazdı.” Kıza yaklaştığında gözleri koyu ve derindi. “Ama aslında ben de asla bağışlamam.”

Aniden küçük heykelciği havaya kaldırıp bağırdı: “Yağmur Kadın! Bak senin o değerli heykeline ne yapıyorum!”

Onu bütün hırsıyla olabildiğince havaya fırlattı. Biblo uçurumun kenarından uçup büyük bir yay çizerek aşağı inmeye başladı, bir parıltı, minik bir şıp sesi ve mavi dalgaların şıptırtısı. Bir martı dalgaların üstüne doğru pike yaptı ama hayal kırıklığına uğradı. Sonra dalgacıklar bile gitti.

Mirany Seth’in elini yakaladı. Soluk soluğa kendilerini bekleyen gazapla yüzleşmeyi beklediler, bir yer sarsıntısı ya da bütün Ada’yı yalayıp yutacak dev bir dalga olabilirdi.

Ve geldi.

Derinden gelen bir sarsıntıyla deniz yatağı yükseldi. Şimşek göğü yırttı, suyun yüzeyi köpükle kaplandı. Dalgalar yükseldi

ve korkunç bir kükremeye yer yarıldı, büyük sarsıntı hepsinin dengesini bozdu ve Tapmak'ın çatısından tuğlalar uçtu.

Elleriyle dizlerinin üzerine düşen Mirany gözlerine giren saçlarını çekti. Denize baktı.

Okyanus yarılmıştı. İçinden bir parmak ucu yükseldi, yüzeyin altından kocaman bir el çıktı, saf mermerden bir eldi, beyaz ve üzerinden yosunlar sarkan. Fırtınalardaki gökgürültüsü gibi bir kükremeye denizin yatağından kolları açılmış, kocaman bir abide yükselmeye başladı. Yüzü sakindi ama acımasızdı, mermerde oyulmuş gözleri sertti. Elbisesinin kıvrımlarından sular akıyordu, yükselirken kendisiyle birlikte anemon ve yengeçleri de yüzeye çıkartıyordu, balık sürüleri saçlarına takılmıştı. Yıldırımın arasında yunuslar sıçradı, martılar bağırdı, kıyıda insanlar kendilerini yere attı.

Fırtınalı gökyüzünde dizine kadar suyun içinde bir tanrıça heykeli Liman'da yükseliyordu, kolları güneşe doğru uzanmıştı. Omuzlarından köpükler akıyordu. Büyük dalgalar üzerinden geçip tuniğini yıkıyor, Liman'ı, ters dönmüş gemileri, sallanan gemi direklerine tutunmuş adamları salıyordu.

Mirany görüyordu. Gökyüzü ve deniz, Tanrıça'nın öfkesiyle coşmuştu. Azgın dalgalar kıyıları dövüp sokakları su basmasına neden oldu. Argelin'e döndü.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı.

Gökgürültüsü sözlerini boğmuştu, esinti saçları ile tuniğini uçurdu. Argelin somurtarak döndü ve yüzünü Liman'a çevirdi, Yağmur Kraliçesi'nin gazabının duvarları yerinden söktüğünü, kapıları, evleri yıktığını, cephanelikleri su bastığını gördü.

Soğuk soğuk güldü. "Adağımı istiyor," dedi, o kadar kısık sesle söylemişti ki Mirany güçlükle duyabildi. Ateşten kalan-

ların üzerinde duran Alexos'a baktı. “*Ve halkı için ölmek de Archon'un görevidir.*”

Kız dehşete kapılmıştı. “Hayır!” diye çığlık attı onu yakalarken. Çakal kılıcını çıkardı ama çok geç olmuştu.

Argelin çoktan çocuğa ulaşmıştı, boğuşular, onları yıkan büyük dalgayla Oblek uzağa sürüklendi, Mirany sıırıslıklam oldu. Alexos geriye doğru bir adım attı, sonra kâseyi yakalayayıp havaya kaldırdı ve aralarında bir kalkan gibi tuttu. Argelin tam olarak ona doğru geldi, kâsenin kenarının göğsüne dayanmasına izin verdi. Akrep ıslanmış metalde tırmanırken Alexos'a baktı, metal yuvarlağın karşısında duran oğlan sanki bütün dünyayı aralarında tutuyordu.

“Archonlar'ın sırasındaki bir sonraki heykel bana ait olacak,” dedi Argelin sakince.

Gök gürledi.

Çekinerek elini kâsedden içeri soktu.

Alexos titriyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Kesinlikle yapmak zorundayım.” Akrep kuyruğunu kaldırıp parmağını sokarken Argelin gözünü bile kırpmadı. “Ben kendi yolumdan giderim, Archon. Yolundan çekiliyorum. Şimdi intikam almam lazım... o ve ben... Hermia... birlikte intikam alacağız.”

Bir süre ayakta kaldı, sonra yığıldı. Seth ve Çakal yanma geldiklerinde titreyerek uzanmaya çalıştı, sonra rahatlayarak hafif bir inilti çıkarttı. Kâse bir süre yuvarlandıktan sonra hareketsiz kaldı.

Dikkatlice onu suyun yıkadığı ıslak taşlara indirdiler, akrep Oracle'm içine girerken Çakal irkilerek geri çekildi. Korkunç bir sessizlikle rüzgâr dindi, çok hafif bir esintiye dönüştü, hafifçe dalları sallıyordu. Rhetia çömelip adamın nabzına baktı,

parmakları boynunun kuru derisindeydi. Sonra ayağa kalktı. Bir şey söylemedi.

Dalgalar kayalara çarparken etrafa su sıçratıyordu ama Mirany uzaklara baktığında suyun sakinleştiğini gördü, yağ gibi düzdü. Gri fırtına bulutlarından ışık çıktı. Martılar bağırarak daireler çizmeye başladı. Sel olmayacaktı.

Harekete geçen Çakal oldu, platformun kenarına gidip bağırırken sesi berrak ve güçlüydü. “Archon geri döndü! Tanrı halkına geri döndü!”

Yolları kaplayan kalabalık ahali bu sözlerin manasını çözer çözmez çılgınca tezahürata başladı. Arkasını döndü. “Çabuk. Gel de seni görsünler.”

Utangaç Alexos öne çıktı. Halkın sesi daha da yükseldi, ona çiçekler atıldı, davullar ve çingiraklar çeşitli ritimlerde çaldı. Çocuk gözyaşlarını yutarak onlara gülümseyip el salladı.

Seth, Mirany’nin kulağına eğilip fısıldadı: “Sözcü’yü de görmeliler.”

“Maskem yok.” Aptalca bir duyguyla yüzünü kapatmak istiyordu çünkü hava çok sıcaktı ve o kızarmıştı, üstelik hıçkırıklarının onu boğmasından korkuyordu.

Sözcü’nün maskesi elden ele geçirildi. Mirany maskeye bakarken Rhetia onu aldı, çevirip ayarladı. “İşte oldu. Git onun yanında dur.”

Göz deliklerinin içinden Mirany önünde duran uzun boylu kızı gördü. Konuşmak istiyordu ama söylenecek bir şey yoktu. Bir daha hiç konuşamayacakmış gibi hissetti, sanki nefret etmemeyi öğrendiği adamın ölümü onu susturmuştu. Dönünce Oblek’in Argelin’in üzerine birinden ödünç aldığı pelerini örttüğünü gördü, adam onu özenle yayıyordu.

Kalabalık onu görünce tezahüratlar arttı.

“Hepsi çok iyi,” diye mırıldandı Çakal. “Ama İmparator’un burada yönetimi devraldığını öğrendiklerinde...”

“Bu tartışılır.” Jamil aşağıda toplanmış halka baktı.

“Belki Tanrı bunu tartışmak istemiyordur.” Seth Mirany’nin dirseğini tuttu. “Değil mi?”

Eli sıcak ve sertti. Kız onun ne istediğini biliyordu. Ellerini yavaşça havaya kaldırdı, halk bu hareketle birlikte sustu. Bir bebek ağladı, bir martı çığlık attı. Herkes ona bakıyor, bekliyordu. Kız da bekliyordu çünkü o konuşmuyordu ve kızın da kendiliğinden söyleyebileceği bir şey yoktu.

“Bana ne söyleyeceğimi söyle,” dedi soluk soluğa. “Benim Hermia gibi olmama izin verme, Oracle’ı kendi dileklerimi söylemek için kullanmayayım. Tanrı’nın gerçeklerini söylememe izin ver.”

Yanıt kulağında bir meltem gibi esti. *Mirany, Hermia’nun söylediklerinin her zaman benim sözlerim olmadığını nereden biliyorsun? Siz ölümlüler ne kadar bencilsiniz.*”

“Sen öyle değil misin?”

Güldü ama kız onun yanıt vermesini beklemedi. Onun yerine kendi sözcüklerini söyledi.

İki Diyar halkı, Oracle’ın sözlerini dinleyin! Fare Lord, Parlak Efendimiz, Akrep’in Oğlu şöyle söylüyor: Archon döndü, İmparator da onun önünde eğilecek. Artık daha fazla savaş, zulüm ve boyunduruk olmayacak. Burada hiçbir donanma hüküm sürmeyecek, paralı askerler yağma yapmayacak. Bugünden itibaren Elliler Konseyi halkım adına konuşacak ve Dokuzlar sesimin muhafızları olacak. Kuraklık ve salgınlar ile felaketler artık sona erecek, içmek isteyen herkes için su bedava akacak. Bunu söylüyorum. İsteklerimi söyledim ve benim gücüm hepsinin yerine gelmesini sağlayacak.

Kız soluk soluğa durdu. Ağzından çıkan son sözler mızrakların şıkırtısı, davullar ve tezahüratlara karışmıştı. Yalnızca Seth ve Çakal duyabildi.

Ve belki ben de sizden sevgiyi öğrenirim.

Geçit Töreni hemen organize edildi, adamlar Argelin'in bedenini açık bir tahtirevanla taşıyordu. Mızraklarını kenara bırakan kızlar saçlarına çiçekten taçlar takmış, etrafa çiçekler atıyordu. Chryse Mirany için hatmi çiçeklerinden bir çember yapmıştı, özenle başına taktı.

Mirany, "Teşekkür ederim. Seth ne olacak?" dedi.

Chryse ona baktı. Sesi biraz soğuktu. "Persis de Seth için bir tane yapıyor."

Seth kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim, Rahibe."

Kız kıpkırmızı oldu. "Bunun ne için olduğunu hiç bilmiyorum."

Yerini alırken Mirany mırıldandı: "Bütün bunlar neydi böyle?"

"Sana sonra anlatırım." Seth geriledi ve Dokuzlar yüzlerinde maskelerle onun yanından geçtiler, Telia kıkırdayarak gururla Tethys'in elini tutuyordu. Tanrı'nın yokluğu zaten içinde bir boşluk oluşturunuyordu. Bunu saklamak için konuşmayı tercih etti: "Sanki şimdiden onlardan biri olmuş gibi davranıyor."

"Taşıyıcı olmasın da," diye mırıldandı babası. "Bunu kabul etmem."

"Asla tatmin olmuyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde baba ekşi de olsa güldü. "Bugün oldum."

“Seth!” diye bağırdı Oblek. “Buraya gel.” O, yardımcı ve Tilki, Archon’un tahtirevanını omuzluyordu, Alexos sabırsızca yerinde hopluyordu.

“Haydi, Seth! Beni Tören Alayı’na taşıyacaksın.”

“Öyle mi?” Seth içini çekti. Tahtirevana baktı, sonra dördüncü direği omzuna yerleştirdi. Ağırdu. Hoşnutsuzlukla önündeki ıslak yolu düşündü.

“Ben binene kadar bekle,” Alexos’un sesi hafifçe boğuktu. Tahtirevan ağırlıkla alçaldı. Seth homurdandı.

“Biraz güçlü ol, kâtip,” diye homurdandı Oblek. “Biz Kuyu’dan içtik, unutma. Güçlüyüz.”

Diğerlerinin temposuna uygun hareket eden Seth dişlerini sıktı. Ter şimdiden gözlerine akmaya başlamıştı, sırtı ağrıyordu. “Ben yalnızca bir kâtibim.”

“O zaman yerini bilip orada kalmalıydın.” Çakal bunu beyaz atın sırtından buz gibi bir tavırla söylenmişti. “Hepimiz öyle yapmalıydık. Çünkü işler bundan sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacak.”

Askerlerin arkasında atının sırtında ilerliyor, tahtirevan onu izliyordu, sıralar dolusu lavanta dalları atarak tezahürat eden insanın arasından biberiye dallarını ezerek ilerliyordu. Onların arkasından kızlar çiçek atarak geliyordu, peşlerinden Dokuzlar, kirli tunikleri, halka gülümseyen bronz maskeleleriyle ilerliyor, Rhetia ve Chryse yan yana gergince yürüyordu. Arkalarından Mirany tek başına yürüyerek geliyor, sandaleti topuğuna sürtüyordu.

“Doğru söyleyebildim mi?” diye fısıldadı.

Ama Tanrı yanıt vermedi, dümdüz önüne, aşağıya Ölüler Kenti’nin uzayıp giden yoluna baktı.

Tezahüratlar azalırken fırtına bulutları parıldıyordu. Ada sessizdi, hafif bir rüzgâr Oracle'ın ağzından esiyordu. Kalbinin derinliklerinde karanlığın içinde bir şey hareket etti, bir süre sonra küçük bir akrep dışarı tırmandı ve güneşin altında kızmış taşların üzerine keyifle uzandı, kuyruğu tepesinde dikilmişti.

Uzaklarda, çölde, yağmur başladı, kuma düşen damlalar derinliklere gömülüyordu, birer birer...